

Giới thiệu Bất Giữ

Bạn đang đọc truyện: Bất Giữ

Tác giả: Phù Sinh

Thể loại: ngôn tình sắc

Nội dung truyện:

Tôi đã chết!

Vâng, bạn không đọc nhầm đâu, tôi chết xừ nó rồi!

Chả phải chết vì tai nạn, cũng chẳng phải do bệnh tật hay tự tử gì, lại càng không phải vì bị người nào đó sát hại.

Tất nhiên sau khi chết rồi tôi mới thấy, thà chết vì những lý do trên còn hơn.

Tôi chết vì... một trò chơi thử thách lòng can đảm của đám bạn trời đánh thánh ôn, lại càng không ngờ địa điểm bọn chúng chọn hóa ra lại ẩn chứa ma quỷ thật sự. Nhưng càng xui xẻo hơn là, cái gã quỷ sứ ấy lại chỉ thức tỉnh vài lần trong năm, vô tình hôm ấy lại là ngày gã mở mắt.

Thôi thôi, chi đành nói bản thân xui xẻo.

Lại càng xui xẻo hơn, khi tôi vì không muốn tan biến, đã chấp nhận bước vào con đường ác ma như thế nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Số 7

Ánh dương dần tắt nơi phía tây chân trời, ánh sáng cam vàng buổi chiều tà mang về buồn bã khó hiểu bao trùm tòa biệt thự cổ kính mang màu sắc trầm buồn tọa lạc nơi hoang mạc vắng lặng yên tĩnh này càng tôn lên sự vẻ thê lương cô quạnh của nó.

Nói là biệt thự thật là khiêm tốn, tôi nên gọi nó là tòa lâu đài cũng không sai đâu.

Tòa nhà hơn 83 phòng và vô số đường hầm, mật thất mà tôi một con ma rảnh rỗi chẳng có việc gì làm là tôi đây cũng chưa đi hết được đủ khiến bạn hình dung về sự to lớn, đồ sộ, hoành tráng của nó không? Nếu chưa, tôi phải nói thêm là nó còn có 6 tầng lầu đáy, chà chà, 83 nhân cho 6, bạn có thể hình dung ra chưa? Chưa kể tới mật thất hầm ngầm đâu, ày chà...

Rộng lớn như một doanh trại ấy chứ!

Tôi không biết trước đó nó dùng làm cho việc gì, vì sao lại bị bỏ hoang và vì sao giờ đây lại được mấy lão chết tiệt kia tái sử dụng lại cái lâu đài nằm ở nơi cực cực cực kỳ hẻo lánh, bốn bề hoang mạc vắng lặng không thấy bóng dáng bất kỳ sinh vật sống nào ngoại trừ vài cây xương rồng chẳng biết là còn tồn tại được bao lâu nữa, hiện giờ, tôi chỉ biết là bản thân bị giam giữ rất rất rất và rất kỹ với lý do ác hồn không thể siêu thoát!

Hờ hờ, cũng oai chứ nhỉ!

Thú thực là tôi cũng chả có oan khuất gì, lại càng không có nỗi hận ngập trời như các bạn tưởng về các loại ma quỷ trên phim ảnh đâu.

Đơn giản là tôi không muốn biến mất.

Tất nhiên trên đời đã có ma quỷ tất nhiên sẽ tồn tại thần phạt, nhưng khổ nỗi để trở thành tiên thành phạt thì phải tu hành khổ sai từ thời còn sống, đã chết rồi thì mau mau siêu sinh đi, qua kiếp sau có thể bắt đầu lại, nếu không chịu “tự nguyện” siêu thoát, tới lúc linh hồn lực hết hân cũng sẽ biến mất hoàn toàn mà thôi.

Căn bản là tôi chẳng thể tự nguyện được.

Tôi không cam lòng.

Tôi chưa bao giờ thực sự được sống nữa.

Là một cô gái xinh đẹp, tôi đã bỏ nửa đời mình để ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của người khác, chưa bao giờ một lần được tự do làm theo ý thích. Tất nhiên là tôi không phủ nhận tôi rất vui về hạnh phúc, vì tôi là con người thích nghỉ rất nhanh, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không có sở thích cũng như ước mơ của riêng mình.

Để tiếp tục tồn tại, chỉ còn cách cướp đoạt linh hồn lực của người khác...

Bạn hiểu ý tôi rồi chứ?

Đến thời điểm hiện tại, tôi đã giết tổng cộng 39 mạng người, cũng là số đẹp mà phải không.

Thôi được rồi, tạm bỏ qua mấy vấn đề nhức đầu kia đi, hiện giờ là lúc trời về đêm, cũng là lúc cơ thể tôi khoan khoái nhất - à tất nhiên là tôi chẳng còn cơ thể, nhưng giết nhiều người, linh hồn lực cao hơn thì khả năng hiện hữu cũng nhiều hơn đấy mà - cho nên tôi rất vui về nhảy ra khỏi bệ cửa sổ và lon ton chạy ra khỏi nơi ẩn nấp để tiến hành thám hiểm cái nơi giam giữ mình này. Dù không muốn nhưng cũng phải cảm ơn nó, bởi nơi này tuy gọi là nhà giam nhưng nó lại vô hình cung cấp một lượng linh hồn lực giúp tôi tồn tại sung mãn khỏe mạnh, hửn mấy lão giam giữ tôi ở đây cũng không ngờ được đâu.

Tôi vui về chạy ngang căn phòng số 41, ngó vào chào "hàng xóm" một tiếng rồi mới bỏ đi.

Quên nói, tôi là "người" thứ 9 bị bắt đến nơi này.

"Người" ở phòng 41 tôi vừa thấy cũng chẳng phải do anh ta là nạn nhân 41 của bọn họ, chỉ đơn giản là chúng tôi tự do đi lại nơi này nên cũng chả có định ngày hôm sau anh ta sẽ ở đâu. Chúng tôi giết nhiều người, tự nhiên năng lực cũng cao và lẽ dĩ nhiên là đứng xa chục mét vẫn nhận ra đồng loại rồi.

Tôi chả biết anh ta là ai, người nơi nào chết ra sao, chỉ biết khi nhìn thấy anh ta là người số 4, và khi thấy anh ta thì suýt nữa tôi ngất xỉu hoặc bỏ chạy thật xa để khỏi nôn mửa. Thú thật là lúc đó tôi đã sợ tới vãi cả linh hồn, cho dù là ác hồn chẳng nữa nhưng người lúc còn sống sợ ma như tôi nhìn hình dạng kinh dị của anh ta... tôi vẫn sợ thấy mặt nó luôn.

Dại khải tả đơn giản thế này, gương mặt anh ta trắng bệnh chỉ còn non nửa bên trái, bên phải nát toét lòi cả óc lẫn xương, đã thế lại chẳng gọn ghẽ cho lắm mà lồm chồm những gai nhọn, cơ thể quần áo rách bươm, nửa bên phải gần như tổn thương nặng máu me vẫn nhớp nháp chảy tí tách từng giọt. Đáng sợ nhất không phải là thế, mà là bị thương như thế rồi mà quanh người anh ta vẫn bị quấn nhiều vòng dây thép kẽm gai, quấn chặt cứng, càng khiến máu me nhỏ nhiều hơn và càng khiến anh ta không thể cử động đi lại mà chỉ có thể nhảy tung tung như cương thi thôi. Chắc chắn, mỗi lần anh ta nhảy 1 bước là tôi lại đổ mồ hôi hột cho anh ta, áy vạy mà anh ta nhảy cũng nhanh phết.

Anh ta giết người bằng cách cắn xé.

Thật ra nhìn thấy cái hình dạng đó của anh ta, tôi đoán nạn nhân đủ kinh hồn tang đóm lẫn ra chết rồi, không cần anh ta ra tay làm gì cho nhọc sức.

Ừm, thực ra hàng xóm của tôi không thân thiện cho lắm, họ chẳng nói chuyện gì mấy vì hầu hết đều là ác hồn, người thì hận thù sâu sắc, kẻ cũng là biến thái số một, đơn giản chỉ vì nhàm chán nên lâu lâu cũng gật đầu ậm ừ với nhau 1 tiếng thôi.

Có lẽ tôi là ác hồn dở hơi nhất ở đây.

Tôi vẫn chạy nhảy lon ton, đối diện một ngã ba trong đó bên phải là một cầu thang đi xuống, tôi suy nghĩ một chút rồi chọn bên trái, bởi lẽ bên dưới cầu thang kia tôi cảm nhận được có "hàng xóm" nào đó của tôi đang cào tường, tôi là một người rất lịch sự, họ đang tự kỷ như vậy vẫn là nên cho họ chút riêng tư thì hơn.

Lâu đài bỏ hoang này chẳng hề có điện đóm, điều tất nhiên, cho nên xung quanh tối om tối mù, tuy là ác hồn, tôi có thể định hướng mà không cần ánh sáng nhưng vẫn thỉnh thoảng sờ gãi óc trước khung cảnh u tối lại cổ kính, thỉnh thoảng vọng lại tiếng động kỳ lạ nào đó do các vị hàng xóm làm ra nữa chứ. Thật khiến cho một người bình thường như tôi cảm thấy không thoải mái chút nào, haizz.

Tôi lơ mơ chạy, đầu óc nghĩ vẩn vơ linh tinh không biết tôi nên mở cửa căn phòng không nào đây, thì một hình ảnh hiện ra khiến tôi phải hét toáng lên.

Đó là một người phụ nữ, gương mặt trắng bệch trương phình do chết chìm, tóc dài bù xù ướt đẫm, cơ thể lỏa lồ co quắp theo hình thù kỳ quái đang bò rất rất nhanh về phía tôi.

Tôi sợ tới quên cả chạy!

Đến phía dưới chân tôi, người phụ nữ dừng phắt lại quay đầu về hướng tôi, từng khớp xương cô ta theo chiều quay của cô mà phát ra từng tiếng cục cục, cơ mặt trương phình cũng theo động tác mà biến dạng, càng đáng sợ!

- Khả khả... cô vẫn... thú vị!

Được rồi, các vị rảnh quá mà, có lẽ tôi là ác hồn duy nhất ở đây mà họ có thể dọa được! Cho nên tôi mới không dám thành thạo là quá lâu, mắt cảnh giác một chút là họ lao tới dọa tôi ngay, thực khiến tôi không nói nên lời, sao các vị có thể ngây thơ như vậy aaaaa!

- Cô muốn tôi đau tim chết sao! Lần nào xuất hiện cũng không bình thường như thế, chẳng phải chỉ là chết chìm sao, bày đặt bẻ chân bẻ tay bỏ như con nhện, có biết tôi sợ nhện không hà!

- Ô... cô sợ nhện...

Cô ta gật đầu, lại kêu cục cục.

- Được rồi... - Giọng cô ta nghen nghen, hết như người mắc xương nói chuyện, được cái chậm rãi, chậm tới nhiều khi tôi muốn chạy tới đá cô ta một phát cho cô ta nói nhanh lên một chút. - Lần tới tôi... sẽ... tặng cô...

...

Chị hai, tôi sợ chứ không phải thích có được không hả!!!

Chưa để tôi nói thêm lời phản kháng, cô ta lại nhanh chóng bỏ đi mất, nhanh tới mức tôi cảm thấy thẹn cho tốc độ nói của cô ta, rõ ràng chạy nhanh hơn xe đua, vì sao lại nói chậm như vậy chứ! Nói chậm như vậy, chưa kịp nói xong lời oán thán thì nạn nhân đã bỏ chạy tám trăm mét rồi còn đâu!

Thôi được rồi... dù sao cô ta có thể vừa đuổi vừa nói.

Cô ta là người số 7.

Bạn thấy đó, bạn có thể hiểu sơ về cuộc sống của tôi chưa, đơn giản là tôi đã chết, đã giết 39 người và đã bị bọn họ phát hiện, rồi bắt giam vào đây, và hiện giờ đang là đồng bạn của hơn một chục ác hồn dữ dằn với hình dạng chẳng ai bình thường. Thế nhưng cuộc sống của tôi thành thật mà nói thì... cũng tạm không tệ.

oOo

Tôi tìm được phòng sách thứ ba rồi, trước đó, tôi đã tìm thấy hai căn phòng rộng cỡ trăm mét vuông đầy là sách, nhưng một căn toàn sách tiếng Nga, còn căn còn lại toàn chữ gì đó mà tôi đoán là tiếng Latin, thực khiến người ta buồn bực là tôi chả biết tiếng Nga hay tiếng Latin, tôi chỉ biết tiếng Việt, tiếng Trung và tiếng Anh thôi có được không, cho nên khi tìm được căn phòng thứ ba thì tôi hí hửng lao vào lật một cuốn ra, và suýt học máu tức chết vì toàn là chữ ngoằn ngoèo như cua bò chả hiểu là tiếng gì kia. Trời ơi đất hời, tôi muốn đọc sách giải trí, muốn đọc truyện tình cảm, muốn đọc à muốn đọc!!!

Cho nên tôi lại đi lung tung, tôi tìm được một phòng ăn theo kiểu Châu Âu bàn ghế lộn lộn, thức ăn hãy còn nguyên trên bàn nhưng đoán chắc là đã ôi thiu con mẹ nó rồi. Tôi cũng tìm được bốn phòng ngủ theo kiểu Châu Âu theo đúng tiêu chuẩn cung đình từ rèm cửa tới rèm giường, hai phòng trưng bày các loại áo giáp mẽ đây, tôi đã ngắm nghía chúng một lúc rồi mới rời đi, giáp mặt thêm ba vị hàng xóm không mấy thân thiện chẳng thèm chào hỏi tôi. Quanh đi quẩn lại như thế mà cũng gần hết đêm.

Cho tới lúc mặt trời lên, tôi, chúng tôi đều cảm nhận được...

Có người tới.

Rất nhiều người!

Là bọn họ, những kẻ đã giam giữ chúng tôi!

Gần như tôi có thể chắc chắn, tất cả 12 ác hồn trong tòa lâu đài này đều lao với tốc độ nhanh nhất có thể đến cửa phía đông, khác với các vị hàng xóm đều mang lòng căm hận với họ, tôi chỉ đơn giản là đi xem xem ai sẽ là hàng xóm thứ 13 của mình thôi, tò mò đó mà, lúc còn sống tôi chẳng có tính này, tới khi chết thì... chắc chắn, tôi tò mò còn hơn con mèo nữa.

Tòa nhà này giống như được yểm bùa, chúng tôi không thể đi xuyên tường, nhưng được cái là chúng tôi có thể tự do đụng chạm đồ vật mà chẳng cần dùng tới linh hồn lực. Rất thích hợp để đi linh tinh tìm hiểu xung quanh giết thời gian, nhưng lại chả thích hợp những lúc gấp gáp như này.

Bằng chứng là... tôi thấy hàng xóm số 2 của mình lê lét từng chút đằng trước.

Anh ta bị chặt thành ba mảnh rồi, đầu riêng thân riêng chân riêng, cơ thể lõa lồ được bọc nylon kín mít, chẳng còn bao nhiêu máu nhưng nhìn cũng hơi đáng sợ, được cái anh ta không hề dọa tôi bao giờ, hơn nữa gương mặt vẫn còn khá bình thường so với mặt bằng chung, chỉ trắng bệch chứ ngũ quan vẫn rõ ràng xinh xẻo, lại dính ít máu nữa, nên bình thường tôi vẫn hay nói chuyện với anh ta.

Tám thân anh ta do có tay chống nên bò cũng nhanh, nhưng khổ nỗi không có sự điều khiển của đầu óc, nên chỉ lo bò mà chả quan tâm anh ta, phần thân dưới thì khỏi nói, chắc là chạy nhanh quá nên mất dạng rồi, phần đầu thì cố dùng răng cắn mà lê tới, thực sự là thảm không nói nổi.

Thế quái nào mà anh ta giết được 11 người nhỉ!

- Số 9! Cô đây rồi! - Phát hiện ra tôi, anh ta đẩy răng lặn một vòng, chú ý, là lặn thành vòng tròn, vòng tròn nhé, vừa lặn vừa nói. - Mau ôm tôi chạy ra cổng! Mau! Tôi phải cắn chết bọn chúng!!!

...

Được rồi, tôi không muốn cười, không thể cười!!!

Vừa lượn anh ta lên, tôi vừa nín cười hỏi:

- Không phải tôi chê bai gì anh! Nhưng tôi thắc mắc anh làm sao cắn chết bọn chúng, cắn từ chân cắn lên hả?

Anh ta cắn tôi, thực ra anh ta không dùng linh hồn lực nên tôi chả có cảm giác tổn hại gì, đại khái đây là cách anh ta thể hiện sự bất mãn của mình thôi.

Tôi ôm đầu anh ta chạy thẳng đến cửa Đông, do hay loanh quanh nên tôi cũng nhớ đường, vì vậy nên dù tốc độ có không bằng nhiều vị hàng xóm, tôi vẫn là người tới cửa đầu tiên.

Được rồi, là người thứ hai, vị số 2 trên tay tôi đã nhận lúc tôi không chú ý lẩn xuống, vừa lẩn vừa làm ra vài tiếng rên giặn dừ nghe qua cũng khá đáng sợ, thành công trở thành người đầu tiên tới cửa.

Trán tôi nhấn thành ba đường thẳng, tự nhiên có cảm giác mình y như con trâu trong 12 con giáp.

Tôi bỏ qua điểm không hài lòng đó, tập trung về phía cửa, chỉ thấy đoàn người đang từ từ tiến vào trong ánh bình minh, phía sau tôi, rên rỉ từng tràng âm thanh lạ lùng đáng sợ báo hiệu 12 vị hàng xóm đáng mến của tôi rất nhanh sẽ tới. Tuy vậy, vẫn không ngăn được sự e dè của tôi dành cho bọn họ - những pháp sư đã bắt giữ chúng tôi - phần vì chúng tôi là những kẻ bại, phần vì... chưa bao giờ tôi thấy nhiều người như vậy.

Lần bắt giữ tôi, họ chỉ tốn 3 người, vì tôi cũng chả phản kháng mấy, lần bắt giữ số 11, cũng là lần tôi nghĩ là nhiều người nhất, họ tốn khoảng 4-50 người.

Lần này... tôi nhìn thấy không dưới trăm người đang hành quân đều đặn bước tới, kẻ nào kẻ nấy đều lom lom bừa chú cấp cao, tiếng bừa chú trấn giữ vang vọng xung quanh khiến chúng tôi không thể nào cử động được, ấy vậy mà lọ tro giam giữ của ông lão cầm đầu đang cầm trên tay vẫn phải chăng chặt nào xích nào bừa.

Tôi thề, lần áp giải tôi tới đây chỉ có 3 người, lần số 11 cũng chỉ 4-50 người, cho thấy cần bao nhiêu người áp chế thì cần bấy nhiêu người áp giải, vậy lần này phải là ác hồn kinh khủng tới bậc nào mới cần hơn trăm người hộ tống thế này.

Sợ... và tò mò quá đi mất.

Trái với các vị hàng xóm đang la hét kia, tôi chỉ mở to mắt nhìn lão cầm đầu đặt lọ tro xuống trước thềm, nhìn họ bỏ đi thật xa cho tới khi tiếng bừa chú trấn giữ dần tắt, từng người trong chúng tôi, bắt đầu là số 11, sau đó đến tôi, và tiếp đó mới tới các vị đồng nghiệp khác cử động được. Tuy vậy không ai trong chúng tôi tiến gần đến chiếc lọ, đây là quy tắc vô hình mà chúng tôi đặt ra, sẽ không giúp đỡ mà chỉ quan sát.

Lúc tôi bị nhốt, thật sự mệt mỏi, tôi phải mất hơn hai ngày mới thoát ra được.

Số 11 thì chỉ mất một buổi thôi.

Nhưng lọ phong ấn chúng tôi vốn chẳng có bừa chú xiềng xích gì, đơn giản là vì chất liệu kỳ dị của cái lọ cũng đủ khiến chúng tôi đau đầu, thoát ra thôi cũng đủ mệt rồi, nói chi tới chặt như cái lọ kia.

Có lẽ ai trong chúng tôi đều tò mò không biết người trong đó có ra được không, dù sao chúng tôi có dư thời gian, cứ chờ ở đây hoài cũng được.

Ai ngờ, đang lúc tôi nghĩ xem mình có nên tìm cuốn sách hình nào ra đây không, thì chợt nghe tiếng răng rắc.

Phát ra từ chiếc lọ!

Tôi há hốc mồm.

Rồi, trước sự ngạc nhiên của tôi và đồng bọn, bừa chú trên chiếc lọ chợt tan ra tro, xiềng xích gãy đứt, và chiếc lọ vỡ nát ra thành trăm mảnh, ngay sau ấy cũng hóa thành cát mịn.

Chưa kịp tôi kịp hoàn hồn, một bóng người cao dong dỏng không dưới 2 mét, mặc một chiếc áo măng tô màu đen không cài khóa, bên trong sơ mi đen phanh nút, quần tây đen, giày da đen...

Theo cách ăn mặc kia, tôi càng lúc càng sợ hãi, cho đến khi nhìn thấy gương mặt của gã, nỗi sợ hãi của tôi đã tăng lên đỉnh điểm.

Mái tóc nâu hòa lẫn tro tàn, lò xo che khuất gương mặt, thế nhưng không hề che lấp được đôi mắt vô hồn khát máu chỉ độc một màu đen, gương mặt bóng nặng từ má trái đến miệng, còn bên má phải lại nổi chằng chịt gân xanh do gã cắn răng quá mạnh.

Tay trái gã... vẫn là con dao găm hình thù kỳ quái mà sắc bén kia, con dao cũng độc một màu đen như quần áo...

Gã buông lỏng cơ mặt, má phải cũng theo đó mà thả lỏng khiến đám gân xanh biến mất:

- Không thể thỏa mãn được.

Giọng gã không nhanh không chậm, nhưng sự rét buốt ấy đã thức tỉnh tôi, cũng thức tỉnh những ký ức tôi hoàn toàn không muốn nhớ lại.

Tôi quay đầu bỏ chạy, chạy với tốc độ nhanh nhất, sử dụng cả linh hồn lực để chạy!

Gã... là người đã giết chết tôi!

Ký ức hiện lên cái giây phút cuối cùng của tôi, gã đứng từ trên nhìn xuống, gương mặt đáng sợ thoát ần thoát hiện do ngược sáng, cũng ánh bình minh như này, giọng nói cũng lạnh tanh không nhanh không chậm như này... “Rất thỏa mãn!”

Từ giờ tôi biết sống sao đây!!!

Ghi chú của tổ chức

Mã số: 09

Biệt hiệu: The Sinful

Thân phận: Không rõ, người gốc Châu Á. Đoán chừng cuộc sống khá dư dả qua cách ăn mặc.

Tuổi: Chừng 20-22

Giới tính: Nữ

Dự đoán thời gian chết: Chưa đến 5 năm

Nguyên nhân chết: Không xác định

Mức độ nguy hiểm: Không xác định, không hề phản kháng khi tổ chức bắt giữ, chỉ chạy trốn

Mô tả sơ lược: Là một ác hồn kỳ quái, gần như nhìn qua không hề giống một ác hồn. Không mang thù hận, không mang oan khuất, không mang nhục nhã, không có cơ sở tính cách nhiệm mầu từ trước. Không xác định lý do trở thành ác hồn.

Hầu hết nạn nhân đều là đàn ông, đoán chừng có sự thù ghét nhất định với người khác giới.

Cách thức hạ thủ: Dùng tay xuyên ngực và bóp nát trái tim, nạn nhân chết ngay tại chỗ.

Số lượng nạn nhân: 39

- Vì sao lại trốn?

Giọng nói không nhanh không chậm ấy lại một lần nữa vang lên bên tôi, gần như thể gã đang đứng sát bên thềm thì bên tai. Tôi vô thức quay phắt người lại, đối diện với gương mặt trắng bệch cùng đôi mắt hắc ám của gã mà giật bắn người, vô thức dùng linh hồn lực lui ra chực bước.

- Ahaha, - Cười khan, tôi cố dùng giọng bình tĩnh đáp lời. - số 13, hôm nay anh vẫn thức sao, quả là có nhả húng!

Đã một năm kể từ ngày gã bị giam giữ tại nơi này, ngay từ ngày đầu tiên thấy gã, tôi đã hoảng hồn chạy xa rất xa để thoát khỏi những ký ức kinh hoàng xưa kia, thế nhưng không biết có phải vì thế mà kích thích dây thần kinh nào đó trong gã hay không mà cứ đêm bữa nửa tháng gã lại chạy tới trước mặt tôi hỏi cái câu này.

Quả là tổn thương trái tim yếu đuối của tôi mà, nếu không phải vì tôi đã chết thì chắc chắn sẽ bị gã dọa cho chết thêm vài lần nữa.

Hơn nữa, cũng vì tránh gã mà tôi cố thay đổi giấc ngủ của mình thành ngủ đêm thức ngày, như thế là rất trái giấc so với một ác hồn, và chắc chắn là với cách này tôi có thể dễ dàng tránh mặt gã, thế nhưng cũng chẳng hiệu quả bao nhiêu khi tôi phát hiện gã vốn chẳng cần phải ngủ, thời gian mà tôi cho là gã “ngủ” thì hóa ra chỉ đơn giản là gã ngồi yên lặng mà thôi.

- Hử? - Gã nghiêng đầu, thực ra cũng may mà gã không thông minh lắm, rất dễ bị tôi đánh trống lảng. - Ta không ngủ.

- Ồ, anh quả là rất mạnh! - Vừa nói tôi lại vừa lui lại, tính cách đánh bài chuẩn. - Không giống như tôi, chỉ là ác hồn yếu đuối, ngày nào cũng phải ngủ đủ 12 giờ mới hoạt động thành thoi... Haha, anh có bí quyết gì không?

- Bí quyết? - Vẫn nghiêng đầu, nếu không phải gương mặt gã rất đáng sợ thì tôi sẽ nghĩ hành động này khá dễ thương đấy. - Giết nhiều chẳng phải được sao?

...

- Haha! Đúng vậy, nhưng ở đây thì không thể giết người, anh gợi ý khác đi. - Sắp tới khúc ngoặt rồi, sắp rồi.

- Cô muốn giết thêm?

- Ahahaha... - Vài bước nữa thôi. - Anh rất hài hước đấy! - Tới rồi!!!

Rồi tôi quay phắt người sang trái, dùng mười phần linh hồn lực phần còn nhanh hơn cả số 7, chạy biến khỏi cái người đáng sợ kia.

Thật ra tôi đã rất không chế rồi, nhưng cứ mỗi khi gần tới gần là cơ thể cũng như linh hồn tôi vô thức sợ hãi không dùng được, sợ như một con thú nhỏ gặp phải thiên địch của mình, như chuột thấy mèo, như mèo thấy chó và như chó thấy sói, con mẹ nó phải nói là sợ muốn chết luôn.

Tôi chẳng hiểu vì sao gần lại có vẻ hứng thú với tôi, nhưng chỉ cần ông trời làm ơn làm phúc khiến hắn không chú ý tới tôi thì tôi thề là sẽ không bao giờ giết người nữa!!!

oOo

Thoát được gần rồi, tôi mới dừng lại ở một góc tối khác, nơi này gần với khu khám bệnh phía Tây Nam, nên dụng cụ y tế ngổn ngang khắp nơi, băng ca băng gạc cũng xếp chồng một đống trong góc, nền nhà bằng đá bám bụi càng khiến vẻ cũ kỹ hiển hiện rõ rệt. Trời bây giờ đã chiều tà, tuy nhiên ánh nắng vẫn đủ soi rọi hành lang hoang vắng này. Tôi ngắm nhìn những hạt bụi li ti bay lượn như đang nhảy múa trong không khí, có lẽ nó là điểm vui tươi duy nhất trong tòa nhà đầy rẫy ác hồn và tội lỗi này.

Tôi đã rất cố gắng thích ứng để tồn tại, bao giờ cũng không để bản thân u uất quá lâu, thế nhưng giờ đây tôi cảm thấy thật sự chán nản.

Sự tồn tại của gần giống như một vết nhơ không thể nào rửa sạch, khiến cho tôi không thể nào trở lại những tháng ngày tung tăng là chính mình.

“Két... kẹt...”

Âm thanh này...

- Cô phá vỡ giấc ngủ của tôi...

Tôi quay về hướng phát ra tiếng nói, phát hiện số 10 đang ngồi trong góc kia. Chợt cảm thấy may mắn vì số mình còn may, số 10 vẫn đỡ chứ nếu là số 11 thì dám anh ta đuổi đánh tôi khắp tòa nhà luôn ấy chứ.

Số 10 là một vật thí nghiệm khoa học, cô đã chết hơn 20 năm rồi.

Này là những gì tôi biết từ những lần trò chuyện ngắn ngủi giữa tôi và cô ta. Ngoại hình số 10 quả thật rất đáng sợ, gương mặt trắng bệch chẳng chút gân máu, trông mặt trắng dã, bờ môi rách nát và răng bị nhổ sạch. Tóc cô bị cạo hết, trên đầu bị đeo một vòng sắt có dẫn ống thông tới não, tuy nhiên có lẽ trong con chổng trã, chiếc vòng cũng gãy đứt, treo tòng teng nửa trước nửa sau cô ta. Mặc bộ váy bệnh nhân rộng thùng thình, càng khiến thân hình gầy da bọc xương của cô trở nên còm cõi hơn, chính vì thế nên bộ móng tay dài kia càng trở nên nhọn sắc hơn cả.

Ấy vậy mà, số 10 lại có giọng nói rất hay, nếu chỉ nghe giọng không nhìn người, có lẽ bạn sẽ tưởng đây là giọng của một thiên thần.

- À, xin lỗi. - Tôi thành thật nhận lỗi. - Tôi sợ ý quá.

Nói xong tôi quay người toan bỏ đi, nhường lại nơi chốn bình yên cho số 10. Nhưng chưa kịp đi 2 bước cô ta đã tiếp lời.

- Sao cô lại trốn số 13?

Tôi thật sự rất ngạc nhiên.

Việc tôi trốn số 13 là chuyện hiển nhiên ai ai cũng thấy, thế nhưng các ác hồn chẳng hề quan tâm tới việc bạn yêu ai ghét ai, họ chỉ cần ở riêng một chỗ để gặm nhấm nỗi lòng mình. Chẳng quan tâm ai, cũng chẳng giao thiệp, chính vì vậy đôi khi tôi cảm thấy không hòa nhập được với họ là vì thế.

Vậy mà giờ số 10 lại hỏi tôi câu này, bạn phải biết, tò mò về cuộc sống người khác cũng coi như bạn có quan tâm tới người đó.

Tuy tôi và số 10 có giao tình không phải tệ, cũng hay chào nhau mỗi khi gặp mặt, thỉnh thoảng cao hứng số 10 cũng kể cho tôi nghe về cái chết của cô ta, và thỉnh thoảng tôi cũng kể cho cô về tôi khi còn sống, thế nhưng tôi tưởng rằng đó chỉ là những việc có thể làm khi rảnh rỗi chứ nào ngờ số 10 lại muốn tâm sự với tôi ở cái thời điểm trời hãy còn sáng, cũng là cái lúc mà ác hồn chúng tôi nghỉ ngơi.

Nói cách khác, cuộc nói chuyện này gọi tôi nhớ đến những màn tâm sự đêm khuya khi còn sống.

- Tôi sợ anh ta! - Trong con bời bời, tôi không thể không chế và buột miệng thành thật.

Số 10 yên lặng quan sát tôi, mãi một lúc mới nói:

- Anh ta rất mạnh, mạnh nhất...

Quên chưa nói, với sức mạnh gần như tuyệt đối hiện tại, số 13 vô tình đã trở thành thủ lĩnh của đám ác hồn chúng tôi, dù gần cả bao giờ hứng thú, thành công đoạt lấy vị trí này từ số 11, dù gần chẳng thêm làm thế.

Tôi thở dài, bước lại ngồi kế bên số 10.

Hướng mắt nhìn về những hạt bụi li ti, tôi thổ lộ:

- Không phải chỉ vì anh ta mạnh... Khi nhìn anh ta, tôi cảm giác mình không còn làm mình nữa. Anh ta... khiến tôi nhớ lại những kỷ ức kinh khủng mà mình không muốn nhớ...

Đôi mắt đỏ, giọng nói đỏ... “Rất thỏa mãn!”

- Nếu biết... - Tôi lẩm bẩm, gần như không tự chủ được. - Nếu biết sẽ bị giam giữ nơi này với anh ta... có tan biến tôi cũng phải chống lại bọn chúng tới cùng...

Đúng vậy, có những giới hạn mà con người hay ma quỷ cũng không thể vượt qua, giới hạn về tiềm thức, giới hạn về bản ngã hay thậm chí là giới hạn về linh hồn. Tại thời điểm gã giết chết tôi, vô hình gã đã trở thành giới hạn mà cho dù có siêu sinh tái khởi tôi cũng không thể nào vượt qua nổi.

Tôi biết mình hèn nhát, nhưng tôi chưa bao giờ nhìn nhận bản thân là kẻ gan dạ. Trở thành ác hồn cũng không thay đổi được sự thật rằng, tôi chỉ là kẻ trốn chạy mà thôi.

oOo

Không biết có phải vì số tôi hèn hay vì gã đã chán cái trò cút bắt chả ra sao này rồi mà hơn tuần nay tôi và gã không gặp mặt.

Tôi mừng muốn chết luôn ấy chứ!

Mừng tới nỗi ngày hôm ấy tôi đã có một giấc ngủ đúng nghĩa vào buổi sớm mai và thức dậy đúng giờ vào buổi xế chiều, kịp thời ngắm nhìn mặt trời lặn dần về đằng tây và hăng hái vươn vai chạy khỏi căn phòng số 81 tôi đã lựa chọn từ mấy tuần trước.

Hôm nay là ngày rằm, là ngày mà mặt trăng tròn nhất trong tháng, cũng là ngày năng lượng âm dâng cao nhất và đồng thời là ngày mà chúng tôi, nhưng ác hồn có năng lực sung mãn nhất. Vì lẽ đó, không chỉ tôi mà rất nhiều vị hàng xóm đều “vui vẻ” bỏ nháo ra ngoài. Nhìn xem, số 4 kia, ồ, anh ta nhảy thật hăng, có lẽ vì tâm trạng cực tốt nên nhìn dáng nhảy cũng mấy giọt máu nhiều của anh ta không khiến tôi giật bắn mình như trước nữa, ngược lại còn hăng hái chào anh ta một tiếng cơ, như thường lệ, anh ta lơ lửng tôi luôn.

Chạy một lúc, tôi thấy số 11 đang tô vẽ gì đó trên tường, tôi nghĩ nghề nghiệp lúc còn sống của anh ta là họa sĩ nên anh ta vẽ rất đẹp, nhưng hình ảnh thì xin thứ cho kẻ bất tài là tôi chả hiểu nổi anh ta vẽ cái giống gì, toàn là hình lập thể đan xen giữa đen và đỏ, nhưng bố cục kỳ dị đó cũng không thể phủ nhận tài hoa của anh ta.

Thế quái nào mà một kẻ có tài hội họa như thế, lại suốt ngày ôm đầu tô tô vẽ vẽ kia mà giết những 102 người nhỉ?

Tôi chạy hăng hái qua rất nhiều hành lang, gần đây tôi tìm được một phòng ngủ trong đó có hai giá sách tiếng anh, điều này khiến tôi mừng phát điên, tuy rằng trong đó 8/10 số sách là sách y học nhưng cũng khiến tôi có cái mà giải trí rồi. Đang hăm hở định đi đường tắt tới đó - tức là sẽ phải đi qua một khán phòng kỳ lạ mà chính giữa là một hồ nước sâu - thì tôi đã khựng lại, há hốc mồm không đi tiếp được.

Tôi thấy số 7 đang trưng phệnh lệnh bà lệnh bênh giữa hồ, thân hình trắng muốt của cô ta nổi bật giữa làn nước đen thăm thẳm.

Đã phát giác ra tôi, cơ thể cô ta nhúc nhích, rồi nghe tiếng cục cục cục, đầu cô ta trôi lên, lại cục cục cục, quay sang hướng tôi.

- Ồ... số 9... cô đi... đâu?

...

Mất một lúc lâu tôi mới bình tĩnh mà trả lời:

- Tôi định đến phòng ngủ, à không, đến phòng đó lấy sách.

- Sách? - Cô ta cao giọng, hành động đó vô tình khiến vài ngụm nước chui vào miệng cô, thế nhưng cô không hề để ý tiếp tục nói, giọng nói pha lẫn âm ục ục thật sự hơi khó nghe. - Một... ngày sung mãn... sao phải đọc?

... Cũng có lý.

- Vậy cô bảo tôi làm gì?

Cô ta cười, giọng khùng khục khùng khục ấy thật khiến tôi muốn nổi da gà... nhưng tiếc là tôi không có da gà mà nổi.

- Xuống đây với tôi... có thứ... đẹp...

... Cô mà bảo đẹp thì tôi phải suy nghĩ rất kỹ đấy!

Thôi, dù sao tôi cũng đã chết xừ nó rồi.

Cũng chẳng biết ma xui quỷ khiến, không phải, trời đánh thánh đâm thế nào mà tôi đồng ý xuống hồ với cô ta.

- Này này, phải nói trước! - Tôi vừa tiến lại vừa cảnh cáo. - Nếu cô mà dọa tôi, thì tôi sẽ không bao giờ tin cô nữa đâu!

Tôi bước một chân xuống hồ, nước lạnh khiến tôi rùng mình, có chút do dự không muốn tiến lên.

Rồi, một bàn tay thanh lịch kéo chân tôi xuống.

Tôi hét toáng lên “A —”, rồi ồm một phát lọt thò xuống làn nước.

Xuống bên dưới, đối diện với gương mặt trưng phình trắng dã của số 7, tôi còn muốn hét to hơn nữa, khổ nỗi do không chết trong nước nên xuống đây tôi chả linh hoạt như cô ta, lại còn bị cô ta dọa, nên tôi hết như một cái xác chết trôi bị cô ta dùng 2 tay kéo sâu xuống dưới đáy.

Thành thật mà nói, đáng sợ của cô ta rất kỳ quái, 1 tay 1 chân quắp lấy tôi, tay kia chân kia lại quạt nước theo kiểu tay trước chân sau, nếu tứ chi cô ta không bẻ quặt như thế thì còn đỡ, đằng này bị bẻ thành hình gần như vuông góc, nên... thật khiến tôi liên tưởng tới con rùa...

Xuống tới đây, một quang cảnh kỳ dị hiện ra trước mắt tôi.

Một tòa thủy cung thật sự.

Tôi há hốc mồm, mặc cho từng dòng nước trôi vào họng.

Thủy cung được xây dựng theo phong cách kỳ lạ, nhìn như có sự can thiệp của con người, lại nhìn như không phải, từng cột san hô đỏ uốn vặn theo hình xoắn ốc vô tình tạo thành một công vòm vừa đủ cho hai người tiến vào, tường cao ba lầu, chạm khắc đều đặn tạo ảo giác gọn sóng, theo ánh sáng mờ nhạt của mặt hồ, bức tường ấy cùng những hình chạm khắc khiến tôi những tưởng nó đang chuyển động. Có vài cửa sổ, cửa nào cửa nấy đều đính vài viên ngọc trai to bằng bàn tay, chúng tự phát ra ánh sáng trắng vàng nhẹ dịu, khiến không khí chung quanh vừa huyền ảo vừa êm đềm.

Rong biển đong đưa theo từng cơn sóng, tôi mơ hồ cảm giác cơ thể như nhẹ đi, hòa lẫn vào bản nhạc không lời của nước, đầy ảm áp và trần trụi năng lượng.

Vậy ra, bên dưới màn nước đen kịt lại che giấu vẻ đẹp tuyệt diệu như thế.

- Bên trong... chẳng có gì... - Giọng số 7 vang lên, có lẽ là do trong nước nên nó rõ ràng và bớt khó nghe hơn. - nhưng... rất ấm... tôi... ngủ... ở đó.

- Sao cô không thử mang thêm những vật dụng khác từ tòa nhà vào đó! - Tôi buột miệng gợi ý, đâm lao phải theo lao, tôi nói tiếp. - Cô thử nghĩ xem, dù sao nơi này cũng giống như “phòng riêng” của cô, sao có thể không có gì, tòa nhà lại rộng như vậy, trừ một số phòng các vị khác chiếm giữ, còn lại chả phải không người sao, cô tùy ý mang đi mỗi phòng một ít cũng đủ khiến thủy cung tràn đầy rồi.

- Thủy... cung? - Số 7 chớp mấy mắt, sao tự nhiên tôi cảm thấy cô ta không còn đáng sợ như trước. - Rất dễ... nghe...

- Phải! Tôi đã đi qua rất nhiều phòng, có nhiều vật dụng làm từ đá hoặc từ ngọc rất phù hợp với thủy cung, yên tâm, tôi sẽ gom nó giúp cô!

Rồi, vừa đáng sợ vừa bất ngờ, số 7 nhoeo cười, thật sự là cười, khi mà bờ môi nhếch cao khiến cơ thịt phù thủy của cô ta kéo ra.

- Đur...ợc...

oOo

Tôi và số 7 đang ngồi trong Thủy cung, đúng như cô ta nói, nơi này chả có gì.

Chỉ độc ba phòng, hai phòng ở tầng trệt, phòng còn lại nằm ở tầng trên, tuy nhiên phòng ở tầng trên có trần rất cao, chỉ ít phải cao 5-6 mét, rất thích hợp tạo nên một căn phòng ngủ kiểu công chúa!

Đừng cười tôi, tôi tin bất cứ cô gái nào cũng từng có giấc mộng công chúa.

Nhưng lúc này, tôi tạm gác mấy toan tính sửa sang phòng ốc cho số 7, mà rất kiên nhẫn ngồi nghe cô ta cao hứng kể chuyện về cái chết của mình, nghe cả buổi trời vẫn chưa xong phần mở bài, tôi thật sự hết kiên nhẫn rồi.

- Thôi thôi, cô nói chậm quá, tôi sợ tôi nghe tới kết lại quên phần đầu, thế thì có khi cô kể hết cả năm cũng chưa khiến tôi nhớ được.

Tất nhiên đây là nói quá, nhưng tôi dám bảo đảm nếu tôi ngồi nghe cô ta nói hết thì không chừng sẽ phát điên!

Số 7 quay đầu cục cục, tựa như đang suy nghĩ.

- Vậy... tôi... ch...o cô... xem...

Hử?

Rồi cô ta vòng tay qua người tôi, vòng tới mấy vòng khiến tôi bất ngờ không kịp phản ứng, ngay sau đó, cô nói tiếp:

- Thả lỏng... tôi... không hại... cô...

Tôi cố gắng giảm bớt sự cảnh giác, có lẽ cũng cô độc quá lâu, sự chia sẻ vô tình của số 7 khiến tôi khát khao tới những điều mà tôi chỉ có thể có khi còn là người, và cũng vì vậy, tôi nhắm mắt, cố ép linh hồn lực bản thân buông lỏng mà tiếp nhận dòng chảy ký ức của số 7.

Khi mở mắt ra, tôi thấy đồng cỏ xanh mướt bập bùng theo gió, đây là một vách núi giáp biển, quanh vùng chỉ có giống cỏ lạ cao nửa thân người đong đưa, ngoài ra không còn giống cây nào khác. Trời rất xanh, hầu như chỉ có vài gợn mây thông thả trôi lững lờ. Ký ức số 7 chân thực tới nỗi, tôi thậm chí còn cảm giác được vị mặn của biển qua từng cơn gió, hay mùi hương ngọt ngào tươi mát của cỏ cây.

Đẹp biết bao... vậy mà đây lại là nơi cô ấy chết?

- Không -!!!

Tiếng hét thất thanh, thảm thiết pha lẫn van vãn của một người con gái vang lên, phá tan bầu không khí yên bình của vùng đất lạnh này, tôi quay phắt người về nơi phát ra âm thanh, chợt thấy...

Năm sáu tên đàn ông lực lưỡng, người trẻ nhất chỉ chừng vị thành niên còn tên già nhất không chừng đã ngấp nghé 60 rồi, bọn chúng mỗi người một tay, đều cầm giữ cô gái nằm giữa không để cô ấy cử động được.

Tôi đoán phần nào được chuyện tiếp theo.

Số 7 là một cô gái rất đẹp, với gương mặt hơi góc cạnh, bờ môi dày và đôi mắt sâu, thân hình cô nóng bỏng theo đúng kiểu phụ nữ phương Tây, vòng một no đủ, vòng hai mảnh dẻ thon gọn và vòng ba nảy nở mịn màng, làn da trắng hồng ấy lúc này vì giày gựa mà đỏ rực lên, giữa thảm cỏ xanh càng trở nên kích thích thú tính của lũ đàn ông, chúng đứa này sờ đứa kia bóp, đến lúc tên già nhất - cũng có vẻ là kẻ cầm đầu - không nhịn nổi nữa, hắt tụt hẳn quần xuống, dùng vật xấu xí ghê tởm kia đâm thẳng vào cơ thể cô gái.

Cô ấy đau đớn hét lên, nước mắt dàn dụa nhuộm kín gương mặt xinh đẹp, tuyệt vọng, thê lương và nhục nhã, cô cố dẩy gựa thêm một lúc, cho tới khi sức cùng lực kiệt trở thành một con búp bê vùi đứng nghĩa, mặc cho 6 tên đàn ông thay phiên nhau gựa vào, chừng gựa vào cô tới tận cuối ngày, khi mặt trời lặn hẳn mới thôi.

Tên cầm đầu còn hăng hái nắn bóp cơ thể cô một hồi lâu, hứa hẹn sẽ trao cho cô nào tiền nào bạc chỉ để cô cảm thỏa, rồi nói với mấy tên còn lại...
“Được rồi, các con trai, về thôi!”

Lúc này thì tôi càng muốn ói hơn!

Bọn chúng vậy mà lại là cha con!

Một tên khác trông chừng chắc hơn hẳn nhưng cũng chưa quá tuổi 30 là bao tiến lại, cười nham hiểm hôn lên bờ môi rách burom do tự cắn nát của cô, lại nham nhở tiếp lời cha. “Được rồi, vị hôn thê, sau khi kết hôn chúng ta sẽ lại cung chiều em!”

Kính Tò mò!

Bọn chúng bỏ đi, bỏ lại số 7 ở nơi đồng không mông quạnh này, cô vẫn nằm yên, nằm cho tới khi trăng lên cao.

Lúc này tôi mới để ý, hôm ấy vậy mà lại là ngày trăng tròn, ánh trăng sáng vành vạch sao lại nhuộm đầy màu máu, thê lương và đau khổ.

Có lẽ đây là tâm trạng của số 7.

Chờ mãi, cuối cùng số 7 cũng có cử động.

Cô quay người, bò lết đi.

Nhưng cô không bò về phía xa, nơi đường cái bọn chúng hãy còn để cho cô một chiếc xe hơi cũ, mà bò về hướng ngược lại, nơi đầy vực tiếp giáp giữa đất và biển.

Tôi chợt khóc.

Hình ảnh cô bò đi như vậy, hóa ra là hình ảnh giữ lại chút tôn nghiêm cho bản thân.

Dịch dục của những tên khốn nạn kia cũng theo từng bước cô bò mà trôi dần đi, nhưng vết thương trong lòng cô thì sao? Hôn phu yêu thương hóa ra lại là người như vậy? Tôn nghiêm và trong sạch của bản thân, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

Cô bò đến mép vực, chỉ dừng lại một phút để thờ, để khóc rầm rức, sau đó dùng hết sức bình sinh đẩy người lao thẳng xuống.

Tôi chạy vụt ra, cố chụp lấy cô, nhưng sao mà được chứ, vì đây chỉ là ký ức mà thôi.

Lúc đó, tôi thấy cô quay người lại, gương mặt đẹp tuyệt trần, đôi mắt ánh lục ảm áp, bờ môi rách burom nhưng lại nở nụ cười, nụ cười tuyệt đẹp.

Sao cô có thể là ác quỷ chứ, rõ ràng lúc này đây, cô như một thiên thần.

Thân thể cô va vào hai tầng đá ngầm, khiến xương cốt gãy gọn theo nhiều hình thù, cho tới khi chìm xuống nước, cô đã chết hẳn rồi.

Lúc đó, cuộc trả thù của cô bắt đầu.

oOo

- Thế... nào...?

Tôi khóc, khóc tới không trả lời được.

- Cô khóc... cái... gì! - Số 7 khó hiểu. - Tôi... rất hiền... ngang...

- Đúng, cô là anh hùng! - Tôi nói. - Can đảm lắm, cực kỳ luôn, số 7, từ giờ tôi sẽ là bạn cô, con mẹ nó, thật khiến tôi đau lòng chết! Vì bọn chúng mà tự tử thật không đáng, cô đẹp như thế, không có thằng này thế nào cũng có thằng khác, uổng quá mà!!!

Tôi lại ôm mặt khóc.

Cũng vì vậy, mà tôi không hề thấy, gương mặt của số 7 bớt phù thũng, cô mỉm cười, đôi mắt vốn mang màu trắng dã kia lại ẩn hiện sắc xanh lục.

- ... Cô... vẫn... thú vị!

Tôi không biết thú vị cái gì, chỉ biết tôi dù là ác quỷ vẫn sống thật với lòng, sống một cách vui nhất có thể, dù sao tôi - Trần Gia Trân này - chỉ sống có một lần, một lần mà thôi.

Cho nên lúc này, tôi thật sự, thật sự muốn kết bạn với số 7.

Và tôi sẽ làm như thế!

Ghi chú của tổ chức

Mã số: 07

Biệt hiệu: The Desperate Princess

Thân phận: Kiara White, nhân viên công chức ngân hàng

Tuổi: 24

Giới tính: Nữ

Dự đoán thời gian chết: 1940

Nguyên nhân chết: Tự tử

Mức độ nguy hiểm: Khá nguy hiểm, chỉ tấn công khi bị khiêu khích

Mô tả sơ lược: Là một ác hồn nguy hiểm, tồn tại trong vùng biển sâu, thường tấn công nam giới bơi lội qua vùng này.

Cách thức hạ thủ: Cách giết rất tàn nhẫn như cắn xé, bẻ gãy xương cốt nạn nhân.

Số lượng nạn nhân: 26

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lâu Đài Bí Ẩn

Ông trời đúng là chẳng chiều lòng người.

Hoặc có thể nói cái dạng ác ma như tôi chẳng còn là loại khiến ông trời có thể thương xót nữa.

Chỉ vừa tạm biệt số 7, tôi đã chạm mặt gã rồi.

Chuyện là tôi rất hí hửng tung tăng, vẫn giữ dự định cũ của mình là đến phòng ngủ nọ mang vài ba cuốn sách sang thủy cung đọc cho số 7 nghe, thấy nhưng vừa đến ngã rẽ thứ hai thôi, tôi đã nhìn thấy một bóng người dong dỏng đứng dựa tường, tay cầm con dao găm màu đen kia ngăm nghía cẩn thận, gương mặt nhìn nghiêng phần lãnh lạn ấy thoạt nhìn cũng rất điển trai.

Thế nhưng vừa nhìn thấy gã, cơ thể tôi đã tự động đông cứng lại như bị trúng bùa chú, nỗi sợ hãi và e dè cuộn lên trong lòng, tôi vô thức lui lại vài bước.

- Cô giết người bằng cách gì?

Gã mở miệng, tôi muốn tự nhủ rằng không phải gã đang hỏi mình, thế nhưng ở cái hành lang rộng tang hoang này chỉ có tôi với gã, không hỏi tôi không lẽ hỏi ma?

Mà thực ra tôi cũng là ma đấy chứ!

- Ahaha, - Lại cười khan. - chắc là bóp nát trái tim thôi.

- Đơn giản như vậy? - Giọng gã vẫn chậm rãi lạnh lùng, như thể không phải đang bàn với tôi về chuyện giết người mà đang nói về vấn đề hôm nay trời thật đẹp. - Như thế sẽ không thỏa mãn.

- Khụ khụ, với tôi như thế đã là rất rất thỏa mãn rồi, dù sao thì linh hồn lực thu được đều giống nhau.

Gã chậm rãi quay mặt sang đối diện với tôi, nửa bên bị bóng hiện ra, bị đôi mắt đen tuyền vô định hướng nhìn quả thật là thử thách lòng can đảm của tôi.

- Không giống nhau.

- Ahaha, anh nói không giống thì không giống vậy!

Gã không thèm để ý đến tôi nữa, chỉ chăm chú lắm bầm điều gì đó tôi không nghe được, tôi lui lui lại vài bước rồi đánh bài chuồn ngay, trong lòng mặc niệm chắc chắn sẽ không đi ngang cái hành lang này trong vòng ba ngày tới. Lẽ ra tôi phải đoán ra chứ, một ngày sung mãn như hôm nay làm gì có ác hồn nào chịu ngồi yên một chỗ, nhưng cũng thật xui xẻo, rõ ràng nơi này rộng như vậy, sao cứ cố tình tôi phải đụng mặt gã chứ.

- Thật ra thì số 13 nói đúng, nhìn không ra cô lại là người nhàm chán như thế!

Một giọng nói vang lên làm tôi giật bắn cả người, tôi thẳm vuốt ngực, vừa ngó ngang ngó dọc tìm kiếm giọng nói, mắt một lúc mới phát hiện ra số 2 đang nằm gần dưới chân.

...

Chỉ có thể trách sự hiện diện của anh ta quá kém thôi, không thể trách tôi được.

- Sao chỉ có đầu anh ở đây? - Tôi vừa hỏi vừa đảo mắt tìm kiếm. - Phần thân và chân anh đâu?

Số 2 lần một vòng đến chân tôi cắn một phát.

Tôi thề, tôi không hề có ý châm chọc mà, đây là hỏi thật!

- Được rồi, - Tôi nhượng bộ, bỏ qua đề tài kia. - vậy anh nói đi, thế nào mới là thú vị?

- Hừ! - Số 2 tỏ vẻ khinh bỉ. - Như tôi này, mỗi lần giết người đều thật kích thích, cô nghĩ đi, thân cùng chân mỗi phần trợ sức, dọa cho lũ thối tha kia kinh hồn táng đờm đã, sau đó phần đầu từ trên trời rơi xuống làm một cú “finish” mới thực sự là lý thú!

- Ô! Thì ra đó là cách anh giết người, không ngờ ba phần của anh cũng có lúc phối hợp ăn ý như vậy! Nhưng sao bình thường lại chẳng thấy chúng lo lắng cho anh chi hết thế?

Anh ta lại cắn chân tôi.

Tôi thề, là tôi thối mắc thật sự!

- Thực ra cách giết của anh chỉ hoàn toàn là hù dọa. - Một giọng nói rầu rĩ buồn bã vang lên bên cạnh, khiến tôi giật bắn cả người, là số 3.

Số 3 rất ít khi xuất hiện, hầu hết thời gian anh ta chỉ ngủ yên một chỗ trong góc tủ, có di chuyển cũng chỉ là từ tủ này sang tủ khác, khiến đôi khi tôi nghĩ anh ta có mình tình yêu thâm kín với những chiếc tủ cũng không chừng.

Hình dáng chết của anh ta cũng không có gì là ghê rợn nếu so sánh với mặt bằng chung, chỉ là chết khô mà thôi, coi như nhìn một bộ da bọc xương đi

động, vẫn còn tốt chán.

- Cái gì! - Số 2 coi như bị đá kích, gào toáng lên, thực ra tôi nghĩ anh ta cũng muốn cắn cho số 3 một phát nhưng ngại số 3 ngồi hơi xa so với tầm lằn của anh ta nên đành thôi. - Anh thì hơn gì tôi, nói thử xem cách giết người của anh xem!

Từ cổ họng số 3 phát ra tiếng khặc khặc nghe như tiếng cười, phối hợp với gương mặt đông cứng xám xịt do thiếu nước kể ra cũng hơi đáng sợ, nhưng tôi lại càng tò mò về cách số 3 giết người, phải biết, từ lúc tôi bị giam giữ ở đây tôi mới chỉ thấy số 3 có một lần thôi.

- Loài người ngu ngốc cứ nghĩ muốn chạy trốn! - Số 3 dừng lại một chút, rồi lại khặc khặc. - Cứ mỗi lần muốn trốn, lại cắn một miếng, bẻ một phát.

...

Trước sự câm lặng của tôi và số 2, số 3 nói tiếp:

- Dù sao ở sa mạc, cũng thiếu lắm, không bỏ phí được.

Được rồi, số 3 à, thì ra anh là quý đối đồ mà, không sao, tôi không lạ gì đâu.

- Còn nói tôi! - Số 2 ra chiều khinh bỉ, không phục phản pháo. - Anh cũng là dựa trên sự sợ hãi thôi, khác là tôi một phát chết luôn còn anh thì giết từ từ.

- Không giống! Dù sao tôi hưởng thụ quá trình đau đớn.

- Anh thật không biết tính toán, đau đớn sẽ át đi nỗi sợ hãi, tôi là hưởng thụ nỗi sợ hãi.

- Sau sợ hãi và đau đớn sẽ là tuyệt vọng, cách giết người của anh không thể khiến người khác tuyệt vọng.

- Tuyệt vọng thì có gì hay, nếu đau tim chết chẳng phải hụt mất linh hồn lực sao.

- Sợ hãi quá cũng có thể đau tim chết.

Nhìn số 2 và số 3 đấu võ mồm hăng say, tôi chỉ có thể diễn tả tâm trạng mình bằng hai chữ, ngây người.

Bạn biết đó, tôi đã tự nhận thấy tình trạng chung ở cái lâu đài này hay có thể nói là toàn thể 12 ác hồn ở đây là dừng dưng, không thêm quan tâm gì tới đồng bọn cả. Vì dù sao chúng tôi cũng là ác hồn, ai cũng mang trong mình nhiều nỗi niềm riêng cũng như nỗi hận, thậm chí lửa nhiệt huyết - ví dụ là số 11 - cho nên đối với phương diện ở chung thực sự rất tệ. Có khi cả tháng trời chúng tôi không đối đáp với nhau câu nào ra hồn chứ đừng nói gì là cả một quá trình tranh cãi nảy lửa như thế này.

Không phải tôi không thích, chỉ là có chút bất ngờ.

Giống như có điều gì đó đang lặng lẽ thay đổi kể từ tuần trăng này, và điều đó có thể sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của chúng tôi vĩnh viễn.

Vô thức, tôi mỉm cười.

Cứ tới đi, tôi mà sợ sao.

oOo

Tôi là người đất nước Việt Nam dân chủ cộng hòa.

Tôi tên Trần Gia Trân, năm chết vừa tròn 22 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học Dartmouth chuyên ngành Quản trị kinh doanh tại Mỹ.

Gia cảnh ư? Phải nói là tuyệt đối dư giả, thoải được, nếu không muốn nói là gia đình rất rất rất giàu có, còn về việc ông bà già ở nhà làm cái chi mà lắm tiền như thế thì xin phép cho tôi vô can, tôi chẳng biết gì cả.

Chỉ biết rằng tôi đã có một tuổi thơ hết sức êm đềm, với đủ loại chiêu trò khuôn thước để đào tạo nên một cô tiểu thư công dung ngôn hạnh vẹn toàn. Vốn dĩ tôi cũng chẳng dám nói lên điều phản kháng, dù sao cuộc sống sung sướng như thế cũng là do họ ban cho mà thôi.

Đến Mỹ du học cũng vậy, thực ra tôi không phải là người thích di chuyển, nếu cho tôi sách và một gian phòng, có bảo tôi ở lì trong đó vài năm trời tôi cũng tự lấy làm thích thú.

Tất nhiên điều kiện tiên quyết là ăn ở đầy đủ.

Nhưng như tôi đã từng gợi ý ở chương mở, tôi đã tốn nửa đời người vì sự sắp xếp của người khác, là ý như vậy.

Ở Mỹ, tôi cũng dành một khoảng thời gian tự do để hoàn thành những việc mình muốn làm, chẳng hạn như đi du lịch ngắn hạn, thử uống rượu, đi bar hay thậm chí là chơi những trò chơi mạo hiểm cảm giác mạnh. Và, bạn thấy đó, làm người không nên nổi loạn quá, tôi đã chết đây, cũng vì một trò chơi cảm giác mạnh đấy!

Tôi cứ thế tuôn trào nỗi lòng của mình với số 7, mặc kệ cô có nghe hay không, càng nói càng hăng say, tới cuối cùng phát điên mà lay số 7 cứ như bị giật kinh phong!

- Cô nói đi, nói thử đi tôi làm gì nên tội chứ! Cũng chẳng thể trách ai vì là tôi tự chọn, tự lựa chọn đấy! Con mẹ nó khôn nạn, lũ bạn chó má kia thấy tôi xảy ra chuyện cũng không thèm cứu viện mà chạy một mạch! Tới khi tôi mở mắt thì chết xừ nó rồi! Chết rồi a chết rồi a!!!

Số 7 cũng không thèm đáp trả lại mà cứ để yên cho tôi lay, lay chán rồi tôi cũng đành ngưng mà thờ hồng hộc, thực ra là vì chuyển động trong nước quá là tốn sức mà.

- Sau đó, ừ thì còn có sau đó, - Tôi thu người, ngồi bó gối tiếp tục kể lể. - Tôi phát hiện linh hồn càng lúc càng yếu, suýt nữa tan biến luôn, tôi muốn siêu thoát lắm chứ, nhưng mà khôn nạn là chẳng thể nào siêu thoát được, nên chỉ đành giết người cướp linh hồn mà sống thôi.

Bỏ qua đề tài đó, tôi hỏi số 7:

- Còn cô, trước khi chết cuộc sống thế nào?

Im lặng, rất lâu, lâu tới mức tôi nghĩ số 7 không trả lời thì cô ấy rút cuộc cũng cục cục lên tiếng:

- Khô...ng nhớ...

À... tôi quên mất.

Kể từ lúc bước vào con đường ác hồn, nếu không phải ngày nào tôi cũng niệm đi niệm lại câu “Minh là Trần Gia Trần, năm nay mình 22 tuổi, mình có gia đình, gia đình mình gồm...” thì có khi tôi cũng đã quên mất mình là ai rồi.

Giống như, mùi vị của quyền lực và sức mạnh của ác hồn hết thuốc phiện, nó khiến đầu óc trở nên u mê, dần dần chúng tôi sẽ quên mất tất cả những gì tốt đẹp thuộc về diện cuộc sống mà chỉ còn nhìn thấy đau thương chết chóc từ những giây phút cuối đời, từ đó thù hận chấp niệm càng trở nên sâu sắc.

Thật ra đó cũng là cách ác hồn chúng tôi trở nên mạnh hơn, nhưng đôi khi tôi lại cảm thấy cái giá đó quá đắt.

Vì vậy, ngày nào cũng như ngày nào, tôi có níu giữ chút hơi tàn cho những ký ức kỷ niệm xưa cũ, cốt chỉ để nhắc nhở mình là ai ngoài một con số.

Nhưng tôi vẫn tin rằng, những ký ức đó chỉ là đang ngủ yên trong sâu thẳm chúng tôi, một chút mờ mờ, một chút nhắc nhở là chúng có thể bùng sáng lên, một lần nữa hiện hữu với chủ nhân của mình.

- Không sao! Chỉ cần cô tự cố gắng, rồi cô sẽ nhớ lại thôi.

Số 7 im lặng không trả lời, nhưng không biết có phải là ảo giác của tôi hay thật sự thế, tôi cảm giác gương mặt của số 7 bớt phù thũng, và cũng vì thế nên tôi cũng nghiễm nhiên cho rằng cô ấy đang cố tự hồi.

- Tôi đoán, - Tôi tiếp lời, cổ động viên số 7. - cuộc sống của cô đặc biệt đầy sắc màu diệu kỳ, cô có một vẻ đẹp nóng bỏng tuyệt đối, chắc chắn, chắc hẳn số người theo đuổi đứng xếp hàng đủ chật kín tòa lâu đài này. Chưa kể, tôi đoán gia đình cô rất yêu thương cô, bởi cô là một cô gái có ăn học và tự trọng khi tự sát như thế. Hơn nữa, tôi đoán cô cũng rất có lòng tin vào sự sống, nếu không thì đâu thể trở thành linh hồn dễ dàng mà tồn tại qua biển. Cô còn công tư phân minh, trở thành ác hồn mà cũng đâu loạn giết người.

Tôi nói tràng giang đại hải thế thôi, cũng là phịa cả, ai mà biết đúng hay sai vì dù sao số 7 cũng đâu có nhớ. Dù sao tác dụng chính là động viên khích lệ, quan nhiều làm gì chứ.

- Thì... sao? Sự... thật là... tôi... đã... chết...

- Chết thì sao? Chết là hết ư? Chẳng phải cô, và cả tôi nữa, vẫn hiện hữu nơi đây sao? Chúng ta chết trái đất có ngừng quay không? Chúng ta chết có thể thay đổi được quá khứ rằng, chúng ta là ai không?

Số 7 lại im lặng, tôi không biết là cô đang cố tìm câu trả lời hay chỉ là cô đã chán nói chuyện với một con ma chẳng ra ma là tôi. Nhưng dù sao tôi cũng biết không thể hấp tấp, hoặc giả tôi cũng chả có niềm tin sẽ thay đổi được điều gì. Tôi chỉ cười cười, đứng dậy phui phui quần áo và bơi ra khỏi thủy cung.

Thật ra, tôi đã có câu trả lời cho riêng mình từ lâu rồi.

Với tôi, chết không phải là hết, mà chết chỉ là sống theo một cách khác.

Chi bằng tận hưởng nó đi.

oOo

Giống như một hiệu ứng, kể từ ngày trăng tròn hôm ấy, có vài điều đã thay đổi.

Chẳng hạn như, số 2 và số 3 thường xuyên đi chung, và hình ảnh hay gặp là họ cãi nhau liên hồi, có khi chê bai anh này chết quá dở hơi, lắm lúc lại kỳ thị

người kia chết chẳng phong cách.

Họ vẫn chẳng thể nhớ ra cuộc sống của mình trước lúc chết, nhưng chỉ ít cũng nhiều lần tự hỏi rằng rốt cuộc vì sao hay như thế nào, cho dù lý do chính yếu chỉ là để cãi lộn.

Số 7 thì kể từ sau lần nói chuyện với tôi đã trốn mất dạng, tôi biết cô vẫn ở thủy cung đó thôi, nhưng tôi không tài nào tìm được vị trí ẩn nấp của cô, chừng như cô trốn tránh, lại chừng như chỉ là một hồi tự ngẫm mà thôi.

Tôi chỉ có chút thất vọng, nhưng cũng rất nhanh tự thích nghi, lại hay thành thói đạo chơi trong lâu đài này giết thời gian, cũng vẫn cảnh giác mờ linh hồn lực do thám xung quanh nhằm tránh số 13, ấy vậy mà lắm lúc chẳng dưng dưng vẫn gặp phải gã.

Như lúc này đây.

Tôi chết cứng trên sàn đất, chân chôn không nhúc nhích được, còn số 13 thì như không nhìn thấy tôi, vẫn ngồi vuốt ve dụng cụ tra tấn thời trung cổ mà tôi nhìn như dụng cụ ép đầu người.

Tôi suy nghĩ đánh bài chuẩn trước khi gã phát hiện ra, nhưng làm thế nào chân cẳng cũng chưa thể nhúc nhích, thành thật thú nhận, nhìn cái cảnh gã vuốt ve dụng cụ tra tấn kia thật đã man tàn bạo đáng sợ vãi nòi!

Tới khi tôi nghĩ chân mình bắt đầu có cảm giác để mà chuẩn, thì gã chọt mở miệng:

- Lâu đài này có lịch sử không tôi.

Tôi muốn khóc, vì sao không thể lơ tôi luôn đi à!

- Ahaha, - Sao cứ mỗi lần thấy gã là tôi đều cười khan, sợ quá đi mất. - hần thế rồi.

- Nơi này có lẽ từng là cả một quốc gia cho tới khi sụp đổ. - Gã chẳng đoái hoài gì tới phản ứng ngu ngốc của tôi, vẫn tiếp tục nói và coi tôi như không khí. - Thật đáng tiếc ta không thể đoán định được rốt cuộc Châu Âu có từng xây dựng một công trình nào như thế này, hoặc giả ta đã sai. Đồ vật nơi này rất kỳ lạ và đều là hàng thật, từ hàng trăm phòng ngủ nội thất đến từ Anh quốc thế kỷ từ 15 tới 18, phòng ăn lại mang phong cách hoàng gia Đức thế kỷ 17, phòng tắm hoặc các phòng có chứa vật dụng gốm sứ lại hoàn toàn mang phong cách Hy Lạp cổ. Tầng hầm cụ thể gồm các phòng xác, phòng tra tấn thì mang hơi hướm hỗn hợp giữa nhiều quốc gia Châu Âu.

Tôi thấy gã giống như đang tự nói với bản thân hơn là nói với tôi, nhưng không hiểu sao nghe cách gã tự hỏi lại khiến tôi bớt sợ, vô thức tiếp lời gã.

- Chưa kể, các phòng sách tôi tìm được cũng mang ngôn ngữ Châu Âu là chủ yếu. Các phòng trưng bày và phòng dạ hội tất cả đều mang phong cách Âu châu cổ, thậm chí tôi từng thấy trong một phòng trưng bày có mê day của nữ hoàng Elizabeth đệ nhất nữa.

Phản ứng của gã hoàn toàn không khác biệt gì, cứ như thể gã chưa hề nghe đến những điều tôi nói, tuy vậy, dựa vào trực giác, tôi biết gã hoàn toàn tiếp thu những thông tin tôi vừa chia sẻ.

- Tuy nhiên, - Gã thì thầm, nhưng vì xung quanh yên ắng nên tôi hoàn toàn có thể nghe được. - những kẻ bắt giữ ta lại là người Châu Á, cụ thể là người Trung Hoa.

- Không sai! - Tôi tán thưởng. - Bọn chúng là người Trung Hoa, dựa vào bùa chú cổ thuật và ngôn ngữ, tuy nhiên cũng có sự pha trộn giữa cổ pháp Châu Âu và Bắc Âu.

- Cho nên, nơi này không phải là bọn chúng xây dựng nên...

- Tôi cũng nghĩ vậy, ít ra thì không chính thống xây dựng, nhưng đến giờ thì coi như đã hoàn toàn tiếp quản.

Gã cười, khùng khục.

Tôi chọt rợn tóc gáy, nổi sợ bỏ quên phút chốc kia chọt ủa về.

Rồi gã quay mặt đối diện tôi.

Con bà nó, tôi muốn chạy được chưa! Mẹ nó, sao chân cẳng không nhúc nhích được thế này!

- Cơ ngơi nơi này rất được. - Gã vẫn thì thầm. - Rộng lớn, lắm bí mật... chỉ là những kẻ tiếp quản ngoại đạo, liệu có thể hiểu nó bao nhiêu?

- Ahaha, chắc là không rồi.

- Chúng thậm chí còn không biết! - Gã đứng dậy, tiến về phía tôi. - Nơi này cung cấp một phần lớn linh hồn lực cho ta, chúng thậm chí không biết, ngu xuẩn!

- Ahaha, hần rồi. - Muốn khóc quá, sợ quá!!!

Tôi mong gã bỏ qua tôi đi phút cho rồi, nhưng không, tới trước tôi chừng 1 mét thì gã dừng lại, cúi xuống đối mặt với tôi, ánh mắt tầm tôi vô định cùng gương mặt đáng sợ của gã khiến cơ thể tôi cứng đờ, không suy nghĩ được gì cũng như không phản kháng tháo chạy được.

- Nơi này không thể làm ta thỏa mãn.

Tôi gật gật đầu, tha cho tôi đi.

- Cô cũng thế thôi.

Gã lăm bằm, khiến tôi trong phút chốc quên cả nỗi sợ.

Phải... tôi cũng thế thôi.

Tôi thích ứng với nơi này, cố tìm niềm vui trong nó, nhưng không có nghĩa là tôi thỏa mãn với cuộc sống như vậy!

Cho nên tôi vẫn thường ngày ngày loay quanh khắp nơi, cứ như thể đang tự làm quen với nhà mới của mình, nhưng ai biết sâu thẳm trong tôi vẫn mong muốn sẽ tìm được góc khuất nào đó mà thoát thân.

Có lẽ, tôi đã hiểu vì sao gã chẳng thể ngồi yên dù cho gã là một ác hồn rất thích ngủ rồi.

Gã đang muốn thoát khỏi nó.

Phát hiện này khiến tôi cứng đờ người.

Rõ ràng gã chẳng phải đơn thuần là ác hồn chỉ biết có oán hận hay tràn đầy nhiệt huyết, mà là một ác hồn với trí tuệ sáng suốt chẳng hề bị thứ gì che lấp.

Mẹ nó, còn khó đối phó hơn ấy chứ!

Ghi chú của tổ chức

Mã số: 02

Biệt hiệu: The Torso

Thân phận: Jimmy Gambino, con nợ

Tuổi: 31

Giới tính: Nam

Dự đoán thời gian chết: 1942

Nguyên nhân chết: Bị giết

Mức độ nguy hiểm: Không nguy hiểm, chỉ tấn công khi bị khiêu khích

Mô tả sơ lược: Ác hồn tồn tại nơi sông ngòi dơ bẩn, do mượn nợ quá nhiều không có khả năng chi trả đã bị chủ nợ chặt xác ném xuống sông

Cách thức hạ thủ: Thường giết nhưng nạn nhân giàu có, tuy nhiên độ linh hoạt điều khiển linh hồn lực không cao, tỷ lệ chạy trốn khỏi nó cũng khá dễ

Số lượng nạn nhân: 11

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Kẻ Đồng Hành Cùng Bóng Tối

... Tại một nơi rất xa khác...

- Sư phụ!

Người vừa phát ra tiếng nói là một thanh niên tài tuấn trẻ tuổi, gương mặt hiền hòa khiến cho đối phương dễ chịu, tuy nhiên đôi mắt vẫn ẩn hiện những tia cương quyết không chịu lùi bước cũng khiến cho người xung quanh phải dè chừng. Anh ta mặc áo sơ mi quần tây đơn giản, giấy da bóng loáng, tóc tai

chải gọn gàng, trong tay cầm xấp tài liệu dày được đóng cẩn thận bằng bìa cứng, anh kính cẩn đặt nó lên bàn người đàn ông đối diện.

Ông ta đã ngoài lục tuần, thể nhưng gương mặt vẫn hằn sâu những đường nét sắc bén, ánh mắt điều hâu lạnh lẽo, bàn tay gân guốc mạnh mẽ, dáng người ngồi thẳng thớm quật cường cho thấy ông không phải là người dễ thỏa hiệp. Ông nhìn xấp tài liệu, nhú mày nói:

- Rốt cuộc cũng bắt được nó, tổn hại bao nhiêu?

- 40 thành viên bị thương từ nặng tới nhẹ, trong đó... có 5 người thiệt mạng.

- Vậy là chỉ còn 126 người hộ tống, có an toàn không?

Chàng trai lộ vẻ ngập ngừng, nhưng vẫn thành thật báo cáo cho người mà anh kính cẩn gọi là sư phụ:

- Trên đường qua có nhiều bất trắc, thể nhưng trưởng lão Tôn đã dự tính trước, ông đã đặt một lọ phong ấn đặc biệt từ gổm Thanh Hoa nhồi sừng tê giác và xương nghiền của cá nhà táng lớn, ngoài ra trong quá trình nung ông còn tự trích máu làm phép. Xung quanh lọ dán rất nhiều bùa chú phong ấn, xích phong ấn trừ lung cũng được cắt một đoạn chỉ vì việc này. Kín kẽ như vậy nên cũng giam cầm hẳn thành công cho tới khu vực tam giác Tân Cương khu sa mạc Taklamakan.

- Tốt! - Cơ mặt người đàn ông thả lỏng, chừng như đã thoải mái hơn nhiều. - Chỉ cần giam giữ trong ấy chừng 10 năm, sức mạnh huyền diệu thì có lẽ sẽ tìm được cách tiêu diệt. Dù sao...

Người đàn ông mệt mỏi cúi đầu, lúc này trông ông không còn kiên cường như nãy mà tràn đầy già nua lo lắng.

- Dù sao... - Ông thì thầm, khiến chàng trai đối diện phải rướn người lên một chút mới nghe rõ được lời ông. - ấ ta... sẽ sớm lên hàng ác quỷ thôi.

oOo

Vì sao chúng tôi lại gọi là ác hồn?

Linh hồn ác, đơn giản vậy thôi.

Nhưng có ai thắc mắc vì sao lại gọi như thế không?

Thôi được rồi, tôi sẽ giải đáp luôn cho.

Ác hồn vẫn còn là một linh hồn, dù có tà ác, có giết người vẫn chẳng thể hơn được một linh hồn là bao, có nghĩa là linh hồn ấy vẫn chưa hề có thực thể, vẫn sống dựa vào những ký ức cảm xúc mà khi còn sống họ tích góp được.

Thường thì những cảm xúc và ký ức trước khi chết là những cảm xúc ký ức mạnh mẽ nhất, chúng sẽ dần lấn át hết tất thảy, để rồi ác hồn chẳng còn nhớ được gì ngoài chúng, quên mất bản thân là ai, người như thế nào ra sao, thậm chí mất dần những xúc cảm cơ bản của một con người, chỉ còn lại thù hận u uất.

Cho đến khi trở thành ác quỷ.

Một ác quỷ thật thụ, hoàn toàn có thể kết thành thực thể hiện hữu, cá biệt và đối lập với thiên thần, có suy nghĩ trí tuệ, cảm xúc nhất định, vì lẽ đó cho nên nếu họ muốn, ác quỷ có thể dễ dàng hòa nhập vào xã hội loài người, chi phối và điều khiển suy nghĩ con người sa vào con đường tội ác.

Bạn dám chắc quanh bạn không có ác quỷ hiện hữu chứ?

Nói vậy chắc bạn cũng hiểu rồi đấy.

Số 13... có thể chưa trở thành ác quỷ, nhưng tôi đoán gã cũng rất gần với nó rồi.

Chẳng trách... chẳng trách... tôi lại không thể dùng linh hồn lực đoán định xem gã có ở gần hay không, bởi vốn dĩ gã mạnh hơn tôi quá nhiều.

Còn tôi, tuy vẫn có cảm xúc ký ức, nhưng đó chẳng qua chỉ là chút gì sót lại do tôi cố gắng níu giữ quá khứ, hiện giờ tôi vẫn chưa là một "tôi" hoàn chỉnh, có chăng cũng chỉ là những cảm xúc sợ hãi ở giây cuối cùng của cuộc đời quá mạnh mẽ đã lấn át tất thảy cảm xúc kia mà thôi.

Nếu số 13 mạnh như thế, có lẽ chẳng chóng thì chầy gã cũng tìm được đường thoát khỏi nơi này, cần chi tôi phải tốn công.

... Thôi đành, dù sao cũng rảnh rồi, coi như dạo chơi đi vậy.

Tôi đang dạo ngang qua một hành lang tối tăm - như thường lệ, mọi hành lang ở nơi này đều thế - điểm đặc biệt ở hành lang này là nó nằm ở tầng hầm mật thất số 3 bên tay trái của tòa lâu đài, nói như thế thật rồi, bạn có thể tưởng tượng tòa nhà chia ba phần, và nó nằm ở phần thứ ba về phía tây, như thế hoàn toàn dễ hiểu hơn rồi chứ.

Nơi này chưa bao giờ tôi đến cả.

Và từ nãy tới giờ, tôi đã đi xuống cầu thang 4 lần, ấy vậy mà xung quanh vẫn còn rộng rãi toàn là phòng và dài đằng đặc.

Tôi đếm sơ qua, cũng phải 22 phòng chứa xác rồi, vị chi ra thì nếu như để đầy xác cũng đã có 4-500 người nằm ở đây chứ chả đùa.

Tuy nhiên các học chứa xác đều rất gọn ghẽ sạch sẽ không hề có chút gì gọi là vật từng sống ở đó, hoàn toàn như chỉ vừa xây dựng và gặp một biến cố gì đó không thể sử dụng thôi. Điểm lạ lùng khác mà tôi tìm được là, tuy là phòng chứa xác nhưng chúng lại mang hơi thở trung cổ xưa, khi mà thời đại con người con dùng kiếm thay cho súng, dùng ngựa thay cho xe. Xung quanh hoàn toàn làm từ đá tảng, mặt đất cũng lát đá nung gỗ ghề khó đi, trên tường hàng dãy hàng dãy treo các chốt cắm đuốc, nghiêng ngả bên cạnh là các khay đựng dầu thấp sáng, thậm chí tôi còn thấy các bộ giáp cổ xưa ngã đổ bên dưới, hệt như cách người ta xây dựng các lính canh cho linh hồn người chết vậy.

Nhưng như thế cũng thật không hợp lý, dựa vào những gì tôi từng đọc, người thời này khi người thân qua đời, sẽ xây dựng mộ mà riêng biệt chứa nhiều đồ cúng di vật, nhằm đưa tiễn người chết, hoàn toàn không có tục lệ chôn xác thành đồng như thế này.

Càng lúc càng kỳ quái.

Nơi này giống như một tổ hợp chấp vá quái dị và không đồng nhất, như thể trải qua cả trăm lần trùng tu vẫn không thể xác định được ai là chủ nhân thật sự, là ảo giác của tôi hay sự thật? Tôi cảm giác nơi này... giống như xây dựng cho những người như chúng tôi, chẳng phải để giam cầm, mà là để cổ vũ.

Nếu không, vì sao nó lại cung cấp một lượng lớn linh hồn lực cho chúng tôi tồn tại, phải biết linh hồn lực dựa trên linh hồn người sống mà ra, nếu không có người sống, vậy những linh hồn lực đó từ đâu đến?

Câu hỏi bỏ ngõ này khiến tôi đau đầu, tất nhiên là tôi chẳng có đầu để mà đau nữa, nhưng quả thật làm một ác hồn, khi suy nghĩ quá nhiều thì linh hồn sẽ mỏi mệt không chịu nổi.

Đi mãi, cuối cùng cũng tới cuối đường hầm.

Tôi nhìn thấy, một cây thập tự bị treo ngược, bên cạnh còn có nhiều vết cào và... hàng chục bộ xương người nằm rải rác, nhìn tư thế của họ, tôi có thể đoán định được họ vừa trải qua một trận ác chiến.

Trận chiến sống mái khiến thương tổn in hằn trên các bộ xương, có vẻ như họ là những người tử vì đạo.

Chợt, một tiếng cười khê khàng vang lên, khê tới mức nếu tôi không phải là ác hồn, mang trong mình linh hồn lực ở mức độ cao, có lẽ sẽ không tài nào nghe được.

Nửa ngạc nhiên nửa sợ hãi, tôi quay phắt người sang nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, gương mặt một cô bé chừng 5-6 tuổi treo lơ lửng trên không trung cách tôi chừng bốn mét, đôi mắt to tròn màu lam sẫm, mũi nhỏ miệng nhỏ, gương mặt bầu bĩnh hệt như búp bê, tóc màu nâu sẫm óng ả được thắt bím hai bên trong vừa điệu đà lại không kém năng động. Lúc này, gương mặt ấy đang khẽ mỉm cười, thỉnh thoảng phát ra tiếng khúc khích.

Tôi ngẩn người.

Đây... không phải là ác hồn!

Không phải là ai trong 13 ác hồn bị nhốt vào là chúng tôi.

Có lẽ nào... đây căn bản là cư dân nơi này?

Tôi tiến lại gần cái đầu, cốc mạnh một cú khiến con bé hét chói tai. “A —!”

... Tôi không hề sử dụng linh hồn lực có được không!!!

Lúc này, có lẽ bị ấn đau, thân hình con bé dần hiện ra, là một cô bé mặc váy xếp bồng bênh màu vàng sáng, dây lưng làm từ da mềm, thắt lưng nơ bướm to, giày da thuộc nhuộm màu trắng, nhìn qua cũng biết khi còn sống là một cô bé con nhà quý tộc sung sướng.

Con bé khóc ầm lên, vừa khóc vừa ăn vạ:

- Huhu, em chỉ đùa chút thôi a! Chị ra tay thật nặng! Thật mất nhân tính! Thật tàn nhẫn! Không hề thương tiếc trẻ em! Chị là phù thủy ác ôn! Không xứng làm công chúa! Là mẹ ghê!!!

Sao mới đó mà tôi có con kế rồi nhì.

Tôi mặt đen như đất nòi, xách con bé lên hăm dọa:

- Con nít con nôi! Chị đây từng chứng kiến nhiều trò dọa dẫm mạnh dơ hơn thế gấp trăm lần! Tí tuổi đã học đòi ăn theo, cỡ như cung, hừ hừ, có mười đứa cũng không dọa được chị!

- Bà chị vừa xấu vừa dữ! Ai mà dọa được, không chơi với chị nữa, thà đi ngủ còn hơn!

Con bé vừa nói vừa giãy dụa đòi xuống, nhưng nào dễ thế, chề tôi xấu là tôi đủ điên tiết rồi, lại còn bảo tôi dữ! Hừ, dữ mà này giờ mới cốc mi có một cái thôi à, hừ hừ, tôi mà xấu thì cả đám ác hồn trong này gọi là gì, gọi là thảm họa chắc, tất nhiên nếu số 7 khôi phục hình dạng thì tôi không dám xách dép cho cô ấy, chứ bây giờ thì... tôi vẫn là hoa hậu trong cái tòa lâu đài này ấy nhé.

Tôi điên rồi, nào cho con bé chạy nhanh thế, dùng linh hồn lực khóa nó lại, đoạn nở nụ cười ác ma định bụng dọa cho nó một trận nhớ đời.

- Người muốn đi cũng không nhanh như thế đâu.

Ồ, nào phải giọng tôi.

Khoan khoan khoan, cái giọng không nhanh không chậm lạnh lẽo này là...

Tôi và con bé trên tay quay về hướng đó, chỉ thấy số 13 ngược sáng mà tôi, nơi này vốn rất tối thỉnh thoảng mới chớp nhóa một ánh sáng nào đó không rõ, cũng vì vậy mà nhìn hình ảnh ánh sáng vừa lóa lại tất ngược hướng với hắt, lại nhìn cái dáng cao dong dong, tay cầm dao găm màu đen, đôi mắt đen tuyền, gương mặt một nửa bóng một nửa chằng chịt gân xanh...

- Aaa -!!!

Đừng hiểu lầm, là con bé trong tay tôi hết, còn tôi ư, chỉ đơn giản là ôm nó đưa ra trước ngực thôi mà.

Xem đi, tôi can đảm hơn nó nhiều!

oOo

- Em tên Emily, em không nhớ họ nữa, ừm, em 6 tuổi rồi. Gia đình em có 5 người, cha em mẹ em, hai người chị và em...

- Ta không hỏi về gia cảnh người. - Số 13 không nhanh không chậm nói, gã khẽ vuốt ve con dao găm trong tay, nhàn nhả tiếp. - Ta muốn biết, khi người còn sống, nơi này thuộc về ai?

- Nơi này? - Con bé hào hứng hẳn, thậm chí không còn sợ số 13 mà tiến tới trước mặt gã khoe khoang. - Tất nhiên là thuộc về người cha tài trí hơn người anh tuấn mạnh mẽ của em, lãnh chúa Caelen Duncan, hahaha, anh có sợ chưa! Cha em mà ở đây thì anh chết chắc rồi, chắc chắn ông sẽ đập chết anh vì tội dám dọa em!

Tôi đỏ mặt hời hợt, em gái à, đừng nói cha em, nếu nguyên cả gia đình em mà ở đây không chừng gã sẽ lược chín cả nhà sau đó thành thoi dùng bữa ấy chứ!

- Duncan? - Số 13 lăm băm, hoàn toàn không thêm đếm xỉa tới lời khiêu khích của cô bé. - Như vậy là vào tầm năm 1440-1540? Không thể là gia tộc Duncan, nếu thế... - Phần sau tôi không nghe được nữa.

Nhưng lời nói của số 13 cũng khiến tôi tò mò hơn nhiều, tôi không biết gia tộc Duncan, nhưng cũng đoán lờ mờ được giai đoạn 1440-1540 chưa phải là thời điểm xây dựng tòa lâu đài.

- Em gái, mô tả cho chị biết sơ về nơi em sống đi?

- Nơi em sống tất nhiên là tòa lâu đài nguy nga lộng lẫy, phòng ốc thượng thừa, em có 3 nô tì lặn, một người phụ trách cơm nước một người quần áo, người còn lại phải chơi với em, phòng em là phòng công chúa...

- Nói ít thôi. - Số 13 lạnh lùng cắt lời. - Thôi tiết nơi đó?

Bị gã dọa, Emily sợ hãi ngoan ngoãn trả lời:

- Thì... là vùng cao nguyên mát mẻ, rất thích hợp cưỡi ngựa, nơi này còn tạo nên nhiều chiến binh cao nguyên tài giỏi nữa, cả cha và các chú em đều là những người sẵn được nhiều nhất.

- Cao nguyên và lãnh chúa? Vậy thì không phải là ở Mỹ rồi! - Tôi buột miệng. - Lẽ nào thật sự như tôi suy đoán, nơi này chẳng qua chỉ là một sự chấp vá khiên cưỡng từ nền văn hóa đa quốc gia?

- Ô! - Số 13, lúc này mới hướng tầm mắt sang tôi, ánh mắt đen của hắn lấp lóe trong bóng tối như đang muốn nói chủ nhân cực kỳ hứng thú. - Xem ra cô cũng tìm hiểu được nhiều đấy.

Con mẹ nó, tôi chạy được không!!!

Đúng là cái mồm hại cái thân mà!!!

- Ahaha, đoán bừa, đoán bừa thôi.

- Cô nói không sai đâu. - Số 13 không để ý tới phản ứng dò hơi của tôi, tiếp tục nói. - Nơi này quả thật mang nhiều sắc thái, nhưng nó vẫn có 1 vài điểm

chung.

- Hà? Điểm chung gì?

- Không thuần chủng, là điểm chung đầu tiên.

Tuy bất ngờ khi số 13 chịu trả lời câu hỏi của tôi, nhưng nổi tò mò đã lấn át tất cả.

Không thuần chủng ư?

- Văn hóa ở những thời kỳ trước có nhiều điểm riêng biệt rõ nét với nhau, có thể coi vì thời kỳ đó tuy văn hóa mở cửa nhưng vẫn có sự dè chừng, bằng chứng rõ rệt trên từng khung nội thất, dù là Anh hay Áo, Pháp hay Đức chỉ cần có đọc qua về kiến trúc sẽ phân biệt ra được. Tuy nhiên, nơi này thì khác, thoát nhìn khi bước vào một phòng ngủ, ta sẽ cảm giác như đứng giữa phòng ngủ hoàng gia anh, nhưng nhìn lại, nét lãng mạn sa đả của hoàng gia Pháp vẫn hiện hữu rõ nét. Phòng ăn, phòng trưng bày và thậm chí phòng tắm, tất cả đều như muốn nói, tuy chúng ta khác biệt nhưng vẫn là một thể.

- Cũng đúng, anh nhìn nơi này đi, rõ ràng phòng xác này được xây dựng lâu hơn năm 1440 nhiều nhưng lại có nhiều tập tục mãi sau này mới có như nhà táng dòng họ, phòng thờ trung tâm, v.v...

- Tất cả nội thất đều là đồ thật, nhưng nếu dùng linh hồn lực ngấm kỹ, sẽ phát hiện dấu vết di dời.

- A?

- Nói cách khác, tòa nhà này chỉ có cái khung, còn ruột thì nếu ta đoán không sai, quả thật là một tổng thể chấp vá từ nhiều nền văn hóa khác nhau. Công đoạn này tuyệt đối không chỉ năm mười năm là xong, có khi phải cả một đời người, hoặc thậm chí hơn thế.

- Không thể nào...

Có điều gì đó không bình thường, thực sự không bình thường chút nào!

Số 13 ngừng lời, chợt cười khùng khục.

Tôi nổi cả da gà.

- Xem ra, nơi này với ta chẳng hoàn toàn là giam giữ.

Gã hướng tầm nhìn về phía tôi, ánh nhìn cuồng loạn phấn khích xoáy thẳng vào linh hồn tôi, khiến tôi đồ dẫn quên cả chạy trốn.

- Trần Gia Trân, đúng không?

Tôi gật đầu, chẳng buồn thắc mắc xem làm sao hắn biết tên tôi, giờ đây tôi chỉ muốn chạy thôi!!!

- Cô cũng rất gần rồi, hừm, thế nào?

Thế nào cơ?

- Có suy nghĩ muốn đồng hành cùng ta không?

Cái gì?!!!

oOo

Số 7 nằm trong góc tối, cảm thấy mệt mỏi.

Lâu lắm rồi cô chưa thấy mệt như vậy.

Những câu hỏi của số 9 vẫn vang vọng trong đầu cô, quanh đi quẩn lại khiến cô cảm thấy khó chịu nhưng dùng cách chi cũng không thể đuổi chúng ra khỏi đầu.

Tương như chi là một hồi thất mắc, ai ngờ lại là chấp niệm cả một đời.

Mệt lắm.

Thực ra giây phút cuối đời, số 7 cảm thấy thật giải thoát, rốt cuộc cũng có thể ngủ yên, quên hết mọi nhọc nhằn đau đớn mà mình phải chịu. Cô cũng chẳng hề có ý muốn trả thù, chỉ đơn giản là mệt mỏi rồi, khi mệt phải nghỉ thôi mà.

Có ai ngờ, một người theo thuyết vô thần như cô, sau khi chịu qua đau đớn của cái chết, lại như phượng hoàng niết bàn, hóa thành một ác hồn u tối chỉ nghĩ trong đầu làm thế nào để khiến bọn chúng phải trả giá cho mọi tội lỗi của mình.

Kể từ khi trở thành ác hồn, cô dần quên.

Cho đến khi nhìn thấy số 9 lần đầu.

Lúc ấy, số 9 hoảng hốt sợ hãi, thế nhưng con sợ qua đi, cô ấy đã vui vẻ phá lên cười, sau đó giơ tay làm động tác chào như nhà binh, đồng dục hô “Xin chào, tôi là Trần Gia Trân, tôi là ác hồn số 9, mọi người giúp đỡ nhé!”.

Có lẽ từ lúc đó, số 7 đã tự hỏi, mình tên gì?

Sự vui vẻ của số 9 từ đâu mà tới?

Cuộc sống của mình trước khi chết như thế nào?

Số 7 khẽ mở mắt, thấp thoáng qua làn nước, một đôi mắt màu lục nhạt đẹp đẽ như pha lê.

Rốt cuộc, là nơi này giam cầm họ? Hay họ giam cầm chính mình?

Ghi chú mật của tổ chức

Địa điểm: Sa mạc Taklamakan, đã phong ấn xung quanh

Thời gian tiếp quản: 1920

Số gian phòng: 498 phòng lớn nhỏ

Số mật thất: 33 mật thất, không kể lầu ngầm

Chủ nhân trước: Không rõ

Bùa chú phong ấn: Không rõ, tuy nhiên bùa chú rất mạnh có thể bảo đảm ác hồn không thể rời khỏi.

Khả năng tận dụng: Cao nhất.

Khả năng ác hồn thoát khỏi: Không thể

Khả năng ác hồn tự tiêu tán: Trong vòng 5-10 năm

Thời gian thử nghiệm lần 1: 1920-1960

Thời gian trừng tu: 1960-1970

Thời gian thử nghiệm lần 2 thất bại, không ghi chép.

Thời gian thử nghiệm lần 3: 2008- ...

Chỉ thị tộc trưởng, trong vòng 10 năm bắt nốt tất cả những ác hồn có khả năng trở thành ác quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đồng Hành Cùng Sợ Hãi

- Có suy nghĩ muốn đồng hành cùng ta không?

- Không được! - Tôi vô thức phản đối.

Nói đùa sao, tôi tránh số 13 như tránh tà, tránh đông tránh tây, tránh ngày lẫn đêm, đâu cũng đâu có úng nước đâu mà điên rồ nhận lời.

Trong xã hội cõi âm, không phải linh hồn nào cũng đơn độc.

Tôi biết điều này trong những lần tìm kiếm con mồi, lúc ấy, hai linh hồn một nam một nữ đều chết trong bệnh viện, vốn chẳng có liên hệ gì với nhau cũng không có khả năng siêu thoát do lăm vường bận, ấy vậy mà họ lại chẳng thể nhắm mắt, trong những ngày tháng cuối đời, họ đã tiến hành nghi lễ kết hợp như thế.

Kết hợp linh hồn, giải thích dễ hiểu hơn là kết hôn.

Tất nhiên từ này chỉ có thể dùng khi ta còn sống, vì dù sao đã chết rồi, luật lệ cõi âm cũng khác hẳn, nào còn ai chứng hôn cho họ chứ. Chỉ vì linh hồn không có thể xác, nên mọi nhu cầu cũng thuần túy là vì tâm giao chứ chẳng mang màu sắc nhục dục như khi còn sống, vì lẽ đó, nhìn họ kết hợp trong tôi đã cảm thấy bồi hồi và kính sợ trước những điều linh thiêng như thế. Có lẽ, đó mới thật sự là ước muốn của mọi người trong chúng ta khi còn sống ao ước, tìm được một nửa linh hồn của mình. Hai người bệnh đó, để lỡ nhau thời sinh thành, đến khi chết - tuy rằng muộn - nhưng cũng đã gặp được nhau.

Sau đó, họ coi nhau là bạn đồng hành.

Dần dà, tôi cũng thấy nhiều đôi tình lữ, họ gọi nhau là bạn đồng hành, rất triu mến, rất tin tưởng và đầy lưu luyến.

Có những đôi cùng nhau siêu thoát, hy vọng kiếp sau sẽ gặp lại, cũng có những đôi không thể siêu thoát thì chấp nhận tan biến bên cạnh nhau, quyết không xa rời.

Đúng vậy, họ chỉ là linh hồn bình thường thôi, tôi chưa từng thấy ác hồn nào có đôi có cặp, tất nhiên tôi rất muốn trở thành ngoại lệ, nhưng tuyệt nhiên không phải là số 13, tuyệt nhiên cũng không chấp nhận cách “cầu hôn” sơ sài như này!

- Hử? - Số 13 lắm lắm, cúi người xuống cho vừa tầm nhìn với tôi, đôi mắt độc màu đen kia sẫm màu hơn hẳn. - Lý do?

- Ahaha, dù sao anh mạnh như thế, tôi tự thấy tôi không xứng!

- Ta không chê.

Khụ khụ, việc gì tôi phải đi khách sáo với gã như thế chứ, dù sao gã cũng đâu để ý.

- Lý do chính là, - Tôi đánh liều, nhắm mắt đưa chân nói thật. - tôi... không có cảm giác với anh, làm sao kết hợp được!

Con mẹ nó, vì sao tôi vẫn không dám nói ra là tôi không thích anh chứ, nhìn cái đôi mắt đen thẫm kia thật là đáng sợ!

- À.

Gã chỉ nói một từ, chẳng thể hiện tâm trạng, tôi cảm giác có gì không ổn, vội nói tiếp:

- Với cả, chắc gì anh đã vừa ý tôi mà làm được nghi thức đó, anh phải biết chúng ta ở giới linh hồn này chuyện gì có thể giả chứ chuyện này thì không!

- À.

Gã giờ tay trái - bàn tay không cầm dao - lên, tôi sợ hãi cứng cả người.

Cả hai tay gã đều đeo găng bằng da đen tuyền, càng khiến vẻ lạnh lùng độc tôn của gã nổi bật hơn, thế nhưng lúc này bàn tay ấy lại nâng cầm tôi lên, ép tôi nhìn sâu vào đôi mắt chỉ độc một màu đen sẫm của gã, đôi mắt ấy như một hố sâu không đáy hút tôi vào trong, tôi không thể nhìn ra bên trong ấy chứa đựng điều gì. Gã cúi người, trước sự sợ hãi pha lẫn tò mò của tôi, bờ môi lạnh lẽo của gã chạm nhẹ lên môi tôi, mang theo ý dò xét hững hờ.

Rồi, bàn tay còn lại của gã kéo mạnh tôi vào lòng, siết chặt tới mức tôi nghĩ mình không thể thở nổi.

Đôi mắt tôi và gã vẫn đối diện nhau, tôi như bị thôi miên, thoáng chốc mà nỗi sợ lẫn tò mò đều bị đẩy lui, trong đầu trống rỗng không thể suy nghĩ gì nữa.

Gã tách môi tôi ra, hơi thở của gã chẳng hề mang theo bất kỳ mùi lạ nào cả, thế nhưng sự lạnh lẽo giá băng ấy khiến tôi vô thức rung mình bưng tỉnh, ý nghĩ muốn trốn chạy chồm lên trong tôi lần nữa.

Gã không để tôi kịp thực hiện ý đồ, tay còn lại rút cuộc rời khỏi con dao găm, giữ chặt lấy đầu tôi kéo sát về mình, vốn tưởng hững hờ nhưng khi chiếc lưỡi của gã vồn vã cuốn lấy lưỡi tôi siết mạnh thì mọi suy nghĩ của tôi tan thành mây bụi, phần ngực ngang phần sợ hãi, tôi run lên vì hai luồng nóng lạnh thất thường trong cơ thể thiếu đốt, không cách nào lý giải những điều đang diễn ra trong tâm trí mình.

Nụ hôn này, tôi không biết nó kéo dài bao lâu, chỉ biết khi gã rời môi ra khỏi tôi, linh hồn tôi đã dờ dẩn như thể vừa sinh ra, hoàn toàn không thể dựa vào ý chí mà đứng vững, chỉ có thể bám víu vào gã.

- Nghi lễ hoàn tất. - Gã ôm tôi, nhẹ nhàng hơn hẳn ban nãy, lắm lắm nói.

Cái gì?!

Lời nói của gã khiến tôi bưng tỉnh.

Con mẹ nó, thế là thế nào!!!

- Không thể nào! - Tôi ngẩng phắt đầu dậy, quá lo lắng đề mà sợ hãi. - Không phải, đây không thể là nghi thức, tôi thấy nó khác hẳn!

- À. - Gã cúi xuống, đôi mắt sẫm màu ấy không biết có phải ảo giác của tôi hay không mà trông dịu dàng hơn hẳn. - Em đã thấy nghi thức như thế nào?

- Ó... thì hình như, hai người họ nắm tay, rồi chợt quanh họ phát sáng, ánh sáng linh hồn họ hòa lẫn vào nhau cho tới khi thành một chỉnh thể... Lúc đó tôi còn cảm nhận được linh hồn họ biến đổi, “mùi” trở nên giống hệt.

Gã cười khùng khục.

- Cô gái nhỏ, - Giọng gã thay đổi hẳn so với trước, hay tôi lại tưởng tượng. - cách thức kết hợp có nhiều hơn em nghĩ, không quan tâm quá trình, chỉ cần kết quả là linh hồn hòa hợp hoàn toàn là được.

Khoan khoan khoan!

Vậy là ban này tôi đã bị người khác lừa gạt ép hôn?

Tôi bị số 13 ép hôn?

Tôi bị tên giết mình ép hôn?

Trời đất như tối sầm quanh tôi, mà cụ thể là tối thật, tôi ngã nhào vào người gã, ngất xỉu.

Ông trời ơi, tôi không muốn tỉnh dậy nữa!!!

Tôi phải đi đâu, hỏi ai đây, ở côi âm lâm sao mới “ly hôn” được aaa!!!

oOo

Tôi mở mắt, cảm thấy may mắn trước mắt tôi là gương mặt mang đầy tò mò của Emily chứ chẳng phải của số 13.

Tôi thầm tự an ủi, có thể tất cả chỉ là một hồi ác mộng thôi.

... Nhưng từ khi trở thành ác hồn tôi làm gì nằm mơ được nữa.

- Oa oa, thần kỳ quá! - Giọng thán phục của Emily vang lên khiến tôi giật bắn người. - Chị và cái anh mặt sẹo khi này giờ giống hệt nhau.

Cái gì!!!

Tôi một linh hồn bình thường như Emily còn biết được, vậy tôi thật sự đã...

- Nghi đã chưa? - Giọng đều đều lạnh lùng của số 13 vang lên, khiến tôi sợ muốn ngã lăn ra đất, dù thực tế là tôi đang nằm rồi.

Quay sang, chỉ thấy số 13 đang ngồi bên cạnh, hắn ngồi khoanh chân, dùng khăn tay lau rửa thanh dao găm vốn cũng sáng loáng của mình. Tôi nuốt nước bọt, sao tôi có thể ngây thơ mà mừng hệt chứ, đã làm lễ kết hợp nếu tôi bị thương tổn gì hắn cũng sẽ bị như thế, cho nên lẽ dĩ nhiên là hắn chẳng thể bỏ tôi ở một mình quá lâu.

Tôi muốn khóc quá.

- Nghi đủ rồi thì đi thôi.

Chưa để tôi tự thân xong, hắn đã bế bổng tôi lên, tôi sợ tới la oai oái. - Tôi tự đi, tôi tự đi!

- À. - Chỉ nói một từ, rồi đặt tôi xuống.

Để số 13 đi trước, tôi cun cút theo sau, tự thấy mình vô dụng thật nhưng tôi nào còn cách khác, đi gần hắn quá là tôi đã sợ chết khiếp rồi, nói gì đối mặt song hành.

Không thể nào, từ giờ tôi không tránh được hắn nữa sao, huhu, muốn khóc quá.

- Thật thần kỳ quá! - Emily đi kế tôi huyền thuyên. - Hai người ban này thần kỳ lắm, chỉ hôn một cái thôi mà như hòa tan vào nhau, hóa ra đó là lý do cha mẹ thích hôn nhau, em cũng muốn! Chị mau chỉ cho em đi!!!

Tôi không hề muốn dạy hư trẻ em mà, tôi có tội, không đúng, là tên trời đánh thánh đâm kia dụ dỗ tôi, đều là lỗi của hắn.

Nếu ánh mắt có thể giết người, không chừng cái lưng của hắn cũng bị tôi giết chết vài chục lần rồi!

Chợt, bên cạnh phát ra tiếng “RẦM” to tổ bố như thể hai tảng đá đập vào nhau làm tôi giật bắn mình, vội nhìn sang, chỉ thấy Emily ôm đầu ngồi xồm khóc rầm rức.

Tôi bỗng hiểu ra.

Con bé cũng bị phong ấn, không thể rời khỏi mật thất này được.

Tôi vô thức dờ mắt, đối mặt với ánh mắt nghiền ngẫm của số 13, hắn cũng nhìn ra rồi.

Số 13 chợt nở nụ cười.

Nụ cười rét buốt ấy khiến tôi rùng mình lùi lại ba bước, chưa để tôi suy tính xem làm cách nào để ly hôn, hắn đã quay lưng đi tiếp, chỉ bỏ lại một câu “Đi thôi” và bóng lưng lạnh lùng. Tôi cũng không quản nhiều như vậy, cúi đầu đối mặt với Emily khóc nhè, tôi an ủi đôi câu rồi hứa sớm muộn cũng quay lại thăm cô bé, đoạn đứng dậy định đuổi theo số 13.

- Lúc nào cũng vậy... - Emily lầm bầm - lâu như vậy rồi, sao em vẫn không ra khỏi đây được...

Tôi vô thức quay lại nhìn.

- Mẹ bảo, chỉ là giấc mơ... sao mãi em không tỉnh giấc...

Linh hồn Emily sáng lên nhờ nhợt rồi dần dần biến mất.

Tôi biết, con bé chỉ là lại ngủ thôi.

Làm sao tôi nữ giải thích với nó rằng, đây là giấc ngủ không có hồi tỉnh, và giấc mơ này sẽ kéo dài vĩnh viễn tới ngày tòa lâu đài này sụp đổ mới thôi.

Tôi làm sao mà giải thích được.

Một bàn tay lạnh lẽo chợt xuất hiện nơi eo tôi, kéo phất tôi đi, cũng kéo luôn tôi khỏi những suy nghĩ thu vãng đông buồn ấy, là số 13.

Xem chừng hắn thiếu kiên nhẫn rồi.

Hắn không giải thích lý do, cũng chẳng nói chẳng rằng nửa kéo nửa dìu tôi rời khỏi mật thất, tôi ngoái về phía sau, mật thất vẫn im bóng lặng thình như chưa hề có Emily xuất hiện, mọi chuyện chỉ như một giấc mơ, cô bé chỉ xuất hiện trong chốc lát, thế nhưng đủ khiến tôi hiểu rõ nỗi cô độc mà cô bé phải gánh chịu.

Tôi nhất định phải thoát ra khỏi nơi này.

Đồng thời... giải thoát cho cả Emily tội nghiệp.

Coi như làm việc thiện đi.

oOo

Ra khỏi tầng hầm, tôi mới phát hiện bộ váy trắng của tôi đã hóa thành màu đen.

Khóc, sao chỉ có tôi bị ảnh hưởng mà số 13 chẳng hề bị ảnh hưởng chút nào vậy, lẽ ra khi kết hợp với tôi toàn thân màu trắng thì hắn cũng phải có thêm màu sáng nào chứ, vì sao vẫn đen từ đầu tới chân thế chứ hả!!!

Chỉ trách bản thân yếu kém hơn người ta quá nhiều thôi.

Tôi hết sức, cực kỳ, tuyệt đối, nhẹ nhàng lịch sự đề nghị:

- Ủm... số 13 này, anh thấy đó, anh cứ để tay trên eo tôi như thế này thật sự không tiện trong việc chiến đấu và dùng linh hồn lực, chỉ bằng cứ như lúc này, anh đi trước tôi theo sau nhé.

Số 13 hơi cúi xuống nhìn tôi.

- Hử?

- ... Coi như tôi chưa nói gì.

Muốn khóc quá, giờ cả chuyện đi đứng tôi cũng không có tiếng nói sao, số tôi lẽ nào là số nô lệ. Không thể nào, Trần Gia Trân tôi tuy chẳng phải anh hùng cái thế, nhưng cũng là ác hồn hung dữ đã giết 39 mạng người, nào phải dạng dễ bị bắt nạt.

Vừa nghĩ thế, tôi đã nhiệt huyết sôi trào định hất tay hắn ra, nhưng vừa nhìn thấy con dao găm hắn giắt bên hông thì mọi tâm trạng hăng hái như bong bóng xì hơi biến mất tãt.

Con mẹ nó, con dao đó đã đâm không dưới 10 nhát vào cơ thể tôi đó! Bạn nói tôi có thể không sợ được không aaa!!!

Cứ như thế, một đường số 13 nửa ôm nửa kéo tôi theo, tôi chỉ đành lấy mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm mà đi chứ chẳng dám ngo nghiêng, thấp thoáng phía

trước là tiếng cãi nhau của số 2 và số 3, ấy vậy mà chúng tôi vừa tới gần, cả hai đã im bất nhìn chúng tôi trần trối, hỏi sao tôi biết ư? Tất nhiên là vì linh hồn lực tôi cao cường có thể hoàn toàn không cần nhìn cũng biết.

... Thôi được rồi, là do tôi cứ chăm chú nhìn xuống dưới, vô tình số 2 chỉ có cái đầu nên lúc nào anh ta cũng nằm ở dưới đất, thành ra trong lúc đi tôi rất dễ dàng nhìn thấy gương mặt ngạc-nhiên-tuyệt-đối của anh ta, cứ như thể trước mắt anh ta không phải là ác hồn mà là một người mẫu nóng bỏng có một không hai, thật dễ khiến tôi phải tự kỷ. Khụ khụ, bạn đọc đừng ném đá tôi, cứ để tôi thư giãn chút đi, đi cạnh số 13 áp lực, áp lực lắm

Chúng tôi băng qua vô số ngã rẽ, chuyển đổi nội thất từ Đông sang Tây rõ rệt, cũng gặp thêm hai vị hàng xóm là số 11 và số 6. Thành công khiến hai vị ấy giật nảy người.

Số 11 thì khỏi nói, anh ta bỏ dở cả công việc về vôi của mình mà nhìn chúng tôi, tuy gương mặt chẳng có biểu cảm gì - thực ra thì không thể có biểu cảm, vì mặt của số 11 đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng đen thẫm - nhưng qua cái cách anh ta đứng thẳng nhìn chúng tôi có thể thấy anh ta giật mình như thế nào.

Số 6 là một tử tù, anh ta chết trong quá trình vượt ngục nên chân tay vẫn còn xích cứng, mỗi lần bước đi là mỗi lần những sợi xích ấy leng ka leng keng rộn ràng vồn vã, ấy vậy mà lúc chúng tôi xuất hiện, tiếng động vui tai ấy tắt hẳn, nhường chỗ cho thinh lặng. Qua khốe mắt, tôi thấy bờ môi của anh ta hơi trề xuống, đủ thấy anh ta bất ngờ tới bậc nào.

... Cũng đâu có dọa người như thế nhỉ, rõ ràng tôi là một ác hồn người gặp người yêu, hơn nữa lại còn là một ác hồn có ngoại hình bình thường, không máu me, nhìn qua y như người sống cho nên cực kỳ xanh tươi mơn mẫm, vì sao trước cái tin tôi có bạn đồng hành lại khiến chúng hàng xóm bất ngờ như thế chứ!

Chỉ có thể trách mắt nhìn họ quá kém thôi.

- Dựa theo suy đoán của ta, - Số 13 lạnh lẽo lên tiếng, thành công cắt đứt những suy nghĩ tự kỷ của tôi. - Emily Duncan cũng là một nhân tố mang tính phong ấn cho tòa lâu đài này.

Hắn vẫn chẳng buồn bỏ bàn tay đáng sợ của hắn ra khỏi eo tôi, còn tôi thì tất nhiên là chỉ biết cứng người theo bên cạnh hắn mà chẳng dám ngó nghiêng thêm chi cả. Tuy vậy, nghe hắn nói như thế, vô thức tôi suy nghĩ về việc gặp cô bé Emily ấy, quả thật có điểm kỳ lạ, chỉ là một linh hồn, lại còn là linh hồn trẻ em thuần khiết, vậy mà lại bị phong ấn chặt chẽ phía cuối tầng hầm, phong ấn ấy thật sự quá kỳ lạ là tuy rằng chúng tôi là ác hồn, nó cũng chẳng có chút dấu hiệu ảnh hưởng tới chúng tôi, thế nhưng với Emily chỉ cần cô bé có chút biểu hiện muốn rời khỏi là y như rằng hậu quả sẽ rất nặng.

Tôi nghiêng ngẫm, lăm bầm ra tiếng nhưng suy đoán của mình lúc nào chẳng hay. Đến lúc phát hiện ra thì cũng là lúc số 13 lên tiếng.

- Không sai, dựa theo phương hướng, ta đoán linh hồn Emily Duncan mang yếu tố tiên quyết trong việc vận hành phong ấn của lâu đài.

- Ý anh... không lẽ chúng ta phải trừ khử con bé?

- Đó cũng là một cách, nhưng hiệu quả may rủi thật khó đoán, ban nãy ta đã suy xét phương án này nhưng chưa thật sự chắc chắn nhân tố quyết định, nếu như làm sai thì rất tổn hại linh hồn lực. Chúng ta sẽ đi tiếp tới phía nam, nếu ta đoán không lầm, ở phía nam sẽ có mật thất tại tầng 6, nơi đó cũng sẽ giam giữ một linh hồn khác.

- Vì sao mật thất lại ở tầng 6? - Tôi vô thức quay sang nhìn gã, sự tò mò một lần nữa át hẳn nỗi sợ.

- Đó là nơi duy nhất có hình thái nội thất tương tự nơi Emily Duncan bị giam cầm, vào khoảng thế kỷ 15-16. Khu phía Nam ta cũng có xem qua, nội thất nơi ấy theo kiểu cổ điển nước Ý thế kỷ 19, là một khoảng thời gian có sự tách biệt rõ rệt với nơi Emily Duncan bị giam giữ, đó là chưa kể đến hai quốc gia khác nhau.

Dừng một chút, hắn mới tiếp tục:

- Trên tầng 6 của khu ấy, có một vài phòng lại mang hơi hướm cao nguyên Anh quốc thế kỷ 16, thời điểm phát hiện do có sự khác biệt rõ nét ta đã đặc biệt lưu ý, tổng cộng 8 phòng chính và 1 phòng cho trẻ nhỏ.

- A? - Tôi lăm bầm, tựa như có manh mối gì đó đang sáng tỏ. - Như vậy liệu những căn phòng đó có liên quan tới Emily hay không? Hay căn phòng cho trẻ nhỏ kia lại chính là phòng con bé?

- Giả thiết rất hay. - Số 13 nói, chột hần cười khùng khục. - Trừ việc căn phòng trẻ em đó chẳng phải theo kiểu công chúa gì hết.

... Hóa ra hắn cũng có nghe vào đầu mấy lời khoe khoang của con bé.

- Tôi tin đó là manh mối! - Tôi quyết đoán, sự hăng hái lấn át nỗi sợ, tôi mặc kệ luôn bàn tay của số 13 từ nãy tới giờ vẫn nằm trên eo tôi, lòng tràn đầy niềm tin sớm muộn gì mình cũng giải được bài toán này. - Chúng ta mau tới đó, chần chừ ở đó sẽ có nhiều thứ hay ho.

Không chừng số 13 chỉ muốn kết hợp với tôi trong thời gian này để tìm ra manh mối thoát khỏi lâu đài thôi, ra khỏi đây hắn sẽ để tôi tự do bay xa ngay ấy mà. Chà chà, quả là một ước mơ đáng để theo đuổi.

Lòng tràn đầy niềm tin vào tương lai tươi sáng, tôi hoàn toàn không để ý số 13 đang nhìn tôi với ánh mắt nghiêng ngẫm và suy tính, đoạn, hắn siết chặt bàn tay nơi eo tôi, kéo tôi sát vào người hắn.

Sắp tới rồi, một chút nữa thôi.

... Tôn Ngao Dạ, sắp tới rồi...

Ghi chú của tổ chức

Mã số: 13

Biệt hiệu: The Tasmania Tiger

Thân phận: Không rõ, nhiều khả năng làm công việc liên quan đến giết chóc khi còn sống

Tuổi: 26-30

Giới tính: Nam

Dự đoán thời gian chết: 1980-1990

Nguyên nhân chết: Chết cháy

Mức độ nguy hiểm: Cực kỳ nguy hiểm vào bậc nhất

Mô tả sơ lược: Ác hồn có thể tự do di chuyển, không bị chi phối bởi địa lý, tuy nhiên do thường ngủ vui nên số lượng nạn nhân có thể hạn chế

Cách thức hạ thủ: Đối tượng hạ thủ không xác định được quy luật chọn lựa, có thể dựa theo ngẫu hứng

Số lượng nạn nhân: Không xác định

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tìm Đường Dẫn Lối

Có những việc càng mong nó nhanh chóng thì hóa ra lại càng thêm xen ngang khiến nó trở nên chậm chạp.

Tương tự như thế, chẳng đường chẳng bao xa từ hầm phía tây sang đằng phía Nam ấy lại hóa công cốc khi mà cửa phòng khóa trái.

Là một ác hồn, kể từ khi tôi chết tôi đã quên bồng tới việc phải mở cửa hay sử dụng chìa khóa, cho dù bị giam cầm tại đây cũng không thay đổi thực tế là chả có căn phòng nào khóa trái - hoặc giả tôi chưa tìm ra - cũng chẳng có căn phòng nào đóng cửa cả, thế nên cho dù chúng tôi có thể tác động vật lý lên đồ vật nơi này, thì với thói quen xuyên tường vượt nóc, chúng tôi cũng không hề lay động một chút gì so với nguyên trạng.

Căn phòng mà số 13 nói tới, tôi chưa có dịp ghé xem, nhưng người như hấn tôi nghĩ cũng chẳng cần phải phía chuyện làm gì, bởi chẳng cần thiết, hơn nữa, đứng trước một căn phòng tự động khóa trái, tất nhiên ai cũng sẽ nghi ngờ nó đang che giấu một bí ẩn chi đó thôi.

Tôi đang suy tính tới vấn đề tìm chìa khóa hay những nơi mà chìa khóa có khả năng xuất hiện, vừa định góp ý với số 13 thì đã cứng họng khi thấy hấn rút con dao găm đen tuyền ấy ra, chém thật mạnh vào cánh cửa.

Rồi, trước sự ngạc nhiên của tôi, cánh cửa chẳng mấy may suy suyễn cũng như xước xước, tuy nhiên luồng không khí trước cửa lay động mạnh như gặp gió, vô hình tạo thành một ẩn ký lục giác màu lam ngọc, giữa ẩn ký kết tạo hình ngôi sao sáu cánh ngược cùng vô số ký tự lạ lẫm chạy ngang chạy dọc như thể màn hình máy tính bị virus.

Này... chẳng lẽ là ẩn chú trong truyền thuyết, cao cấp hơn hẳn so với bùa chú bởi chẳng cần tồn tại trên giấy, cũng không dễ gì tìm cách hóa giải và di dời được.

Ẩn chú tồn tại trong vài phút, rồi mờ dần và biến mất, thế nhưng tôi biết chắc nó vẫn tồn tại ở đó, chờ đợi và bảo vệ cánh cửa không cho bất kỳ ngoại lực bất hợp pháp nào muốn xâm phạm.

- Vậy... chỉ còn cách tìm chìa khóa... - Tôi ngập ngừng, nhưng tôi cảm tưởng không dễ gì tìm ra chiếc chìa khóa như vậy.

- Vô ích! - Như chứng thực suy nghĩ của tôi, số 13 đáp. - Chưa kể về kích cỡ của một vật nhỏ như vậy lại ẩn nấp trong tòa lâu đài to lớn, mà phải kể

đến nếu kẻ đã phong ấn căn phòng này bằng ấn chú cao cấp như thế liệu có dễ dàng để chúng ta tìm ra chiếc chìa khóa? Căn bản chỉ tốn thời gian.

- Vậy... có lẽ chúng ta nên tìm thử nhưng căn phòng khác xem có manh mối gì không.

Số 13 nhếch mép, nở một nụ cười tàn bạo khát máu, đáng sợ tới mức tôi phải lui xa hẳn chục bước mới tạm cảm thấy an toàn.

- Tất nhiên là ta sẽ tìm căn phòng khác, nhưng cũng không thể bỏ qua cho căn phòng này. - Số 13 lẩm bẩm, chùng như trả lời tôi, lại chùng như tự nói một mình.

- Ý anh là... phá cửa?

- Vào ngày trăng tròn hàng tháng, ta sẽ hợp lực phá cửa. - Số 13 chợt liếc tôi, khiến tôi giật bắn mình suýt thì ngã sấp xuống, may mà còn kim lại được. - Em hãy kêu gọi các người bạn của em, ngày hôm đó có thể sẽ cần tới.

- ... Được rồi.

Thì ra đó là tác dụng chính của tôi à, không đúng, theo nguyên tắc bây giờ số 13 là kẻ mạnh nhất, nếu hắn muốn ra lệnh có lẽ các ác hồn khác cũng không phản kháng lắm đâu, hay là tại hắn không muốn mua dây buộc mình nên bắt tôi phải ra mặt chịu trận.

Thôi thôi, vấn đề đó tạm gạt qua một bên, cái khó bây giờ là làm sao kéo được các ác hồn khác ra khỏi cái “tự kỷ” của họ mà giúp đỡ đây. Số 7 và số 2 thì còn dễ, tôi tin mình có khả năng lôi kéo được, số 10 cũng không sao, dịu giọng giải thích có lẽ cô ấy cũng chấp nhận giúp đỡ, các ác hồn còn lại - đặc biệt là số 11 - thì quả thật tôi không biết nên làm sao mà kêu gọi được họ đây.

Phải biết tôi bị giam cầm nơi này ba năm trời, ngoài số 7, số 2, số 10 và gần đây có số 3 là thường giao thiệp, những ác hồn còn lại gần như cả năm chỉ ậm ừ với tôi đúng một câu đã là may phước chứ đừng nói gì bình tĩnh ngồi nói chuyện.

Trong lúc tôi đang đau đầu suy tính cách biện pháp ngoại giao, số 13 lại tiếp tục dùng dao găm chém cánh cửa theo nhiều góc độ khác nhau, lẽ tất nhiên là ấn chú lại xuất hiện theo nhiều góc độ, nhưng giờ tôi không rảnh mà để ý tới chuyện đó nên không nhận ra.

- Cần thận lắm, - Số 13 lẩm bẩm, tôi tuy nghe nhưng cũng không chú tâm lắm. - Ấn chú cấp cao, ấn định nhiều tầng theo nhiều góc độ.

Chợt, một suy nghĩ lóe lên trong đầu, tôi buột miệng hỏi:

- Ấn chú này có thể ấn định tự động thời gian kích hoạt sao?

- ... Không thể! - Số 13 có lẽ cũng đã nghĩ ra, hắn nhìn tôi, và không biết bằng cách nào mà tôi lại thấy trong đôi mắt độc màu đen ấy sự tán thưởng thoáng qua.

- Vậy... vậy có nghĩa là...

- Trong căn phòng này chắc chắn có một linh hồn khác, nó hoặc đã phát giác ra ta tìm nó, hoặc muốn thoát ra ngoài.

- Ấn chú này, vừa khiến chúng ta không thể xâm nhập, cũng vừa khiến kẻ bên trong không thể ra ngoài?

- Xem chừng là thế.

Tôi ngập ngừng, có cảm giác không ổn ở đâu đó mà không nói ra được là ở đâu.

- Lần trước khi tới đây, ta không may may phát giác, là sơ sót của ta. - Số 13 nói, chẳng hề có chút cảm giác nhận lỗi gì cả, ấy vậy mà cũng khiến tôi ngạc nhiên không ít. - Dù sao nghĩ tiếp cũng vô dụng, đi thôi, trời sắp sáng rồi.

À à, đúng nhỉ, quả thật linh hồn tôi có chút mệt mỏi yêu cầu nghỉ ngơi, nhưng số 13 vốn dĩ cũng không cần nghỉ kia mà, trời sáng hay không với hắn cũng có tác dụng gì chứ?

Vô tình tôi lại lẩm bẩm ra tiếng, đến khi nghe hắn đáp lời mới phát hiện ra, thật khiến tôi muốn tự tát vào mặt mình.

- Không phải ta không cần nghỉ, linh hồn lực của ta tích lũy rất nhiều rồi, không nghỉ trong một thời gian dài cũng không sao. - Số 13 quay lại kéo tôi sát lại người hắn. - Chưa kể nơi này còn cung cấp không ít linh hồn lực, có thể khiến ta mỗi ngày hoạt động liên tục đều được.

- Vậy vì sao anh vẫn phải nghỉ?

- Nếu không em bảo ta làm gì?

... Hồi hay đấy.

- Vậy... vậy bây giờ tôi nghỉ, anh làm gì? - Tôi đổi câu hỏi, nhưng lần này tôi thắc mắc thật, tôi không biết cách thức của hai ác hồn đã kết hợp làm đồng hành ở chung ra sao đây, đó là chưa kể tôi và số 13 chỉ có chút gì gọi là tâm hữu linh tê gì gì đó trong truyền thuyết cả.

Số 13 không đáp lại câu hỏi tôi, chỉ độc kéo tôi đi như bay xuyên qua các hành lang, khiến tôi chỉ đuổi theo tốc độ của hắn ta cũng đủ mệt rồi chứ nói gì ở đó mà thắc mắc.

Đến căn phòng số 81 của tôi, hắn đẩy tôi lên giường, chưa kịp để tôi biểu hiện nên hình tượng một thiếu nữ sống chết bảo hộ trinh tiết, hắn đã quay lưng ngồi lên chiếc ghế tựa nằm đối diện, ngồi ngay ngắn và tiếp tục vuốt ve con dao găm của mình.

... Được rồi, tôi đã hiểu, tôi nghĩ là chuyện của tôi, hắn vuốt ve nó là chuyện của hắn, miễn sao chúng ta ở gần là được rồi.

Nếu thế thì việc gì phải kết đôi với tôi?

Tôi nghĩ mãi cũng không ra, nghĩ tới một mối rồi thì thả lỏng toàn bộ cơ thể và linh hồn, rất nhanh chóng thực sự ngủ vui.

Cũng vì thế, tôi đã không biết số 13 ngay khi tôi vừa ngủ đã buông bỏ con dao để nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nghiền ngẫm.

oOo

Tôi nghĩ mình không nên vồn vã vào thẳng vấn đề ngay mà phải thăm dò tính cách và sở thích của đối phương đã.

Giống như số 7, sau khi nhìn thấy cô ấy chết như thế nào, vô hình trung tôi đã liệt cô vào dạng dễ ăn nói, đại để nếu không chạm vào giới hạn của cô thì số 7 hoàn toàn dễ tính, phải mà ngoại hình của cô ấy bớt ghê rợn đi thì tốt hơn.

Tất nhiên mọi ác hồn nơi này đều có giới hạn của riêng mình, cả tôi cũng thế, nhưng cũng tùy thuộc giới hạn đó ở mức dễ chấp nhận hay khó chấp nhận.

Thời gian gấp gáp, chỉ còn gần một tháng nên tôi quyết định cùng lúc sẽ làm “công tác tư tưởng” cho nhiều ác hồn khác nhau, nếu như đến cuối cùng cũng không được thì thôi sẽ, ừm, giao hết cho số 13. Cầu trời khẩn phật cho lúc ấy tôi có đủ can đảm mà buông lời thoải mái, haizz.

Hành lang vốn u tối, hoàn toàn chẳng có chút ánh sáng gì cả khiến tôi thực không thoải mái, xoay trở thế nào tôi tìm được một ngọn nến và diêm quẹt ở căn phòng của mình, thật làm tôi mừng phát khóc, phải biết tới đây ba năm nhưng lần đầu tôi mới thấy diêm đấy! Tôi vừa mừng mừng tủi tủi, vừa cẩn thận cất bọc diêm vào túi áo như cất vàng ngọc châu báu, đoạn cầm ngọn nến phát ánh sáng nhờ nhờ ấy ra ngoài.

Khi đi được một đoạn, tôi mới thấy có nền lại còn ghê rợn hơn cả bình thường, vì ánh sáng ít ỏi chỉ đủ soi tỏ quanh tôi chừng 1 mét, mà như thế thì những thứ... thoát ẩn thoát hiện do ảo giác từ ánh sáng lúc nào cũng chực chờ bên tôi, khiến tôi có chút gọn lòng. Tôi nhiều lần trấn an bản thân rằng mình đã chết, mình chả có gì phải sợ và đó là chưa kể tôi còn là ác hồn giết 39 mạng người đấy.

Chúng tôi - số 13 vẫn đều đều đi theo sau tôi, không hề có âm thanh hay cảm giác gì nhưng tôi biết hắn vẫn không rời mắt khỏi tôi, điểm yếu của hắn lúc này - lạng lẽ đi qua hành lang tới ở tầng 2, men theo cảm giác, tôi biết đang có một vị hàng xóm nào đó ở bên tầng dưới thôi nên muốn tiếp cận thử xem là ai, tuy nhiên do không thể xuyên tường đào nóc như ngày trước nên chỉ có cách đi đúng đường hướng mà thôi.

Nhờ có ánh sáng, tôi mới nhìn thấy thảm trải sàn màu đỏ đậm như màu máu, trên thảm ẩn bụi li ti, thỉnh thoảng có vài viên đất đá rải rác khắp sàn như thể vừa có vài con địa chấn nhỏ khiến vãi bụi trên tường rơi xuống. Sơn trên tường vốn có màu sắc tươi sáng sang trọng, trong trường hợp bình thường kết hợp với thảm trải sàn đỏ gụ kia có lẽ sẽ rất sang trọng, nhưng nếu đã quá lâu không ai lau dọn... ừm, bạn hiểu mà, vừa bụi vừa bẩn lại vừa ố vàng, quả thật không dễ nhìn cho lắm.

Tôi vừa đi vừa suy tính cách tiếp cận hàng xóm, vừa quan sát nội thất cũng như phương hướng xây dựng của tòa lâu đài, phát hiện nhờ có ánh sáng, tôi mới thấy trên tường như có như không viết chữ, nét chữ rời rạc không rõ viết gì ấy khiến tôi không thoải mái. Dù biết chúng không phải là bùa chú, nhưng cảm giác như tòa lâu đài vô tình muốn truyền đạt thông tin gì đó mà tôi không thể bắt được ấy thật sự rất không thoải mái.

Âm thanh sột soạt khiến tôi giật mình, hướng mắt nhìn ra phía trước, vốn cũng tối đen nhưng tôi dựa vào giác quan của ác hồn, tôi cảm giác rõ ràng vị hàng xóm phía trước là... số 2.

...

Chỉ thấy anh ta đang dùng răng vừa nhai vừa cắn vừa kéo phần thân vốn bị bao chằng chịt bằng nilon của mình, phần chân thì tất nhiên là chẳng thấy bóng dáng, không biết nó chết ở đâu rồi vì quả thật trong ba năm ở đây số lần tôi thấy nó chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Số 2, anh đang làm gì thế? - Tôi không muốn hỏi đâu, nhưng nhìn mãi cũng chẳng đoán được anh ta đang làm cái gì nữa.

Số 2 nhìn tôi, không trả lời chỉ cả mà chỉ giật cục cơ mặt theo nhiều kiểu lạ lẫm, tôi nhìn anh ta khi thì nhú mày tròn mắt, khi thì nhăn mi giật má, lúc lại đảo ngơoi nheo mí, hình như anh ta muốn qua cơ mặt ấy sẽ thể hiện được điều mà anh ta đang làm, chắc chắn, quả là mặt mã khó giải mã. Tôi nảy lòng thương hại, tốt bụng khuyên:

- Không thì anh bảo phần thân của anh ra dẫu tay cho tôi cũng được.

Số 2 vừa nghe xong, không nhin được nhà miệng la ó:

- Con mẹ nó số 9! Cô đã đầu tôi đấy à! Nó mà nghe lời tôi thì việc gì tôi phải cắn nó như thế này!!!

... Tôi thề, là tôi có ý tốt!

Chưa để tôi kịp phản trần, số 2 đã cuống quýt nhe răng cố cạp cạp lại phần thân, nhưng ai ngờ chỉ mới nói một câu mà nó đã bò đi quá tầm với của răng số 2, thành thử ra anh ta chỉ có thể... cạp không khí.

Tôi nhìn cảnh tượng bi hài đó mà lòng đau xót, thềm nhủ ít ra mình cũng may mắn khi mà tứ chi vẹn toàn. A di đà phật, tròi phật phù hộ.

Phần thân của anh ta chậm rãi bò qua tôi, để lại trong gió tiếng chửi bới có phần thô tục của số 2.

Tôi tiến lại gần đầu anh ta, an ủi:

- Thôi anh tức làm gì cho một người, chả phải bao giờ nó cũng quay lại với anh sao.

“Nó” tất nhiên là phần thân, còn phần chân phần phức kia thì xin thứ lỗi tôi đã nhiều lần không tin nó là thân thể của anh ta rồi.

- Cô thì hiểu gì! - Số 2 tức tối đáp, được cái anh ta không lẫn nữa rồi. - Cấn theo nó ít ra còn đi được xa một chút, chứ bảo tôi vừa lết vừa lăn, không biết tới mùa quýt năm nào mới lăn hết cái hành lang này!

- Tôi thấy anh cứ từ từ cũng được, dù sao anh cũng không thể lên cầu thang. - Tôi tốt bụng khuyên. - Anh nghĩ xem, giả sử nó lên cầu thang, chẳng phải mỗi một bậc là anh đập mặt một lần sao, thôi thôi, vẫn là không nên đâu.

Số 2 tức quá, lăn tới cấn chân tôi.

... Sao lại thế nhỉ, rõ ràng tôi luôn có ý tốt mà.

- Thế anh muốn đi đâu, tôi ôm anh đi cho. - Tôi chuyển đề tài, thành công khiến số 2 buông tha gót chân của tôi.

Anh ta ngửa mặt lên nhìn tôi, đáp:

- Cũng chẳng rõ, chỉ là ở không thì buồn chán quá thôi.

- Ồ, anh muốn thoát khỏi đây sao?

- Hồi vớ vẩn, ở cái nơi này thì ai chả muốn thoát khỏi nó! - Số 2 nhìn tôi, ánh mắt ra chiều khinh bỉ. - Chắc chỉ có cô là không!

... Tôi nhin!

Tôi ngồi xếp bằng xuống kế anh ta cho dễ nói chuyện, yên vị rồi mới dẫn dắt câu chuyện sang anh ta:

- Này này, sẵn đang rảnh rồi, anh thử nói tôi nghe xem lúc sống anh làm gì nào?

Hỏi thì hỏi thế chứ tôi cũng không tin anh ta nhớ được mấy phần về cuộc đời mình đâu, dù sao cũng đã trở thành ác hồn rồi.

- A ha! Chờ mãi cuối cùng cũng có người hỏi! Này nhé tôi bảo cô, tôi đã từng là tay sát gái điên trai nhất thành phố London, gái gú quỳ rạp xuống liếm chân tôi không thiếu, đã thế tôi lại còn chơi bài hay hát giòi, thời đó sống quá thật rất phấn khích! Sáng sáng làm chút chuyện cơ mật, ăn trưa ở nhà hàng tối tối lại dạ vũ và khuya thì ghé quán rượu đêm, nghe đi, hăm mộ chưa!!!

Anh ta nói xong rồi phá lên cười hô hô, làm tôi quả thực nghi ngờ tính chính xác trong câu chuyện của anh ta, liệu là thực hay là do những tháng ngày ác hồn của anh ta quá buồn chán đã khiến anh ta thêm dệt nên câu chuyện đầy ảo tưởng sức mạnh ấy nhờ?

Tôi bỏ qua, không vạch trần, chỉ thắc mắc hỏi:

- Thế sao anh lại bị người ta chặt xác?

- Con mẹ nó cô nói tôi mới tức! Chả phải chỉ thiếu của lão ta có vài ngàn bảng thôi sao, tôi đã nói khất sang tháng sau rồi, qua tháng tôi có phi vụ mới thì đừng nói vài ngàn, vài chục ngàn cũng có, vậy mà lão chả cho tôi thư thả đã kéo người tôi đâm đá đâm mặt!

- Trời, lão giết anh lúc đó luôn sao?

- Không phải, hình như tôi bị một tên đâm vào mặt rồi ngã bổ ra đập đầu trúng viên đá, tới lúc tỉnh thì chết rồi.

... Cái chết của anh ta thật là ly kỳ, ly kỳ quá mà.

Tôi đoán chắc là lão chủ nợ cũng chỉ muốn dẫn mặt anh ta chút thôi, ai ngờ xảy ra “tai nạn lao động” là anh ta té ngựa đập đầu vào tảng đá - dám chừng chấn thương sọ não chết luôn lúc ấy rồi - nên thành thử lão và đồng bọn mới sợ hãi phi tang luôn cái xác anh ta xuống sông. Ừm, chặt nhiều phần rồi quần nilon có thể giảm bớt khả năng phát giác của người ta hơn thì phải.

Nhưng không đúng, nếu thế thì sao linh hồn anh ta đủ cảm xúc tiêu cực mà trở thành ác hồn?

Tôi hỏi ra miệng, số 2 vừa nghe tôi hỏi xong, anh ta lại càng căm tức hơn đáp:

- Còn gì nữa, đương nhiên là tôi tức rồi, cô nghĩ xem vài chục ngàn bằng là lớn cỡ nào, có khi cả đời tôi sung sướng được ấy chứ, chỉ ngay giây phút cuối ấy mà mất sạch hỏi cô chịu nổi không. Hừ hừ, tôi không ăn được thì đừng mong thằng nào húp canh, tôi phải phá hết!

Tôi nghe xong câu chuyện về đời anh ta cộng thêm lý do trở thành ác hồn mà trợn mắt há mồm, chỉ thầm cảm thán trên đời nhiều dạng người, kiểu gì cũng có lý do trở thành ác hồn được. Quà là rất... phản kích.

Anh ta cảm rằm đôi câu, chợt chuyển chủ đề sang tôi:

- Còn cô, vì sao mà chết?

Tôi nên cảm thấy mừng vì cuối cùng anh ta cũng có dấu hiệu quan tâm đồng bọn là tôi, hay nên lo lắng vì không biết trả lời anh ta như thế nào đây trong khi số 13 đang đứng ở một góc không xa tôi?

- Ờ hờ... tất nhiên là bị giết. - Tôi lắp lửng, trước khi anh ta kịp hỏi là bị giết thế nào, tôi đã đánh trống lảng. - Thế nạn nhân đầu của anh ta là lũ đòi nợ à?

- Há? - Số 2 trầm ngâm. - Không nhớ được.

- Sao cơ? - Tôi ngạc nhiên, chẳng phải vì gì, dù sao ác hồn chúng tôi có đăng trí quên đi ký ức về cuộc sống thì ký ức sau khi trở thành ác hồn cũng không tới nỗi dễ quên như vậy đâu, cho dù có muốn quên thì nếu nói tới nạn nhân đầu thế nào ai cũng có một ấn tượng nhất định.

- Hừm, chắc là cái tên thấy tôi thì vừa chạy vừa la, tôi ú ớ vài cái hấn đã trượt chân chết... cái đó không tính. Hay là tên đang lái xe thấy tôi rơi xuống thì lệch tay lái rơi xuống đồi, cũng không tính! Chắc là tên già kia rồi, mà cũng không phải, tôi chưa cần hấn mà hấn đã đau tim chết rồi...

Số 2 vẫn tiếp tục lăm nhăm... tôi nghe mà sững sờ, thành tích của anh ta quả thật... thê thảm, hoàn toàn là do ăn may, trời ạ, giờ thì tôi hiểu sao anh ta giết được 11 người rồi. Tuy rằng những người đó chả phải do anh ta muốn giết, nhưng họ vì anh ta mà chết thì vô hình trung anh ta vẫn thu được linh hồn lực. Người gì đâu mà may mắn, tôi cũng muốn vậy quá! Nhưng nhìn lại mình chả có gì khác người thường thì tôi dẹp luôn ý tưởng đó, tôi còn yêu cái đẹp, tôi không muốn biến mình ra góm ghiec chỉ để giết được lèo tèo vài mạng đâu.

- Thôi bỏ qua, còn cô?! - Cuối cùng số 2 chịu thua, anh ta quay sang tôi hỏi.

... Lại đá sang tôi.

- Tôi nói rồi mà, tôi chỉ giết hấn bóp nát trái tim thôi, chẳng có gì hay mà nói.

- Thôi đi, cô toàn giấu giếm, chắc chắn có gì mờ ám! - Số 2 bêu môi ra chiều khinh bỉ, rồi chớp mắt lại cười hiền hòa nịnh nọt. - Hay là cô cho tôi xem đi, tôi nghĩ không chừng mình học hỏi được gì đó, dù sao cô biết đó, cô cũng là kẻ mạnh thứ ba ở nơi này mà.

Ồ hô, hóa ra tôi cũng có trọng lượng vậy à, thực là ngại quá mà.

Tôi cười híp mắt, không quên mục đích của mình:

- Nếu tôi cho anh xem, anh phải giúp tôi một việc, tất nhiên là hoàn toàn trong khả năng của anh!

- Thành giao! - Số 2 không hề do dự đồng ý.

Tôi thầm giờ chứ V trong lòng, quả là một kèo dễ ăn, haha!

Tôi giờ tay, chạm vào trán của số 2, thầm thì nói:

- Anh nhắm mắt lại đi, tôi sẽ cho anh xem.

Sau đó, tôi vừa hồi tưởng vừa vận linh hồn lực, dẫn dụ số 2 đến với ký ức xa xăm của tôi, ký ức tôi hiếm khi nhớ lại về ngày mưa hôm ấy...

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Điên Cuồng Vì Ai?

Thật ra tôi chưa bao giờ tự nhìn lại ký ức của mình.

Ý tôi là thỉnh thoảng tôi cũng tự hỏi tưởng, nhưng tự hỏi tưởng và tự nhìn lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau trong thế giới linh hồn. Khi đã đạt tới một trình độ nhất định, linh hồn - dù ác hay thiện - cũng có khả năng nhìn sâu vào ký ức bản thân, đứng ở vị trí thứ ba mà tự đánh giá chính mình. Nói đơn giản thì bạn sẽ xem một thước phim mà trong đó chính bạn là nhân vật chính, việc này rất tiện trong việc tu luyện của các linh hồn thiện, nhờ vào đó mà có thể nhận ra điểm dở hay tốt của bản thân để tinh tiến, nhưng là một linh hồn ác, hiếm khi tôi muốn nhìn cái cảnh mình giết người như thế nào.

Cho nên lần này, lần đầu số 2 đến ký ức của tôi cũng là lần đầu tôi nhìn lại chính mình khoảng thời gian ấy.

Chỉ thấy, một cô gái yếu ớt lạc lõng đi trong làn mưa, thật ra tôi không nhớ chính xác là bản thân đang đi đâu, khi tôi chết tôi đang ở đâu đó tại bang Lake Sunapee nhưng sau khi “sống” dậy theo hình hài khác này, tôi hoàn toàn lơ đãng bước chân qua nhiều nơi khác nhau.

Cô gái ấy - chính là tôi - gương mặt vô hồn buồn bã và có hình thể linh hồn ở mức yếu ớt chỉ chực chờ trên bờ vực tan biến. Cô mặc bộ áo giả vảy trắng, tuy nhiên trước ngực rách nát nhiên vết tựa dao chém và đâm theo nhiều góc độ, máu đỏ nhuộm ướt màu áo, tạo nên vẻ vừa nhếch nhách lại vừa đáng thương. Gương mặt cô lấm tẩm máu của chính mình, trắng bệch với bờ môi khô rách, ánh mắt đờ đẫn bước đi, từng bước tập tễnh, có vẻ chỉ việc bước thôi cũng bòn rút toàn bộ sức lực của cô gái.

Ây da, sao lại thảm như vậy chứ! Thảm tới mức tôi thấy tự thẹn cho chính mình mà!

“Tôi” của lúc ấy cứ đi như thế, không xác định điểm đến hay phương hướng, chỉ độc một đường thẳng mà đi, xuyên qua rất nhiều căn nhà và đường sá. Không biết là hình ảnh này đã gọi nên sự đồng cảm, hay là chỉ đơn thuần là cảm xúc riêng tôi, chỉ biết tôi cảm giác sự lạnh lẽo bua vây chính mình, buồn thảm và cô độc.

Cho đến khi, một ánh sáng nhẹ nhàng lọt vào tầm mắt, ánh sáng ấy ở tầng hai, vốn rất yếu ớt so với ánh đèn đường, ấy vậy mà lại tỏa nên hơi ấm độc đáo đặc biệt riêng. Cô gái dừng bước, chậm chạp hướng gương mặt vô hồn về phía cửa sổ nơi ánh sáng ấy bắt đầu.

Tôi nghe thấy - cũng như cô cũng nghe thấy - một giọng nói ngọt ngào triu mến đang đọc một câu chuyện cổ tích, có thể là truyện cổ Andersen, cũng có thể là truyện cổ Grim, nhưng không quan trọng, quan trọng là sự ấm áp và cảm giác gia đình đầy tình thương mến trong giọng nói ấy đã thu hút cô gái vốn rất đơn độc.

Hình thể “tôi” bay lên, lơ đãng nhìn qua bóng kính, chỉ thấy một cô gái chừng 16 tuổi đang ngồi bên giường, tay cầm một cuốn sách đọc cho một bé trai chừng 7 tuổi nghe câu chuyện trước giờ ngủ. Về mặt cô gái sinh động, lúc thì nhăn mày, lúc thì cười khúc khích, thậm chí thỉnh thoảng còn huơ tay múa chân như muốn minh họa cho câu chuyện của mình. Bé trai nằm trên giường ánh mắt lấp lánh nhìn cô gái, bé thật sự bị cuốn hút bởi câu chuyện. Tôi nhìn ra sự kính trọng và yêu mến của bé trai qua đôi mắt bé nhìn cô gái. Và tất nhiên là “tôi” của quá khứ cũng nhìn ra điều đó, “tôi” lúc ấy ngập ngừng một lúc mới chậm chạp nâng bàn tay một cách khó nhọc, rõ ràng có thể dễ dàng xuyên vào phòng, thế nhưng “tôi” chỉ đơn giản là giờ tay chạm khẽ vào tấm kính, tựa hồ không hề muốn kinh động hình ảnh ấm áp đó.

Bạn biết không, tôi cũng có một người em trai...

“Tôi” của quá khứ lặng lẽ như vậy, quan sát cô gái đọc hết câu chuyện cho bé trai, gấp sách lại trong ánh mắt thất vọng của bé và hứa hẹn ngày mai sẽ lại đọc tiếp một câu chuyện khác kịch tính hơn thì bé mới chịu nhắm mắt ngủ, sự mong chờ và hy vọng của bé khiến “tôi” của quá khứ mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng và dịu êm đó tăng thêm sinh khí cho “tôi”, khiến về thể lương cô độc tạm lùi bớt.

Cô gái ấy về phòng rồi, “tôi” mới chậm chạp xuyên vào phòng, ngắm nhìn bé trai ngủ một lúc lâu, đến lúc đang định rời đi thì chợt khựng lại do một tiếng động lạ hướng về căn phòng đối diện - là phòng của cô chị.

“Tôi” ngập ngừng, rồi cũng tiến về phía tiếng động, chỉ thấy trước cửa phòng khóa trái của cô gái, có một người đàn bà mang vẻ phong trần quyền rũ, ăn mặc hồ hang nhưng cũng không kém phần sang trọng, bà ta vừa lục tìm trong chùm chìa khóa của mình vừa lăm bậm chữ rửa, bên cạnh bà ta là một người đàn ông lực lưỡng bụi bặm, mùi mồ hôi và quần áo bẩn thỉu của ông ta chứng tỏ ông ta là người làm việc nặng nhọc. Ông ta mang về mặt đỏ ửng và kích động, tựa hồ đang rất phấn khích trước một viễn cảnh nào đó.

Cuối cùng người đàn bà cũng tìm ra chìa khóa, bà ta nở nụ cười niềm nở, và mời ông ta vào phòng bằng giọng ngọt ngào mời gọi. “Tôi” hướng mắt vào phòng, chỉ thấy cô gái sợ hãi cuộn chặt thân, ánh mắt như con thú nhỏ yếu ớt van lơn nhìn người đàn bà nhưng bà ta lại chẳng hề để ý. Người đàn ông kích động bước vào phòng, bà ta còn không quên đóng cửa khóa lại, sau đó quay người tiến vào phòng bé trai, nút vào tai bé nút bịt mềm mại, động tác bà ta cực kỳ nhẹ nhàng và cẩn trọng để không làm bé thức giấc. Khi bà vừa làm xong, cũng là lúc trong phòng cô chị vang lên những âm thanh lạ lùng, là âm thanh của gã đàn ông đang cực kỳ sung sức.

“Tôi” lúc ấy đờ đẫn nhìn cửa phòng của cô gái, nhìn mãi, trong âm thanh nhục dục nín nhịn kỳ lạ thoảng qua tiếng rên rỉ khóc lóc van xin. Mãi cho tới khi thật khuya, thật khuya, mới thấy gã đàn ông tỉnh thần sung sướng mở cửa bước ra, qua cánh cửa mở ấy, “tôi” nhìn thấy cô gái nằm trên giường, cơ thể lơ lửng mang ánh mắt đờ đẫn, đôi mắt đỏ vì khóc quá nhiều, cánh môi sưng tấy, khắp người đầy vết tích xanh tím và dưới thân còn vương vãi dịch dục mà gã đàn ông để lại. Cô gái như không còn cảm giác, chỉ hướng ánh mắt nhìn lên trần với vẻ mặt mệt mỏi đau đớn.

“Tôi” cúi đầu, quay người đi xuống tầng dưới, bước chân vô thức vội vã và sinh động hơn.

Tầng dưới, người đàn ông vừa cảm râm vừa móc trong ví một xấp tiền cho người đàn bà kia, bà ta vui vẻ đếm tiền, đoạn còn chào mời ông ta với những lần sau.

- Thôi thôi, một lần là đủ rồi, con gái bà ban đầu còn thú vị một chút, về sau lại chả phản ứng gì hết như khúc gỗ, thật là tụt hứng! - Ông ta chê bai, “tôi” nhủ thầm, có lẽ đang nghĩ tới vẻ mặt đầy sung sức của ông ta khi bước ra khỏi phòng, lúc ấy thì đâu có thể hiện vẻ không hài lòng cơ chứ.

- Ấy ấy, anh đừng vội, chả là con bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện. Anh nghỉ xem con bé mới 17, xanh tươi mơn mơn như lại ngây ngô như thế ở cái xóm nhỏ này đâu phải dễ tìm, huống chi tôi cũng cực kỳ chăm sóc con bé. Một tuần chỉ kén khách cho nó vài lần thôi.

Người đàn ông chừng như chưa chịu từ bỏ trò “trả giá”, tiếp tục than vãn:

- Vì bà là người dẫn mối duyên rũ nhất trong đám đó nên tôi mới chọn con gái bà, vì nghĩ nó giống bà một chút, nhưng bà nhìn lại con gái bà đi, ngoài gương mặt có vẻ xinh xắn dễ thương thì người gầy như cây củi lại chẳng có đường cong, đã thế không có kỹ xảo. Nề tình quen biết tôi mới trả tiền cho bà, không có lần sau đâu.

Rồi ông ta bỏ đi mất dạng. Người đàn bà vừa thấy ông ta bỏ đi đã thu lại nụ cười niềm nở, gương mặt trở nên nanh độc, bà vội vã lên phòng trên, “tôi” đi theo, chỉ thấy bà lao vào phòng nắm tóc cô gái đang đờ đẫn kia quăng xuống giường. Cô gái đau đớn rên rĩ, chưa để cô kịp hoàn hồn, bà ta đá mạnh vào bụng cô.

- Con ranh, tao nuôi nấng mày cả 10 năm mà mày báo đáp tao thế à! Mày có biết kiếm khách cho mày khó khăn cỡ nào không, vừa được một người thì mày làm người ta chạy mất, sau này mày báo tao giữ mày làm gì nữa!

- Di, con xin lỗi! - Cô gái sợ hãi khóc, van lơn. - Chỉ là con chưa tiếp nhận được!

- Hừ! Mày vô dụng y như cha mày, ông ta chết chả để cho tao cái gì lại để cục nợ như mày, ăn bám thì thôi lại còn dạy hư con trai tao, bót tiếp xúc nó một chút! Chỉ nghĩ tới dạng dơ bẩn như mày gần nó mà tao muốn nôn!

Cô gái vừa khóc vừa van xin, người đàn bà lại chẳng hề thương xót, bà đá cô văng ra máng nhieee rồi hậm hực quay người bỏ lại cô gái ôm bụng khóc rầm rứt.

“Tôi” đờ đẫn nhìn cô gái.

- Cha ơi... - Cô gái nỉ non, giọng điệu khổ sở khàn khàn ấy khiến “tôi” rớm nước mắt.

- Con không muốn... nhưng Jake còn nhỏ... cha ơi...

- Con sống để làm gì nữa...

- Cha ơi...

Thật ra tôi không nhớ rõ cảm xúc bản thân lúc ấy như thế nào, chỉ có thể mang máng rằng lúc ấy đã hâm mộ không khí ấm áp giữa cô gái và bé trai, lại hâm mộ sự vui tươi đầy sức sống của cô gái rất nhiều.

Cho tới khi nhìn thấy hình ảnh này.

“Tôi” của quá khứ khẽ khép mắt, tới khi mở mắt ra thì đôi mắt đã mất đi vẻ vô hồn, nhưng lại có một ánh sáng khác lạ không phù hợp với gương mặt trắng bệch yếu đuối này. Đó là ánh sáng của sự kiên định, tự tin và đầy sức sống.

“Tôi” quay người xuống tầng, người đàn bà đang gọi điện thoại.

- Thôi thôi, đừng nói con bé đó nữa! - Giọng bà ta chanh chua, vẻ nanh nọc tính toán trên mặt bà ta khiến tôi nhìn mà muốn nôn. - Chả làm gì ra hồn, ăn bám, cô nghĩ xem tôi khổ sở nuôi nó để làm gì, chỉ phí tiền bạc lại vô ích.

Không biết người bên kia đầu dây nói gì, chỉ biết bà ta nghe xong thì gương mặt sáng hẳn lên, kích động nói:

- Cô nói đúng đấy, có lẽ tôi nên bán hẳn nó vào nhà chứa trên thành phố, làm hợp đồng mỗi tháng thu lời cũng được. Ủ ừ, cô nói xem tôi thu bao nhiêu là đủ?

Bà ta hào hứng bàn bạc, không hề để ý đến sự khác lạ trong căn phòng.

“Tôi” lúc ấy, càng lúc càng lạnh lẽo, càng lúc càng u uất và đầy sinh động, những cảm xúc tiêu cực và nặng nề khiến một linh hồn yếu ớt như tôi càng ngày càng hiện hữu rõ rệt, mạnh mẽ và đầy ý chí muốn sống.

Cho tới khi bà ta cúp điện thoại, hứng khởi quay lại, thì gương mặt bà ta cực kỳ ngạc nhiên nhìn “tôi”, lắp bắp hỏi:

- Cô là ai?

“Tôi” không trả lời, tôi biết thừa là lúc ấy tôi giật mình vì bà ta nhìn thấy tôi, nhưng vì quá tức giận và đau đớn nên đã bỏ qua sự ngạc nhiên ấy một cách dễ dàng.

Giữa lúc không khí như đông cứng ấy, “tôi” mỉm cười.

Nụ cười dịu dàng mang ý xoa dịu.

Người đàn bà rung mình, chợt ngơ ngác nhìn xung quanh, lẩm bẩm “Chắc mình nhìn nhầm, hẳn rồi, mình vừa uống Whisky mà”.

“Tôi” tiến lại gần bà ta.

Bà ta vẫn tiếp tục lẩm bẩm.

“Tôi” vẫn mỉm cười, bàn tay chừng như trong suốt ấy chạm vào ngực trái của bà, ngập ngừng một giây, rồi xuyên hẳn vào.

Bà ta chợt cứng người thờ dốc.

“Tôi” nhắm mắt, lần đầu tiên kể từ khi đã chết, “tôi” mới mở miệng nói:

- Bà là người phụ nữ sinh đẹp, 36 tuổi, kết hôn với cha của Jane vì ông ta quá si mê bà, bà mong muốn điều khiển ông ta... quả là người đàn bà tính toán.

Giọng điệu “tôi” khô khốc, đều đều như một cái máy kể lại cuộc đời của bà ta, kể từ ngày sinh ra cho tới hiện tại, về mặt bà ta theo đó mà cũng trở nên sinh động, lúc thì vui vẻ lúc lại đau đớn, chừng như bà ta cũng theo lời kể của “tôi” nhớ lại cuộc đời mình. Ban đầu “tôi” chỉ đơn giản là tường thuật lại lịch sử cuộc đời, sau đó “tôi” chuyển giọng dịu dàng kể lại những kỷ niệm hạnh phúc của bà ta thời son trẻ, về món quà sinh nhật đầu tiên, về người yêu đầu tiên và niềm hạnh phúc khi trở thành mẹ của bé Jake. Qua lời kể ấy mà gương mặt bà ta cũng trở nên vui vẻ ấm áp, gương mặt xinh đẹp ấy phủ màu sắc tươi vui càng trở nên rực rỡ cuốn hút, đáng tiếc là “tôi” hoàn toàn nhắm mắt chẳng hề thấy được điều đó.

Chợt, chỉ trong chớp mắt, “tôi” chuyển phát giọng thành giọng điệu lạnh lùng nghiêm nghị, giọng nói lạnh lẽo máy móc ấy khiến tôi xem mà rung mình, không ngờ lúc ấy mình lại có hình ảnh như vậy, thật đáng sợ quá.

“Tôi” kể về những đau khổ mà bà ta từng gặp và những tội lỗi bà ta từng phạm.

Gương mặt người đàn bà trở nên trắng bệch, bà ta càng lúc càng hoảng hốt sợ hãi, hơi thở dần ngắt quãng, tay chân không thể khống chế mà run rẩy, toàn bộ máu huyết của bà ta tựa như bị rút sạch khiến gương mặt bà ta dần trắng bệch.

Lúc ấy, “tôi” mở mắt.

Tôi giật bắn người, bởi đôi mắt của “tôi” hoàn toàn độc một màu đen thẫm!

Hệt như số 13.

Lạnh lẽo, vô tình, không cảm xúc.

- Người còn có trái tim không? - “Tôi” lẩm bẩm, giọng nói tuy nhỏ như muỗi nhưng cực kỳ thờ ơ bình thản, hết như chỉ đơn giản là hỏi xem hôm nay ăn gì thôi.

Ánh mắt người đàn bà tròn to, sợ hãi ú ớ nhìn “tôi”, tôi biết bà ta đã thoát khỏi ảo giác, nhìn thấy “tôi” đứng trước mặt. Bà ta muốn la hét, muốn trốn chạy nhưng hoàn toàn không thể cử động được. Tôi biết, “tôi” lúc ấy đã dùng toàn bộ sức mạnh linh hồn để khóa chặt bà ta, và nếu không giết chết bà ta thì “tôi” cũng sẽ cạn kiệt linh hồn lực mà biến mất.

Tôi vô thức nở nụ cười, mở miệng đồng thanh cùng “tôi” của quá khứ.

- Người không còn, chỉ bằng để ta giữ nó vậy.

Bà ta tròn to mắt, to tới nỗi mạch máu trong mắt đỏ rực lên và tôi cảm tưởng mắt bà ta muốn bực ra ngoài tới nơi. “Tôi” quá khứ cũng nở nụ cười, nụ cười tươi tắn phối hợp với đôi mắt độc màu đen thẫm ấy khiến gương mặt “tôi” trở nên đáng sợ không ngờ được.

- Người hối hận, người van xin ta? - Vô tâm thôi, tôi vẫn đồng thanh cùng “tôi” của quá khứ, thú vị thật, cứ như thể xem một bộ phim mà ta biết trước bố cục cốt truyện và lời thoại, khiến ta thoải mái nhại theo như một thú vui thường tình.

“Tôi” cười khúc khích.

Người đàn bà thờ dốc, mặt bà ta tái nhợt, gương mặt ánh lên vẻ sợ hãi kinh hoàng, nhưng sâu thẳm trong mắt là từng tròng hối hận đau khổ cùng không cam lòng.

- Không cam lòng?

Bà ta thờ dốc, cố gắng hóp từng hơi một cách khó nhọc, càng lúc càng nhanh và càng dồn dập.

Cho tới khi không được nữa, bà ta tắt thở.

Gương mặt vẫn ánh lên vẻ sợ hãi, hối hận, không cam lòng.

“Tôi” rút tay ra, bàn tay ấy bỗng trở nên bén nhọn với bộ móng dài sắc bén với móng vuốt nhuộm màu đen cực nổi bật, cho dù bàn tay dính đầy máu

chẳng nữa vẫn không che lấp được màu đen ấy.

“Tôi” giờ bàn tay mình lên nhìn ngắm, chợt, trước sự ngạc nhiên của tôi, “tôi” của quá khứ mỉm cười và liếm nhẹ bàn tay mình.

Hừm, lúc ấy tôi nghĩ gì nhỉ, không nhớ nữa.

- Người biết không, ta cũng không cam lòng! - “Tôi” lẩm bẩm.

Từ cái xác của bà ta, một làn khói trắng nhờ nhờ bốc lên, tôi biết đó là linh hồn bà ta, sắp sửa thành hình. “Tôi” của quá khứ mỉm cười, giờ bàn tay còn lại - lúc này cũng trở nên hoàn toàn sắc bén với bộ vuốt màu đen - chạm vào làn khói, ngay lập tức làn khói như bị hút vào tay “tôi”, nhanh chóng và gọn ghẽ hết như bị một cơn gió cuốn sạch.

Không khí tĩnh động và yên ắng.

“Tôi” giữ nguyên tư thế ấy một lúc, bỗng nhiên ôm bụng gập người, bóng dáng yếu ớt rung rinh đó thật khiến người ta cảm tưởng là tôi đang khóc.

Hừm, nếu không phải tôi biết rõ không chừng cũng tưởng thế.

“Tôi” giật phắt người lên, từng tròng cười the thé sung sướng đầy hoang dại vang lên từ gương mặt đáng ác của “tôi”, gương mặt với đôi mắt đen thẫm lúc này đầy phấn khích và sung sướng, tựa như vừa được ăn một món ngon tuyệt vời không gì sánh bằng. Cười cười cười, cười tới chảy nước mắt, cười tới không dừng được, càng cười càng điên dại, càng cười càng phấn khích!

- Hối hận sao? Đau khổ sao? Không cam lòng sao? - Một giọng thét kích động, bên cạnh với một giọng nói đều đều, tôi của hiện tại và “tôi” của quá khứ đồng thanh. - Không làm lại được! Không thể làm lại! Người là của ta! Là của ta!!!

Rồi, “tôi” hít một hơi thật sâu, dùng tròng cười điên loạn ấy. Quần áo “tôi” chợt nhạt màu, máu trên áo dần tan biến, những vết rách cũng theo vết máu biến mất, trả lại cho “tôi” một bộ quần áo tinh khôi hết như lúc đầu, đồng dạng, máu trên gương mặt, bàn tay và màu đen của bộ móng cũng nhạt dần và mất hẳn.

“Tôi” nhắm mắt, nước mắt vẫn chảy, gương mặt vừa vui sướng vừa đau khổ đầy mâu thuẫn nhưng cũng không giấu được sức sống đang trở lại trong “tôi”. Tới khi mở mắt, đôi mắt của “tôi” đã được trả lại về bình thường với đồng tử cùng con ngươi đen và tròng mắt trắng, thế nhưng đôi mắt không còn vẻ vô hồn một nửa, mà lại mang vẻ tươi vui ngây ngô có chút tận hưởng cuộc sống.

- Ấy cha! Chưa bao giờ thoải mái như lúc này! - “Tôi” lên tiếng, nhìn cái xác cô quạnh trên sàn, cười hiền hòa, đoạn giờ tay chào. - Không sao, đừng lo nhé, ta sẽ sống cho cả phần người!

“Tôi” đã trở thành ác hồn như thế đó.

Bạn có nhớ, một lần số 13 đã hỏi tôi giết người như thế nào, tôi đã trả lời đơn giản rằng tôi bóp nát trái tim họ, hấn lại rằng chỉ đơn giản như thế thì không thỏa mãn, ý nói rằng lượng linh hồn lực rất thấp. Đúng là rất thấp nếu chỉ bóp nát trái tim, đối tượng chẳng có cảm giác gì ngoài đau đớn trong một thoáng và lẩn ra chết. Thế nhưng không rõ nhờ cơ duyên nào mà tôi có khả năng lực lại ký ức của “con môi” khiến nó nhớ về quãng thời gian hạnh phúc, rồi lại yêu đời, đoạn tua lại những lúc đau khổ và tội lỗi nó phạm phải, làm nó đang từ trên tầng mây rơi thẳng xuống mặt đất. Hối hận và đau khổ cùng lúc bủa vây, nó sợ hãi, nó bị lương tâm cắn vọt và nó thấy tôi hiện hữu như một tử thần mang ác mộng kinh hoàng đến trước mặt nó, và hơn cả, nó không cam lòng!

Nhưng nó không còn cơ hội làm lại nữa!

Tôi giết người như thế, cho nên tôi mới báo với số 13 rằng, linh hồn lực thu được là giống nhau.

Mang người ta lên thiên đường rồi ngay lập tức đập họ về địa ngục nơi họ thuộc về, cảm xúc lên xuống ấy mang lại cho tôi một nguồn linh hồn lực cao nhất. Hơn cả, tôi muốn chúng hưởng cái cảm giác không cam lòng.

- Ta muốn sống nhưng không thể, có gì kẻ như người lại được sống!

Quan trọng là tôi ghen tỵ, tôi không cam lòng!

Người như tôi, không trở thành ác hồn cũng không được.

Chợt, tôi cảm giác có ánh nhìn chăm chú về hướng mình. Tôi giật mình quay người lại.

Số 13 đang nhìn tôi, ánh mắt chuyên chú có chút ngây dại khiến tôi vừa ngạc nhiên và lo sợ, tuy không rõ vì sao hấn lại có thể cách khoảng xa như vậy mà cùng số 2 đi vào ký ức của tôi, nhưng tôi lại có cảm giác không yên tâm kỳ lạ khi hấn nhìn thấy một phần quá khứ của mình. Tựa như... có gì đó đang dần thoát khỏi tay tôi.

Không thể nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Mưu Toan Tính Toán

- Không nhìn ra được, số 9, từ nay tôi sẽ không bao giờ coi thường cô nữa!

Giọng nói vừa hào hứng vừa kính nể của số 2 vang lên, thành công kéo tôi trở về thực tại, vừa sợ hãi vừa né tránh rời tầm mắt khỏi số 13, tôi lắp liếm đáp lại số 2:

- Tất nhiên phải thế, anh không nhìn ra tôi giết người cũng rất phong cách hay sao!

- Đúng đúng, nhưng vì sao lúc bị giam giữ lại chỉ có 3 người hộ tống cô?

Số 2 chắc cũng chả có ý móc mĩa gì sau khi đã nhìn thấy cách thức giết người vừa điên loạn vừa biến thái của tôi, chỉ là tôi không hề muốn anh ta biết sự thật nên đành cho qua với tiếng thờ dài ra chiều bất đắc dĩ, đoạn nói tiếp:

- Thế, tôi đã cho anh xem, anh đừng quên thỏa thuận của chúng ta.

- Cô yên tâm, dù là ác hồn nhưng tôi thừa hiểu thế nào là chữ tín.

- Ủ, vậy ngày trăng tròn tháng sau tôi sẽ tìm anh.

- Hà? Việc gì mà phải cần tới ngày trăng tròn?

Tôi chỉ cười, xua tay không đáp lời rồi đứng dậy bỏ đi. Thực ra bây giờ tâm trạng tôi khá rối loạn, nửa lo nửa sợ chỉ muốn chạy thoát khỏi nơi này, tất nhiên là mong ước chính là chạy thoát khỏi số 13.

Nhưng tôi cũng biết chuyện này chỉ là viễn vông, chưa kể tới chuyện tôi và hắn đã kết hợp linh hồn, còn phải kể đến tôi yếu hơn hắn rất nhiều lần nữa.

Tuy vậy, tôi vẫn nửa đi nửa chạy khỏi hành lang đó, vận dụng toàn bộ linh hồn lực những mong tìm kiếm đối tượng tiếp theo để “đàm phán”, ấy vậy mà trong phạm vi mấy trăm mét cũng chẳng có ma nào, đúng là trời chẳng chiều lòng người.

Một bàn tay bất chợt ôm ngang thắt lưng tôi, nửa kéo nửa diu tôi về phía hắn, tôi biết là số 13, trong giây lát cơ thể được tạo nên từ linh hồn lực của tôi cứng đờ, chẳng muốn di chuyển nữa.

- Số 13 à... tôi có thể tự đi. - Tôi cố gắng không chế giọng nói của mình, những mong nó bớt run rẩy.

- ... Tôn Ngao Dạ.

- Ồ?

Không thể kiềm chế, tôi ngược nhìn hắn, sau đó tôi thành thật ước chi mình đừng làm thế. Đối mặt với gương mặt đáng sợ và đôi mắt độc màu đen của hắn thật khiến máu huyết trong người tôi bốc hơi đi mất - bất chấp sự thật là tôi chả còn tí máu huyết gì.

Số 13 nhìn tôi chăm chú, ánh mắt của hắn thật lạ, vừa như mê mang lại vừa như chuyên tâm muốn nhìn sâu vào linh hồn tôi, cảm giác như ánh mắt ấy hoàn toàn mất hẳn sự khát máu và sức mạnh tuyệt đỉnh của mình.

Cho dù như thế, tôi vẫn rất sợ!

- Tên ta là Tôn Ngao Dạ. - Hắn nhắc lại, tôi vỡ lẽ, hóa ra hắn còn nhớ được tên của mình. Phát hiện này khiến tôi rùng mình, không chừng hắn sắp hóa quỷ tới nơi rồi cũng nên.

Phải biết, ác quỷ và ác hồn cách nhau không chỉ đơn giản là cách gọi, nếu nói xa xôi như mặt trăng với mặt trời cũng không sai.

Một kẻ chỉ có thể dựa dẫm vào việc giết người thu linh hồn lực và một kẻ thành tài có thể tự hấp thu linh hồn lực bởi con người sống xung quanh, không phải như mặt trăng và mặt trời sao?

- Ahaha, tên rất hay! - Tôi qua loa đáp.

Số 13 - hay có thể gọi là Tôn Ngao Dạ - giờ tay còn lại của mình nâng mặt tôi lên, ép tôi phải đối mặt với hắn. Tôi tiếp tục sợ hãi nhưng cũng không thể lảng tránh, nhìn hắn cúi người ghé sát vào mặt mình, tới khi cả hai gương mặt chỉ cách nhau một khoảng cách đủ để nghe tiếng thở của nhau, hắn mới mở miệng:

- Em phải tập làm quen với ta. Em nên nhớ, em đã là một nửa linh hồn của ta rồi.

Là ảo giác của tôi hay là sự thật, tôi cảm giác trong giọng nói của hắn vừa có chút bất đắc dĩ lại vừa cam chịu cùng yêu chiều.

Chắc chắn là ảo giác!

- Ahaha, tất... tất nhiên!

Ngay lúc ấy, tôi cảm giác được cổ ác hồn nào đó ở gần, không kịp định vị là ai, tôi đã vụt người ra khỏi vòng ôm quá sức thân mật này, vừa lao đi vừa nói:

- Mục tiêu mới, tôi phải nhanh chóng thuyết phục anh ta a –!!!

Cho nên tôi cũng không hề biết, Tôn Ngao Dạ ở phía sau vẫn ngẩn ngơ giữ tư thế ấy một lúc, rồi chậm chạp giơ bàn tay ban nãy nâng gương mặt tôi lên quan sát, lại ngơ ngẩn nhìn một lúc nữa.

Lẽ ra nếu lúc ấy nghĩ kỹ, có lẽ sẽ thấy hắn trở nên kỳ lạ rồi. Có điều nỗi sợ hãi của tôi thời điểm ấy còn quá lớn, chẳng thể khác chế được.

Aizz, nếu ngày ấy khôn khéo hơn, có khi tôi đã triệt để cắt đứt mối kết hợp linh hồn, đập chết sự phiền phức này từ trong trứng nước!

Hối hận muộn màng mà!!!

oOo

Tôi lao đi rất nhanh rồi, nhanh hết tốc lực có thể, băng một lúc mới dừng lại để thở.

Thật ngạc nhiên là Tôn Ngao Dạ không xuất hiện ở sau tôi, không biết tôi nên cảm thấy nghi ngờ hay cảm tạ trời Phật đây.

Dù thế nào, nhiệm vụ vẫn là nhiệm vụ, tôi men theo cảm giác của mình về hướng phát ra linh hồn lực, càng đến gần càng cảm thấy không yên tâm, ác hồn phía trước rõ ràng là ác hồn mà từ đầu đến giờ tôi chẳng mấy khi tiếp xúc, phải nói là thuộc dạng quái kiệt bậc nhất ấy chứ.

Số 12!

Cô ta, hoặc là anh ta, hừm, nói chung tôi chả phân biệt được giới tính khi mà đôi phương cứ quấn vãi kín mít hết như xác ướp như vậy. Nhưng rõ ràng anh - hay cô ta - chẳng phải là xác ướp Ai Cập chi cho cam, tôi biết rõ thế bởi vãi quấn quanh người anh/cô ta là vãi lụa mềm chứ nào phải vãi lạnh.

Anh/cô ta di chuyển bằng cách nhảy tung tung như cương thi Trung Hoa vậy, tuy nhiên cả năm trời mới di chuyển một lần nên cũng có vẻ không cực khổ lắm. Tất cả những gì tôi biết về anh/cô ta chỉ đơn giản là tự sát, còn lại về giới tính tuổi tác hay thậm chí số lượng nạn nhân hoặc cách thức hạ thủ thì xin thử cho kẻ bất tài, tôi mò không ra.

Đúng là thể thâm, thể này thì đàm phán thể quái nào đây.

Đương lúc tôi ngập ngừng, số 12 phía trước chợt ngưng lại, rồi từ trong cái bọc vãi ấy phát ra tiếng kèn kẹt như người bị nghẹn họng, đoạn, phần đầu của cái bọc vãi ấy gầy hẳn sang bên.

Được rồi, đó là phương thức chào hỏi bình thường của số 12, không có gì lạ.

- Chào số 12, - Tôi vui vẻ, thực sự là ngoại hình của số 12 chẳng có gì ghê rợn lắm - hôm nay anh có vẻ rất phấn khích.

Như thường lệ, số 12 làm lơ tôi và tiếp tục sự nghiệp nhảy tung tung của mình. Nhưng giờ tôi đang có chuyện nhờ vả nên làm gì mà bỏ đi như trước được, nên tôi chậm rãi đi theo anh/cô ta, vừa đi vừa lải nhải.

- Anh nên tích cực di chuyển trong lâu đài này, dù sao cả năm trời ở không cũng thực chán nản, anh xem lâu đài này rộng như thể khám phá 800 năm vẫn là còn thừa. Hay là thế này, tôi dẫn anh đi xem phòng tra tấn gần đây, nơi đó nếu nói là viện bảo tàng lịch sử cũng không ngoa, nào dụng cụ từ thời trung cổ tới cận đại có đủ, bảo đảm giúp anh mở mang tầm mắt. Nếu anh thấy máu me kích thích quá thì có phòng tranh trên tầng nhẹ nhàng lịch sự hơn, tôi đó ngắm nhìn không chỉ giúp anh thư thái tinh thần lại hồi phục sức sống. Nếu anh thấy không ổn, tôi sẽ...

Chẳng cần số 12 ừ hừ đáp lời, tôi cứ lẻo đẻo theo anh/cô ta làm một hướng dẫn viên du lịch tận tình, cứ mỗi khi đi sang một phòng nào là tôi vanh vách kể lể những gì tôi đã khám phá trong ấy, hoặc giả chưa khám phá thì tôi cũng mặc anh/cô ta có chịu hay không mà lòi xềnh xệch anh/cô ta vào đó nhìn ngắm một hồi. Tất nhiên là số 12 cũng khá tốt tính, anh/cô ta dù bị tôi lôi kéo như con thoi vậy mà cũng không tỏ thái độ bất mãn chi cả, chỉ đơn giản là tôi kéo tới đâu cũng kệ xác tôi mà quay người nhảy về đường cũ, triệt để chỉ tiêu coi tôi như không khí.

Thật bi ai mà.

Thế mới nói, bảo tôi đi chơi bởi chèo kéo thì được chứ bảo tôi đi đàm phán... khụ khụ, có vẻ không thỏa đáng chút nào.

Tuy nhiên vì không có Tôn Ngao Dạ bên cạnh nên tôi thực sự rất thoải mái, bảo tôi đi cạnh số 12 cả buổi cũng được ấy chứ. Lại nói kết hợp linh hồn với hắn hóa ra cũng có cái lợi, đó là chẳng cần tôi phải mạnh như hắn mới dò ra được hắn ở đâu, bởi đã là một nửa của nhau thì có thể dễ dàng cảm nhận vị trí của đối phương, nên tôi cũng dễ dàng nhận biết hắn ở một vị trí không xa không gần đây lắm. Còn về lý do vì sao hắn không đi theo tôi thì tôi chẳng

quan tâm, cứ như bây giờ càng tốt, ai lo việc người nấy chẳng dính dáng tới nhau. Không có hấn đi theo tôi lại càng được là chính mình, vui vẻ tự tại.

Tôi cứ như thế đi theo số 12 cả buổi trời, tốc độ nhảy của số 12 xem vậy mà không hề chậm, với tần suất đều đặn và nhịp nhàng ổn định, nếu anh/cô ta nhảy nhanh hơn một chút không khéo tôi phải vừa chạy vừa đi mới theo kịp. Đi mãi như vậy, mồm tôi thì vẫn liên hồi, cuối cùng cho tới một ngã tư ở lầu 4 thì số 12 dừng lại, đồng dạng tôi cũng dừng theo.

Thân thể trong cái bọc vải kia vặn vẹo, quay đầu về hướng tôi, và sau đó từ trong cái bọc ấy phát ra tiếng rên rĩ khó nhọc chỉ hơn hơi thở một chút thôi, âm thanh ấy vang lên trong hành lang tối mù vắng lạnh này thật sự vừa khó sở vừa ghê rợn, thế nhưng là một ác hồn, tôi có thể dễ dàng nhìn ra âm điệu cảnh cáo nằm trong ấy.

Chà chà, vị hàng xóm của tôi bực mình rồi đấy.

- Ui chao, sao anh phải như thế chứ, dù sao chúng ta cũng là hàng xóm, tôi quan tâm đến anh cũng là chuyện hiển nhiên phải thôi! Nếu bảo tôi thấy anh cô độc nhảy tung tung mà bỏ rơi thì thật là không phải phép lại tàn nhẫn đáng ghét! Lại nói, chúng ta ở đây ngoài chuyện nhảy tung tung, không phải, dĩ chuyển lung tung trong lầu đài rộng lớn này thì còn làm được gì chứ. Chi bằng hãy mở lòng với nhau cùng giao thiệp, vừa có tác dụng giết thời gian vừa gắn chặt tình đoàn kết giữa các ác hồn, sau này khi thoát ra được không chừng chúng ta còn có thể tập hợp một tổ chức ác hồn quy củ ấy chứ!

Tôi nói liên tù tì, càng nói càng hăng say, càng nói càng lăm lý lẽ. Thực ra cũng may mà số 12 bịt kín như vậy, nếu là số 4 máu nhỏ tong tong có khi tôi cũng chả dám nói nhiều thế đâu.

Số 12 yên tĩnh một chút, rồi trước sự ngỡ ngàng của tôi, cái bọc vải ấy tung người lên, lộn một vòng trên không trung hết như diễn viên xiếc và xoay đôi chân về hướng tôi một cách chuẩn xác như một cây búa lớn, ầm chùng chỉ vài giây nữa khi cây búa ấy tông trúng người tôi và cơ thể tôi sẽ như chiếc điều đứt dây bay một vòng trên không trung giống anh/cô ta rồi.

Một lực mạnh mẽ kéo tôi ra sau, tiếp đó bóng dáng quen thuộc đen tuyền xuất hiện trước mặt che lấp tầm nhìn của tôi, nhưng bằng trực quan cảm giác, tôi biết Tôn Ngao Dạ dùng tay trái còn thành thạo chém về hướng số 12 một dao không nhân nhượng.

Con tò mò lần áp nỗi sợ với Tôn Ngao Dạ, tôi ló đầu ra khỏi tấm lưng của hắn, chỉ thấy tấm vải bọc số 12 rách toạc - thật bất ngờ - xem ra Tôn Ngao Dạ không hề nương tay mà dùng cả linh hồn lực, để lộ hình hài một người đàn ông gầy gò bên trong.

Khi thấy hình dáng của anh ta, mồm tôi há hốc thiếu điều bỏ vừa quả trứng gà rồi.

Anh ta mặc quần áo trắng muốt, cơ thể lành lặn chẳng hề có chút thương tổn, vì bị ngoại lực tấn công nên cổ và đầu anh ta vẹo hẳn ra sau, nhưng không vì thế mà tôi bỏ qua được mái tóc dài chấm thắt lưng màu trắng sắc bạc, vì lẽ đó khiến tôi nghi ngờ số tuổi thật của số 12 hơn.

Cho tới khi anh ta cúi đầu xuống.

Gương mặt ấy rõ ràng khá trẻ, đường nét gương mặt rất cương nghị, nói không ngoa là rất đẹp trai nếu không có vết rạch lớn xuyên qua miệng anh ta, khiến hàm và mặt anh ta tách ra làm hai hết như Kuchisake Onna - người đàn bà bị rạch miệng của Nhật vậy, được cái là so với Kuchisake Onna thì vết rạch của anh ta cũng thẳng thớm và gọn ghẽ hơn một chút. So với ngoại hình của nhiều ác hồn trong lầu đài thì đó chẳng là gì, nhưng lại khiến tôi cực kỳ suy ngẫm với cái lý do chết mà anh ta từng gợi ý với mọi người lúc đầu - tự sát.

Thế quái nào như này lại là tự sát được nhờ.

Sau đó, tôi mới chú ý tới... đôi tròng mắt đỏ tươi đầy sắc bén của anh ta.

Tròng mắt đỏ tươi... mái tóc trắng bạc... Bạch tạng?

- Đùng bao giờ đụng vào một nửa của ta, Chu Ôn. - Tôn Ngao Dạ đột nhiên lên tiếng khiến tôi giật bắn cả người.

Chu Ôn?

Chỉ thấy số 12 - hay là Chu Ôn gì đó - bật cười khùng khục, đoạn, anh ta hé miệng nói:

- Tôn Ngao Dạ, không ngờ lại gặp người ở đây.

Ồ, nói được kia.

Tôn Ngao Dạ phía trước tôi chẳng ừ hừ nói gì, nhưng xem chừng Chu Ôn cũng chẳng lấy đó làm phiền, tiếp tục:

- Không ngờ kẻ như người cũng bị chúng bắt giữ, thật sáng khoái! Ta lại càng không ngờ, kẻ như người lại chấp nhận kết hợp linh hồn với con nhóc kia.

Ai là con nhóc hả!

- Này này anh xem lại mình đi! - Tôi tức giận, dù sao thì tôi cũng đã 22 rồi đấy nhé! Với cả, sao lại có sự phân biệt đối xử rành rành thế chứ, dù sao tôi cũng đi theo anh ta bắn pháo liên thanh cả buổi trời mà anh ta chả thèm đáp lại, vậy mà Tôn Ngao Dạ vừa xuất hiện anh ta đã nói còn nhiều hơn mấy năm vừa qua! - Cho dù tuổi đời khi còn sống của tôi có nhỏ hơn anh chẳng nữa thì tôi cũng là tiền bối tới lầu đài này sớm hơn anh! Anh không tôn trọng người đi trước thì thôi lại còn xúc phạm nữa, ở đâu ra cái phép cư xử như thế hả!!!

- Người muốn gì? - Tôn Ngao Dạ chột lên tiếng, khiến tôi dù có muốn tiếp tục nã pháo cũng đành dừng lại.

Số 12 Chu Ôn lại cười khùng khục, đoạn, anh ta đáp lời:

- Ta cũng như người, ở đây quả thật không tiện cho việc tu luyện, ngày trăng tròn tháng sau ta sẽ có mặt.

Ồ?!

- Được, hẹn người ở tầng 6 khu Nam.

Ồ?!!

- Không thành vấn đề, ta sẽ tới đó vào nửa đêm.

Ồ?!!!

Chu Ôn phát tay, miếng vải bọc thân vốn dĩ rách bươm kia rung rinh rồi liền lại bay vào tay anh ta, rồi anh ta dời mắt khỏi Tôn Ngao Dạ mà nhìn sang tôi đang ngỡ ngàng, lại cười:

- Mắt nhìn người kém quá đấy, Tôn Ngao Dạ.

Tôi bừng tỉnh, sôi máu vọt lên định cho anh ta một quả “phật thủ” thì Tôn Ngao Dạ kéo tôi lại, chỉ trong tích tắc ấy thôi mà Chu Ôn đã thu người vào tấm vải bọc, và biến mất dạng.

- Hắn ta rớt cuộc là cái gì!!! - Tôi nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi, thực ra tôi cũng chẳng hy vọng sẽ có đáp án, chỉ là tức mình mới thế thôi.

Tôn Ngao Dạ trầm ngâm nhìn tôi một lúc, chột thở dài một hơi, hần trả lời:

- Chu Ôn từng là đồng nghiệp của ta.

Ồ ớ ớ!!!

Tôi quá ngạc nhiên quên cả sợ, quay người lại tròn mắt nhìn Tôn Ngao Dạ, bắt gặp ánh mắt chuyên chú của hắn thì giật mình quay đi không dám nhìn tiếp.

Tôn Ngao Dạ lại nhẹ nhàng nâng cằm tôi, ép tôi phải đối diện tầm mắt hắn, đoạn, hắn nói tiếp.

- Chu Ôn cũng không phải đơn giản, khả năng che giấu hơi thở và sức mạnh của hắn rất cao, em đừng nên chọc vào hắn.

- Cái gì chứ... - Tôi yếu ớt phản kháng. - Chẳng phải anh bảo tôi đi thuyết phục mọi người sao...

Tôn Ngao Dạ vuốt ve gương mặt tôi, khiến cơ thể tôi muốn nổi từng trợn da gà.

- Chỉ là một cách nói, nếu em thấy không ổn thì cứ đi theo ta là được rồi.

- Không cần! Như thế thực phiền anh quá, cứ để tôi thử sức, cứ để tôi thử sức, ahaha!

Có điên mới theo anh, như thế tôi không đau tim chết mới lạ!

oOo

... Tại một nơi rất xa...

Một thanh niên vội vã chạy xuyên hành lang dài, hành lang vốn lót thảm thấp đèn rất nghiêm trang và sang trọng nhưng có vẻ như chàng thanh niên chẳng hề để tâm, sự vội vã của anh ta càng lúc càng điên cuồng, thật sự khiến người ta nhìn mà lo lắng theo.

Anh ta chạy rất nhanh, băng qua hàng loạt căn phòng khác, mãi tới cuối hành lang đối diện với đôi cửa kép kín cao lớn đựng trần, anh ta mới dừng lại gặp người thờ dốc, cho tới khi lấy lại nhịp thở bình thường mới gõ cửa xin phép vào.

Cửa mở, đối diện với cửa là một bàn làm việc to lớn chạm khắc tinh xảo, chỉ nhìn qua cũng biết tuổi đời của chiếc bàn cũng gấp mấy lần chàng thanh niên, trên bàn cơ man đồ trang trí và văn phòng phẩm đều thuộc dạng tinh xảo đắt tiền, ghép với hàng loạt đồ nội thất cổ điển tinh xảo xung quanh, càng khiến gian phòng xa hoa lộng lẫy nhưng cũng lạnh lùng không kém. Ngồi sau nó là một ông lão tuổi không dưới 70, ông đang thành thoi lật từng sang sách trên một cuốn sách bìa bọc da không hề tựa. Tuy chẳng hề nhìn, nhưng ông vẫn dễ dàng nhận ra sự gấp gáp lo lắng của chàng thanh niên.

Ông lão gấp sách, nhìn lên, ra hiệu cho chàng thanh niên lên tiếng.

Lúc này, anh ta mới dám bộc lộ sự lo lắng của mình qua giọng nói gấp gáp:

- Sư phụ, không hay rồi!

Thấy ông lão vẫn không nói gì mà chỉ chuyên chú nhìn mình, chàng thanh niên đành điều chỉnh cảm xúc, tiếp tục:

- Số 13 đã kết hợp linh hồn với số 9.

Ông lão nhú mày, trong một thoáng, dường như ánh mắt của ông lóe lên sự thích thú, nhưng nó biến mất nhanh tới nỗi chàng thanh niên chắc chắn mình nhìn nhầm.

- Không thể nào! - Ông lão lên tiếng. - Số 13 là ác hồn toan tính và độc ác nhất ta từng thấy, không thể có chuyện gã chấp nhận chia sẻ linh hồn lực mình kiếm được cho một linh hồn khác, đó là chưa kể nếu ác hồn kia chịu tổn thương, gã cũng sẽ nhận nhưng tổn thương tương tự. Số 13 tuyệt đối không điên rồ mà tìm cho mình một yếu điểm như thế.

- Con hiểu, thừa sư phụ... - Chàng thanh niên ngập ngừng. - Có thể mọi người trong hội đồng không chú ý số 9 vì quá trình thu thập quá dễ, nhưng con đã nghiên cứu ác hồn này từ lâu, và phát hiện...

Chàng thanh niên ngập ngừng rất lâu, tới mức ông lão nhin không nổi đành truy hỏi xem anh phát hiện điều gì.

- Con phát hiện, - chàng thanh niên hít sâu, bất chấp tất cả nói hết. - từ thời điểm chết tới khi thu thập số 9, cô ta mới chỉ chết có 3 năm nhưng đã hạ sát 39 người, nếu như là những ác hồn khác bị cố định linh hồn thì trong khoảng thời gian ngắn, tại một địa điểm nhiều người chết như vậy, cho dù người bình thường có vô tri cũng sẽ cảm giác điều gì đó không bình thường, và như vậy sẽ càng dễ dàng tạo nên những tin đồn hoặc cảm xúc dậy sóng cho họ. Ấy vậy mà con đi dò hỏi, xung quanh địa điểm chúng ta thu thập cô ta lại chẳng hề có chút tin tức của cái gọi là sát nhân hay mất tích hàng loạt!

Ông lão nhú mày, chừng như đã nghĩ ra điều gì đó.

- Cho nên con chột đoán, - Chàng thanh niên tiếp lời. - liệu có phải cô ta cũng giống như số 13, là ác hồn không bị cố định bởi không gian? Nếu như thế thì xem ra chúng ta đã xem thường cô ta... Vì vậy, con lại tiếp tục điều tra... con phát hiện, sư phụ, rất không bình thường, con phát hiện...

Cảm xúc chàng thanh niên càng lúc càng lo lắng, khiến ông lão phải đứng bật dậy, có lẽ ông cũng nghĩ ra được điều mà anh nghĩ.

- Sư phụ! Cô ta có những cảm xúc tích cực, điều này vốn không thể! Ác hồn nếu có cảm xúc tích cực và đầy đủ năng lực thủ ác...

- Chúng sẽ nhanh chóng biến thành ác quỷ...

Cuối cùng, ông lão cũng nhìn ra tầm quan trọng, mặt ông tái đi.

- Tồn Liêm! Nhanh chóng phái biệt đội tinh nhuệ nhất tới vùng sa mạc Taklamakan!

- Vâng, sư phụ!

- Chúng ta phải nhanh chóng tiêu diệt số 9! Nếu để phần "cảm xúc" của số 9 lan được đến số 13... gã chắc chắn chẳng cần giết thêm người nào... cũng có thể dọa hóa ác quỷ một cách dễ dàng...

Càng nói, ông lão càng mặt mày, ông trượt người xuống chiếc ghế da đằng sau, thở dài và lẩm bẩm:

- Con cá lọt lưới năm đó... thực khó đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Khách Không Mời

Không phải tôi muốn hiểu tên Tôn Ngao Dạ này, nhưng quả thật cho dù sợ hãi đi chăng nữa cũng không thể ngăn được cái bản tính tò mò cố hữu của tôi, thật đúng là khi còn trẻ không làm thì lúc về già sẽ thấy hối tiếc, khụ khụ, với tôi thì có thể đổi thành phiên bản khi còn sống không tò mò thì khi chết sẽ thấy tò mò gấp đôi đó mà.

Cho nên lẽ tất nhiên tôi cũng rất tò mò về cái gã Chu Ôn và nghề nghiệp của hắn, tiện thể nửa kín nửa hở tò mò sang Tôn Ngao Dạ luôn.

- Vậy Chu Ôn làm nghề gì?

Tôn Ngao Dạ nhìn tôi, có chút bất đắc dĩ trả lời:

- Hẳn từng làm bác sĩ.

- Ồ... từng làm à, vậy sau đó?

- Trần Gia Trân! - Tôn Ngao Dạ lại càng bất đắc dĩ hơn.

Tôi nghe thì biết là hẳn đang cảnh cáo tôi rồi, nhưng không hiểu sao cái giọng nói vừa bất lực và lo ngại kia của hẳn khiến tôi ngần ra quên cả sợ, có gì đó không bình thường kể từ lúc hẳn nhìn thấy ký ức của tôi, sự lạnh lẽo và bình thản của hẳn phai nhạt đi dần dần nhưng mỗi lúc một nhiều, điều này khiến tôi hoảng hốt hơn là thích thú.

Tôi cười hi hi, gật gù đáp ứng với hẳn là sẽ không hỏi linh tinh nữa, tiện đà xích thân thể đang gần kề của mình với hẳn ra một chút.

- Không phải ta không muốn nói với em, - Tôn Ngao Dạ thở dài, ánh mắt độc màu đen của hẳn ánh lên những tia sáng lạ lẫm không hề thích hợp trên gương mặt đáng sợ ấy, nhưng cụ thể là gì thì tôi đến chịu. - chỉ là chưa đến thời điểm, điều này sẽ giúp bảo vệ em thôi.

Thật ra tôi muốn đáp lại là tôi cũng không cần ai bảo vệ cả, nhưng dù sao xét ra tôi vẫn là một nửa linh hồn của hẳn, mà nếu tôi có mệnh hệ chi thì hẳn cũng chẳng sống yên lành, nên đành biết thân biết phận ngậm tịt miệng.

Từ lúc gặp số 12 - Chu Ôn - đến nay đã là hai ngày rồi, trong thời gian hai ngày ấy tôi cũng tích cực đi lảng xảng nhưng chả thuyết phục được thêm ma nào cả, dùng hiểu lầm là tôi lười biếng, tôi rất siêng năng gặp ai là miệng cười hớn hở lao tới bắt chuyện, nhưng 10 lần như 1 họ đều lơ đẹp tôi, hết như tôi chỉ là củ khoai mì biết tự lăn vậy thôi.

Đắng... à mà thôi.

Cũng có thể do vận tôi xui, nên trong 2 ngày này, không phải gặp số 11 thì lại gặp số 4, không phải số 6 thì lại là số 1, mà những vị này thì, khụ khụ, trừ số 11 có lượng linh hồn lực có vẻ cao hơn tôi thì dù mấy người kia linh hồn lực thấp hơn tôi chẳng nữa họ vẫn rất vinh dự mang danh hiệu tự kỷ số 1 và 2 và 3 và 4.

Cho nên như một lẽ thường tình, tôi cảm thấy nói chuyện với họ thà rằng tôi giờ chán nói chuyện với đầu gối mình còn hơn, bi ai quá mạng.

Tôn Ngao Dạ thì trước sau như một, vẫn chỉ đi sau tôi chừng một bước, thỉnh thoảng hẳn cũng bước lên song hành cùng tôi nhưng những lúc như vậy thì tôi thường sẽ tự giác tụt lại vài bước cho hẳn dẫn đường, ai ngờ lúc nào hẳn cũng quay lại nhìn tôi như kiểu trách móc, khiến mồ hôi mẹ mồ hôi con tôi tuôn trào như suối - ấy là tôi cảm giác thế, chứ tôi có xù đầu ra mồ hôi mà đồ - rồi đã định quỳ xuống thỉnh tội tới nơi ấy chứ, nhưng những lúc như thế hẳn lại quay đi và nhường tôi đi lên trước.

Aizz, quả nhiên là lòng vua khó dò, khó dò mà.

Hiện giờ tôi và Tôn Ngao Dạ không rõ âm quái dương sai thế nào mà lại quay về khu Nam kia, nhìn chung thì chẳng có gì thay đổi, vẫn hành lang tối mù vẫn bụi bặm ngập trời vẫn tường nát gạch nứt, thế nhưng không hiểu sao tôi vẫn cảm thấy kỳ quái ở chỗ nào đó mà không rõ là chỗ nào.

Nhưc đầu thật.

Tôn Ngao Dạ phía sau chợt ngừng lại, ban đầu tôi không phát hiện, thế nhưng đi khoảng vài bước sau thì mỗi cảm biến liên kết cũng tự nhắc cho tôi hay. Chợt nghĩ hay là hẳn đã phát giác ra điều gì, tôi vội vàng quay người lại nhìn hẳn. Chỉ thấy hẳn đang nhìn chăm chăm lên trần nhà, tuy gương mặt vẫn vô cảm và đôi mắt độc màu đen kia chẳng thể hiện rõ cảm xúc, nhưng sát khí tỏa ra từ người hẳn lại chẳng thể che lấp nổi, khiến tôi sợ tới mức lui lại sau chục bước.

Đề dơi con hoảng hốt, tôi vội hướng tầm mắt theo cái nhìn của Tôn Ngao Dạ, sau đó tôi lại nghĩ phải chi tôi nhìn xuống đất còn hơn.

Chỉ thấy, trên trần đang hiện rõ một con mắt - xin chú ý, là một con mắt nhá - to tới mức che lấp được cả khoảng trần, tròn đen trắng rõ ràng ấy khi ở trên cái nền nhà chỉ độc màu xám lại càng rõ ràng hơn, chưa kể, chà chà, mắt còn có mí sâu nữa chứ, nếu đủ hai con thì khỏi nói là một đôi mắt điều hầu, à không, mắt bò câu rất đẹp. Con mắt ấy vốn đang chăm chú nhìn Tôn Ngao Dạ, nhưng có lẽ cảm nhận được ánh nhìn của tôi nên tròn đen của nó đi chuyển đôi chút hướng về phía tôi, thật khiến tôi nổi cả da gà.

Bình sinh tôi giết người thì dễ chứ đối diện với mấy thứ tà ma ngoại đạo này vẫn chỉ là tay mới, nói theo dân mạng là gà con lon ton, thật chẳng dám múa rìu qua mắt thợ, cho nên tôi rất thành thực cúi đầu xuống hỏi Tôn Ngao Dạ:

- Nó là cái quái gì thế?

Chỉ có mắt, không có tai mà nhì.

Tôn Ngao Dạ không trả lời tôi ngay, nhưng tôi biết hẳn đã nghe được câu hỏi của tôi qua làn sát khí nhạt bớt xung quanh, một lúc sau hẳn mới chậm rãi đáp:

- Tinh Linh theo dõi của chúng.

Câu trả lời của Tôn Ngao Dạ thật khiến hình ảnh nàng tinh linh nhỏ nhắn xinh xắn tựa Tinker Bell của tôi vỡ vụn, ối giời ơi, sao thực tế và phim ảnh khác nhau như vậy trời. Thôi thôi, bỏ qua vấn đề đó đi, tôi hỏi tiếp:

- Nó vẫn theo dõi chúng ta từ này sao?

- Không, nó chỉ hiện hữu ở vị trí này, - Tôn Ngao Dạ chợt nở nụ cười, tuy nhiên nụ cười khát máu ấy của hắn thực không thể khiến tôi bình tĩnh được. - xem ra trong căn phòng khóa kín kia có những thứ rất thú vị đây.

A di đà phật, liệu tôi có sống được tới mùa trăng năm sau không đây!!!

Tôi lại lui ra sau vài bước, tiện đà liếc mắt nhìn cái con mắt tinh linh kia, nó vẫn thành thực liếc từ Tôn Ngao Dạ sang tôi hết như có cảm biến điện từ, thật là vi diệu mà. Tuy nhiên chỉ cần không phải đối diện với Tôn Ngao Dạ thì bất tôi nhìn cái con mắt quỷ dị kia cũng không sao cả, chẳng biết suy nghĩ thế nào mà cơ thể tôi đi trước cả đầu óc, nhún người một phát bay lên trần nhà.

Một trong những điểm yêu thích của tôi khi trở thành linh hồn đó là có thể thoải mái tự tại bay lượn hết như phim chương Hồng Kong mà chẳng cần dây, tất nhiên là linh hồn lực càng cao thì bay càng xa, như tôi hiện giờ thì nếu không bị giới hạn bởi tòa lâu đài này bay được chục mét vẫn là bình thường.

Khi đối diện với con mắt ấy, tôi mơ hồ hiểu ra vì sao tôi cảm thấy nó quỷ dị, rõ ràng con mắt này chỉ độc màu đen trắng mà chẳng hề có đồng tử bên trong, nói trắng ra nó hết như mắt của một người bẩm sinh bị mù, ấy vậy mà lại có thể di chuyển con ngươi theo ánh mắt chúng tôi như thể nó nhìn rõ được, quả đúng là quái dị không chịu nổi.

Chỉ có thể giải thích, thứ mà nó cần thu nhận vốn chẳng phải hình ảnh.

Đúng lúc ấy tôi thoáng lơ mơ thấy hình ảnh một người phụ nữ trong con mắt đen ấy, chưa kịp để tôi định thần nhìn rõ hơn, nó đã khép mắt lại và biến mất.

- Thực thể của nó cũng chỉ ở quanh đây thôi, - Tôn Ngao Dạ bên dưới chợt lên tiếng, giọng nói đã khôi phục lại sắc thái vô cảm - nhưng có vẻ nó đánh giá cao khả năng lẩn trốn của nó rồi.

- Ahaha, - Tôi đáp xuống, - tôi lại nghĩ nó đã thu thập được đủ những gì nó muốn chứ.

- Không sai, nhưng em nghĩ ta sẽ tha cho nó?

Khụ khụ, dựa theo hiểu biết của tôi về độ khát máu của Tôn Ngao Dạ thì câu trả lời tất nhiên là không.

- Quan trọng, - Tôn Ngao Dạ lại lên tiếng, - thứ mà nó muốn quan sát chẳng phải là ta!

Giọng nói của hắn hiện rõ màu sắc khát máu và đầy giận dữ, cũng phải thôi, xét ra tôi là một nửa của hắn, nếu có bề chi thì... câu này nói rồi, không nói lại nữa.

Khoan khoan, cái vấn đề đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, nó không quan sát hắn, ở đây có mỗi hai người tôi và hắn, chưa kể chúng tôi còn là linh hồn ác cho nên không thể có chuyện có ma xung quanh, nên hiển nhiên là không nhìn hắn thì là nhìn tôi.

Bố khi, tôi có cái gì mà nhìn, sao từ ngày kết đôi với hắn ai cũng nhìn tôi thế hử!

Tôi thờ dãi, đáp xuống đất, đoạn mới nhìn sang Tôn Ngao Dạ, hỏi:

- Thế anh biết nó ở đâu không?

Hừ hừ, theo dõi bà à, bà cho mày xem!

oOo

Tôn Ngao Dạ dẫn tôi tới khu phía Đông, khu này vốn là khu rục rờ nhất trong cả lâu đài, không phải vì nó đẹp đâu mà chỉ vì nó có nhiều cửa sổ nhất thôi, và vì lẽ đó nên khu này cũng là khu hội tụ nhiều ánh sáng cùng dương khí nhất, cho nên bình thường ác hồn chúng tôi rất hiếm khi lai vãng ở gần đây, nếu có lai vãng thì cũng chỉ khi tới trời tối.

Lúc này vẫn còn là tối, nhưng tôi biết dựa trên cảm giác cơ thể linh hồn, thì thời khắc bình minh rất nhanh sẽ tới, mà nếu như thế thì quả thật tôi chẳng muốn tới đây chút nào, nhưng không thể vì thế mà phủ nhận rằng, quả thật cái con tinh linh ấy cũng thông minh ra phết đấy.

Khu Đông này có nội thất khá lạ, nói theo kiểu phương đông cũng chả phải mà nói theo kiểu phương tây vẫn là sai, chỉ biết nơi này có lẽ khi người ngợm tập nập có lẽ là từng là một nơi để dạy học, nhưng chả hiểu dạy cái gì mà từng phòng từng phòng ngoài bọc giảng có vẻ bình thường, thì bàn cho học sinh ngồi lại là loại bàn... treo, có nghĩa là có một đôi xích sắt treo cái bàn lủng lẳng trên không ấy, và cả ghế cũng là loại ấy! Phòng học được sắp xếp theo kiểu chữ U, nên một phòng chỉ chừng chục bàn là cùng, dựa nên đó thì tôi nghĩ học sinh cũng chỉ chừng ấy, nhưng khoảng giữa phòng thì lại khá rộng, đủ cho cỡ hai chục học sinh nữa ngồi ấy chứ. Giữa phòng lót một tấm thảm mây dày cũng phải 5 phân, đường kính to chừng 4-5 mét, trên thảm mây vốn màu sáng sủa ấy giờ đã ngả màu gỗ sẫm, nhưng vẫn có thể loáng thoáng thấy những vết loang lổ đậm màu hơn xung quanh, hừm, đó là... máu.

Hành lang dài, một bên là từng phòng từng phòng như thế, bên kia lại cứ vài mét một đôi cửa sổ chạm khắc cây cỏ muông thú, rõ ràng cho dù là ban

ngày với ánh nắng chói chang chẳng nữa cũng chẳng thể che giấu được sự âm u quái đản của dãy phòng học.

Hệt như hai cực âm dương đối lập trong đạo giáo Trung Hoa.

Mỗi lần đi qua khu này tôi lại cảm thấy rợn người, dù biết thừa mình đã chết rồi nhưng khi nhìn vào phòng học quái đản ấy, tôi vẫn cảm giác như có cả chục con mắt vô hồn đang hướng về phía mình, khi quay đi không nhìn vào phòng thì lại cảm giác râm ran bên tai, vắng vắng như thể ai đó giảng bài.

Tôi dò mắt, nhìn về bóng lưng của Tôn Ngao Dạ.

Hắn chẳng hề dừng lại cũng chẳng buồn quan sát xung quanh, vẫn thẳng người bước đều, tuy nhiên tôi rất rõ ràng nếu tôi đi chậm lại thì hắn cũng đi chậm theo, nếu tôi đi nhanh hơn thì hắn cũng tăng nhịp bước, từ đầu đến cuối chẳng hề ngoái nhìn lấy một cái.

Tôi mừng quá trời quá đất ấy chứ.

Đi tới một ngã ba, Tôn Ngao Dạ dừng lại, nghiêng đầu về phía tay phải, tôi cũng theo đó mà nhìn. Nhìn theo hướng mắt hắn thì chỉ thấy một hành lang cụt, tuy nhiên tôi dù sao cũng là ác hồn, lại là ác hồn cũng tích lũy khá linh hồn lực, chả khó khăn gì để nhìn ra... bức tường chắn kia vốn là giả.

Được dựng lên từ bùa chú, mà để người ta nhận ra dễ dàng như này thì chỉ là bùa chú cấp thấp.

Bọn chúng coi thường Tôn Ngao Dạ hay là coi thường tôi đây hả!

Chưa kịp để Tôn Ngao Dạ kịp nói gì, tôi đã bước lên trước, vung tay cào vào bức tường “giấy” ấy, thành công nhìn bức tường bị xé tan thành từng mảnh.

Tôi nói với bạn chưa nhĩ, vũ khí của tôi chẳng là gì nhiều, chỉ là cặp vuốt mà khi muốn tấn công thì nó sẽ dài ra chừng 5 phân và có độ sắc nhọn rất đáng để mất tới, có lẽ do màu sắc nhuộm màu đen tuyền hắc ám của bộ móng đã giúp nó có độ cứng cũng tựa tựa xỉ măng cốt thép. Nhưng đó không phải trọng điểm!

Trọng điểm là mỗi khi tôi dùng tới nó, cơ thể tôi tựa như khó khổng chế hơn, trở nên cực phần khích và... khát máu.

Cho nên tôi dù hiếm khi tung nó ra, nhưng căn bản đã dùng là phải nhuộm máu!

oOo

Sau khi bức tường “giấy” ấy tan vỡ, quang cảnh bên trong hiện ra khiến tôi ngẩn người.

Không giống hình ảnh xung quanh, đồ nát và u ám, bên trong hiện ra một khán phòng hình tròn to lớn, ghế ngồi đi xuống theo chiều dốc giúp người sau nhìn người trước được dễ hơn, cũng khiến tôi thấy rõ hình ảnh nhất mực tươi sáng bên dưới khán đài.

Chỉ thấy khán đài trung tâm thấp hơn hẳn so với chỗ tôi đứng chừng 3 mét, đèn đuốc sáng trưng vậy mà còn chưa đủ, giữa khán đài còn để một bó đuốc lớn tỏa nhiệt hùng hực, bên cạnh đó có một hình dáng nói to chẳng to mà nói nhỏ chẳng hề nhỏ, đại khái như trẻ em 6-7 tuổi đi - tất nhiên là so với tượng tượng của tôi về một tinh linh thì như vậy đã là to rồi - hình dạng ấy cũng chả đẹp để gì cho cam, quần áo rách rưới ôm lấy thân hình gầy còm, mặt mũi hốc hác nhọt nhọt hết như trẻ em thiếu ăn suy dinh dưỡng, nếu như gương mặt trẻ con đi chút nữa thì tôi có thể sẽ thương hại, đằng này mặt mũi thì rõ ràng là của người trưởng thành tới nơi rồi ấy chứ. Điều khiến tôi nhìn không ra chính là giới tính của cái con tinh linh ấy, không phải do nó nhỏ người hay gầy gò quá mà tôi nhìn không ra, mà ở nó tôi không thể cảm nhận được hơi thở của giới tính, cho nên rõ ràng có thể kết luận nó chẳng phải “người” hay một vật thể sống, chỉ đơn giản là một đồ vật được sai khiến làm việc thôi.

Hừm, y như robot.

Nó đang ngồi chồm hổm cạnh bó đuốc, hướng ánh mắt vô hồn nhìn về phía tôi, đúng là con mắt ấy rồi, nhưng khác chẳng là giờ nó đủ cả đôi và kích cỡ của nó cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Bản năng khát máu dậy lên trong tôi, quân cha nó là người hay hình nộm, tôi chỉ biết là giờ tôi muốn xé xác nó mà thôi. Nhưng không có nghĩa tôi không còn có thể suy nghĩ, ngược lại, tôi rất bình tĩnh dò mắt khỏi con hình nộm tinh linh kia mà quan sát xung quanh. Rõ ràng khán phòng này ẩn chứa rất nhiều bùa chú cấp từ thấp tới cao, và có lẽ bùa chú cao nhất đang nằm ở chỗ con tinh linh kia, tuy không chắc chắn tác dụng của những bùa chú ấy, nhưng tôi cũng đoán ra được nó chắc phải dạng gì tốt đẹp rồi.

Một điểm nữa đáng nói, khán phòng này sạch sẽ tới mức đáng báo động, đừng nói là bụi bẩn, mà cả một hạt cát sa mạc cũng chẳng có đến, tường và gạch cùng ghế gỗ chung quanh thì mới tinh không tí vết, nếu có nói cũ kỹ xấu xí bản thiêu thì chắc chỉ có mỗi con tinh linh đang ngồi kia là cũ kỹ bản thiêu xấu xí thôi... thật cứ như thể nơi này là một địa điểm hoàn toàn khác được chấp và thêm vào trong lâu đài vậy.

Tôi chợt cảm thấy bất an.

Do mãi quan sát, tôi không hề biết Tôn Ngao Dạ đã đến bên cạnh tôi từ lúc nào, hắn khẽ kháng vòng tay qua eo tôi, tới khi thân thể tôi tung bay theo đà nhẩy của hắn, tôi mới phát hiện ra tư thế thân mật của cả hai thì đã muộn màng.

Tôn Ngao Dạ ôm tôi bay lên sát nóc nhà, nhẹ nhàng đáp khế vào xà nhà nằm ngang rộng lớn.

Vì căn phòng rất rộng và cao, có lẽ phải cao đến 10 mét, nên xà nhà của nó cũng khá to lớn, đủ cho tôi và hấn đứng thành thoi cách nhau một khoảng vẫn dư chỗ, cho nên tôi rất lịch sự, từ tốn, lễ phép, khề khàng tránh khỏi cái ôm eo thân mật ấy. Tôn Ngao Dạ chỉ liếc tôi một cái rồi quay đi, tiếp tục nhìn vào cái con tinh linh vẫn hướng mắt quan sát tôi và hấn từ nãy tới giờ. Từ trên nhìn xuống, gương mặt teo tóp cùng đôi mắt tròn to vô hồn của nó càng thêm quái dị.

- Nó đang đặt bẫy gì sao? - Tôi khề khàng hỏi, cố kiềm chế cho giọng nói đừng tỏ ra phẫn khích quá.

Tôn Ngao Dạ vẫn chăm chú nhìn nó, có lẽ do tôi quá cố gắng để kiềm chế tính khắt mấu của mình hay thực sự là thế, mà tôi không hề cảm nhận ở hấn một chút gì gọi là sát khí. Một lúc sau, hấn mới đáp lời:

- Không, nó đang chào đón chúng ta.

Ố?!

- Em chờ ở đây. - Hấn không nhìn tôi mà lao xuống đối diện với con tinh linh, vốn dĩ nó nhìn chúng tôi, nhưng sau khi mỗi người mỗi ngã, nó chỉ tồn một giây để suy nghĩ nên nhìn ai thôi rồi quay đầu chăm chú nhìn thẳng Tôn Ngao Dạ.

... Được rồi, kẻ mạnh luôn được ưu tiên, tôi hiểu mà.

Sau đó, trước sự ngạc nhiên của tôi, con tinh linh há to miệng, cái miệng há hốc có thể nhét vừa hai quả trứng gà ấy lại vang ra một giọng nói, chú ý nha, nó không hề mở miệng đóng miệng chỉ cả, mà giọng nói ấy vang vọng từ trong cổ họng nó vang ra, hết như cái máy phát thanh ấy.

- Tôn Ngao Dạ, đã lâu không gặp. - Một giọng nữ trầm vang lên, vừa như quyến rũ vừa như khiêu khích.

... Sao tôi cảm giác như mọi người đều quen biết hấn thế nhỉ.

- Không lâu, chỉ mới 50 năm thôi. - Tôn Ngao Dạ rút con dao không biết từ lúc nào luôn giắt bên hông ra, thật lạ, trước đây hấn luôn kè kè nó trong tay mà.

Giọng nữ ấy khúc khích cười, đoạn tiếp:

- Con có thích tinh linh của mẹ không?

Ồ ó ó!!!

- Bà đừng làm trò nữa, nói đi, bà muốn gì?

- Ôi chao, thực lạnh lùng, làm tổn thương trái tim yếu đuối của mẹ mà!!! Dù sao mẹ đã tha thứ cho con cái tôi đã kết đôi mà không thông báo hay xin phép, thì ít ra con cũng phải tự giác nhận tội chứ, ôi, công lao dưỡng dục nuôi nấng con 28 năm của mẹ, thật là đau lòng, đau lòng quá đi!!!

Rồi giọng nói ấy nức nở, nhưng tôi thề là tôi không nói quá, tôi cảm giác cái giọng nức nở ấy còn kịch hơn cả cải lương Việt Nam ấy chứ.

Tôn Ngao Dạ chừng như không kiên nhẫn, hấn gơ con dao ý định một phát chém chết luôn con tinh linh kia, ây da, tôi mới muốn chém nó mà, thật là uổng phí linh hồn. Tuy nhiên hấn chưa kịp chém, giọng nói ấy lại vang lên:

- Ta chỉ muốn nhắc nhở con thôi, đánh cược luôn là đánh cược, phần thắng vào tay ai con có chắc không?

- Không phải chuyện của bà! - Tôn Ngao Dạ lạnh lùng đáp.

- Ôi chao, thôi thôi, con lớn không giữ được mà. - Giọng nữ ấy thở dài thườn thượt, đoạn vang to hơn. - Tuy nhiên với tư cách mẹ chồng, ta nghĩ ta hoàn toàn có quyền đánh giá con dâu của mình chứ.

... Sao phức tạp thế, lão phật gia à, tôi không hề muốn đắc tội con trai bà đâu, tha cho tôi đi.

Chưa kịp để tôi kịp phân trần giải bày nỗi oan khuất Đậu Nga, một lực cực mạnh đã hút tôi bay vút lên trần nhà - trước sự ngỡ ngàng của tôi - thậm chí còn bay xuyên qua cả tầng tầng lớp lớp của lâu đài, nhìn rõ hoang mạc cát vàng thê lương xung quanh.

Bình minh dần hé lộ nơi đăng đông chân trời.

Tôi vô thức thoát khỏi cái tòa lâu đài giam cầm mình 3 năm như thế.

Con mẹ nó, cái món lợi từ trên trời rơi xuống này quả thật khiến người ta vừa lo vừa sợ mà!!!

oOo

Cũng vì thế nên tôi chẳng hề hay, trong căn phòng ấy Tôn Ngao Dạ đang điên cuồng vãi vạ hết linh hồn lực của mình đuổi theo tôi, nhưng những bùa chú vốn dĩ mang về hiền hòa chột đảo ngược vị trí, trở thành bùa chú giam cầm cấp cao nhất có thể, thành công cản bước hấn rồi khỏi nơi này.

- Chết tiệt –! Rốt cuộc bà muốn gì!!! - Hấn hét, giọng hét hiện rõ vẻ vừa tức giận vừa hoảng loạn.

- Tôn Ngao Dạ! - Giọng nữ vốn quyền rũ chợt căng thẳng nghiêm trang. - Ta hoàn toàn hiểu lý do con kết đôi với con bé, nhưng con có biết cảm giác lệ thuộc bây giờ là gì không! Con nên cắt đứt từ bây giờ trước khi quá muộn! Con bé không hợp với con!

Tôn Ngao Dạ cũng người, hẳn tất nhiên hiểu ý của bà ta, là con lai giữa người và ác quỷ, từ nhỏ tới lớn hẳn sống lừng lự giữa hai thế giới, lại càng hiểu rõ tường tận về mỗi đường lối vận hành của từng giới khác biệt. Nhưng vậy thì sao, hiểu là một chuyện, làm được không lại là chuyện khác.

Kể từ thời khắc nhìn thấy bóng dáng cô độc cuồng ngao cười the thé trong căn phòng ấy, thời khắc nhìn thấy đôi mắt độc màu đen cũng cuồng loạn khát máu chỉ muốn nhiều hơn ấy, hẳn đã không còn đường trở về nữa rồi.

Tôn Ngao Dạ nắm chặt cán dao, xoay người vận lực tạo nên thế chém ngang hông đầy uy lực, chỉ một nhát dao ấy chém đôi con tinh linh thành hai mảnh, đoạn, hẳn nhanh như cắt xoay cán dao lên trên, chém nửa người trên của con tinh linh thành hai mảnh tiếp.

Nhát chém đầy uy lực, vận đủ 10 thành linh hồn lực lẫn khí công của bản thân hẳn, thành công khiến tầng tầng bùa chú ẩn hiện trong bức tường rất xa kia bị xé rách.

- Đùng bao giờ đụng vào một nửa của ta... một nửa thực sự của ta!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hiệu Ứng Cánh Bướm

Người Hán có câu thành ngữ rất hay thế này: Vô công bất thụ lộc, nói nôm na là không công không nhận thưởng.

Mà có thưởng, thì chắc chắn cũng là loại vô gian tức đạo!

Chắc chắn là để hình dung cho tình huống éo le của tôi lúc này.

Con mẹ nó, bà muốn thả tôi thì cũng đợi buổi tối hãy thả được không, bây giờ trời sáng rồi aaa!!!

Tôi có muốn than trời trách đất chửi bới từ Tôn Ngao Dạ sang thái hậu nương nương của hắn chẳng nữa thì sự thể cũng đã rồi, đó là tôi đã thoát khỏi tòa lâu đài kia một cách quái chiêu như thế. Buổi sáng thì buổi sáng, tôi cũng chả phải ma cà rồng mà sợ ánh mặt trời, nhưng chỉ là một ác hồn, sự sáng sủa đầy dương khí đó khiến tôi cảm giác không yên tâm và khó chịu, cho nên việc cấp bách lúc này vẫn là tìm một chỗ yên tĩnh ngủ vùi một giấc để đem về lượn vào thành phố mới được.

Mặc dù tôi chả biết thành phố nào gần cái sa mạc quái quỷ này nhất, nhưng dù sao là một ác hồn sống dựa vào linh hồn lực, tôi vẫn phải tập trung mười phần khả năng để tìm kiếm hơi thở người sống, nếu không sớm muộn gì tôi cũng cạn kiệt linh hồn lực và tan biến.

Thực éo le mà.

Tôi vừa bay vừa nhảy trong tia nắng sớm của sa mạc, thật sự nếu bỏ qua nỗi bất an trước dương khí cực thịnh tỏa ra xung quanh, thì khung cảnh nơi này cũng đẹp lắm. Đàng xa, tòa lâu đài rộng lớn đồ sộ ấy vậy mà lại mang hình hài lâu đài cổ đúc từ gạch nung, trông thô sơ và tẻ lụi hơn tôi tưởng tượng về cái nơi đã giam giữ mình, không hiểu sao bên trong lại huy hoàng đủ kiểu nội thất đông tây như vậy. Phóng mắt nhìn ra xa, thì cát vàng cao thấp tạo thành từng dòng lượn sóng, dưới ánh nắng sớm thật khiến tôi có ảo giác từng cuộn cát ấy được cấu thành từ vàng thật, lấp lánh hư ảo.

Tốc độ di chuyển của tôi rất nhanh, đây cũng là một trong những điểm mạnh của tôi. Bạn đừng nghĩ làm ác hồn ai cũng giống ai, hoàn toàn không phải, điều này sẽ dựa trên nền tảng linh hồn của bạn cũng như cách bạn sống thời còn sinh thành mà tạo nên. Nói đơn giản, mỗi ác hồn sẽ có những tuyệt kỹ khác nhau, như số 7 có khả năng tạo ảo giác và điều khiển nguồn nước trong phạm vi nhất định. Số 2 thì... khụ khụ theo như lời anh ta từng gọi ý, tôi nghĩ nếu cả ba phần cùng hợp lực, có lẽ anh ta có thể dịch chuyển tức thời, tất nhiên là chu vi cũng hạn chế.

Số 10 thì có khả năng thôi miên, khiến cho nạn nhân hoảng hồn mà tự sát, thậm chí đôi khi cô ấy ở thời điểm cực thịnh, còn có thể “nhập tràng” vào thân xác nạn nhân nữa cơ.

Đó là do tôi thường giao tiếp với họ nên cũng biết sơ sơ, còn những ác hồn khác thì... xin thứ cho kẻ bất tài, tôi chẳng rõ tuyệt kỹ của họ là gì.

Về phần tôi, khi còn sống là người chăm chỉ học hành nhưng đầu óc thì luôn ẩn chứa những suy nghĩ phản loạn, cho nên sau khi thân xác tiêu hủy chỉ còn linh hồn, tuyệt kỹ của tôi là nhìn sâu vào trong ký ức của đối phương, nếu trong những ngày tôi cực thịnh về linh hồn lực - chẳng hạn ngày trăng tròn - thậm chí tôi có thể thay đổi ký ức của họ nữa. Ngoài ra, tôi còn có khả năng chạy cực nhanh, nhanh gấp mấy lần so với tốc độ thường có của ác hồn.

Không biết nên tự hào hay tự thẹn đây...

Tôi rất nhanh đã di chuyển rất xa khỏi tòa lâu đài, nhìn chung nơi đây bốn bề tương tự nhau, khả năng định phương hướng của tôi lại rất kém, nhưng có cơ sở tòa lâu đài - nơi mà Tôn Ngao Dã đang ở - làm tham chiếu định vị, tôi cũng rất dễ dàng cảm nhận đường hướng mình chạy có theo đường thẳng hay không. Suy nghĩ của tôi rất đơn giản, cứ theo đường thẳng thì sẽ thoát ra khỏi nơi này thôi.

Ai ngờ chạy mãi, chạy mãi mà vẫn thấy từ phía cát vàng, tới một cái cây ngọn cỏ hay cục đá cho tôi nấu mình cũng chả có, con mẹ nó khôn nạn. Nhìn ánh mặt trời mỗi lúc càng lên cao, sức nóng cùng dương khí xung quanh mỗi lúc càng mạnh thì tôi chỉ biết chửi thề thôi chứ làm gì được nữa.

Khôn khổ thân tôi, khi sống chẳng yên mà chết rồi còn bị hành hạ, tôi đã đắc tội ai aaa!!!

Đương lúc mà tôi tưởng bị ai nhất, thì một cơn gió mạnh mẽ quét qua để lộ một đám đất đá nâu xám vốn bị chôn vùi bên dưới. Tôi mừng húm, phóng lại thì phát hiện chúng nó chẳng phải đất đá gì cho cam, mà là xương người lẫn vào với xương lạc đà.

Tuy hơi rợn, nhưng chớ cùng dứt dậu, tôi đành thử dài nấu mình vào một bộ xương nhìn qua quần áo rách nát thì có vẻ là nữ và trông cũng có vẻ tươm tất nhất đoàn. Ác hờn chúng tôi người nào cũng có khả năng nấu mình vào vật chết - xương người giờ cũng đã là vật chết rồi - cho nên các bạn đừng ngạc nhiên nhé.

Khi an toàn tránh nắng rồi, tôi mới dám thả mình vào cơn mộng mị, cốt yếu là để duy trì linh hồn lực.

Chỉ mong bóng tối mau tới.

oOo

Bên trong tòa lâu đài, Tôn Ngao Dã tất nhiên cảm nhận được linh hồn Trần Gia Trân đang chạy mỗi lúc một xa, hẳn chỉ đành cười khổ, cô bé này thật là mỗi lúc chỉ muốn thoát nhanh khỏi hắc thôi.

Có gì đó rất kỳ lạ luôn khiến hắc hướng sự chú ý của mình về cô ấy, bản thân hắc từ khi sinh tới khi tử, hoàn toàn là ở mức âm độ về phần tình cảm, hắc chưa bao giờ cảm giác rõ ràng về cái mà người đời gọi là cảm xúc, có chăng cũng chỉ là chút khó chịu khi người mẹ vốn là ác quỷ của hắc rồi bỏ gia đình để quay lại với đồng tộc. Nhưng lúc ấy, cho dù mới là đứa trẻ 6 tuổi, hắc cũng chỉ nhú mày một cái rồi thôi chẳng quan tâm.

Tôn Ngao Dã dạo bước xuống tầng hầm thứ ba về phía tây, nơi linh hồn có vẻ là Emily Duncan đang ở, tuy chỉ là nghi ngờ, nhưng giờ đây không có thời gian để hắc làm rõ vấn đề, hắc phải thoát khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Một nửa của hắc đang chờ.

Tiến độ bước của Tôn Ngao Dã vốn rất bình thản, thể nhưng tốc độ lại rất nhanh, tựa như có trăm cơn gió đang thổi dưới gót giày của hắc, cho nên chỉ trong chớp lát, hắc đã đến được hầm mật thất nơi Emily Duncan đang ngủ vùi.

Tôn Ngao Dã không tin ngày hôm đấy gặp gỡ Emily Duncan là ngẫu nhiên, hẳn là ở Trần Gia Trân có một tác nhân gì đó khiến linh hồn ấy thức tỉnh, nhưng giờ hắc cũng chẳng quan tâm tác nhân đó là gì, hắc chỉ biết hắc muốn xé xác, muốn tàn phá, muốn chém giết và muốn thấy máu!

Cho nên đứng trước bước tường treo cây thập tự ngược, chẳng quản bản thân đang đập lên vô số thi thể của đạo quân cảm tử kia, Tôn Ngao Dã vẫn điềm nhiên cầm Ngọa Quỷ - con dao làm từ xương cốt quỷ dữ mà người mẹ hắc ban tặng - vuốt lên cán dao tạo thành một ẩn chú vô hình, đoạn, chém thật mạnh vào cây thập tự đó.

Cũng phải cảm ơn người cha pháp sư của hắc, đã vô tình dạy cho hắc thật nhiều bùa chú như vậy.

Chỉ thấy, cây thập tự nứt toác, lộ ra bên trong một bộ xác ướp trẻ con đang cuộn mình ngủ.

Nếu suy luận của hắc là đúng, thì Emily Duncan kia vốn chẳng phải là Emily Duncan, mà chỉ là một thể thân vô dụng bị thôi miên khiến con bé tưởng như thế, và vì vậy nên phải trở thành vật tế cho ác quỷ.

Tôn Ngao Dã cười nhạt, xem ra chủ nhân của tòa lâu đài này rất thú vị!

oOo

Trời tối rồi aaa~~~

Tôi vùng dậy khỏi đám xương cốt, tất nhiên là làm một ác hồn vô hình nên chẳng thể có cát vàng dính vào cơ thể được, nhưng tôi cũng không quản nhiều, vẫn vui vẻ phui phui cơ thể tựa như quanh thân dính đầy bụi đất, vừa làm, miệng vừa ngân nga bài hát “Dậy mà đi hỡi đồng bào ơi ~~~”, khỏi phải nói hiện giờ tôi phấn khích tới cực nào rồi. Đêm đen đã tới, bầu trời tại sa mạc nơi này lấp lánh trăm vạn ngôi sao, xung quanh cho dù còn chút dương khí sót lại nhưng cũng rất nhanh bị giá lạnh và âm khí nuốt chửng, và hơn cả, đôi móng vuốt đen tuyền của tôi vẫn chưa thể thu về, cho nên sự thật là tôi vẫn rất phấn khích và ham muốn giết chóc đã trở lại trong tôi lúc này.

Tôi vờn vai, bỏ qua sự thật là tôi chẳng có cơ thể chi cả, sau đó tập trung định vị, ừm, tôi đã cách tòa lâu đài chừng 15 kilomet rồi, cũng do ban sáng thời gian gấp rút nên không chạy được xa, bây giờ thì khỏi nói, tôi phóng hết tốc lực để càng lúc càng rời xa tòa lâu đài, tất nhiên là theo phương thẳng đứng. Mối liên kết cảm nhận của tôi với Tôn Ngao Dã do khoảng cách địa lý kéo giãn nên ngày một yếu dần, nhưng tôi những mong nó mất hẳn cơ, có

lẽ chạy thêm vài trăm kilomet nữa thì nó cũng “đứt” thôi.

Nghĩ tới tương lai tươi sáng ấy, khỏi nói cũng thấy tôi sung sướng tới bậc nào qua từng guồng chân mỗi lúc một nhanh của tôi, tôi cũng chẳng tiếc nuôi linh hồn lực như bình thường mà thành thói sử dụng chúng hết có thể. Tất nhiên cũng phải giải thích luôn cho bạn đọc hiểu rõ, linh hồn lực của ác hồn - hoặc tất cả mọi linh hồn - đều có cơ cấu nền tảng giống nhau, chúng chia làm hai gồm phần chìm và phần nổi. Phần nổi là phần linh hồn lực chúng tôi có thể sử dụng để thi triển các kỹ năng pháp thuật để giết chóc, hết thì thôi, nghỉ ngơi hoặc giết người chúng sẽ hồi lại như cũ. Còn phần chìm thì khỏi nói, chúng là cốt cán sinh mạng của chính tôi, một khi bị tổn thương thì rất lâu để hồi lại như cũ, có muốn hồi cũng phải dựa trên nhiều sự trợ giúp và giết chóc mới hồi lại nổi, và lẽ tất nhiên là nếu phần chìm này cạn kiệt thì chúng tôi sẽ tan biến rồi.

Nhưng phần linh hồn lực chìm này hoàn toàn mang nhiều khả năng cực mạnh hơn hẳn phần nổi, chỉ một thành của nó cũng bằng mười thành phần kia, cho nên nếu ở cùng đường tuyệt cảnh, sử dụng phần chìm này có thể tạo ra những tuyệt kỹ thoát thân riêng biệt mà bình thường chẳng thể làm nổi. Khi bị giam giữ vào lọ tro cốt để nhốt vào lâu đài, tôi đã thử rất nhiều cách thậm chí sử dụng toàn bộ phần linh hồn lực nổi, nhưng cũng đành bó tay, chỉ đành sử dụng một phần chìm, và cũng một phần đó đã phá vỡ lọ phong ấn kia. Bạn có thể thấy đó, cố gắng mười phần nổi cũng không bằng một phần chìm, khỏi nói cũng thấy sự ghê rợn của nó rồi.

Nhưng một phần chìm đó, tới thời điểm hiện tại là 3 năm trôi qua tôi vẫn chưa hồi lại được, hết như bị tụt “level” (cấp độ) trong game online vậy đó!

Tiếc đứt ruột mà!

Vừa nghĩ vãn vơ vừa chạy như thế, rất nhanh đã vượt xa cả trăm cây số so với lúc đầu, vận tốc có thể so với xe đua hạng nặng, đoạn, tôi cũng rất nhanh chú ý tới một hình ảnh nổi bật hiện lên phía xa.

Ồ đảo!

Có ốc đảo tức là có người, có người tức là có tội ác, có tội ác tức là tôi có mối, có mối tức là có linh hồn lực!!!

Chu choa, tương lai rực rỡ quá, linh hồn lực ơi, thức ăn ngon của ta ơi, ta tới đây a!!!

oOo

- Oa oa oa, chú mặt thẹo, sao chú lại làm phiền giấc ngủ của cháu như thế chứ, thật vô nhân đạo mà!!!

Giọng nói cao vút trong trẻo vừa có vẻ ngái ngủ của Emily Duncan vang lên trong không trung, sau đó, một hình hài bé nhỏ từ từ hiện ra trong không khí, con bé khóc nức nở, như thể bị đánh thức theo kiểu tàn nhẫn lắm và cực kỳ bất mãn. Điều đáng nói là Emily Duncan hoàn toàn chẳng sợ hãi Tôn Ngao Dạ, mặc cho quanh người hắn âm khí toát ra hay trên thanh Ngạo Quỷ thì là quỷ khí ngập tràn.

Tôn Ngao Dạ cũng chẳng mấy may nửa phần thương tiếc, hắn vốn định một kích tiêu diệt, nhưng vẫn cần nhiều vấn đề làm rõ:

- Người rút cuộc là ai?

- Cháu tên Emily, cháu không nhớ họ nữa, ừm, cháu 6 tuổi rồi. Gia đình cháu có 5 người, cha cháu mẹ cháu, hai người chị và cháu...

Đoạn đối thoại này y hệt như đoạn tự giới thiệu lần trước gặp mặt, hệt như một cái máy thu âm chỉ đang tự lặp lại những gì được định sẵn.

Tôn Ngao Dạ cười nhạt, cũng chỉ là con rối thôi.

Hắn cũng không rảnh nghe con rối ấy nói nhảm, quay lưng về phía nó, hắn quan sát xác ướp trẻ em nằm trong hốc sau chiếc thập tự đảo ngược. Đến thời điểm hiện tại, hắn hoàn toàn chắc chắn, cả xác ướp này lẫn đám tàn quân nhìn như là dân tử vì đạo dưới chân, tất cả đều là vật tế cho ác quỷ.

Máu chóat nằm ở cái xác trẻ em.

Thú vị lắm.

Tôn Ngao Dạ không dừng lại để suy tính thêm, hắn giờ Ngạo Quỷ, vận khí trong chốc lát, thanh đao lập tức tỏa khói xám hắc ám vô chừng, khi hắn chém xuống, làn khói xám ấy lan tỏa xung quanh ăn mòn cả bức tường, tiêu hủy từ cây thập tự ngược đến cái xác ướp trẻ em kia.

Để lại đằng sau, tiếng gào khóc thảm thương nức nở của cái mà nó tự gọi là Emily Duncan, Tôn Ngao Dạ cũng chẳng nhú mảy một cái.

Chỉ chốc lát sau, khi làn khói xám tan hết, để lại trong không khí mùi khét ngạt ngua cùng bức tường loang lổ, sự tồn tại của cái mà nó tự gọi là Emily Duncan hoàn toàn biến mất.

Lâu đài chột rùng mình.

Tôn Ngao Dạ biết, lâu đài được bố trận dựa theo tứ trụ, tứ trụ theo đạo giáo Trung Hoa hay trong thuật số môn phái pháp sư của kẻ hắn gọi là cha, thì cũng tương tự tứ trụ kinh thiên. Có nghĩa là bùa chú kết tọa lâu đài hoàn toàn dựa theo nguyên tắc bốn cột chống trời này, theo đó chỉ cần một cột bị xóa sổ, ba cột còn lại sẽ vô thức trở nên yếu đi mấy phần.

Tuy nhiên, việc giải trừ một trụ này, cũng tiêu hao một thành linh hồn lực chìm của hắn.

- Chắc chắc, Tôn Ngao Dạ à, lửa nóng quá đấy.

Giọng điềm nhiên từ sau vang lên, nhưng hắn không cần quay đầu cũng biết kẻ thừa lúc cháy nhà hôi của kia là Chu Ôn.

Tên biến thái quái dị chuyên thích moi nội tạng người để tu luyện.

- Ta cứ ngỡ kẻ như ngươi đã sớm đọa hóa ác quỷ rồi chứ. - Tôn Ngao Dạ vô cảm nói, vừa nói vừa chạm lên lưỡi dao kết tạo những tàn pháp chú khác.

- Chưa vội, dù sao khi còn sống ta cũng thu thập được rất nhiều linh hồn lực, sau khi chết không cần giết thêm cũng không tan biến.

- Cách thức tu luyện của ngươi ta không quản, cái chính là hiện giờ ta và ngươi cùng bị giam - Tôn Ngao Dạ cười nhạt, liếc Chu Ôn. - Chỉ bằng hợp tác, thế nào?

- Không thành vấn đề, dù sao ngươi cũng là kẻ ta thuận mắt nhất. - Chu Ôn há miệng cười khùng khục, vết rách từ má kéo dài tới miệng theo đó cũng rướm máu. - Nhưng ngươi không nhìn ra sao, Tôn Ngao Dạ?

Hắn không đáp, vẫn chăm chú vuốt ve lưỡi dao.

- Vết bóng trên gương mặt ngươi nhạt đi nhiều rồi đây, thật đáng mừng!

Tôn Ngao Dạ khựng lại, hắn liếc Chu Ôn như muốn đánh giá mức độ thật giả trong lời gã nói, nhưng có vẻ không có điều giả dối, Tôn Ngao Dạ rút gang tay ra khỏi bàn tay, hiện hiện bên trong một bàn tay mang móng vuốt đen tuyền. Hắn chạm lên mặt, nhận thức rõ ràng vết bóng đã nhạt đi và thu hẹp diện tích rất nhiều rồi.

... Là cảm xúc tích cực của Trần Gia Trân tác động đến hắn, hay là bản thân hắn tự tạo nên cảm xúc tích cực?

Tôn Ngao Dạ cũng chẳng muốn tìm hiểu, hắn chỉ biết giờ khắc này hắn muốn thoát ra khỏi nơi này, đến bên cạnh một nửa có liên kết càng lúc càng mờ nhạt của hắn. Nếu chậm trễ thêm, chỉ e cô nàng vô tâm kia sẽ sung sướng thoát khỏi tầm với của hắn mà cao chạy xa bay.

- Chu Ôn, ta muốn ngươi tập hợp nhiều ác hồn chung quanh, đả phá trụ cột phía Tây.

- Được thôi, còn ngươi?

- Về phần ta, - Trong đầu Tôn Ngao Dạ hiện lên căn phòng phía Nam, nơi tầng tầng lớp lớp ẩn chứa cấp cao phong ấn. - trụ cột phía nam chỉ có ta mới tiêu diệt nổi.

Chỉ có hắn, con lai của thủ lĩnh pháp sư và nữ quý lãnh đạo, mới hóa giải được nó!

... Tôn Ngao Dạ, ngươi thật sự lựa chọn con đường này sao?

... Không phải, là nó lựa chọn ta!

... Ngươi vẫn còn cơ hội trở về, hãy tin cha ngươi...

... Haha, ta muốn trở về sao?

Một vài ký ức xa xưa chợt hiện lên trong đầu hắn...

Không sai, hắn chẳng hề muốn trở về, bởi vì nơi đó chẳng phải “nhà” của hắn.

Nhưng hắn nghĩ, hắn đã tìm ra nơi mình muốn về rồi.

oOo

Tôi ở nơi xa, tất nhiên là chẳng hề biết đến những gì Tôn Ngao Dạ đang làm hay đang cảm nhận, lại càng không thể biết đến những tầng “cảm xúc” đang dần hình thành trong hắn.

Thật ra, chuyện xảy ra hôm nay cũng chỉ như những con bướm vỗ cánh nhẹ trên cánh đồng lớn, có ai ngờ chính cái vỗ cánh của nó lại tạo nên cơn bão phía xa nơi biên Thái Bình Dương.

Tôi cũng chẳng ngờ, đây lại là một bước ngoặt to lớn trên con đường mà tôi - hắn, vốn là hai đường thẳng song song lại phải bẻ ngoặt hướng đi và giao chạm vào nhau như một sự tình cờ mà chẳng phải thế.

Chỉ biết, ở thời điểm này, sự sung sướng tự do lại thêm không phải đối mặt với hắn khiến tôi phần khích vô cùng, khi bước vào ốc đảo cũng buông lỏng cảnh giác, lại không ngờ vì thế mà tạo nên cục diện “tránh vô đưa gặp vô đưa” mà thôi.

Chỉ có thể trách bản thân xui xẻo mà!

Ghi chú của tổ chức

Mã số: 12

Biệt hiệu: The Whisper of Jiinx

Thân phận: Không rõ nguồn gốc, mang bệnh Bạch Tạng bẩm sinh và bị bỏ rơi tại trại trẻ tể bần Oritant

Tuổi: Chừng 28-32

Giới tính: Nam

Dự đoán thời gian chết: 1990-1995

Nguyên nhân chết: Tự sát

Mức độ nguy hiểm: Không nguy hiểm, từ khi chết không hết sát hại linh hồn nào. Tuy nhiên thời gian còn sống, dự tính nạn nhân hạ sát lên đến trên 50 người.

Mô tả sơ lược: Ác hồn hầu như chỉ trốn tránh trong những góc tối, tự bọc mình bằng tấm vải lụa nhằm che giấu dung mạo và khả năng linh hồn lực.

Các thức hạ thủ: Không rõ kỹ năng tấn công hay lý do trở thành ác hồn.

Số lượng nạn nhân: 0

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mèo Nào Cẩn Mỉu Nào?

Ây da, thật thê thảm.

Thê thảm quá đi mất.

Thảm tới thê lương cùng cực luôn.

Ây da...

Đại khái là tình hình có thể gói gọn trong hai chữ: Thê thảm!

Than vãn nhiều sẽ khiến độc giả mất hứng, chi bằng tôi vào bài luôn vậy.

Có thể tóm tắt chương trước như này, là khi tôi nhìn thấy cái ốc đảo xanh tươi với từng tán cây dừa cao chót vót nghiêng ngả nổi bật trên nền cát vàng thì tâm trạng của tôi cực kỳ hưng phấn và đã phóng vọt hết tốc lực lao tới nơi đó.

Ngay sau đó, khi tôi y như một con cá lao vào lưới bọ thép được dệt nên bởi hàng chục bùa phép cao cấp công phu, thì tôi mới biết mình bị mắc lừa rồi. Và cũng thật xin lỗi độc giả vì chả có màn hành động gay cấn gì sất, ahaha, vì thực ra tôi là ác hồn chuyên đánh vào đầu óc lương tri của nạn nhân chứ có khả năng võ vè hay bùa chú gì đâu, cho nên được một hàng pháp sư cao tay ấn đặt bầy công phu như thế thật sự là làm tôi tự hào quá đi.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm ở đây là tôi bị bắt giữ lần nữa rồi!

Quả thật là tự thẹn cho một ác hồn như tôi, xin lỗi đồng bào xin lỗi tổ chức ác hồn, lần tới gặp lại các đồng hương tôi xin thề sẽ tự đập đầu vào tường tự sát tạ tội, tất nhiên với điều kiện là tôi chết được lần nữa. Còn bây giờ, hình ảnh của tôi chỉ đơn giản là tròn mắt ngây ngốc nhìn tám vị pháp sư khoác áo trắng viền lam và họa tiết hoa văn xoắn ốc màu xám. Qua trang phục là qua cách thức cảm pháp khí, đạo bùa, tôi biết chúng thuộc cùng một tổ chức đã giam giữ tôi lần trước.

Nhưng cái khác ở đây nằm ở cấp độ khả năng của chúng.

Ba tay tiến hành bắt giữ tôi lần trước nói không ngoa chỉ giống như pháp sư học việc, và tôi của lúc ấy thì thực sự là rảnh rỗi đến chán chường, với cả tôi cũng có những nguyên tắc giới hạn, đó là giết những kẻ nào mà tôi cho là lầm tội. Không phải vì nhân từ, nhưng khi chúng nhiều tội thì khi khơi gợi quá khứ hạnh phúc và quá khứ tội ác, đặt hai thứ lên bàn cân lương tâm của chúng sẽ tạo nên sự chênh lệch rõ rệt hơn và vì lẽ đó thì linh hồn lực cũng cao hơn đó mà.

Bình sinh tôi cũng rất lười biếng, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho tốt.

Cho nên khi bị ba tên oắt con kia rượt đuổi, tôi chỉ đơn giản là né tránh chứ không phản công, mà cũng do chả hiểu mấy về bùa chú nên bị chúng bắt giữ cũng không có gì lạ.

Qua 3 năm tại lâu đài, tiếp xúc với các ác hồn từ mạnh tới yếu, ít nhiều gì trong tôi cũng tồn tại những bản năng mà một linh hồn tôi thiếu sẽ có, cho nên tôi cũng vì vậy mà hiểu hơn về cái mà giới ác hồn gọi là pháp sư, thành thử ra khi nhìn tám người đàn ông uy nghiêm trước mặt, tôi chỉ biết trợn mắt há mồm.

Khả năng của họ, dù chỉ là một người cũng đã cao không lường được, thì khỏi phải nói cả tám người hợp lại mạnh mẽ như thế nào.

Nói đầu xa, cả cái ốc đảo này cũng là ảo giác do họ kết ấn tạo ra đó thôi.

Thật bị ai mà, sao ác hồn dờ hơi nửa mùa như tôi lại được coi trọng như thế chứ.

- Số 9, một nửa linh hồn của số 13! - Một người đàn ông nói, ông ta có chiếc mắt xích, mũi khoằm và môi trễ cùng bộ mặt hắc ám, nhìn còn giống ác hồn hơn cả tôi. - Không thể ngờ lại yếu như vậy.

... Coi bộ tôi hiểu vì sao mình lại được coi trọng rồi, Tôn Ngạo Dạ, trời đánh thánh đâm hấn đi!!!

- Đừng chú quan, - Một người đàn ông khác nói, người này có gương mặt buồn bã và giọng nói ào ào hết như sắp đứt hơi tới nơi. - tộc trưởng đã coi trọng ả thì hẳn phải có lý do gì đó.

- Hừ! - Lại một người đàn ông khác, người này có mái tóc màu lửa đỏ cùng đôi mắt vàng kim, thế nhưng gương mặt khuyết thiếu lông mày đã khiến cho vẻ điển trai bị suy giảm... một nửa, đáng tiếc à đáng tiếc. - Lý do quá rõ ràng, chỉ vì ả là một nửa của thằng khốn kia!

- Khốn kiếp, khốn kiếp! - Một tên khác lặp lại, giọng vô cảm và lơ lơ hết như con vẹt, tên này trùm mũ kín làm tôi không rõ được mặt mũi. - Số 13 khốn kiếp!

... Chửi hay lắm!

Sau đó, đám người bọn họ ồn ào cãi vã loạn cả lên, chia hấn ra hai phe: một phe ủng hộ vị tộc trưởng nào đó coi trọng năng lực của tôi, phe kia thì cho rằng chả qua tôi chỉ là con ác hồn chó ngáp phải ruồi vì kết đôi với Tôn Ngạo Dạ, và mặc kệ cho cái con ác hồn chó ngáp phải ruồi ấy là tôi đang ngồi thu lu một góc trong cái lưới nhảm xem kịch vui.

Đương lúc tôi cho là họ sắp nhảy bổ vào đánh nhau rồi cũng nên, còn đang hí hửng cầu may không chừng thoát nạn, thì một giọng nói trầm thấp vang lên, rõ ràng chất giọng chỉ ở âm lượng bình thường, nếu đem so với cái đám nhốn nháo kia thì chả là gì cho cam, nhưng không hiểu sao lại có uy chấn rõ rệt khiến cả bọn chúng yên lặng:

- Đủ rồi.

Lúc này, tôi mới chú ý tới vị pháp sư thứ 9 từ nãy tới giờ ngồi ở một góc khuất đằng sau tầng đá được ảo ảnh tạo nên. Chỉ thấy đó là một chàng trai rất trẻ, nhìn gương mặt thì thật khó đoán định tuổi tác của anh ta, có lẽ chỉ chừng 16 hoặc 17 tuổi, nhưng dựa trên pháp lực mà anh ta vận vào giọng nói ban nãy, cùng thái độ khiêm nhường không dám đắc tội của 8 vị pháp sư kia, tôi thành thực không tin rằng anh ta trẻ như thế.

Ngoại hình anh ta hoàn toàn bình thường, nếu đặt ở ngoài đường đông đúc hẳn chỉ trong một thoáng bạn có thể quên bồng mặt gương mặt của anh ta, thế nhưng khi nhìn sâu vào mắt anh, sự kiên định và trấn tĩnh ấy lại khắc sâu vào đầu óc bạn hết như thôi miên, tựa như trên đời này không gì có thể làm anh ta sợ hãi hay bất ngờ được.

Trong lòng tôi trào dâng một cảm giác rất mạnh mẽ.

Đó là cảm giác phấn khích!

Tôi biết đây cũng một phần là do cảm xúc tôi chưa hoàn toàn bình ổn khi xuất sứ vượt quỷ, nhưng cái chính nằm ở chỗ bản năng đánh hơi thấy tội ác của tôi, vì lẽ cách thức giết người săn linh hồn lực của tôi khá đặc thù, cho nên tôi cũng sớm rèn luyện cho bản thân cái mà người ta gọi là cảm ứng về tội ác, tội ác càng cao thì cảm ứng càng mạnh.

Cảm giác phấn khích này cho tôi biết, anh ta - vị pháp sư mạnh mẽ được 8 vị pháp sư kia kính nể - lại là kẻ đang che giấu một bí mật tội ác động trời.

Con mẹ nó, con mồi này tôi nhất định phải ăn!

oOo

Tôn Ngạo Dạ dừng chân trước ẩn chủ khu Nam, hần nhắm tính từng dòng pháp chú ẩn hiện trong đó, sơ đẳng cũng có 18 tầng kết tọa, trung đẳng 12 tầng và thượng đẳng 6 tầng kết tọa. Đây quả thật là một ẩn chủ cao cấp nhất mà hần từng được thấy, hần không hoàn toàn nắm chắc mình sẽ phá giải được nó, nhưng nếu làm nó lung lay để Chu Ôn đã phá trụ cột phía Tây thì hoàn toàn chẳng phải vấn đề. Tuy nhiên cách đó lại là một cách tốn thời gian và công sức, mà thời gian hiện giờ là thứ mà hần chẳng hề dư dả, vì vậy nên dù biết là không thể, hần vẫn phải đánh cược vào phi vụ này.

Tôn Ngao Dạ rút từ trong túi áo khoác một đồng xu bạc, đồng xu kỳ lạ chẳng hề có hình có số trên cả hai mặt sắp ngửa, chỉ đơn giản là tron bóng hoàn toàn với một lỗ tròn ở giữa. Thế nhưng có lẽ hẳn hoàn toàn đoán định được mặt nào là sắp nào là ngửa, hoặc giả hẳn chẳng cần biết sắp ngửa chỉ hết, bởi Tôn Ngao Dạ chỉ hề ngấp ngừng lấy một giây, tung đồng xu lên không trung...

Đồng xu chậm chạp rơi xuống...

Khi rơi ngang ngực Tôn Ngao Dạ, nhanh như cắt, hẳn rút dao chém thẳng vào đồng xu, nó bị một lực cực mạnh như thế đánh trúng cũng chẳng hề vỡ nát hay biến dạng, mà bắn thẳng và ẩn chú như một viên đạn tạo nên một âm thanh vang dội rền rĩ khắp cả hành lang, hay thậm chí là cả tòa lâu đài.

“Choang!”

Nếu độc giả cho là như thế có thể phá giải ẩn chú thì thật xin lỗi khiến các bạn thất vọng.

Chỉ thấy khi đồng xu chạm vào ẩn chú, nó chẳng hề bị hất ra cũng chẳng thể đã phá được tầng ẩn chú mà ngược lại, nó lơ lửng trên không trung, bị giam hãm bên trong tầng tầng ẩn chú hết như con bướm rơi vào mạng nhện.

Tôn Ngao Dạ cũng chẳng buồn nhíu mày hay dừng lại suy xét, hẳn gài dao vào thắt lưng, lại rút từ trong túi áo khoác một bộ nhẫn vàng gồm năm chiếc nhẫn, mỗi chiếc tượng trưng cho một ngón, có hoa văn họa tiết hoàn toàn khác nhau nhưng dựa theo kích cỡ vừa khít kia thì có thể đoán là chúng được làm riêng cho hẳn.

Tôn Ngao Dạ tháo gang tay, định đeo bộ nhẫn vào thì một con giết điện xẹt qua người hẳn khiến hẳn giật mình suýt thì làm rơi bộ nhẫn. Ngay sau đó là cảm giác cô độc bủa vây, hoàn toàn chẳng cảm giác được sự tồn tại của... Trần Gia Trần nữa.

Cảm xúc giận giữ và cuồng loạn dấy lên trong hẳn, khiến gương mặt hẳn trở nên méo mó hoàn toàn, trông mắt vốn đen tuyền nay lại được pha thêm những sợi gân đỏ, nhìn qua vừa ghê rợn vừa khủng khiếp. Tôn Ngao Dạ vô cùng khắc chế, nhưng cũng không thể khắc chế được cảm xúc kỳ lạ trong lòng, tựa như có gì đó rất quan trọng rời khỏi hẳn, tựa như... hẳn không còn tồn tại.

- A -! - Hẳn thét dài, tiếng thét cuồng loạn pha lẫn thê lương vang vọng quanh tòa lâu đài, khiến nó run rẩy như bị một chấn động địa chấn quét qua, thậm chí đến cả ẩn chú cao cấp kia đứng trước tiếng thét phẫn nộ kinh hoàng đầy sức mạnh linh hồn lực kia cũng trở nên xiêu vẹo uốn éo mất đi hình dáng ban đầu, đồng xu chính giữa theo đó mà xoay từng vòng từng vòng lạc lõng vô định.

Ngay khi Tôn Ngao Dạ tưởng rằng, hẳn cứ như vậy mà tan biến cho xong, thì một cảm xúc mạnh mẽ theo mối liên kết trời dây thành công khiến hẳn khựng lại.

Đó là cảm xúc cực kỳ phấn khích của... Trần Gia Trần.

Cảm xúc phấn khích của cô ấy khác hẳn cảm giác cuồng loạn vừa nãy của hẳn, nó mang màu sắc nhuộm máu và hăng tiết cực kỳ, điều đó thể hiện rõ sức sống của cô vẫn còn dồi dào và tinh thần cô vẫn tràn trề cảm xúc tích cực. Dựa theo cảm xúc, hẳn đoán cô đã tìm ra được con mồi của mình và sẽ sớm tiến hành đi săn thôi.

Lúc này, Tôn Ngao Dạ mới thở phào nhẹ nhõm. Hẳn cho rằng bản thân vô tình lắm rồi, thế nhưng đứng trước cảm giác mất cô vĩnh viễn lại khiến hẳn tưởng chừng thế giới sụp đổ, đau đớn còn hơn cả ngày hẳn chết trong biển lửa ấy, tựa như từ trước đến giờ hẳn chỉ đơn giản là sống nhưng chẳng hề tồn tại, chính cô là người đã đánh thức hẳn...

“Trần Gia Trần, em không thể vô tâm và chối bỏ trách nhiệm như vậy được...”

Tôn Ngao Dạ nở nụ cười, cô nàng này bây giờ chẳng thèm để tâm đến hẳn đâu, thế nhưng hẳn thấy cũng không hề gì, rất nhanh thôi hẳn sẽ đuổi kịp cô thôi.

Nếu cô muốn sẵn, hẳn sẽ giúp cô.

Tôn Ngao Dạ đeo bộ nhẫn vàng vào, mỉm cười - nụ cười mà lúc ấy hẳn chẳng hề nhận ra, là một nụ cười cam chịu.

oOo

- Chúng ta phải sớm rời khỏi nơi này, - chàng trai trẻ nói, giọng anh vẫn bình thản và giữ âm lượng vừa đủ đến nhẹ nhàng - tôi e là hiện giờ số 13 đã phát giác ra chuyện một nửa của gã bị bắt giữ.

- Tôn Liêm, anh nghĩ nhiều rồi. - Người mũi khoằm nói, đầy vẻ khinh thường. - Hẳn tuổi gì mà đòi thoát khỏi cứ địa 219 chứ.

... Cứ địa 219? Ra tòa lâu đài lại có tên đó, thật tầm thường a, tôi cứ nghĩ nó phải có tên gì đó kêu hơn như Nhật Nguyệt Thành hay Huyết Lệ Chi Thành chứ.

Đương lúc tôi tự kỷ về chuyện đặt tên cho tòa lâu đài, thì chàng thanh niên đã day trán mệt mỏi đáp lời:

- Đề Tượng, anh quên rồi ư? Số 9 đang ở ngoài tòa lâu đài đấy!

Không gian im phăng phắc.

Tôi nên khen ngợi sự nhanh nhạy của họ hay chê bai sự trì trệ của họ đây, bắt giữ tôi từ nãy tới giờ, tôi ngồi bó gối trong cái lưới phép nhìn họ “chép gió” nãy giờ, suýt nữa thì buồn chán tới mức phải đếm kiến giải khuây luôn ấy chứ, tới lúc này họ mới nhớ ra là tôi ở ngoài tòa lâu đài. Ấy cha, tôi thật rất quan ngại cho tương lai của nền pháp sư thế giới mà.

- Vậy là số 13 cũng thoát ra ư? - Người có đôi mắt vàng nhú mày lắm bẩm, ấy là tôi đoán thế vì ông ta làm quái gì có lông mày.

- Tôi không chắc, nhưng chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, không chỉ vậy, phải xóa sổ hoàn toàn dấu ấn thi pháp tại nơi này. Tấm lưới Định Tâm có thể che lấp được mối liên kết linh hồn, nhưng dựa vào độ ma mãnh và mưu mô của số 13 thì sớm muộn hẳn cũng lần ra được nơi này thôi.

- Không biết hẳn nghĩ gì mà lại kết đôi với ác hồn yếu ớt như vậy... - Người có giọng buồn thảm rên rỉ. - Lại còn vì thế mà tạo nên yếu điểm cho bản thân, ngu hết chỗ nói.

... Nếu không phải vì tôi biết ông là pháp sư và tuổi tác ông không thích hợp, thì cái giọng rên rỉ cùng đau buồn của ông sẽ khiến tôi tưởng ông và Tôn Ngao Dạ có một mối tình thâm kín sâu nặng đấy.

Chẳng kịp để tôi cảm thán về cái độ “quái” của đám pháp sư này, họ đã nhanh chóng mỗi người một việc, chẳng hề phân công trước, cực kỳ đều đặn và phối hợp nên rất nhanh chóng thu hồi thuật pháp ảo giác cùng những dấu ấn còn sót lại của pháp thuật quanh đó. Cho dù họ quái thật chẳng nữa, tôi cũng không thể phủ nhận về trình độ pháp thuật của họ cực kỳ cao siêu và độ ăn ý giữa mỗi người cũng ở mức khá cao.

Chỉ có thể cảm thán người ta nói đúng mà, Thiên tài thường hay bị khùng, aizz, đáng tiếc đáng tiếc.

Tôi cảm thán lại cảm thán, cảm thán chán rồi mới quay lại nhìn chàng thanh niên Tôn Liêm vẫn quan sát tôi từ nãy tới giờ.

Về mặt anh ta vẫn bình tĩnh và vô ưu, nhưng sâu trong đôi mắt tôi thấy được sự nghiền ngẫm và tính toán khó nhận ra được, nếu không phải tôi là ác hồn chuyên đi sâu vào tâm tưởng và khai thác ký ức khơi gợi lương tâm có lẽ cũng chẳng nhìn ra được, thế nhưng cũng thật xui cho anh ta là anh ta chả hề biết về điều đó.

Tôi mỉm cười, mở lời:

- Thế khi nào các người định khừ tôi hả?

Tôn Liêm “...”

Đề Tượng “...”

Mặt u buồn “...”

Không lông mày “...”

Đám còn lại “...”

Đại khái họ đều nhìn tôi như quái vật, có lẽ chả ai nghĩ một ác hồn lại có thể bình thân pha lẫn vui vẻ nói về cái sự tan biến của nó như vậy.

Aizz, tôi rất lịch sự và thông cảm mà, chẳng phải trong Đắc Nhân Tâm, Dale Carnegie thường nói cách hay nhất trong giao tiếp là khơi gợi về sở thích của đối phương sao, tôi đã rất sâu sắc khơi gợi về sở thích và mối quan tâm hiện tại của họ bây giờ mà.

- Khốn kiếp! - Đề Tượng chửi ông, nếu không có vài pháp sư ngăn lại không khéo ông ta đã lao vào “khừ” tôi thật cũng nên. - Người đừng có ngao mạn, người tưởng chúng ta không cách gì trừ khừ người sao! Đừng ảo tưởng, chẳng qua chưa phải thời điểm thích hợp thôi! Ta nói cho người biết, chúng ta là tổ pháp sư mạnh nhất tổ chức, đã tiêu diệt hàng trăm ác hồn hung hiểm hơn người gấp trăm lần, người là cái thá gì... - Đằng sau xin tình lược một vạn chữ.

Trước khả năng nã pháo liên thanh và trình độ chửi người của Đề Tượng, tôi chỉ có thể tròn mắt ngạc nhiên xen lẫn khâm phục, đương lúc ông ta nghĩ ngợi lầy hơi, tôi cũng cực kỳ chân thành khen ngợi:

- Đề Tượng pháp sư à! Tôi rất khâm phục khả năng diễn thuyết liên hoàn và mắng chửi người khác của ông, nếu còn thời gian thật sự muốn học hỏi ở ông nhiều hơn!

Đề Tượng nghe tôi nói thế, chẳng những không tự hào về vang, mà còn tròn mắt đỏ mặt rút pháp khí ra, nếu không phải nhiều người khuyên ngăn dũa đỡ, không khéo ông ta sùi bọt mép xỉu ngất ngay tại chỗ vì tức cũng nên.

Sao lại thế này, rõ ràng là tôi rất chân thành kia mà... aizz lòng tốt không được hồi đáp, thật đáng thương cho trái tim trong sáng của tôi mà.

- Đừng nghe hung ngôn xảo ngữ của nó nữa. - Tôn Liêm đứng dậy, chậm rãi nói. - Đi thôi, giờ đã qua nửa đêm, là lúc âm khí cực thịnh, trước sáng mai chúng ta phải mang nó tới trụ sở ngoài sa mạc. Sau đó sớm phong ấn tạm nó gửi về cho tộc trưởng, chỉ có ông mới đủ sức trừ khừ nó.

- Cần gì tới tộc trưởng, hạng như nó cứ để ta ra tay! - Đề Tượng tức giận chửi rủa, nhưng ông ta cũng chỉ nói thế chứ chẳng có hành động phản kháng

chỉ cả.

Sau đó, cả đoàn người này nối tiếp người kia đi thu xếp hành lý chắp lên lạc đà, còn lại Tôn Liêm tiến về phía tôi định thu pháp khí - là cái lưới - thế nhưng trước khi chạm vào tấm lưới, anh ta lại rút từ trong túi vải bên hông một hòn đá màu cam nhạt trơn bóng và trong suốt như pha lê, trên mặt đá có ký tự kỳ lạ như chữ Rune lại như không phải. Tôn Liêm nắm chặt hòn đá trên tay, chỉ chốc lát sau bàn tay anh ta sáng nhờ nhờ lên và khi mở tay ra thì chỉ còn lại một nắm bụi cam vàng lấp lánh. Anh ta liếc nhìn ra đoàn pháp sư đằng sau, khi chắc chắn không ai đang nhìn mình, Tôn Liêm tung đám bụi vàng ấy về phía tôi. Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, vốn tôi đã gồng người chuẩn bị trước một tràng đau nhức như thường thấy khi ác hồn dính phải bùa chú, thì lần này tôi lại chẳng cảm thấy gì, có chăng chính là tấm lưới, khi đám bụi chạm vào nó, nó sáng lên một chút rồi mờ đi và trở lại như bình thường.

Nhưng tôi biết.. có gì đó không đúng ở tấm lưới.

Trước khi Tôn Liêm cúi người thu lưới, tôi nhìn thấy anh ta nở nụ cười nham hiểm.

Và tôi, cũng mỉm cười nhắm mắt dự tính ngủ một giấc thật ngon.

Con mèo lần này có vẻ ngon đây.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kẻ Dẫn Đường Âm Bình

Thực lực linh hồn lực vốn có của tôi không hề tệ, cho nên dù vài tháng không “ăn” cũng chẳng ảnh hưởng tới sự tồn vong của tôi, hơn nữa, giam giữ tại lâu đài kia 3 năm hóa ra cũng có lợi ở chỗ, dù sao ở đó tôi cũng được chu cấp một lượng linh hồn lực vừa đủ để tồn tại, cho nên có thể nói vốn liếng của tôi sau 3 năm cũng chẳng hao hụt đi chút nào.

Cho nên tôi cũng rất nhàn nhã hóng chuyện “ngồi” ở trong một cái hòm nhỏ, cái hòm phong ấn này không nói tôi cũng biết nó mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với cả của khí lọ tro từng nốt tôi kia, vì thế tôi cũng chẳng thừa hơi làm gì mà vận lực phản kháng, chỉ bằng thoái mái tận hưởng đi.

Chỉ thấy trong mấy hôm nay, tôi được đặt sau lưng của con lạc đà nào đó, và dựa theo vị trí âm thanh thì tôi phán đoán con lạc đà này là của Tôn Liêm cười. Và vì thế cho nên tôi càng thoái mái thảnh thơi tận hưởng hơn, dù sao hiện giờ tôi cũng muốn ở gần anh ta mà.

Gì thì gì, kể từ ngày trở thành ác hồn, thứ tôi có thừa nhất chính là thời gian, hơn nữa việc không có ai quản thúc càng khiến thời gian trôi qua tôi chỉ muốn làm những gì mình thích, cho nên khỏi phải nói là cuộc sống có bao nhiêu là tự tại. Thế nhưng càng nghĩ tôi lại càng khó chịu, vốn an nhiên là thế mà giờ lại bị kết đôi với Tôn Ngao Dạ, không chỉ bị quản thúc về thực thể mà còn bị quản cả về tinh thần nữa, bằng chứng là từ khi kết đôi với hắn, có ngày nào tôi không “sống” trong sợ hãi đâu.

Cho nên phải cảm ơn thái hậu nương nương kia, không biết vì lẽ gì bà ấy lại giải thoát cho tôi, cũng chẳng cần quan tâm bà ấy là ai mà lấy được sức mạnh tuyệt đối như thế, tôi chỉ biết giờ đã thoát được thì sống chết cũng phải cao bay xa chạy!

Vì thế, dù bị bắt giữ, nhưng có mùi mờ tôi cũng nhận ra công dụng của tấm lưới - đến giờ vẫn quấn chặt tôi - và cái rương phong ấn này có bao nhiêu là lợi hại, một trong những lợi hại đó chính là nó triệt để cắt đứt mọi cảm nhận giữa tôi và Tôn Ngao Dạ.

Nếu tôi qua được kỳ này, hay là phải tìm cách ăn cắp nó làm của riêng nhỉ?

Đương lúc tôi tự kỷ tới mức tìm kế ăn cắp pháp khí giam giữ mình này, thì giọng Đề Tượng từ xa xăm vọng lại khiến tôi sực tỉnh, đồng tai lên nghe ngóng:

- Tôn thiếu chủ, đã tới Toa Xa rồi.

Toa Xa? Tôi cố nhớ những gì mình từng nghe và học, hình như thành phố này là thành Yarkand theo phiên âm tiếng Anh thì phải, nếu như thế xem ra tôi đã sắp sửa ra khỏi sa mạc rồi, chà, không chừng tôi sắp bị “khử” thật cũng nên.

Chưa kịp đề tôi cảm thán cho số phận ác hồn bi thảm của mình, Tôn Liêm đã đáp lời Đề Tượng:

- Cảm ơn chú, chúng ta vẫn ở tại chỗ cũ.

- Sao! Tôn thiếu chủ, việc này không hay, nếu để tộc trưởng biết...

- Không sao, tôi sẽ gánh chịu mọi trách nhiệm nếu sự phụ có truy cứu.

Ồ ồ! Xem ra cái “chỗ cũ” này cũng thật không bình thường nha, làm người ta tò mò quá đi à!

Hơn nữa, tôi lại càng tò mò hơn không biết những cứ điểm mà cái tổ chức pháp sư hùng mạnh lại quái chiêu này chọn lựa ẩn nấp nó như thế nào, khỏi

nói chắc phải đầy thứ thú vị, với một ác hồn rảnh rỗi như tôi hiện giờ, còn gì làm ngoài cái việc hóng chuyện đầu cơ chứ. Thế là tôi tập trung tinh thần 300%, chỉ thiếu điều áp mặt vào thành rương nghe lỏm mà thôi.

Lạc đà rung rinh rung rinh cái rương một hồi, rung như vậy hiển nhiên là do nó đã đi nhanh hơn, rung rung một hồi, rung tới mức tôi nghĩ không chừng mình sắp bay ra khỏi rương cũng nên thì nó ngưng lại, ngay sau đó tôi biết cái rương lại được cầm tay - xin lưu ý là rương này chỉ nhỏ như lòng bàn tay thôi nhá - sau đó thì yên tĩnh hẳn. Lại qua một lúc thì nghe đoạn đối thoại của đoàn pháp sư với một người bản địa, nghe qua thì có vẻ là tài xế chuyên chở, à ha, hóa ra là chuyện từ phương tiện di chuyển sống tới phương tiện di chuyển chết ha!

Tôn Liêm nói địa chỉ xong, lại hỏi người tài xế:

- Thời tiết có vẻ không tốt lắm, bác có biết vì sao không?

- Ôi! - Tài xế thở dài đánh thượt, đáp. - Tôi ở đây từ nhỏ đến giờ cũng chưa bao giờ thấy thấy thời tiết quái đản như vậy, rõ ràng ban nãy trời hửng sáng thì vẫn ấm áp, thế mà giờ quá trưa thì lại trở lạnh. Anh xem, cũng phải âm độ ấy chứ!

- Không sai, theo lý thì giờ đã qua mùa đông, sao có thể lạnh theo kiểu kỳ lạ như thế. - Đà Tượng nói xen vào, giọng ông ta tuy bình tĩnh nhưng tôi nghe ra vẫn ẩn chứa sự gấp gáp nào đó.

- Tôi thấy sắc trời vẫn bình thường, hẳn không thể là do khối khí lạnh đột xuất di chuyển tới. - Tôn Liêm đáp lời Đà Tượng, sau đó anh ta cùng đoàn pháp sư bàn luận sơ lược về việc thời tiết thay đổi. Nhưng tôi nghe qua thì xem ra trong những câu nói của họ có nhiều ám ngữ, như “cây bồ đề”, “8 loại muối”, “gỗ Bạch Nha” .v.v...

Khôi cần hiểu mấy cái ám ngữ của bọn họ, tôi cũng thừa hiểu thời tiết bị ảnh hưởng như này chỉ có thể là do một sức mạnh to lớn và hắc ám nào đó đang gây họa, vì thế tôi lại càng tò mò, chẳng rõ rốt cuộc là thần thánh phương là mà đủ sức kết bùa đối trắng thay đen như thế. Ày cha, thật muốn gấp quá đi!

Rất nhanh, trong tiếng rì rầm bàn tán của họ, tài xế đã chở tôi tới địa điểm cần thiết. Tôn Liêm “xách” tôi ra, vừa ra khỏi xe là tôi đã nghe một giọng eo éo quyen rũ vang lên gần sát:

- Áy cha, Liêm ca à, sao lâu quá không ghé vậy, người ta nhớ anh muốn chết!

... Tôi cảm nín rồi.

- Cô tránh ra! - Một giọng khác chanh chua sấp lại. - Liêm ca nha, ghé mà chẳng thông báo cho em chuẩn bị, gặp anh với tình trạng như này em xấu hổ quá, không được, anh phải bồi thường cho người ta!!!

Tôn Liêm cười, đáp lại:

- Không phải anh tới rồi sao? Yên tâm đi, hôm nay anh sẽ lo cho các em thật tốt.

... Sao anh ta có thể nói những lời nghe như là tán tỉnh bằng cái giọng bình đạm như vậy chứ, quả là mất hứng mà, không biết nên khen anh ta bản lĩnh vững vàng như thạch hay chê anh ta chẳng hiểu phong tình nữa.

Tôn Liêm lại xách tôi đi, qua nhiều giọng nói cố gắng tán tỉnh anh ta theo nhiều cách thức, khiến tôi mở rộng tầm mắt, thầm nghĩ sau khi thoát ra khỏi nơi này hay là mình cũng ở ẩn gián điệp một phen, không chừng sẽ có nhiều cảnh “phim” đáng xem lắm ấy chứ.

Bạn đoán không sai đâu, nơi Tôn Liêm mang tôi và hội pháp sư tới, chính là ổ chứa gái điếm!

oOo

Tòa lâu đài rung rinh tựa như đang phải hứng chịu trận động đất cấp 6, tất nhiên là bấy nhiêu đấy cũng chẳng đủ khiến nó sụp đổ. Tuy nhiên chỉ cần như vậy cũng có thể vô tình chứng minh rất nhiều thứ.

Tôn Ngạo Dạ ngồi phịch xuống, mệt mỏi.

Đã lâu hắn chưa thấy mệt như thế.

Hắn đỡ trán, cổ kiễng con khát máu đang trỗi lên trong lòng, sự mệt mỏi này vô tình đã đẩy bán năng hưng tàn của hắn lên hơn bao giờ hết. Hắn muốn chém giết, muốn nhìn thấy máu chảy, muốn phanh thây xé thịt một ai đó, bất kỳ ai.

Tuy nhiên cũng phải nói rằng tuổi đời là một thứ rất tiện lợi, càng sống lâu người ta càng dễ khống chế tâm tình hơn, với kẻ như hắn, thì việc tồn tại lâu năm đủ khiến linh hồn hắn đã quen với máu tươi, giết nhiều rồi, cũng coi như có kinh nghiệm, mọi thứ mới mẻ qua dần, cũng đủ khiến hắn dễ dàng kiềm chế sự khát máu hơn.

Tôn Ngạo Dạ đứng dậy, tháo bộ nhẫn vàng cất trở lại túi áo, đoạn, hắn đeo găng tay và rút Ngạo Quỷ ra khỏi thắt lưng, đẩy cửa định tiến vào căn phòng bị phong ấn.

Đúng lúc ấy, hắn dừng lại, không cần quay đầu, Tôn Ngạo Dạ nói:

- Người tìm ta có việc?

Đằng sau, một cô gái xinh đẹp có mái tóc nâu sẫm, gương mặt sắc sảo quyến rũ, đôi mắt tuy mờ dần không sức sống nhưng ánh lục của nó vẫn rất thu hút người xem. Cô gái không hề mặc gì cả, qua đó có thể thấy cơ thể cô có chút trương phồng cùng làn da trắng bột, tuy vậy, những điểm trướng ấy cũng không phủ nhận được cơ thể cô rất đẹp, rất quyến rũ.

- Số 9... bị bắt đi rồi?

Cô gái - chính là số 7 - mở miệng, giọng nói cô từ lúc nào đã trở nên êm ái hơn nhiều. Tuy gương mặt vẫn mờ dần vô cảm, dáng người vẫn có chút không tự nhiên khi đứng thẳng, nhưng không thể phủ nhận số 7 đã trở nên linh động và sẽ không khác con người bình thường là bao nếu khoác thêm quần áo.

- Người đã tới đây, chẳng phải người biết rồi sao. - Tôn Ngạo Dạ vẫn quan sát căn phòng tối om phía trước, đáp. - Người nên dùng thứ gì che chắn, đừng để ta bắt mắt.

Số 7 chậm chạp cúi xuống, cổ cô vẫn còn cứng quá, nhưng cũng may không còn phát ra tiếng động mỗi khi xoay cổ nữa. Cô nhìn thấy thân thể xanh tím tái nhợt của mình, có vẻ đây giống như lần đầu cô tỉ mỉ quan sát nó, cô cảm thấy thật thú vị. Tuy đầu óc chậm chạp, nhưng có gì đó tựa như lo lắng khiến cô cảm thấy không thể chần chừ thêm. Số 7 cố tập trung linh hồn lực, chỉ thoáng chốc, một chiếc áo choàng màu xám hiện lên, bao bọc cơ thể lão lổ của số 7, càng khiến vẻ ngoài của cô lung linh huyền bí hơn cả.

- Tôi... sẽ giúp...

Tôn Ngạo Dạ hừ lạnh, hần chẳng cần kẻ yếu đuối như cô ta giúp, không vướng chân hần đã là may lắm rồi.

- Số 9... đã nói... tôi là bạn cô ấy.

Cho nên, khi cảm nhận được điều gì khác thường, và qua cái miệng bô bô không ngừng nghi khắp nơi của số 2, số 7 đã biết số 9 gặp nạn. Vốn dĩ cô vẫn đang trầm ngâm trong thủy cung của mình, nhưng một cảm xúc gì đó thật lạ lùng khiến cô thức tỉnh, cô không thể ngồi yên được, có gì đó thúc đẩy cô mau giúp số 9, mau cứu cô ấy.

Nhưng cô chỉ có một mình, lại chẳng phải người mạnh nhất, làm sao thoát ra giúp số 9 được kia chứ.

Số 2 nói, anh ta là người số 9 kết đôi, vậy thì cô sẽ giúp anh ta.

Tôn Ngạo Dạ nghe số 7 nói thế, hần khựng người, có cảm xúc giống như tức giận lại giống ghen tỵ dấy lên trong hần. Thì ra ở nơi hần không để ý, Trần Gia Trân lại ảnh hưởng cảm xúc tới người khác, khôn kiếp, đặc quyền đó vốn là của hần!

Tôn Ngạo Dạ quay đầu lại nhìn số 7, hừ, bạn bè của em sao, hừ hừ, hần sẽ “chăm sóc” cô ta thật tốt!

oOo

- Tình hình thế nào rồi?

- Thừa thiếu chủ, mọi việc đã được thu xếp chu toàn, chỉ đợi lệnh của ngài.

- Không vội. - Giọng Tôn Liêm hồ hững, anh ta đặt cái rương chứa tôi xuống một mặt phẳng mà tôi cho là cái bàn, sau đó anh ta ngồi xuống, tự rót cho mình chén nước, rồi mới tiếp lời cô gái mà ban nãy còn rất lưỡng lự bấy giờ lại cực kỳ đứng đắn. - Chúng ta đã chuẩn bị cho chuyện này 10 năm, không thể sơ sẩy dù chỉ một chút.

- Vâng, thưa thiếu chủ.

Sau đó, tôi nghe ra tiếng các cô gái ấy rời khỏi phòng và cẩn thận đóng cửa, giờ thì chỉ còn tôi và Tôn Liêm ngồi ngẩn trong phòng. Tôi thì không nói làm gì, chung quanh tứ phía tối mù một màu đen tuyền, thật khiến cảm giác bị giam cầm hiện hữu rõ rệt, nếu không phải tôi đã quen với bóng tối, có khi đã sớm phát điên ấy chứ, cũng còn may là thính giác thì không bị hạn chế nên tôi còn có cái mà giải khuây. Nhưng tôi chờ mãi cũng chẳng thấy Tôn Liêm có động tác gì chứng tỏ hần còn ở trong phòng, kể cả một tiếng thở dù nhỏ nhoi, khiến tôi sinh nghi rằng liệu có phải ban nãy hần cũng đi theo hai cô gái kia đi làm chút chuyện vui về gì đó không.

Đương lúc tôi liên tưởng càng sâu, thì chợt nghe anh ta đứng dậy.

Tôi tiếp tục đóng tai lên nghe ngóng, chỉ nghe anh ta tiến ra xa hần một khoảng so với cái rương giam giữ tôi, sau đó, anh ta dừng lại, tôi lại tiếp tục nghe được những lời nhảm nhí bằng ngôn ngữ kỳ lạ có chút giống tiếng Phạn cổ, nhưng cũng không thật chắc chắn.

Tiếp theo, bằng một tốc độ cực nhanh, chiếc rương giam giữ tôi chợt nứt toác ra, tôi vốn quen với bóng tối lại đập vào mắt một luồng sáng đèn neon cực đại như vậy thật có chút không quen, tuy nhiên là một ác hồn có thể chất siêu cường cũng có lợi, tôi chỉ nheo mắt lại một chút rồi đảo mắt đánh giá căn phòng.

Căn phòng giam giữ tôi hóa ra không lớn lắm, chỉ rộng chừng 15 mét vuông, lại trống trơn chẳng có vật dụng nào ngoài cái vật mà tôi đang ngồi lên này.

Hóa ra, Tôn Liêm không hề đặt tôi lên một cái bàn nào cả, mà đó là một tấm phản diện tích chừng 4-5 mét vuông, phản rộng rãi bằng phẳng và được làm từ loại gỗ có vẻ rất quý màu đen tuyền, từ thân gỗ tỏa ra mùi hắc như xăng. Bao quanh tấm phản, là một sợi dây thừng đỏ được căng từ bốn cột trụ kỳ lạ như được khắc từ xương trắng hoặc ngà voi, và nếu dựa theo hiểu biết của tôi, thì thứ nhuộm nên màu đỏ cho sợi dây thừng chẳng là gì khác ngoài máu. Trước mặt tôi, lại có một chén máu đỏ tươi hầy còn sóng sánh sắc thắm, từ mùi tanh và màu sắc của nó, tôi đoán chắc tám chín phần đó là máu người rồi. Ngược mắt nhìn lên đỉnh đầu, tôi nhìn thấy hành trăm tờ bùa chú được xếp chồng, dán nối và kết hợp với nhau theo nhiều kiểu cánh, chúng tạo thành hình xoắn đồng tâm mà chính giữa bao quanh là một hình nộm bằng gỗ cũng treo lủng lẳng.

Hình nộm gỗ ấy được đặt ở chính ngay vị trí đỉnh đầu của tôi.

- Người không phải tò mò đâu, The Sinful.

Tôi tò mò nhìn Tôn Liêm, có chút khó hiểu vì sao anh ta lại gọi tôi như thế, tôi nào có tội lỗi gì lớn lao cho cam mà phải chịu tiếng xấu như thế chứ, thật oan ức.

- Từ giờ trở đi, ta sẽ là chủ nhân của ngươi! - Tôn Liêm lạnh lẽo nhìn tôi, ánh nhìn hàn học và cay độc ấy giờ đây khiến gương mặt anh ta nào còn chút gì hững hờ không quan tâm thế sự như trước chứ.

Tuy tôi thấy lạ rằng một pháp sư cao tay ẩn như anh ta cần đến ác hồn ba que ba xu như tôi giúp đỡ làm gì, nhưng tôi vẫn không lên tiếng mà chờ anh ta nói tiếp.

- Ta đã nghiên cứu về ngươi rất lâu, Sinful. - Tôn Liêm tựa người vào bức tường đằng sau lưng anh ta. - Trong số tất cả các ác hồn tại cứ điểm 219, ngươi là ác hồn mang khao khát sống hơn tất cả các ác hồn khác.

Ừm, cái này tôi không phủ nhận.

- Chỉ bằng ngươi theo ta, sau này khi đại sự của ta thành, ta có thể dễ dàng đút cho ngươi một thân thể, được sống bằng thực thể dầu sao vẫn tốt hơn là làm cái loại ác hồn hư thật kia.

Tôi có nhiều điều muốn nói, nhưng kiềm lại, chỉ trở mắt nhìn anh ta.

- Hừ! - Tôn Liêm cười lạnh. - Ta biết ngươi vẫn chỉ là ác hồn, có giả trang cỡ nào cũng chỉ là ác hồn không biết suy tính thiệt hơn, nhưng ngươi yên tâm, ngươi chẳng còn đường nào khác, ở nơi này trong kết giới ta tạo ra, ngươi sẽ không tài nào tìm được linh hồn lực, lúc đó ngươi chỉ còn cách nhận lấy ưu đãi của ta cho ngươi mà thôi.

Nói xong câu ấy, Tôn Liêm chẳng thèm để ý tới tôi nữa, anh ta quay người ra cửa bỏ đi mất dạng, trước khi đi còn rất phong cách cá tính sầm cửa một phát nữa chứ.

Ấy cha, tính cách thật nóng mà.

Tôi thở ra một hơi, không hề ngạc nhiên khi con phản kích một lần nữa dấy lên trong tâm tưởng.

Tôi cười khúc khích.

Tiếng cười dội lên trong căn phòng có chút ghê rợn, dù cho căn phòng có sáng đèn chẳng nữa cũng không làm giảm đi sự cô độc và tanh tưởi của nó, ngược lại càng khiến tiếng cười trở nên điên loạn.

Không sai, anh ta muốn lợi dụng tôi, lợi dụng khả năng ác hồn của tôi để chiêu dụ âm binh.

Chà chà, lần đầu tôi mới nhìn thấy một kẻ luyện bùa ngải thật sự đó nha, bạn bảo tôi có thể không phản kích sao?

Tương truyền, những nhà luyện bùa ngải để chiêu dụ âm binh không dễ dàng chỉ đơn giản là trồng cây ngải rồi nấu thuốc mà chiêu dụ được, họ còn phải bỏ công sức nuôi cho nó một linh hồn, hồn càng mạnh, khả năng chiêu dụ càng lớn. Có những người, vì luyện bùa không tiếc tiền mua những bào thai bị phá từ nhiều nơi chôn dưới gốc cây ngải, bỏ tiền bỏ của mỗi ngày cho nó “ăn” trứng gà, máu từ nhau thai thậm chí là máu động vật, nhưng đó chỉ là loại nhẹ.

Từ những thứ tôi thu được, có nhiều nhà luyện bùa không tiếc công sức tìm kiếm những mô mà người chết để tìm một thân thể trinh nữ, chặt đầu cô ấy rồi chôn dưới cây ngải, mỗi ngày đều lấy máu của những vật âm hàn như cóc tía rắn độc để nuôi cái đầu ấy, lâu dần khiến linh hồn ấy mạnh mẽ đủ để chiêu dụ âm binh.

Nhưng những thứ ấy đều cần thời gian, và nếu so với ác hồn tay nhuộm qua máu người là tôi thì nó chẳng có bao nhiêu linh hồn lực. Chưa kể, tôi cũng là trinh nữ đấy nhé. Cho nên có thể suy ra, lượng âm binh mà Tôn Liêm muốn chiêu dụ tuyệt chẳng phải là một hay một chục con, mà có thể là cả mấy trăm con.

Nhưng cái khiến tôi phản kích hơn cả, chính là lý do Tôn Liêm làm thế, từ thù hận cũng được, lòng tham cũng không sao, cái quan trọng là dù thế nào thì thứ được đút kết từ những tư tưởng như vậy tuyệt đối không thể “dở” được.

Nhìn chén máu trước mặt, tôi thừa hiểu đó chẳng phải thứ tốt đẹp, không chừng chén máu ấy cũng chỉ là từ một nạn nhân bị âm binh quỷ sứ mang đi, như thế nếu tôi uống nó, tôi sẽ trở thành sứ giả cho bọn âm binh đó rồi.

Chắc chắn, tuy làm một ác hồn, xét về mặt tư cách thì tôi vẫn dưới cơ bọn âm binh quỷ sứ, nhưng tôi vẫn là một ác hồn rất có tư cách đó nha. Sao có thể dễ dàng chịu thua như thế chứ.

Nhưng dù thế nào, tôi cũng hiểu ra một điều rằng, Tôn Liêm hoàn toàn chẳng coi trọng tôi.

Anh ta chắc chắn rằng có thể nắm chắc được tôi.

Thực ra thì bản thân tôi cũng không nghĩ mình có thể thoát hiểm, nhưng mà... tôi còn gì để mất kia chứ?

Tôi lại cười, cũng đáng để thử mà, đúng không.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đồng Hồ Đếm Ngược

Có thể nói đơn giản thế này, nếu ví ác hồn như lính đánh thuê, thì âm binh chính là quân đội chính quy được điều động trực tiếp dưới cờ của đại tướng quân là các vị ác quỷ.

Không ít các ác hồn sau khi giết được rất nhiều người mà chưa bị tru diệt, khi cảnh giới nhận thức dần khai mở cũng là lúc họ dễ dàng nhập tịch vào “biên chế” âm binh nhất, dù sao người đồng sức mạnh thì khó bị tru diệt hơn, tuy phải làm việc dưới tay ác quỷ nhưng ít ra về phần “bảo kê” thì cũng đâu ra đó đáng hoàng, chăm chỉ đi theo con đường đó thì không chừng tương lai sẽ sớm lên hàng ác quỷ.

Thú thực là sau khi giết tới hơn 20 mạng người, thỉnh thoảng cũng có vài con âm binh chiêu dụ tôi vào đội ngũ của chúng, nhưng tôi vẫn muốn tiếp tục con đường đánh lẻ của mình, bởi dù sao phân tích thiệt hơn tôi cũng chẳng ham muốn phải vào một nơi hồ lớn như thế, chưa kể số linh hồn lực thu được đã ít lại còn phải chia chác cho người ta, lại không được tự phép kiểm soát mà hoàn toàn phải đợi chỉ thị của các đồng chí cấp trên, thật sự là giai cấp tư bản tiến hóa mà, không cho người ta chút lợi dư thừa nào.

Ngoài việc được sống dưới lớp cánh bảo vệ của các quý ngài ác quỷ, tôi có còn được lợi gì? Xin thưa là hoàn toàn không.

Tôi lúc ấy từ chối, cũng vì tôi chẳng còn gì để mất, chẳng có gánh nặng nào, cũng chẳng có ham muốn nào cố định. Tồn tại trong tôi toàn thời gian chỉ có độc nhất sự ghen tỵ mà thôi.

Ghen tỵ với sự sống.

Tuy vậy, có lẽ khi chết đi tôi chẳng hề chịu qua sự đau khổ cô đơn buồn bã hoặc thù hận nào quá tiêu cực, cho nên sau khi trở thành ác hồn tôi vẫn có những lúc trở nên rất rất vui vẻ, âu cũng là trong cái rủi có cái may.

Nhưng đó chỉ là khi tôi chưa “đánh hơi” được hơi thở của tội lỗi, như lúc này đây, khi hiểu ra rằng con mồi đang ở rất gần tôi... ngay lập tức, mọi sự vui vẻ tích cực của tôi đều biến mất, nhường chỗ cho khát máu bạo tàn, chỉ muốn mọi tìm uống máu hấp thụ linh hồn gã vào tâm tưởng mà thôi.

Ngắm nhìn bộ vuốt càng lúc càng sắc nhọn, bàn tay trắng bệch hằn lên nào gân xanh gân đỏ, tôi hiểu rằng đã đến lúc mình hành động.

Chạm móng vào bát máu, tôi dùng khả năng duy nhất của mình, một khả năng tôi chỉ dùng để giết người nhưng chưa bao giờ dùng vào việc như thế này.

Tôi khép mắt.

Có lẽ, tôi cũng phải thừa nhận thấy may mắn rằng, gã Tôn Liêm kia chẳng hề hay biết gì về kỹ năng thật sự của tôi cả.

oOo

Căn phòng tối vẫn như lần trước Tôn Ngao Dạ ghé vào, hoàn toàn là một phòng trẻ em bình thường trong bình thường thời bấy giờ.

Nói không ngoa, chỉ hoàn toàn là một căn phòng nhỏ bình thường cho một đứa trẻ bình thường của một người hầu cận gia chủ mà thôi.

Căn phòng nhỏ chừng 6 mét vuông, chỉ chứa một giường ngủ bằng gỗ đã mục nát, sát bên là một bàn học cũng được làm từ loại gỗ cùng loại, bên trên mặt bàn còn vương vài tờ giấy da, nhìn nét chữ bay bướm cùng vần thơ cầu kỳ, hẳn đây chẳng phải thứ của một đứa trẻ có thể viết ra, rất có khả năng đó là do cha mẹ hoặc chính bản thân đứa trẻ lấy được từ đâu đó.

Dưới chân giường có một cái rương để quần áo, và đó là tất cả những vật dụng hiện hữu trong căn phòng.

Một chút cũng không phải là căn phòng công chúa.

Tôn Ngạo Dạ tiến lại quan sát mấy tờ giấy da, đây là loại giấy tốt và thuộc dạng đắt tiền vào thời đó, tuyệt không thể dễ dàng có được cho một đứa trẻ con, đó là chưa kể câu chữ bay bướm trên ấy thể hiện thân phận sang quý của người viết. Tuy nét chữ đã mờ hơn phân nửa, nhưng hắn vẫn có thể đọc ra những vần thơ này hết như một bài chú trừ tà trấn nguy thời ấy, không chừng chủ nhân viết ra nó lại là một thuật sĩ trong lãnh địa. Điều này cũng bình thường thôi, tuy nhiên, xét ra vào thế kỷ 15-16 đạo thiên Chúa đã rất phổ biến rồi, kể cả những lãnh địa ở cao nguyên cũng có ít nhất một mục sư lo toan ma chay lễ tết cho cả lãnh địa, và hiển nhiên là dựa theo câu chữ cùng từ ngữ, hắn tin rằng người viết ra nó chẳng phải theo đạo thiên Chúa gì cho cam.

Tôn Ngạo Dạ cười khẩy, nếu hắn đoán không sai, lãnh chúa của tòa lâu đài này chẳng phải hạng hiền lành gì, dám bắt tay với quỷ dữ cơ đấy.

- Đứa trẻ... đáng... thương...

Bỗng, số 7 lên tiếng, Tôn Ngạo Dạ vốn sớm biết cô ta theo sau, cũng sớm biết cô ta đằng sau đã mở rương chứa đồ ra nhìn ngó, nhưng hắn không muốn để ý tới thứ phiền phức như thế. Hơn nữa, cũng là loại ngu ngốc liều mạng.

Số 7 nhìn chăm chú vào chiếc rương, bên trong cơ man quần áo cũ kỹ là một xác ướp trẻ em, đứa trẻ này có ngoại hình tương tự cái mà nó tự gọi là Emily Duncan, với mái tóc màu nâu sẫm được búi thành một búi nhỏ trên đầu, đôi mắt khép hờ nhưng cũng dễ dàng nhận thấy màu lam sẫm tương đồng với bản sao dưới mặt thất. Quần áo cái xác rách rưới, ẩn hiện từng tụ máu thâm tím bên trong, mỗi tụ máu chỉ chừng một đồng xu nhỏ, rải rác khắp cơ thể của cái xác.

Điều quan trọng, cái xác hãy còn mới nguyên, cứ như thể cô bé chỉ mới chết ngày hôm qua mà thôi.

Và nhìn nét mặt an tường ấy, tuyệt không phải là gương mặt nên có của một cô bé 6 tuổi khi đối đầu với cái chết.

Số 7 quan sát một lúc, những kiến thức mà cô chẳng biết có từ lúc nào cứ tuôn ra, khiến cô vô thức mở miệng:

- Thủy ngân... cô bé bị bắt uống thủy ngân... những tụ máu và mặt độ xác không phân hủy đã chứng minh điều này... phải bắt cô bé uống nó khi còn sống... vì thủy ngân tính đặc, nếu cô bé chết... sẽ không còn tác dụng.

Đau đớn như thế, sợ hãi như thế nhưng vẫn mang gương mặt bình thản, là loại tinh thần nào giúp một cô gái 6 tuổi đầu có thể an lành đối diện với cái chết như thế.

Số 7 muốn chạm tay vào cô bé...

Nhưng khi đầu ngón tay sắp chạm vào, một lực cực mạnh đẩy số 7 ra, khiến cô vô thức thốt lên một tiếng đau đớn, đối phương sử dụng linh hồn lực tấn công cô như thế, thật khiến cô khó lòng trở tay kịp. Thân thể được tạo nên từ linh hồn của cô văng mạnh ra, va vào mặt tường phía sau tạo nên một tiếng vang giòn giã.

Lúc này, Tôn Ngạo Dạ mới tiến lại đối diện với hình thể linh hồn hiện ra từ cái xác ướp.

Hắn liếc nhìn số 7, cười khẩy.

Không ngờ mạng cũng lớn thật!

oOo

Từ bát một bát máu tươi, tôi có thể nhìn thấy gì.

Nếu chỉ là vài trăm cc máu, chắc tôi chỉ có thể nhìn thấy vài ký ức không liên mạch của một con người.

Nhưng dựa trên bát máu to đầy như cái thố trước mặt, tôi nghi ngờ đây là toàn bộ 2 lít máu của một con người chứ chẳng đùa.

Cho nên, dựa vào 2 lít máu, tôi có thể thấy gì?

Đáp án, là tất cả ký ức của đối phương, tất nhiên máu càng tươi, càng dễ nhìn thấy.

Khi chạm móng vào bát máu, tôi đã phải mất một phút sững sờ, bởi vì bát máu này, tươi như chỉ vừa được lấy ra khỏi thân thể người sống.

Tôi nhìn thấy ký ức của một cô gái, thậm chí là một cô gái đẹp, cô có hoài bão, có ước mơ và có đủ điều kiện thực hiện ước mơ. Cô có tình thương của gia đình, niềm gửi gắm tương lai của phụ mẫu, thậm chí có một chàng trai vẫn luôn yêu cô chờ đợi đằng sau đã thật lâu rồi. Cô gái đeo đuổi ước mơ, rút cuộc cũng chẳng thể chạm tới cái cao xa như vậy, thế nhưng cũng không hẳn là thất bại, nhưng một cô gái, đến một lúc nào đó sẽ cảm thấy mệt mỏi, và cô quay đầu lại, để rồi nhìn thấy chàng trai kia.

Sau đó, cô gái thấy tình yêu.

Cô gái đã sắp chạm được đến cái gọi là hạnh phúc hoàn mỹ rồi, cô sắp có một gia đình cho riêng mình, biết đâu chừng sẽ rất nhanh có đứa con của riêng mình, cô cùng anh chàng ấy vốn cũng đã cùng tạo dựng một ngôi nhà nhỏ cho cả hai, tổ ấm đã có, chỉ chờ ngày lành tháng tốt để hai trái tim cùng

nhịp đời tôi, khiến hơi ấm, tiếng cười và niềm vui lan tỏa khắp nơi chốn bình yên ấy thôi.

... Bạn đoán không sai, cô là một linh hồn thuần khiết, một linh hồn trinh nữ thuần khiết hiếm có.

Tôi mở mắt, tôi biết khả năng cô gái vừa mới chết này còn chưa biết mình đã chết đâu...

Cười lạnh lùng, bọn chúng cũng thật biết cách lựa chọn, không sai, đây quả là món ngon với món linh hồn lực lớn nhất có thể, thế nhưng phải nói là chẳng có chút nào gọi nên hứng thú trong tôi, bởi trên tất cả, thứ tôi hưởng thụ nhất không phải là món ngon, mà chính là... quá trình săn mồi.

Nhàm chán như vậy, còn gì vui thú cơ chứ.

Nhưng cả hai bàn tay vào tô máu kia, tôi tập trung toàn bộ sức mạnh linh hồn lực nổi của mình, khơi gọi niềm tin mãnh liệt cùng sức sống của cô gái, khiến cô bừng tỉnh khỏi cơn mê ngủ vì mất máu quá nhiều dẫn tới cái chết của mình. Tôi nhìn thấy, trong căn phòng mờ mịt, cô gái ngơ ngác ngồi dậy, rồi lại ngơ ngác đến kinh hoàng nhìn thấy bản thân mình nằm chờ vợ trên chiếc giường trắng muốt.

“Hàm Uyên...” Tôi khẽ gọi, trong tâm tưởng.

“Ai? Ai đang nói?!” Cô gái thất kinh, quay quắt tìm kiếm người nói, nhưng lại chẳng thấy ai cả.

Tôi có chút mệt mỏi, nhưng nhiều hơn là hứng thú.

“Hàm Uyên... mau đến đây...”

“Người là ai?!” Cô gái run rẩy.

“Hàm Uyên... đi xuyên qua bức tường trước mặt, tránh tai mắt của mọi người, lên lầu, tại căn phòng cuối cùng bên tay trái, tôi đợi cô... Tôi là, người bị giam giữ cùng cô...”

“Người... vì sao... thế này là thế nào, cô gái trên giường là ai? Tôi, vì sao tôi lại thế này!!!”

“Hàm Uyên... cô chết rồi...”

Không để cô gái có thời gian thất kinh hay thống khổ, tôi tung ra quả bom mà tôi biết có sức công phá chẳng thua gì bom nguyên tử với cô gái.

“Hàm Uyên, cô không còn nhiều thời gian... nếu cô muốn sống lại và hạnh phúc, cô phải mau tới đây... tôi là người duy nhất có thể giúp cô bây giờ...”

“Sao... sao có thể...”

“Cô còn... 2 giờ thôi... tôi chờ cô, Hàm Uyên...”

Nâng bàn tay lên, tôi cắt đứt liên lạc, sau đó tôi còn cẩn thận dùng linh hồn lực khiến máu dính trên tay rơi trở lại trong bát, thật tình tôi chưa bao giờ thử làm những chuyện như này. Tuy trong thời gian bị giam giữ, tôi cũng tự nghĩ ra vô số chiêu thức kỹ năng dựa trên khả năng bản thân, nhưng thực hành thì lần này mới là lần đầu và quả tình tôi không hề nghĩ nó mệt như vậy.

Việc dựa vào máu mà liên lạc với linh hồn cổ chủ cũng là một phần trong đó.

Tôi ngồi xếp bằng, cố gắng tập trung tư tưởng để bình tĩnh, tôi biết cô gái Hàm Uyên kia sẽ đến rất nhanh, nhưng tôi vẫn phải dùng mọi khả năng có thể để kiềm giữ cơn khát linh hồn của mình, mà bất máu tỏa ra sự tinh khiết trước mặt thì không thể phủ nhận là quá sức quyến rũ.

Tuy nhiên, tôi cũng có những giới hạn và quy định của bản thân, và hôm nay vẫn chưa phải lúc tôi phá vỡ nó.

Dựa theo sự hiểu biết và khả năng tôi có thể giúp đỡ, 2 giờ là tất cả những gì cô gái đó có, chỉ không biết cô gái có thể tận dụng không.

Hoặc ít ra nếu cô không thể, cũng coi như số cô đã tận, đến lúc đó hy vọng cô gái có lợi cho tôi một chút.

Haizzz, làm người tốt thật là khó mà.

oOo

Đến khi tôi mở mắt, chỉ thấy một cô gái trẻ mặt chiếc áo sơ mi dài tay mà theo cảm giác của tôi thì rất có khả năng là áo đôi, cùng quần tây màu đen và giày bít đế bằng kiểu trẻ trung. Tóc Hàm Uyên cột cao đuôi ngựa, nhìn qua rất có tinh thần và sức sống, đó là chưa kể tới cô gái có một, ừm, nhan sắc khá thanh thuần cuốn hút người đối diện, với đôi mắt to cùng khuôn miệng chúm chím, mũi tuy không cao lắm nhưng cũng nhỏ nhắn đáng yêu, nhìn tổng thể thì là một cô gái đầy sức sống và tươi trẻ.

- Đây là đâu, vì sao tôi lại như thế này? Cô là ai? - Hàm Uyên nức nở, tôi có thể dễ dàng thấy nỗi sợ hãi cùng hoảng loạn trên gương mặt cô gái.

Tôi, khi mới chết có như cô không?

Không hề, tôi chỉ đơn giản là ngồi dậy bỏ chạy thật xa khỏi nơi tôi chết - thật ra bây giờ nghĩ lại nếu tôi muốn sớm siêu thoát thì nên ở gần xác mình một chút, nhưng khổ nỗi lúc ấy tôi chẳng biết điều đó, tới lúc biết mò về chốn cũ thì hơi ối xác tôi bị người ta mang đi mất đất rồi. Sau đó, ừm, tôi chỉ đơn giản là thất thần đi tới đi lui khắp nơi cho tới khi gặp con mồi đầu tiên mà thôi.

- Tôi ư? Ừm, tôi là một hồn mà bị người ta giam giữ chuẩn bị lên đài tế cho bọn chúng sai khiến, còn cô vô tình lại là vật bọn chúng dùng để mồi chài tôi.

Hàm Uyên há hốc mồm, có vẻ mất niềm tin vào tôi hay sao ấy. Là do cái cách tôi nói quá bình thản hay kiểu vừa cười vui vẻ vừa nói của tôi?

Thôi thôi, bỏ qua, tôi chỉ vào bát máu, tiếp tục:

- Đây là toàn bộ máu của cô, ban nãy tôi dựa vào chúng mà liên lạc được với cô.

Khi cô gái nhìn thấy bát máu, gương mặt cô thoáng chốc tuyệt vọng, cô ngồi phịch xuống, bụng mặt chuẩn bị khóc nức nở, không phải chứ, tôi còn chưa nói xong mà. Trước khi cô kịp rơi giọt nước mắt đầu tiên, tôi vội vàng ngăn:

- Khoan khoan, tôi chưa nói xong, cô phải biết hiện giờ cô chỉ vừa mới bị rút hết máu, cơ thể tuy đã chết nhưng hơi sự sống thì vẫn còn, chỉ cần số máu này quay về, tôi có cách cho trái tim cô đập lại được.

Hàm Uyên ngẩng phắt đầu dậy, chừng như vớ được cọng rom cứu mạng duy nhất, cô nóng nảy lao về phía tôi, nhưng trước khi chạm tới sợi dây thừng thì tôi la toáng lên:

- Dừng! - Thấy cô dừng, tôi nói tiếp. - Cô phải hiểu tôi bị giam ở đây, sợi dây thừng nhuộm máu kia vừa là để giam tôi, vừa là cánh giới khi có biến, nếu cô chạm vào thì không chỉ tôi không cứu được cô mà cả cô cũng sẽ sớm bị bọn chúng là cho hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể quay đầu lại.

- Tôi... tôi phải làm sao? Cô nói đi, chuyện gì tôi cũng sẽ làm, chỉ cần được sống lại! Tôi không thể chết, Lâm đang chờ tôi, chúng tôi sẽ kết hôn, anh ấy đã chờ lâu như vậy, tôi không thể chết!

- Đúng, đúng, cô không thể chết, cho nên cô nghe cho kỹ, tất cả những gì tôi sắp nói có quan hệ mật thiết tới việc cô có quay lại được hay không. - Và tất nhiên là tôi có thoát ra được hay không, haha. - Nguyên lý phòng giam này thì tôi cũng chỉ hiểu sơ, nhưng cũng không phải loại cao siêu như nơi tôi từng bị giam đâu, hướng hồ nơi này hoàn toàn làm từ tà thuật, cô là một linh hồn trong trắng thuần khiết, chỉ có cô mới có thể làm việc này thôi.

Hàm Uyên gật đầu, trong ánh mắt giờ đây bao phủ bằng sự kiên quyết là liều lĩnh bất chấp, tôi biết bằng một cách nào đó, niềm tin và ham muốn được sống của cô đã đánh bật mọi nỗi sợ hãi.

Hon ai cả, tôi hiểu cảm giác đó.

Nhưng... tôi khác cô ấy, thời điểm tôi chết, chẳng có ai đưa tay để tôi trở về cả.

Cười khổ, định mệnh mà, quả là định mệnh đời tôi là trở thành ác hồn đây mà.

- Nhìn thấy con búp bê gỗ trên đầu tôi không? - Tôi chỉ lên, Hàm Uyên nhìn thấy và gật đầu.

- Tôi biết cô mới chỉ là linh hồn mới, vận dụng khả năng linh hồn chưa tốt, nhưng bằng cách nào đó nhanh nhất, cô phải bay lên đó và tuyệt đối không được chạm vào mấy sợi dây thừng kia, lấy con búp bê đó xuống đây đưa cho tôi.

- A! - Hàm Uyên lo lắng. - Tôi có thể sao, dù tôi biết hồn ma bay được, nhưng từ nãy tới giờ tôi cảm giác mình chẳng khác gì lúc sống mà.

- Đó là vì cô mới chết. - Tôi thờ dài. - Nhưng đây là cách duy nhất, hiện giờ tôi dù chỉ cử động một bước quá xa so với định mức là đủ báo động cho bọn chúng rồi, bất kỳ linh hồn nào quá không thuần khiết khi bước vào căn phòng này bọn chúng đều biết, chỉ có cô thì khác. Tuy nhiên tôi phải nhắc cô hay, cô chỉ còn 1 giờ 50 phút thôi.

Hàm Uyên tái mặt, cô bặm môi, nhìn lên con búp bê bằng ánh mắt căm hờn xen lẫn giận dữ. Tôi có chút thương hại cho cô gái, trời mới biết, sau khi chết ba ngày tôi mới bay giờ được nha, nhưng bây giờ tuy điều kiện thời gian không cho phép, tôi cũng tuyệt đối không để cho cô gái ấy có chút chần chừ, bởi không chỉ cô ta cần thời gian để quay lại thực thể, tôi cũng cần thời gian nhanh nhất để thoát thân. Đoan chắc rằng Tôn Liêm sẽ chẳng rời bỏ nơi này lâu đâu, hẳn là một con cáo già ranh mãnh và đầy tham vọng, tuyệt đối không để một phút sơ sẩy mà lỡ mất cả canh bạc cuộc đời.

Tất nhiên, mục tiêu của hắn là tôi, nhưng giờ đây mục tiêu của tôi cũng là hắn.

- Cố lên nha, Hàm Uyên! - Tôi cổ vũ, giờ đây cũng chả có việc gì khác để làm ngoài việc cổ vũ cô gái, đứng không nào.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trò Chơi Và Đánh Cược

- Vào phút thứ 46, vâng, cô ấy đang thực hiện cú chạy đà tiêu chuẩn với độ khó cao, cô ấy có làm được không sau bao cố gắng?Ồ, nhìn nét mặt rạng ngời niềm tin rực rỡ chiến thắng như thế, quả thật khiến khán giả mong chờ. Nhìn kia! Cô ấy đã nhảy, ô, cô ấy đang lơ lửng trên không, sắp rồi, sắp rồi!!! Ôi rất tiếc, không vào!!! - Tôi hết to, càng lúc càng phấn khích bình luận. - Vâng thưa quý vị khán giả gần xa, vừa rồi quả là một pha chạm trán hết sức nguy hiểm nhưng cũng kém phần may mắn của tuyển thủ Hàm Uyên, chỉ một chút nữa thôi là cô ấy có khả năng phạm phải một thế đỏ, thế nhưng vào giây cuối cùng cô cũng đã bật ngược người ra sau được, né tránh vùng nguy hiểm một cách tài tình.

Sau đó, tôi còn không tiếc công cho Hàm Uyên một tràng pháo tay vang dội, phát huy cao độ tinh thần của một bình luận viên kiêm khán giả nhiệt tình cổ vũ, kể cả cô phải làm thủ lĩnh cổ động thì tôi tin chắc mình cũng có thể kiêm cả ba vai một lúc ấy chứ.

- Cô. Im Ngay. Cho. Tòii!!! - Hàm Uyên vừa thở vừa gằn từng chữ, qua nét mặt hằn học và tức giận kia thì hiển nhiên là cô ta chả lấy gì làm cảm kích cho những pha bình luận kiêm cổ vũ của tôi rồi.

Tôi thấy vậy, liền âm ỉc:

- Cô cũng quá tuyệt tình rồi, chẳng phải tôi thấy cô càng thử càng thất bại, càng thất bại lại càng nản chí, nên tôi mới tìm hết mọi cách có thể để cổ vũ cô đó chứ.

- Con mẹ nó, cô gọi đó là cổ vũ há!!! - Hàm Uyên tức giận gào rú. - Cái kiểu của cô là làm người ta thót tim hồi hộp, cái kiểu y như nhà đài câu khách của cô thì con mẹ nó có cái gì mà cổ vũ, là làm người ta hoảng hơn thì có!!!

Cũng có lý nhì, thật ra tôi ít xem bóng đá lắm, nhưng dù ít hay nhiều cũng cảm thấy giọng bình luận hết sức kịch tính của các bình luận viên quả thật rất đáng học hỏi, aizz, quả là làm người tốt không dễ, làm bình luận viên còn không dễ hơn.

Hàm Uyên chợt ngồi phịch xuống, ừ rừ:

- Tôi chỉ còn 1 tiếng 4 phút, nhưng đừng nói là chạm vào được nó nhảy quá 2 mét còn không thể...

- Cô không yêu anh ta sao? - Tôi tìm cách động viên, bởi qua ký ức của Hàm Uyên, tôi biết giữa cô và Tạ Trường Lâm, chính là vị hôn phu của cô ấy, không thể chỉ dùng từ yêu mà diễn tả được.

Họ là một nửa thực sự của nhau.

Sống ở trên đời, lướt qua biết bao nhiêu người, thậm chí trao lời yêu cho bao nhiêu lãng khách ghé qua, thế nhưng có ai chắc chắn rằng đó thực sự là một nửa linh hồn của bạn, bởi lẽ để tìm được sự đồng điệu qua từng con tim nhịp thở, một ánh mắt một cái nhìn cũng đủ khiến đôi phương rung động và hiểu biết lẫn nhau, người đời gọi là tri kỷ, cõi mơ lại gọi là một nửa linh hồn.

Hàm Uyên và Tạ Trường Lâm đã may mắn như thế nào mới gặp được nhau giữa bao người ở chốn hồng trần, và quan trọng nhất là họ không bỏ lỡ nhau.

Nghe tôi nhắc đến người đó, Hàm Uyên đang ừ rừ giật phất người dậy, cô nghiêng răng:

- Một tiếng thì một tiếng, cho dù chỉ còn một phút, bản cô nương cũng quyết không chịu thua, Lâm đang chờ tôi... Tôi tuyệt đối không thể chết như thế này!

- Vâng, tuyển thủ Hàm Uyên đã lấy lại được tinh thần, cô ấy đang chuẩn bị thực hiện pha nhảy vọt lần thứ 30, kia, cô ấy đang khởi động, quả là rất tự tin và dẻo dai, thật khiến cho người hâm mộ có thêm hy vọng! Chúng ta cùng chờ xem lần này sự may mắn có mỉm cười với cô ấy không!

Nhìn Hàm Uyên nghiêng răng nghiêng lợi, tròng mắt nhìn tôi như thể cảnh cáo không cho tôi tiếp tục làm phiền cô ấy. Nhưng mà tôi - ác hồn giết 39 mạng người - liệu có thể bị ánh mắt non nớt như thỏ con thế dọa sợ không? Khởi nói cũng biết, cho nên mặc kệ cô ấy làm gì tôi vẫn rất vô tư bình luận, càng nói càng hăng say, càng nói càng cười khanh khách không tìm không phôi.

Dù sao sớm hay muộn kết quả cũng vậy thôi, chỉ bằng tận hưởng từng giờ phút vui cười này.

Tôi chính là kẻ như thế đấy.

oOo

- Kẻ nào cả gan đánh thức giấc ngủ của thần chết... - Từ chiếc rương gỗ vốn cũ kỹ ấy, một luồng khí hắc ám tỏa ra, theo âm điệu giọng nói càng lúc càng cao thì nó cũng tỏa ra mỗi lúc một nhiều. Nếu không phải trong căn phòng này chỉ tồn tại hai ác hồn vốn đã chết từ lâu, e rằng mọi sự sống vô tình sót lại nơi đây cũng bị luồng khí tà độc đó ám hại tới chết.

Tồn Ngạo Dạ cười khẩy, thần chết, lũ quỷ ngu ngốc luôn tự vẽ cho mình biết bao cái tên vắn hay ý đẹp, nhưng sự thật thì vẫn là sự thật, đó là ở đời chẳng có thần thánh nào cũng như chẳng hề có ai chắc chắn vận mệnh của người sống hay chết cả.

Nói hán tin vào thuyết vô thần cũng đúng, kẻ như hán vốn chẳng sợ hãi quỷ thần.

Số 7 vô tình hứng chịu một đòn tấn công nặng, nhưng cô cũng không gục ngã mà từ từ bò dậy, đôi mắt màu lục khê cau lại ra chiều thắc mắc, có lẽ ở giây phút nào đó, cảm giác đau đớn vô tình đã quay lại với cô. Thế nhưng số 7 cũng không để tâm, cô tập trung nhìn vào cái thứ vừa đã thương mình.

Chỉ thấy trời lên từ màn khói hắc ám, một cánh tay gầy khẳng khiu với lỗ chỗ vết tím than hình tròn cỡ đồng xu. Cánh tay còi cọc xơ xác ấy giờ lên cao, lộ ra bộ quần áo mìn đi qua năm tháng, dơ dáy bẩn thỉu khó tả. Tiếp đó, nhờ sự trợ giúp từ lực bám của cánh tay, thân hình ấy cũng dần lộ rõ trước ánh mắt của hai vị khách không mời.

Đó chính xác là xác ướp em bé vừa nãy.

Thế nhưng, khác với vẻ ngoan hiền lúc nằm ngủ, khi nó mở mắt tỉnh dậy, vẻ ngoan độc cùng thái độ hằn học nham hiểm hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi mới chỉ lên 6 của thân thể này.

- Thuật tá thi hoàn hồn, người là một quý sai! - Tôn Ngao Dạ nói, không phải hỏi, mà là lời khẳng định.

Quý sai, tay sai của ác quý!

Con quý sai bám hai tay gầy nhom của nó lên thành rương, nhún một cái liền tung người nhảy ra khỏi rương, đoạn, nó ngồi xổm xuống cười khùng khục:

- Quả là một ác hồn thông minh, không chừng người sớm đã phá lên tăng ác quý. Chà chà, nếu là ác quý thì ta không dám mạo phạm người, nhưng cỡ người hiện giờ mà cũng dám xác láo với ta như thế sao? Không biết lượng sức!

Về ngoài bẩn thỉu rách rưới trắng bệch cùng gương mặt vô hồn của bé gái, thế nhưng lời ra khỏi miệng lại kiều căng nanh nọc, quả thật là trông đánh xuôi kèn thổi ngược, khối hài tới mức dù đang ở trong hoàn cảnh cam go nhưng số 7 vẫn nhếch môi cười khê.

Tôn Ngao Dạ chẳng để tâm đến số 7, hần đáp trả con quý sai:

- Ta lại càng muốn biết quý sai như người vì có gì lại chấp nhận bị giam giữ nơi này, người muốn trợ giúp loài người hay đang có mưu mô gì!

Con quý cười khùng khục, nó nhìn lên trần, mơ màng đáp:

- Chủ nhân đã có dự tính cả rồi, việc của các người chỉ là ngồi yên ở đây chờ đợi. Nếu đại kế của chủ nhân thành công, với các người sẽ chỉ là trăm lợi vô hại mà thôi.

Số 7 nhú mày, dường như những mắt xích còn thiếu đang dần dần ráp vào vị trí, cô nhớ mang máng không ít lần số 9 đã than vãn với cô về sự kỳ lạ của lâu đài, cứ như thể nó chẳng phải giam giữ chúng ta, hơn nữa từ về hắc ám cùng số lượng linh hồn lực mỗi tháng lâu đài cung cấp, số 9 đã mấy lần nhắc đi nhắc lại, nhưng lúc ấy cô quá vô tâm, căn bản chỉ thăm nghĩ ngủ yên trong làn nước ấm, chẳng màng thế sự xoay vần ra sao. Cho đến... ngày trăng tròn hôm ấy.

Số 7 vô thức xoa mi tâm, cô nhớ đầu, đây là dấu hiệu vận dụng linh hồn lực để suy nghĩ, không có thực thể thật bất lợi quá.

- Ta sẽ ra khỏi đây. - Tôn Ngao Dạ lên tiếng, đây cũng không phải là câu hỏi hay xin phép, đây là lời thông báo.

Hần không quản chủ nhân con quý sai này là ai, hần cũng chẳng quan tâm đại kế của hần là gì, hần chỉ biết hần sẽ ra khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

- Người! - Con quý sai tức giận, nó nhìn xoáy vào Tôn Ngao Dạ đe dọa. - Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt ư? Chủ nhân tuyệt đối sẽ không cho phép sơ sót nào!

Tôn Ngao Dạ nâng con dao găm, vuốt nhẹ lưỡi dao, cười khẩy:

- Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, là nói người đấy.

Hần vừa dứt lời, con quý sai đã lao tới như một con bão không hề báo trước.

Số 7 nhú mày, đàn ông, quả là rất mạnh động!

oOo

Thế giới âm cũng như thế giới dương, cũng phức tạp và luôn phân định bởi nhiều tầng lớp luật định khác nhau, chừng như đã trải qua trăm triệu năm bất biến, nhưng lại cũng như chỉ mới đổi thay ngày hôm qua.

Cũng vì lý do tuổi thọ của các linh hồn có thể tồn tại đều khác nhau, có người vừa chết và trở thành linh hồn chỉ một vài phút lại đã siêu thoát, có người lại cả triệu năm vẫn hiện hữu với bao nỗi niềm riêng không ai thấu. Tuy nhiên, dù là cõi âm hay cõi dương, luật định tự nhiên cao nhất và hiệu nghiệm nhất vẫn tương đồng nhau.

Đó là, kẻ mạnh mới có tư cách tồn tại.

Bạn có thể mạnh về sức mạnh, cũng có thể mạnh về mưu trí, có thể mạnh vì gia thế, cũng có thể mạnh vì tài lực, không quan trọng thủ đoạn quá trình,

tự chung lại, chỉ cần mạnh là có thể đứng trên người khác thôi.

Quay trở về thời điểm tiếp tục câu chuyện, sau khi nghe Tôn Ngao Dã khiêu khích, con quỷ sai không hề khách khí hay dừng lại suy tính thiệt hơn mà lập tức lao vào tấn công, đoán chắc nó tự tin vào phần thắng nắm trong tay. Tất nhiên trong âm giới, địa vị của quỷ sai quả thật có hơn ác hồn, dù sao chữ “hồn” và chữ “quỷ” cũng cách nhau nhiều tầng lớp phân vị.

Một ác hồn khi tu luyện - cứ coi như giết người cũng là một dạng tu luyện - tới một cảnh giới nhất định sẽ dần lấy lại tri giác và cảm xúc, phần “người” càng khôi phục thì sẽ càng muốn hướng lên chỗ cao mà đi, nhiều ác hồn tụ tập dưới trướng một ác quỷ sẽ tạo thành một đội quân âm binh hùng hậu, lúc này, ác quỷ bảo đánh đâu thì đánh đó, lực lượng linh hồn lực thu được từ những trận đánh lớn ấy tất nhiên là tuyệt không thể so với việc đi giết từng người được, nhưng suy xét kỹ thì vì phải chia đều lại không tự do lựa chọn con mồi, rất nhiều ác hồn vẫn lựa chọn từ chối gia nhập “quân đội” như thế.

Quỷ sai - cũng tương tự như chức vị một đội trưởng tiểu đội hoặc trung đội trong thế giới người sống vậy, khác chăng là chúng ta tuyệt đối không rõ nó lãnh đạo tiểu hay trung đội thôi, tùy vào ác quỷ lãnh đạo nó mà ra cả.

Tất nhiên leo lên được chức quỷ sai, cũng đã phải đạp qua bao nhiêu thi thể, cũng phải tốn bao nhiêu linh hồn lực suy nghĩ quỷ kế để nhận được lòng tin của chủ nhân mình, những kẻ như thế tuyệt đối không thể là kẻ yếu, so sánh với một ác hồn bình thường tựa như số 7 thì tuyệt đối chỉ hơn không kém.

Nhưng Tôn Ngao Dã, hần cũng chẳng hề nhúu mày một cái, gươm dao găm đỡ đòn của con quỷ sai, đòn tấn công của nó rất mạnh, đủ sức đẩy bật một ác hồn bình thường phải văng xa cả chục mét. Tôn Ngao Dã trụ một chân, khẽ nhắm chú, ngay lập tức bùa chú trên thanh Ngao Quỷ sáng lên ánh đỏ, con quỷ sai sừng sốt, nhân lúc ấy, hần dùng chân trước đá ngược lên, thành công trúng bụng con quỷ sai khiến nó ré lên đau đớn. Bùa chú trên thanh Ngao Quỷ chỉ là loại bùa sơ cấp cầm giữ trong vài giây, nên khi bùa vừa hết hiệu lực, hần xoay cổ tay khiến lưỡi dao hướng về con quỷ sai, nhanh như cắt dùng cả hai tay đồng sức đẩy mạnh cán lưỡi, khiến con quỷ phải hứng trọn một nhát chém đầy uy lực của thanh Ngao Quỷ.

Con Quỷ sai bị văng ra xa, đâm sầm vào góc phòng, chiếc bàn học rung rinh rồi sụp đổ trước uy chấn của đòn tấn công. Thân thể con quỷ sai tụt xuống trong làn bụi mờ mịt cùng giấy tờ bay lá tả, trong nhất thời tuyệt không thể đoán định được hành động kế tiếp của nó.

Im lặng một lúc sau, cho tới khi làn bụi lắng đọng hết cả.

Một tiếng cười khùng khục vang lên, là giọng của con quỷ:

- Không ngờ, ta không ngờ, hahaha. - Chừng như không kiềm giữ được, nó cười phá lên. - Một ác hồn lại mang được sức mạnh như thế, ra vậy, trước đây ngươi đã từng là pháp sư!

Tôn Ngao Dã không trả lời, hần vẫn chưa thăm dò được lực lượng thực sự của đối phương, đây quả thật không phải là tín hiệu tốt.

Con quỷ sai vẫn cười khanh khách, gương mặt nó hiện lên vẻ tham lam tính toán, nó tiếp:

- Ngươi quả rất được, nếu so sánh với đám ác hồn ngu xuẩn chỉ biết dùng chút thủ thuật nhỏ nhoi giết mồi, thì ngươi được hơn nhiều.

Tôn Ngao Dã vẫn không trả lời, hần vuốt lưỡi dao, nhưng lại không để bất kỳ pháp chú nào cả.

- Không biết, - Con quỷ sai neho mắt, ánh mắt chú mục vào người Tôn Ngao Dã, tuyệt không để ý tới số 7 vừa linh ra khỏi phòng. - nếu như ta hấp thụ ngươi, ta có lên được tầng ác quỷ không đây.

Tới lúc này, Tôn Ngao Dã mới cười khẩy, hần khinh bỉ nhìn con quỷ sai như nhìn vết bẩn dính dưới đáy giày:

- Bắn vào ngươi?

Con quỷ sai không đáp lời, cười khùng khục, rồi nó đứng thẳng dậy chứ chẳng ngồi xổm như cóc nưa, khi đứng dậy, vẻ ngoài của nó bớt đi sự gầy guộc lại thêm một chút đáng thương. Lúc này, gương mặt nó mất hẳn vẻ độc ác kinh tởm, biến thành vẻ ngờ ngẩn đánh yêu của một bé gái 6 tuổi, nhưng Tôn Ngao Dã cũng chẳng hề nhúu mày hay thương cảm dù chỉ một chút, ngược lại, hần còn cẩn thận thủ thế hơn cả.

Con quỷ sai mỉm cười, nhẹ nhàng và ngây thơ, và sẽ rất tuyệt nếu nụ cười ấy kéo dài thêm một chút, ấy vậy mà chỉ giây sau, từ khe miệng nó, máu đen trào ra, trào ra càng lúc càng nhiều.

Con quỷ sai há miệng, máu đen theo đó cũng chảy ra, tí tách rơi xuống nền đất, nó vẫn nở nụ cười, nụ cười nhuộm đầy máu đen khiến gương mặt càng có vẻ quái dị đáng khinh, và nếu phải cho điểm, Tôn Ngao Dã tuyệt không do dự cho nó điểm 0 về sự sáng tạo.

Diễn hình của ngu ngốc, hừ!

Những vết máu đen rơi trên sàn bỗng sôi lên ừng ực, chúng nói lại với nhau, mỗi lúc một nhanh, chẳng mấy chốc kéo lại thành một sợi xích kim loại màu đen dài chừng vài mét.

- Ngươi rất cẩn thận, lại không manh động tấn công ta. - Con quỷ sai, lúc này chẳng còn vẻ điên loạn nữa. Nó bình thản nhặt sợi xích lên, kéo giãn vũ khí của mình để kiểm tra độ chắc chắn. Nhìn nó và Tôn Ngao Dã lúc này thật khiến người ta liên tưởng tới hai người bạn lâu năm không gặp đang đối ẩm. - Hần ngươi cũng biết chút thuật dụng binh, ta rất muốn biết gia phụ ngươi là ai.

Dù vẫn thủ thế, nhưng Tôn Ngao Dã cũng chẳng hề có chút vẻ khinh miệt khiêu khích như ban nãy, hần nương theo lời con quỷ sai, đáp:

- Người biết cách dùng ẩn thuật, lại không kém khoản mưu kế, tuyệt chẳng phải kẻ mới chết gần đây. Tu luyện cũng rất giỏi, sắp tới ngày đại thành rồi chẳng?

Con quý sai không đáp, nó nhìn Tôn Ngao Dạ suy tính, hắn cũng chẳng hề manh động, lẳng lặng quan sát lại nó.

Thật ra cả đoạn đối đáp vừa nãy, đều là thăm dò trí lực cũng như năng lực tư duy của đối phương, bạn phải hiểu trong giới linh hồn càng có khả năng tư duy chứng tỏ đối phương càng mạnh mẽ.

Rồi, như vũ bão, con quý sai vùng sượt rồi xịch về phía Tôn Ngao Dạ, vốn dĩ nơi này không hề đủ không gian để thực hiện một cuộc đại chiến quy mô lớn như thế, nên hắn chỉ đành quay người né đường rồi và lùi ra phía cửa.

Khi ra hành lang, không khí xung quanh đã thông thoáng hơn.

Con quý sai theo sát sau Tôn Ngao Dạ, nó du dương nói, giọng điệu biến đổi từ giọng một đứa trẻ 6 tuổi thành giọng một phụ nữ trưởng thành:

- Chàng trai xinh đẹp ~ mau lại đây với chị nào ~~~

Đoạn, khi thấy hắn, nó vùng ngon roi xoáy tròn, sượt xịch sát theo hình xoáy tủa ra khỏi xám hắc ám vô chừng. Tôn Ngao Dạ biết nếu hắn trúng đòn này, năm phần công lực tu hành bấy lâu sẽ bị rút sạch, đồng thời cũng tuyệt đi cả cơ hội chiến thắng.

Hắn cười, nụ cười phản kích chưa từng có.

Địch thủ mạnh như thế, cũng phải hơn 50 năm hắn chưa từng gặp, hỏi hắn có thể không phản kích ư?

oOo

Tôi ư? Lúc này tất nhiên là tôi chẳng biết gì về cuộc chiến khổ ải ở lâu đài 219 kia, việc tôi đang làm chả qua là ngồi mát ăn bát vàng tung hô cổ vũ, tiện đà giải trí tinh thần luôn một thể.

- Vâng! Tuyển thủ Hàm Uyên đã đột phá một bước nhảy cực cực cao, nhìn xem, ồ, cô ấy đã bơi được trên không, vâng, đáng bơi ếch rất chuyên nghiệp, quả là một bước tiến lớn trong sự nghiệp bay lượn của cô ấy. Chỉ tiếc vẫn còn cách mục tiêu hai mét, liệu cô ấy làm được không? Ôi không, cô ấy đã mất đà...

Mãi sau này khi tôi kể cho Tôn Ngao Dạ nghe, hắn chỉ đành cảm nín nhìn tôi theo kiểu hết cách, sau đó lại nhủ mảy xoa trán rồi kéo tôi đi khuất khỏi chỗ đông người để tiện đà dạy dỗ một trận. Khụ khụ, nội dung của cuộc dạy dỗ thì rất khát máu và hạn chế trẻ nhỏ, tuyệt đối không thể nhắc tới ở đây được.

Đại khái, hắn muốn tôi không bao giờ được chơi đùa như thế trong những lúc trọng đại như này mà thôi.

Bạn biết không, tôi cũng rất thích chơi trò mèo vờn chuột đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cái Gọi Là Bản Chất

Liên kết linh hồn đôi khi rất phiền phức.

Trái tim tôi - vốn dĩ đã mất đi nhịp đập từ rất lâu rồi - bất chợt đánh thịch một phát. Khiến cho tôi đang hào hứng reo hò cổ vũ giết bắn người, sau đó, tôi cảm giác được sự khát máu tàn bạo pha lẫn điên dại của Tôn Ngao Dạ. Việc này khiến tôi sợ hãi, rõ ràng đã ở một khoảng cách rất xa rồi, vì sao lại có thể linh cảm lẫn nhau rõ ràng như thế, hơn nữa, lại còn là liên kết ở cấp độ cao là liên kết cảm xúc nữa.

Tôi chỉ có thể tự lý giải, đó là do cả hai chúng tôi đang vô tình rơi vào cùng một trạng thái: Săn mồi.

Nhưng cảm giác của hắn... thật sự quá tàn bạo khát máu tới mức tôi phải dè chừng, cứ như thể hắn đã muốn mất đi hoàn toàn lý trí vậy.

Linh hồn tôi vốn cũng không phải vững chãi gì, nay bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của hắn quả thực còn khó kiềm chế hơn, từng con từng con điện giật chạy qua trong tôi, khiến tôi cảm giác chỉ muốn đứng dậy xé xác những thứ cản đường.

Cố hít một hơi, tôi phải tập trung vào con mồi của mình, bình sinh tôi chẳng phải thứ ăn tạp kia mà.

Tuy hãy còn tới gần 30 phút, nhưng có lẽ tôi đành rút ngắn thời gian thôi.

Ngước nhìn Hàm Uyên vẫn còn hăng hái cố gắng, tôi biết với một linh hồn mới chết mà có thể lơ lửng trên không gần hai mét thể kia đã là khá lắm rồi. Và tất nhiên là trong thời gian hai tiếng thì chẳng thể nào yêu cầu cô gái ấy bay lên nắm được con rối kia đưa cho tôi được.

Nhưng mục đích khiến cô gái ấy cố gắng như vậy, không đơn giản là thế.

Dù chưa chín hoàn toàn, nhưng chín tái coi như cũng tạm ổn nhĩ.

- Hàm Uyên ơi, tôi nghĩ ra cách khác giúp cô tiết kiệm sức lực rồi này! - Tôi mỉm cười nói với Hàm Uyên khi cô ấy đáp xuống, nhìn cái cảnh cô gái thuần khiết vì tiêu hao linh hồn lực mà thở hồng hộc ấy kẻ ra cũng thật tội lỗi, tội lỗi quá đi.

- Sao!? Sao bây giờ cô mới nghĩ ra hả!!! - Hàm Uyên tức giận gầm, nếu không phải vì cố kỵ sợi dây thừng nhuộm máu phong ấn kia thì chắc chắn cô nàng sẽ lao vào bóp cổ tôi cũng nên.

Tôi chấp hai tay, nháy mắt với vẻ nai vàng ngơ ngác hết sức:

- Thật xin lỗi mà, vì bị giam giữ lâu ngày nên đầu óc tôi thật là trì trệ quá sức, để đền tội, tôi sẽ giúp cô sống lại nha!

- Con Mẹ Nó! Cô đã nói sẽ giúp tôi sống lại từ trước!!!

Tôi tiếp tục chớp chớp mắt, dù sao cũng không sợ rùng mị mà.

- Hi hi, thật ra cũng do tôi phức tạp hóa vấn đề, xin lỗi cô nhé. - Tôi chỉ vào sợi dây thừng. - Thật ra nó chỉ có tác dụng ngăn cản tôi không di chuyển và cảnh báo vật thể xâm nhập, nhưng xét ra cô là một linh hồn thuần khiết tới không thể thuần khiết hơn, cho nên cô chỉ cần nhảy qua nó, tuyệt đối không được đụng vào nó, sau đó tiến vào đây thì tôi có thể dùng lực đẩy cô lên với con rối trên kia thôi.

Yên tĩnh.

Ồ! Sao lại có vẻ mặt ấy nhỏ, lẽ ra khi nghe tôi giải thích như thế thì biểu cảm của cô ấy phải là mừng như điên mới đúng, vì sao lại có vẻ mặt muốn giết người như thế chứ.

- Con. Mẹ. Nó!!! Cô. Chơi. Tôi. Đứng. Không!!! - Hàm Uyên nghiêng răng nghiêng lợi, tức tới xi khói được rồi. Ấy cha, quả thật là một cảnh tượng ngàn năm có một, có thể làm một linh hồn thuần khiết tốt bụng chửi bới om sòm như bà bán cá ngoài chợ lại còn tức tới mức bốc hơi thể kia, quả là vinh hạnh cho tôi quá.

- Nào nào, tôi xin lỗi mà, không còn nhiều thời gian đâu, Hàm Uyên yêu dấu, mau nhảy vào đây đi nào ~ - Tôi chấp tay, chớp mắt, lại nói bằng giọng mà tôi tự cảm thấy là nghe mà sờn da da gà, ấy thế mà cũng có tác dụng khiến Hàm Uyên tỉnh người ra phết.

Cô nàng hít một hơi thật sâu, cổ bình ỗn mấy sợi gân xanh đang muốn bực ra trên trán, không nhiều lời nhún một phát nhảy qua sợi dây thừng phong ấn.

Thực ra 1 tiếng 30 phút kia cũng có lợi quá chứ, người bình thường làm sao có thể nhảy nhanh gọn lẹ lại bay bổng qua một sợi dây treo cao 80 centimet được, chắc chắn là nhờ thành quả khích lệ cổ vũ của tôi từ nãy tới giờ rồi.

Tới trước mặt tôi, Hàm Uyên đứng trên phản nhìn xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mau giúp tôi lên kia, tôi sẽ lấy con rối chết tiệt kia xuống cho cô!

Ở khoảng cách gần, tôi phải công nhận nhan sắc của cô gái này rất được.

Đặc biệt là đôi mắt, lúc nào cũng rực rỡ.

Tôi mỉm cười, dùng một tay nắm bắp chân của Hàm Uyên, khẽ nói:

- Có một điều tôi phải nói rõ cho cô biết, Hàm Uyên.

- Cô nhanh đi! - Hàm Uyên không để tâm tới tôi lắm, có lẽ vì từ nãy tới giờ biểu hiện cả lo phát phơ của tôi đã khiến cô nàng liệt tôi vào danh sách vô hại rồi.

Tôi ngước nhìn lên Hàm Uyên, từ vẻ mặt vốn không để ý, cô ấy tái mặt và lui lại một bước, nhưng do một chân bị nắm chặt nên cô suýt ngã.

- Ngồi trước mặt của cô, không phải là một thiện hồn. - Tôi nói, không còn vẻ bông đùa, cũng chẳng phải hăm dọa, tôi chỉ đang tường thuật một sự thật hiển nhiên mà thôi. - Tôi là một ác hồn đã giết rất nhiều người. Tuy nhiên, việc tôi có thể cứu sống cô là thật!

Hàm Uyên giật giật môi, sự sợ hãi hiện hữu trong mắt cô khiến tôi hiểu rõ cô đã thấy được đôi mắt độc màu đen khát máu của tôi.

- Bắt tay với ác hồn, sẽ có cái giá của nó! - Tôi tiếp tục nói, móng vuốt trên bàn tay tự lúc nào đã dài ra và sắc bén với màu đen bóng. - Cô có dám, để

sống lại, bắt tay với ác hồn như tôi không?

Hàm Uyên bậm môi, sợ hãi và do dự hiện hữu trên gương mặt của cô gái trẻ, tôi cũng chẳng vội vàng hay giục giã, chỉ đơn giản là ngồi yên như một pho tượng chờ đợi câu trả lời.

Tuy nhiên bàn tay tôi chưa một lần rời khỏi bắp chân cô gái.

Bạn có thể nói tôi tàn nhẫn, nhưng tôi là một ác hồn ham muốn được sống hơn tất cả các ác hồn khác, cho nên dù tôi rất cố gắng để cái gọi là lương tri của bản thân không day dứt, nhưng chuyện gì cũng có giới hạn mà thôi.

- Tôi... còn có lựa chọn khác sao? - Cuối cùng, Hàm Uyên nhắm mắt, một giọt nước mắt ứa ra từ khóe mắt cô gái.

Tôi mỉm cười, người thông minh, có tư cách sống sót.

Rồi, tôi khẽ đẩy cô gái lên cao, Hàm Uyên giật mình, có lẽ cô chẳng ngờ một cái đẩy hết sức nhẹ nhàng như phôi bụi, lại đẩy từ vị trí bắp chân như thế mà có thể khiến cô bay cao tới gần 5 mét như vậy. Chẳng mấy chốc, con rối đã chạm tới tay cô gái rồi.

Tinh thần tôi chẳng còn có khả năng kiềm chế được nữa.

Cuộc săn, phải bắt đầu thôi.

oOo

Tôn Ngạo Dạ nhảy lên tường, ngay sau ấy lại nhanh như cắt dùng mặt phẳng làm điểm tựa thực hiện một cú bật khác nhảy ngược trở lại xuống sàn nhà đối diện.

Lập tức, cây roi sắt nhanh như cắt đập vào bức tường nơi hắn vừa rời khỏi, tạo nên một tiếng nổ “Đoàng” ồm ồm, khiến cả hành lang như muốn rung chuyển theo.

Ấy vậy chưa phải là hết, cây roi tựa như có lương tri, nó hết như một con rắn, ngay sau khi trượt mục tiêu liền ngoác đầu dây bắn theo Tôn Ngạo Dạ.

Khả năng của hắn là cận chiến và tốc độ, sự chuẩn xác cùng sức mạnh của hắn cũng ở tầng thượng thừa. Thế nhưng ưu điểm của con quỷ sai kia lại là tầm xa và linh hoạt, khả năng cảm giác của nó cũng khá mạnh, chỉ cần hắn luôn lách tiếp cận trong khoảng vài mét là nó có thể nhờ trực quan cảm nhận được để tránh xa ngay.

Thành thử ra trong khoảng khắc, hai bên vẫn duy trì tình huống căng thẳng chưa bên nào chiếm ưu thế. Đồng ý là con quỷ sai có tu vi đạo hạnh cao hơn hẳn Tôn Ngạo Dạ, thế nhưng hắn lại có Ngạo Quỷ mang âm lực quỷ dữ ngàn năm, chỉ cần tiếp cận được con quỷ sai thì tất có cách cho nó trở về với cát bụi.

Con quỷ sai hiển nhiên là cũng đã nhận ra thanh đao trấn quỷ bảo vật kia, nên nó càng lúc càng cẩn thận dè dặt, nhưng ra chiêu nào là chiêu ấy quyết tuyệt không chừa đường sống, khiến Tôn Ngạo Dạ nhất thời chỉ có thể lựa chọn cách tránh né.

Cuộc chiến ngày một kéo dài, mà cả hai bên vẫn chưa để lộ chút yếu điểm. Tình thế giằng co này đã kéo dài hơn 1 tiếng đồng hồ, và điều này không phải là điều hắn mong muốn.

Hắn đang rất vội.

Tôn Ngạo Dạ niệm chú, thực hiện một loại bùa sơ cấp mang hướng ảo giác, thành công đánh lạc hướng roi sắt, khi nó đuổi theo bóng dáng xanh tím lơ lửng trên không, hắn mượn đà nhanh như cắt dùng sợi roi như đường dẫn, hắn nhảy lên nó để trượt tới chỗ con quỷ sai.

Vuốt ve thanh Ngạo Quỷ, Tôn Ngạo Dạ cảm nhận được con quỷ sai trước mặt rất gần, nó cũng ngay lập tức phát giác điểm không hợp lý, ngược mặt lên, gầm gừ:

- Mơ Tưởng!

Con quỷ sai điều khiển sợi roi cho nó quay ngược lại hướng về hắn một cách nhanh chóng mặt, Tôn Ngạo Dạ cũng chẳng nhú mảy, giờ thanh Ngạo Quỷ đỡ đòn, đoạn hắn bật người sang trái.

Con Quỷ sai có lẽ bất ngờ trước đòn hư chiêu của Tôn Ngạo Dạ, nó không kịp phòng bị thì sợi roi đã xuất hiện trước mặt, chẳng đủ thời gian thu roi, nó chỉ đành tránh qua một bên né tránh vũ khí của chính mình. Tuy vậy, con quỷ sai vẫn bị thương không nhẹ.

Máu đen của nó chảy tràn ra từ vết thương ở vai, sợi roi không có sự chi phối của chủ nhân lao thẳng ra bức tường phía sau, khiến bụi mù tung bay tứ phía.

Tôn Ngạo Dạ cười khẩy.

Vũ khí có lợi hại cỡ nào, vẫn chỉ là vũ khí.

Mà đã là vũ khí, phải xem người sử dụng nó ra sao!

- Khục khục...

Con quỷ sai bật cười.

- Quả đúng là ta đánh giá người quá thấp. - Nó bước ra khỏi đám bụi, tuy đã bị thương ở vai, nhưng tà khí cùng về ngoài của nó cũng chả hề thay đổi, ngược lại còn trở nên mãnh liệt hơn cả.

Tôn Ngạo Dạ không trả lời, hần cảm giác không ổn ở đâu đó.

- Nhưng... người cũng đã đánh giá ta thấp rồi.

Bất chợt, hần cảm giác được điểm không ổn. Tôn Ngạo Dạ cả kinh, hần vội vàng bật người trở ra, thế nhưng tại vị trí hần vừa đứng hiển lộ rõ ràng một ấn ký màu xanh lam nhạt với nhiều màu ký tự chạy xuôi dọc.

Chính là ấn chú!

- Ta! Chính là quỷ sai duy nhất có khả năng thực hiện ấn chú cấp cao!

Chết tiệt! Sao hần lại có thể sơ sót quên mất khả năng chính con quỷ là người thi triển ấn chú kia chứ.

Tôn Ngạo Dạ thầm tự trách, nhưng hần cũng chẳng đủ thời gian khó chịu lâu, ấn chú cấp cao giam giữ thế này nếu không tìm cách phá bỏ ngay thì chỉ e hần sẽ thất bại.

Con quỷ sai cười khúc khích, nó kéo sợi xích sắt tới gần hần, biểu hiện nét mặt của nó lại trở về ngây thơ vô tội, ấy thế nhưng dòng máu đen lăm lăm tẩm thân hình nó quả thật chẳng phù hợp với gương mặt mà nó đang diễn chút nào.

- Chủ nhân sẽ rất hài lòng cho mà xem!

Tôn Ngạo Dạ quan sát con quỷ sai, hần cười, chừng như đã phát giác ra từ lâu, nói:

- Người tượng trưng cho Thổ?

Con quỷ sai giật mình, nhúm mày không trả lời:

- Bố cục tứ trụ là bố cục đã qua nghiên cứu của đông và tây phương kẻ hợp, chỉ còn lại Phong, Hỏa, Thủy, Thổ là bốn nguyên tố chính yếu. Kẻ tượng trưng cho Thủy và Thổ mang thuộc tính tà, như vậy xem ra Phong và Hỏa lại là thuộc tính thiện.

- Kẻ sắp chết, hồ ngôn loạn ngữ đi. - Con quỷ sai không để ý tới hần, nó rút roi, nhàn nhã quán qua cổ Tôn Ngạo Dạ. - Người nghĩ ra thì sao? Đúng thì sao? Trễ rồi, người sẽ trở thành thức ăn cho ta.

Tôn Ngạo Dạ cười lạnh, sát khí trong mắt hần lan tỏa:

- Đất mà pha thêm nước, thì sẽ thành cát. - Hần lăm bầm. - Nước mất đi sức mạnh mềm mại linh hoạt, đất mất đi sự cứng rắn kiên trì.

Chừng như nhận ra điểm không bình thường, con quỷ sai rít gào, bởi sợi roi nó quán quanh cổ Tôn Ngạo Dạ đang... từ từ tan chảy.

- Khốn kiếp! Người đã làm gì!!!

Chẳng thèm trả lời con quỷ sai, hần dùng một tay nắm chặt lấy sợi xích đang từ từ tan chảy, niệm chú rầm rì, thanh Ngạo Quỷ bên cạnh lóe sáng sắc tím. Tôn Ngạo Dạ kéo sợi xích sắt vào thanh đao, ngay lập tức nó như được tiếp thêm sức mạnh, hút sạch sợi xích sắt vốn đã trở nên mềm như bún kia vào thân đao. Khói xám hắc ám pha lẫn sắc tím mờ lan tỏa, ngay khi Tôn Ngạo Dạ cầm thanh Ngạo Quỷ xuống dưới sàn, ấn chú phong ấn hần lập tức tan vỡ dưới sức mạnh tà đạo vô chừng kia.

- Điểm yếu của người, quỷ sai, là ngay từ đầu đã coi thường ta! - Tôn Ngạo Dạ cười khẩy. - Hơn cả, mắt quan sát của người quá kém.

Không hề để ý một bóng dáng ngay lúc nó lăm nhăm ban đầu, đã rời khỏi căn phòng.

Ở mặt thất phía Nam, nơi cái mà nó tự gọi là Emily Duncan từng ở, số 7 đang tò mò không hiểu sao Tôn Ngạo Dạ lại bảo cô làm như thế, nhưng cô cũng chẳng có thời gian dò hỏi thêm.

Tuy rất thắc mắc, nhưng cô biết rồi sau này cô cũng sẽ có đáp án.

Chả là, ngay lúc con quỷ sai đánh bật cô, Tôn Ngạo Dạ đã nhanh như cắt phóng mấy tờ giấy da khắc đầy thơ văn vào cơ thể cô. Võ công cùng linh hồn lực hần rất mạnh, nên những tờ giấy hết như phi tiêu không hề khách khí chút nào ghim thẳng vào cơ thể vốn cứng ngắc của cô hết như bia bắn đạn vậy.

Rồi hần dùng linh hồn lực, cách không truyền ngôn với cô:

“Đến mật thất phía nam tầng sâu nhất! Dùng linh hồn lực tại cuối đường hầm làm tan chảy mấy tờ giấy này! Ngay!”

Vốn cô cũng không phải kẻ mù đường, rất nhanh đã tìm ra vị trí mật thất phía nam, ấy vậy mà không hiểu sao mấy tờ giấy như giấy gói bánh này lại chảy lý như thế, có làm sao cũng không thể khiến nó tan chảy được.

- Thật cảm ơn anh, số 11! - Số 7 quay ra sau, chân thành cảm kích, nếu không có anh ta thì chắc hiện giờ cô vẫn chẳng thể khiến nó tan chảy đâu.

Số 11 đứng sau nghiêng đầu, ánh mắt sau chiếc mặt nạ sắt có chút nghiền ngẫm khó hiểu.

Có lẽ, tất cả các ác hồn tại lâu đài này đều thức tỉnh rồi.

oOo

Nắm chắc con rối trong tay, nhìn Hàm Uyên có chút lo lắng lẫn hy vọng trước mắt, lại nhìn tới bát máu tuy vẫn còn tươi nhưng sắc đỏ sức sống tựa như dần mất đi.

- Hàm Uyên, cảm ơn cô.

- Không cần cảm ơn! - Hàm Uyên rời rít, chỉ chực bật khóc tới nơi. - Tôi không cần cô cảm ơn, chỉ cần cô khiến tôi sống lại, làm ơn, van xin cô!

Hàm Uyên gục xuống khóc nức nở, mọi nỗ lực cùng sự chống chịu mà cô gồng mình từ nãy tới giờ tan biến, để lại linh hồn mệt mỏi vô vọng. Hơn ai hết, tôi hiểu cảm giác của cô ấy lúc này.

Vuốt ve con rối, tôi thờ dài, thì thầm:

- Cái giá của tôi, là 15 năm tuổi thọ của cô.

Hàm Uyên ngẩng phắt đầu, vội vã đáp ứng, có lẽ cô không nghĩ một ác hồn như tôi lại dễ dàng trao trả sự sống cho cô như vậy.

Thật ra cũng chẳng phải tôi tốt đẹp, nếu thời điểm cô vừa chết mà cứu sống cô ấy, thì đừng nói là 10 năm hay 15 năm, chỉ một năm cô gái ấy cũng không tồn.

Cười khổ, tôi chỉ đành xin lỗi cô gái này thôi.

1 giờ 30 phút của cô, đổi lấy 15 năm sự sống, cái giá này không hề nhỏ đâu, cô gái đáng thương.

Bàn tay trắng bệch cùng móng vuốt đen tuyền của tôi chạm vào bát máu, nhanh như cắt, bát máu như bị vòi rồng hút phải thẩm thấu vào tay tôi với tốc độ không ngờ được, tay còn lại, tôi nắm nhẹ vào cô Hàm Uyên.

- Coi như lời xin lỗi của tôi, sau khi tỉnh lại, cô sẽ không hề nhớ gì cả.

- A...? - Hàm Uyên nửa sợ hãi nửa hy vọng, nhưng chỉ ngay giây sau, cô tan biến.

Bát máu cũng sạch trơn.

Con rối gỗ nằm chổng chơ trên tấm phản.

Căn phòng vẫn sáng đèn rực rỡ, từng tấm bùa cùng sợi dây thừng phong ấn vẫn im lìm như cũ.

Nhưng trong căn phòng, chẳng còn hơi thở tồn tại của ác hồn Trần Gia Trân.

Chỉ còn lại... hình ảnh mờ nhạt đầy thuần khiết của linh hồn trinh nữ Hàm Uyên mà thôi.

Tôi... đã từng là người tốt.

Cho dù... trở thành ác hồn, tôi vẫn mong mình có thể là người tốt, đó là những gì tôi tâm niệm khi giết người.

Thế nhưng thời gian dần trôi, khi bị giam hãm trong tòa lâu đài, tôi hiểu ra rằng, mình chẳng còn là người nữa rồi.

Quan hệ của tôi và con người bây giờ, chẳng qua chỉ là thợ săn và con mồi mà thôi.

oOo

Lâu đài rung rinh, vẫn như phải hứng chịu trận động đất cấp 6, thế nhưng nó cũng chẳng sụp đổ như trong tưởng tượng của mọi người.

Chỉ đơn giản là, bụi đất rơi vãi, hé lộ quang cảnh bên trong trống rỗng chẳng hề có vật dụng gì gọi là sự sống.

Cũng chẳng hề có bất kỳ đồ đạc nội thất nào đáng giá cả.

Từ trụ, chỉ trong thời gian ngắn, gần như bị triệt phá hoàn toàn bởi 12 ác hồn, dẫn đầu là The Tasmania Tiger - số 13.

Nhưng hiện giờ, Tôn Ngao Dạ vẫn chẳng hề biết những chấn động kinh hoàng mà tổng bộ pháp sư phải hứng chịu, hắn chỉ biết sau khi hắn hấp thu lực lượng linh hồn lực hắc ám của con quỷ sai, linh hồn hắn đau đớn như nứt vỡ, mọi cảm giác cuồng loạn khát máu mà hắn tưởng đã phai nhạt cuộn cuộn trào dâng trong hắn như núi lửa phun trào, không cách gì ngăn cản.

Hắn chỉ biết, giờ đây hắn phải giết chóc, không quan người hay ma, cũng chẳng ngại thù hay bạn, hắn phải giết, hắn phải ngửi thấy mùi chết chóc, nếu không, hắn sẽ phát điên!

Và hắn sẽ làm như thế.

Tự sự ngắn của tác giả:

Cảm giác có lỗi quá, mấy vị ác hồn còn lại trong số 13 người ít khi xuất hiện quá.

Chắc chắn ta sẽ bỏ thời gian thiết kế cho mấy vị ấy lên sàn nhiều hơn mới được, hoặc là sẽ viết ngoại truyện về họ thôi.

Rõ ràng là ta viết về phe “ác” mà nhờ, sao càng viết lại càng cảm thấy chả ác tí nào vậy nè.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Canh Bạc

Có gì đó không ổn.

Phải nói là rất không ổn.

Cả căn nhà, vốn dĩ là nơi ăn chài đáng điểm này cho dù là ngày hay đêm thì không khí mập mờ cũng quanh quẩn mới phải chứ.

Thế nhưng tất cả những gì tôi nhìn thấy khi di chuyển ra khỏi căn phòng, chính là... khăn trương.

Không sai, tôi đã thoát khỏi căn phòng giam giữ mình.

Cũng do may mắn tìm được Hàm Uyên, nếu không tôi quả thật chỉ là con cá mắc cạn trong tay Tôn Liêm mà thôi, thế nhưng người tính không bằng trời tính, anh ta vì muốn tôi quy thuận mà không tiếc công tìm một cô gái thuần khiết nhất làm “vật tế”, có ai ngờ lại gặp phải trường hợp gây ông đập lưng ông như thế chứ.

Tuy nhiên, sau khi rời khỏi căn phòng, tôi - hoặc cũng có thể nói là Hàm Uyên - hoàn toàn không hề thấy bóng dáng một pháp sư nào quanh quẩn nơi này, ngược lại, những bóng dáng các cô gái phong trần mang gương mặt hồi hã lo âu, cho dù có được trang điểm kỹ lưỡng tinh xảo đến mấy cũng không thể che lấp được.

Đôi khi, tôi còn nghe ngóng được từ trong những căn phòng vốn dùng để tiếp khách kia từng tiếng rên sợ hãi, hay thậm chí vài vị khách làng chơi còn được lịch sự mời ra khỏi căn nhà vì những lý do tế nhị không tiện nói tới nữa kia.

Rất kỳ lạ, không phải sao?

Chín pháp sư tiến hành bắt giữ tôi cũng không thấy bóng dáng, vì dù sao theo lệnh của người mà họ gọi là tộc trưởng, tôi cũng là ác hồn nguy hiểm mà họ lẽ ra phải canh giữ kỹ càng mà nhỉ.

Nên tự sướng vì vận may không ngờ tới hay thậm tự khổ sở vì bị hất hủi đây trời.

Tóm lại, Hàm Uyên - cũng là tôi - cứ vật vờ di chuyển như oán hồn ra khỏi tầng hai, căn phòng tôi bị giam cầm cuối cùng bên tay trái, về hướng tây, theo phong thủy đây là nơi khuất sáng và thích hợp làm chuyện xấu nhất rồi. Cho nên dựa vào bản năng, tôi nghĩ các vị pháp sư hẳn nhiên là sẽ ngự tọa tại các phóng phía đông, chỉ không biết phòng Tôn Liêm nằm chính xác ở đâu thôi.

Ừm... thực ra tôi còn nhiều thứ muốn làm với anh ta, chứ không chỉ riêng gì chuyện “ăn”.

Nghĩ ra, các pháp sư hẳn thích những nơi cao, gần mặt trời mà, dù sao như thế cũng tiện cho việc tu luyện của họ, tuy rằng Tôn Liêm cũng là loại sói mất

trắng rồi, nhưng tất nhiên tôi nghĩ anh ta vẫn phải biểu hiện một hình tượng pháp sư tiêu chuẩn, cho nên, chà, hẳn là anh ta ở tầng cao nhất phòng trung tâm phía đông.

Vì thế, tôi cứ đi lên tầng, lên đến tầng 6 mới chính thức hết cầu thang để mà đi.

Từ lúc tôi lượn lờ tới giờ, bầu không khí khẩn trương vẫn chực chờ quanh đây.

Mà vẫn chẳng có bóng dáng pháp sư nào.

Sau khi lên tầng 6, tôi bất giác trở nên cảnh giới hơn, cố gắng hết sức niêm phong mọi hơi thở ác hồn của mình, bởi tôi không chắc cái vỏ bọc làm từ máu và linh hồn trinh nữ này có thực sự che được sự tàn độc của chính mình không nữa. Dù sao cẩn thận vẫn hơn.

Thế nhưng một lúc sau, tôi nhận ra rằng mình như thế cũng hóa ra chẳng cần thiết...

oOo

Cuộc họp đã diễn ra khá lâu nhưng mãi vẫn chưa có kết quả chính xác.

Đề Tượng rất tức giận, ông không hiểu vì sao tại thời điểm quan trọng như thế này mà thiếu chủ lại ngần ngừ, phải biết cứ điểm 219 rất quan trọng đối với tổ chức, và hiện giờ nó đang có nguy cơ, không đúng, nên nói là nó đã chuẩn bị sụp đổ, lẽ ra là những pháp sư chủ lực của tổ chức, lại còn ở gần cứ điểm 219 đến như vậy, mọi người nên nhanh chóng sắp xếp hành trang đến đó cứu vãn tình thế mới đúng.

Thế nhưng ngay khi nhận được tin tức tình báo, Tôn Liêm cũng chỉ nhú mày rồi thôi, vẫn quyết định án binh bất động chờ đợi chỉ thị của tộc trưởng.

- Khốn kiếp! Tôn Liêm! - Đề Tượng không nhịn nổi nữa, tính tình ông vốn bộc trực ngay thẳng, giờ phút này chẳng quản địa vị trên dưới mà bộc phát. - Lửa cháy tới mông rồi mà người còn muốn đợi nước từ kinh thành tới sao! Người có còn tỉnh táo không hả, người quên rằng 12 con ác hồn còn lại trong cứ điểm 219 đều có khả năng đọa hóa ác quỷ rất cao sao! Nếu ngay lúc này chúng ta chần chừ thì có thể sẽ gây tổn thất rất lớn về sau! Người là pháp sư mà không biết lo nghĩ cho nhân loại sao! Người... người...

Tận Ty Hải - vị pháp sư có gương mặt u buồn - than thở:

- Tôn thiếu chủ, lần này tại hạ phải đồng ý với Đề Tượng huynh, chúng ta nên khẩn trương đến đó mới phải... bọn chúng thoát ra cũng là chuyện nhỏ, chuyện lớn là cứ điểm 219...

Rồi ông ấy lại than thở, nhìn qua có vẻ như sắp khóc đến nơi.

Hoàng Bắc - vị pháp sư mang đôi mắt màu vàng - cũng lên tiếng ủng hộ:

- Tôi cũng đồng tình với chư huynh, dù sao để thiết kế nên cứ điểm 219, tổ chức đã tiêu tốn bao nhiêu tài lực thì không thể đếm xuể. Chúng ta nên sớm tới đó chấn chỉnh, dù ít dù nhiều vẫn có thể cứu vãn tình thế.

Đa phần trong 9 pháp sư đứng đầu, ai cũng nhất trí với quyết định này, nước xa không cứu được lửa gần, tộc trưởng dù sao cũng không thể nắm bắt tình hình cứ điểm 219 rõ ràng như những pháp sư chuyên môn bắt ma này được. Tất nhiên cũng có một vài lo ngại chưa quyết định, nhưng đa số thắng thiểu số mà thôi.

Đứng trước tình trạng tứ phía đối đầu, Tôn Liêm vẫn yên lặng, gương mặt vẫn thể hiện sự bình thản cùng vô tâm, cứ như thể chuyện cứ điểm 219 sụp đổ là chuyện anh ta có thể dự đoán và nó cũng hoàn toàn trong tầm tay khắc phục. Thân là thiếu thủ của tổ chức, người mà tương lai rất có khả năng lên nắm quyền lãnh đạo, Tôn Liêm tất hiểu rằng cho dù 8 vị pháp sư còn lại có muốn hành động ngay lập tức như thế nào nhưng không có sự đồng ý của anh, họ cũng tuyệt nhiên không thể xuất phát.

Tuy nhiên, khó tránh khỏi lòng căm tức cùng phản kháng về sau.

Tôn Liêm thờ dài, lên tiếng:

- Thôi được, chúng ta sẽ chia quân ra làm hai đội. Một, gồm tôi và Tận Ty Hải sẽ trấn thủ nơi này canh giữ The Sinful, những người còn lại theo Đề Tượng huynh tiến thủ cứ điểm 219.

Đề Tượng nhú mày, thực ra ông nghĩ dù sao số 9 cũng đã bị giam giữ rất kỹ trong rương Hình Tọa rồi, dù cho không có ai canh giữ, thì cũng chả người nào giải thoát nó ra được. Phải biết cái rương đó chỉ có những người mang pháp lực cao cường tương tự 9 pháp sư tại đây mới mở được mà thôi.

Thế nhưng, ông cũng hiểu với bản tính cẩn thận của Tôn Liêm, bảo anh ta như vậy cũng chỉ khiến bản thân thêm việc phiền phức, chỉ đành đồng ý rồi nhanh chóng tập hợp mọi người thu dọn hành lý hành động ngay lập tức.

Bảy vị pháp sư lục tục rời đi nhanh như gió, chỉ chừa lại Tôn Liêm cùng Tận Ty Hải.

- Tôn thiếu chủ... đừng trách ta nhiều lời, - Tận Ty Hải chột lên tiếng, - có những chuyện nên để nó trôi qua đi thì hơn.

Tôn Liêm bật cười, không để ý tới Tận Ty Hải, anh ta chỉ phát tay ra hiệu đuổi khách.

Tận Ty Hải thở dài ra chiều bất đắc dĩ, ông là một pháp sư lớn tuổi, nếu xét về thâm niên thì cũng xứng bậc cha chú của Tôn Liêm, bị hậu bối đối xử như vậy cũng chỉ có thể trách bản thân vô năng thôi.

Chờ khi Tận Ty Hải rời đi, cánh cửa đóng kín trở lại, gương mặt Tôn Liêm mới từ vẻ vô ba bình tĩnh trở nên hằn học ngoan độc. Anh ta đứng bật dậy, tức giận gạt bỏ hết tất cả những món đồ trên bàn, từ giấy tờ bút viết tới những vật trang trí thủy tinh.

Âm thanh loảng xoảng vang dội trong căn phòng, như muốn minh chứng cho con tức giận chưa hề nguôi ngoai của chủ nhân nó.

Chỉ một chút nữa thôi.

Một chút nữa là anh ta có thể thành công rồi.

Nắm giữ Sinful chỉ là một nước cờ cần thiết, quan trọng ở chỗ nó là một nửa linh hồn của Tasmania Tiger, nếu như nắm bắt được nó thì chuyện sai khiến ác hồn mang khả năng lớn trở thành ác quỷ kia cũng là trong tầm tay. Nếu hắn trở thành ác quỷ, Tôn Liêm anh ta chẳng phải sẽ thống trị tất cả hay sao.

Phải biết tự cô chí kim, loài người chưa một lần giao chiến thành công với ác quỷ chứ đừng nói là điều khiển nó. Dù sao cuộc chiến mà loài người cần phải lo là với ác hồn và yêu ma quỷ quái, còn từ ác quỷ trở lên ư? Đó là chuyện của thiên thần thánh phật lo.

Tôn Liêm hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn cơn cuồng nộ từ đáy lòng, không sao cả, dù sao nắm được Sinful mới là quan trọng, bây giờ không còn thời gian thư thả cho nó nữa, anh ta phải sớm dùng biện pháp mạnh trấn nó vào khuôn khổ mới phải đạo.

Quay người định ra khỏi phòng, Tôn Liêm sững người, ngạc nhiên trước những gì bản thân đang thấy.

Trước mặt anh ta, một hình ảnh mờ nhạt yếu ớt chỉ chực tan biến của một thiếu nữ xuân thì chớm nở, cô gái ấy rất xinh đẹp, vẻ đẹp thuần khiết cùng hơi thở trong trắng quấn quanh tôn nền sự thánh thiện của một linh hồn trinh nữ.

Tôn Liêm nhú mày, vì sao linh hồn cô ta còn ở đây? Điều này có thể nói lên hẳn là Sinful vẫn chưa hấp thụ chén máu tươi đó, hừ, đúng là thân lừa ư ả nặng.

Cô gái ấy ngơ ngác nhìn anh ta, sự hoang mang mù mịt thể hiện rõ trên gương mặt lúc mờ lúc tỏ kia. Dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô chỉ đứng ngơ ngẩn như thể chứ chẳng có phản ứng gì.

Tôn Liêm nhìn sắc trời, không còn sớm nữa rồi.

Anh ta tiến lại gần linh hồn trinh nữ kia, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Khiến cô phải tuyệt mệnh là lỗi của tôi, nhưng sự hy sinh của cô là cần thiết và sẽ được nhớ đến.

Rồi giơ tay, định bụng dùng thuật pháp trấn an, dù sao cô là một linh hồn thuần khiết không thể đối phó như những ác hồn, nếu dùng vũ lực nặng có thể phản tác dụng là chẳng thể ảnh hưởng tới cô ấy dù chỉ một chút.

Cô gái như bừng tỉnh khỏi cơn mê, gương mặt cô hốt hoảng, lùi lại, cô nức nở nói:

- Anh! Là anh! Vì sao lại đối xử với tôi như thế... tha cho tôi, làm ơn tha cho tôi...

Tôn Liêm sững người, anh ta cũng là lần đầu đối mặt với một linh hồn thuần khiết bậc này, quả thật có chút ngại ngần, thế nhưng nghĩ tới những gì bản thân đã trải qua, Tôn Liêm vẫn cắn răng tiến tới gần, ép linh hồn ấy sát vào kết giới căn phòng.

Linh hồn không còn chỗ để lùi, cô sợ hãi bám víu xung quanh, chừng như biết được mình rồi cũng sẽ bị bắt, cô thụp người xuống, nức nở trốn tránh.

Tôn Liêm thở dài, quỳ một gối đối diện với linh hồn ấy, là một linh hồn thuần khiết, hẳn chẳng cách nào dùng các loại thuật pháp với cô được, phần vì nó chẳng có tác dụng, hoặc giả có tác dụng cũng đủ khiến linh hồn cô tan biến, phần vì cách ấy cũng tiêu hao nhiều pháp lực, mà anh ta thì cần giữ sức trước những tình huống bất ngờ nữa chứ.

Cách tốt nhất vẫn là, trấn an và ru ngủ.

Cũng may đó lại là một trong những bản lĩnh của Tôn Liêm anh.

- Cô gái, không phải là tôi đã giết cô, mà chính là những ác hồn quỷ dữ đã ra tay rù quyến giết hại. - Tôn Liêm cất tiếng, chất giọng bình thản của anh ta giờ đây mang nét an ủi dịu dàng, thật sự khiến người ta yên tâm và mang ý ỷ lại. - Không cứu được cô, là lỗi của tôi, nhưng tôi sẽ cố hết sức để cô có thể yên nghỉ an lành.

- Sao... có thể... tôi sắp kết hôn... vì sao lại đối xử với tôi như thế! - Cô gái vẫn ôm mặt, nức nở.

Nhìn linh hồn lúc mờ lúc tỏ của cô, Tôn Liêm biết cô ấy chắc chắn trấn trụ được lâu, đành ra sức thôi miên hơn nữa.

- Dù sao chết cũng không phải là hết, nhưng gì kiếp này cô chưa làm được tôi sẽ cố giúp cô làm, cô tích đức cả đời, trong sạch cả đời, trời cao tuyệt

không làm ngờ trước cô, chỉ cần cô chịu nhìn sang hướng khác chắc chắn sẽ có ngày mai tươi sáng, cô hãy nghĩ tới...

Tôn Liêm chợt yên lặng.

Không phải anh muốn thế, nhưng quả thật anh ta không thể nói được gì nữa, mọi hành động cũng như khả năng vận hành cơ thể đều rời xa anh ta trong khoảng khắc.

Anh ta há miệng, cố sức tìm cách thoát khỏi sự khống chế, nhưng chỉ lực bất tòng tâm.

Trước mặt anh ta, hình ảnh của linh hồn trong trắng kia dần thay đổi, từ yếu ớt vô lực trở nên hữu hình hơn, càng lúc càng rõ ràng trở thành một gương mặt hoàn toàn khác hẳn.

Tròng mắt đen tuyền, gương mặt cười cười vui vẻ ấy lại khiến sự tàn độc điên dại của chủ nhân nó tăng cao. Từ hai khóe mắt, những đường gân xanh hiển hiện rõ rệt, khiến cho gương mặt vốn mang nét dễ thương dịu hiền kia trở nên dữ tợn khác thường.

Những tổ hợp trái dấu ấy, không thể nghi ngờ chính là số 9 - The Sinful.

Từ khóe mắt, Tôn Liêm hiểu rõ lý do anh không thể cử động được, chính là bởi bàn tay ác hồn của nó đã xuyên thẳng vào tim anh ta rồi.

Cười khò, thật không ngờ Tôn Liêm anh, cẩn thận mưu tính cả đời, lại thất bại bởi con ác hồn chẳng rõ nguồn gốc như thế này.

oOo

Trong bốn cột trụ chính, ba đã bị phá hủy.

Vốn chỉ còn một cột trụ, chuyện phá hủy nó cũng chắc cần các ác hồn ra tay, chỉ cần một thời gian ngắn nó cũng sẽ tự hủy diệt.

Cũng vì thế, các ác hồn còn lại ai cũng có khả năng tư duy nhất định rồi, chẳng người nào muốn tổn công cũng như linh hồn lực đã phá một thứ mà họ biết chắc nó cũng sụp đổ.

Chỉ có số 7 thì khác.

Cứ giống như mỗi giờ trôi qua, cô ấy lại đẹp thêm một chút, gương mặt với từng đường nét sắc sảo quyến rũ, đôi mắt xanh lục càng lúc càng hữu thần, và đáng người mỗi lúc một uyển chuyển hơn cả.

Tư duy số 7 vẫn không thể hoàn toàn linh hoạt, nhưng có những cảm xúc tựa hồ vui vẻ lan tỏa trong cô, phần vì sắp sửa thoát khỏi nơi này, phần khác vì coi như mình cũng giúp ích được cho số 9.

Cái cảm giác giúp đỡ được người khác, đã lâu lắm rồi cô không nhận thức được, có lẽ thật lâu thật lâu trước đây, cô cũng từng thích giúp người ta như thế.

Số 7 vô thức mỉm cười, nụ cười nhẹ ấy khiến gương mặt vốn xinh đẹp của cô nổi bật hơn cả, thật sự đủ sức chiếu sáng cả khán phòng.

- Ôi ôi, số 7, không ngờ cô lại là người có nhan sắc như thế! - Số 2 bên dưới bật thốt, phá tan không khí yên bình hiện có. - Thật làm trái tim tôi thổn thức, sao tôi và cô lại gặp nhau muộn như thế! Không được, số 7, hay là chúng ta kết hợp đi.

Số 7 cúi xuống, lẩm bầm:

- Trái tim anh ở đâu?

Số 2, lúc này chỉ có cái đầu, còn phần thân và chân thì mất tăm, cứng họng trăn trối nhìn số 7.

- Không được rồi! Số 7, sao cô lại nói chuyện giống số 9 như thế! - Số 2 muốn khóc rồi, vì sao bất kỳ ai tiếp xúc qua với số 9 đều trở nên quái dị như thế chứ, không vui chút nào hết.

Thật ra anh ta cũng quên, chính bản thân anh ta cũng trở nên càng lúc càng lảm lòi sau khi giao thiệp với số 9.

Số 7 không để ý anh ta, vẫn tiếp tục chờ đợi.

Hiện giờ cả 10 ác hồn đều tập trung chờ đợi nơi này, ngoại trừ số 1 và số 13 không rõ đang ở đâu thôi.

Cũng bởi vì, nơi này chính là trụ cột cuối cùng của cả tòa lâu đài.

Chỉ cần nó ngã đổ, tất cả 12 ác hồn còn bị giam giữ sẽ được giải thoát.

Không khí yên ắng, thỉnh thoảng có vài tiếng động kỳ dị do những ác hồn phát ra, ấy thế cũng không hề ảnh hưởng đến sự hân hoan vui sướng trào dâng của họ, dù họ có thích bóng tối như thế nào, nhưng cảm giác bị giam giữ thì chẳng ai yêu thích được cả.

Đương lúc ấy, một tiếng bước chân chậm rãi đều đặn vang lên.

Có cảm giác không bình thường, số 7 quay lại, nhìn thấy số 13 đang tiến tới.

- Số 13... anh đã tới...

Tôn Ngao Dạ không trả lời số 7, hắn chỉ đưa mắt nhìn một lượt 10 ác hồn xung quanh, mỗi ác hồn đều có ngoại hình kỳ dị tới khó coi, tất nhiên là ngoại trừ số 7, nhưng dù thế nào thì hương vị đồng loại cũng quanh quẩn trong không khí vậy thôi.

Thường thì nếu là đồng loại, hắn cũng nhắm một mắt mở một mắt lơ đi cho xong, dù sao tốn công giết chóc bọn chúng chỉ tổ tốn linh hồn lực lại chẳng thu được bao nhiêu, có thể coi là làm ăn lỗ vốn.

Tuy nhiên, cảm giác giết chóc thì vẫn sẽ giống nhau thôi.

Trong những lúc như thế này, khi mà bản năng muốn chém giết của hắn tăng cao, hắn cũng không ngại lưỡi dao mình liếm máu của chúng.

Tôn Ngao Dạ cười lạnh.

Số 11 cũng coi như ác hồn bản lĩnh nhất trong 10 ác hồn ở đây, ánh mắt sau chiếc mặt nạ sắt nheo lại, rồi nhanh như cắt, anh ta nhảy đến cạnh số 7 và đẩy bật cô ra, bản thân thì tựa lực đẩy ấy cũng lui lại ba bước.

Thành công giúp số 7 tránh thoát một đòn chí mạng.

Số 7 giật mình, ngơ ngác nhìn nơi mình vừa đứng tan tác bởi đòn chém đầy uy lực kia, cô lảo lảo:

- Mạnh thật đấy!

Số 2, vốn ở gần đó nên uy lực của cú chém khiến cậu chàng văng ra xa, lúc này nghe số 7 nói như thế, tức khí la toáng lên:

- Đó không phải trọng điểm được không! Trọng điểm là anh ta muốn diệt cô đấy! Lẽ ra cô nên chất vấn anh ta mới đúng chứ!!!

Số 10 - ác hồn với dây nhợ thông lòng qua não, thành quả của những cuộc thí nghiệm vô nhân đạo - cũng chú ý tới động tĩnh bên này, cô ấy bò lui lại, gầm gừ khe khẽ.

Sát khí của số 13, đã khiến toàn bộ ác hồn tụ tập nơi này chú ý.

- Tôn Ngao Dạ! Ngươi mau trấn tĩnh lại đi! - Chu Ôn vội vã tung người ra khỏi tầm vãi, lên tiếng.

Tôn Ngao Dạ liếc mắt về phía Chu Ôn, hắn cười khẩy:

- Ta rất bình tĩnh! - Đoạn, hắn vuốt ve thanh Ngao Quý. - Chỉ có điều, ta đang muốn giết chóc, cảm phiền các ngươi vậy.

Chu Ôn thật sự, thật sự rất muốn giơ ngón tay giữa với hắn!

Nào có cái kiểu muốn giết người như hắn chứ, đúng là không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn!!!

- Ngươi không nên nói như thế! Chẳng có chút phong vị gì cả! - Chu Ôn tức tối lẩm bẩm. - Dù sao khi hăm dọa người ta cũng nên có phong cách một chút, kiểu như ta sẽ giết ngươi, mau mau van xin ta đi, hoặc là nạp mạng ngay, ngày tàn của ngươi đã đến. Thật là, đồng nghiệp bao lâu, những chuyện này còn cần ta chỉ đạo sao!

Số 2 gần đó lại la oang oang:

- Vấn đề này cũng không phải là trọng điểm được không! Trọng điểm là hắn muốn giết chúng ta! Là chúng ta đấy!!!

Các ác hồn còn lại gât gù, đúng là trọng điểm rồi.

Quan trọng, là ngươi làm được không?

Các ác hồn dù có yếu hơn Tôn Ngao Dạ, nhưng hắn chỉ có một mình mà thôi.

Nhất thời, bầu không khí giương cung bạt kiếm bao trùm cả đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Là Ác Hồn Thì Đã Sao?

Tôi hiểu rõ rằng, bản thân mình chẳng qua chỉ là những đoạn rời rạc và mà thành thôi.

Không hề có thực thể, thì cũng chẳng thể có được một cảm xúc nào trọn vẹn cả.

Giống như, đầu não là nơi con người ta tư duy suy nghĩ, thế nhưng trái tim mới là nơi cất chứa trọn vẹn tâm tình, cho dù khoa học đã chứng minh rằng mọi cảm xúc cũng là do các tế bào thần kinh não bộ tiết chế mà thành chẳng nữa, thì không thể phủ nhận cảm giác rõ rệt nơi trái tim vẫn chi phối tất cả.

Cho nên, ác hồn chúng tôi vẫn rơi vào những giới hạn nhân sinh thường tình, không có thực thể nên chẳng hề có trái tim, cái chúng tôi có chả qua chỉ là những tàn tích xưa cũ từ thời còn tại thế mà thôi.

Tuy nhiên, không có nghĩa là chúng tôi hoàn toàn là những bộ máy không cảm xúc.

Như tôi đã nói, cảm xúc lúc chết là cảm xúc rõ rệt và đậm sâu nhất trong cuộc đời làm linh hồn của chúng tôi.

Với tôi, là sợ hãi và không cam tâm.

Lúc này đây, cảm xúc không cam tâm cùng cuồng bạo ghen tỵ ẩy dội lên trên tất cả, lấn át hết thảy những tươi đẹp bình thường mà tôi cố chấp nhặt từ những mảnh vụn ký ức.

Sự điên dại ẩy hệt như mãnh thú, cuồng loạn điều khiển tâm trí tôi, khiến tôi gần như khó có thể khống chế chính bản thân mình, đặc biệt là trước con mồi mà bản thân đã chọn lựa từ trước này.

Tôi vô thức bật cười khùng khục, tiếng cười có vẻ trầm bổng ẩy nếu nghe qua tuyệt nhiên bạn sẽ chẳng thể liên tưởng nó với con ác hồn dờ hoi mà bạn thấy trước đây được.

Nhìn Tôn Liêm, tôi thấy được những hoài nghi cùng cảm tức của anh ta.

Tập trung tư tưởng, dù sao tôi đã nắm bắt được phần “tình” trong trái tim anh ta, cũng coi như anh ta hết đường chống cự, chà chà, quả đúng là một màn gay cấn.

Khi nhìn vào ký ức của Tôn Liêm, tôi chỉ có thể than thầm quả là một màn cầu huyết kinh điển ngôn tình ngàn năm có một, thực sự là chó má mà.

Diễn hình thế này, chàng trai nghèo khó vùng nông thôn có mối tình sâu đậm với nàng thanh mai trúc mã, hai người tự hẹn ước chung thân, thế nhưng chàng trai cũng chính là con trai vu nữ của làng, trọng trách lên thành phố báai sư học nghệ tuyệt không thể trốn tránh. Hai người đành buồn buồn tui tui chia tay hẹn ước ngày chàng về cũng là ngày em đội khăn đỏ tiếp đón.

Chàng trai mang tâm tình phẫn chấn lên kinh, à không, lên thành phố dùi mài kinh sử, lại nhằm, là học nghệ, thời gian thấm thoát thoi đưa, khi chàng đã có những bước thành tựu nhất định muốn trở về thực hiện lời hẹn ước xưa thì lúc nào cũng có những chuyện nọ xọ chuyện kia cản trở, mãi sau 5 năm mới có dịp về lại chốn cũ, mới hay nàng đã rời khỏi nhân thế từ khi nào.

Thì ra, nàng vốn dĩ đã bệnh nặng quán thân từ lâu, chẳng thể chờ tới ngày chàng trai áo gấm vinh quy trở về.

Đến thế thì thôi, chàng trai vì buồn tình, đâm ra trách người ân sư dạy dỗ mình bao lâu vì cản trở ngày chàng trở lại trùng phùng với người yêu lần cuối, nào có hay ân sư cũng vì nghĩ cho chàng ta thôi, thời điểm nàng ta nguy kịch cũng là lúc chàng đang trong giai đoạn nguy hiểm của sự đột phá pháp lực, nếu có trở ngại tuyệt chẳng thể đại thành nhanh chóng mà có khi phải lâm lữ cả đời.

Nhưng chàng trai đã bị thù hận che mắt, chỉ mong muốn phải trả thù, mà thực ra tôi cũng chả hiểu là trả cái con mẹ thù gì nữa trong khi nàng ta quả thật là mệnh cách dương thọ đã tuyệt, anh ta có trở về gặp lần cuối thì chuyện cũng có thay đổi con mẹ nó được cái chi đâu. Cùng lắm thì hủy đi một thân pháp lực rồi xách cuốc làm ruộng thôi.

Với cái loại mạng tư tưởng trả thù xã hội biến thái này, kiểu gì cũng sẽ trở nên xấu xa, không khéo lúc ẩy anh ta lại trách vị sư phụ mình rằng “sao lúc ẩy thấy không ngăn tôi, tôi hận thầy!!!” ẩy chứ.

Nhưng chuyện không chỉ có như vậy.

Có lẽ trong quá trình sa vào tà đạo, lòng tham anh chàng dần dần bị ma quỷ rù quyến, chàng ta không chỉ muốn trả thù ân sư, còn muốn chiếm đoạt những vị trí tốt đẹp trong cả tổ chức, thậm chí trên cả song giới là nhân giới và âm giới nữa.

Tôi vô thức gật gù, quả là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, tất nhiên là tôi chẳng phải sóng trước chi cho cam vì tôi chả muốn chết tươi trên bờ cát, nhưng ý tôi ở đây là không có kẻ tham nhất, chỉ có kẻ tham hơn.

- Tham lam vô tình như người, mà lại muốn nhân danh tình yêu để đòi công đạo? - Tôi mở mắt, lăm bằm. Nhìn Tôn Liêm gương mặt đau đớn vụn vụn

nhưng vẫn cố hết sức giữ tinh thần trấn tĩnh, tôi không thể phủ nhận giới pháp sư cũng có cách dạy.

- Nếu Gia Ân biết được những điều mà ngươi làm, cô ta liệu có nhận ra người cô từng yêu không? - Tôi siết nhẹ bàn tay, vốn nắm giữ trái tim Tôn Liêm, khiến gương mặt hần trắng bệch, hần bật thốt những âm thanh vô nghĩa, hô hấp khó khăn nhưng vẫn găm đôi mắt hần học tàn độc vào tôi.

Giữa tôi và hần, rốt cuộc ai mới là ác hồn chứ?

- Ở rừng hạnh ngày hôm ấy, nơi người ước hẹn với ta, liệu người có hay trái tim ta chờ đợi trong vô vọng, lối về nào cho chúng ta khi ánh nhìn người nay chẳng còn mùa hạnh năm nào, chỉ còn xuân sắc phong lan... - Tôi lầm nhảm hát, đây là bài hát dân ca mà cô gái Gia Ân vẫn hay hát trong những ngày nắm tay dạo chơi trên núi rừng cùng Tôn Liêm, hình ảnh mà tôi thấy là một cô gái trẻ trung đầy sức sống, hết như nhựa sống tươi xanh tuôn trào lúc nào cũng vui vẻ. Chính sự hồn nhiên ngập tràn ánh xuân ấy đã cuốn hút Tôn Liêm, nhưng những lúc cuốn mình trong tham vọng và cái mà bản thân anh ta tự gọi là vì tình yêu, liệu có khi nào anh ta nhớ đến không?

Đôi mắt Tôn Liêm mờ đi, hiển nhiên là anh ta cũng nhìn thấy những hình ảnh tôi muốn cho anh ta thấy.

Nắm tay nhau, giữa rừng xanh nước thẳm, nơi dòng suối, nước róc rách reo vang, đôi ta trao nụ hôn đầu. Hay là, một ngày mưa đầu hạ, cái nóng vốn bị đẩy xa, thế nhưng trong căn nhà gỗ khung cảnh lại còn hơn cả nóng bỏng khi đôi ta trao nhau nhưng gì thuần khiết trong sáng nhất của lần đầu tiên. Hoặc lại đến, ngày nắng vì chàng mặc lên bộ váy đồ tươi đầy sức sống, khuôn mặt cười vui nhưng mắt đắm nước, nghẹn ngào cầu: “Em chờ anh!”

Theo từng dòng cảm xúc, gương mặt Tôn Liêm cũng ngày một mơ màng.

Cho tới khi tôi khơi gợi hoàn toàn những tội ác của anh ta.

Khởi đầu là phản bội tình yêu mà anh ta tôn sùng. Vì trả thù, đã bao nhiêu lần ngươi lừa người dối mình tự cho bản thân là bất đắc dĩ lao vào vòng tay của kẻ khác, thỏa mãn dục vọng?

Tự cho là bản thân vì tình yêu, ngươi có thể thoải mái hủy diệt sinh mệnh người khác để tu luyện tà đạo, liệu ngươi có hay những người ngươi hủy hoại bọn họ cũng có những hạnh phúc giản đơn của chính họ?

Lừa gạt, phản bội, dối trá cùng thâm hiểm, chẳng lẽ tất cả nhờ khoác lên bộ áo màu hồng mang tên “Tình yêu” thì có thể tránh khỏi trừng phạt sao?

Xin nhò, bớt ảo tưởng đi, đừng làm tôi buồn nôn chứ.

- Dù sao... ngươi muốn nắm giữ Tasmania Tiger, số 13, nhưng ngươi lại chẳng hề hiểu gì về con bài mà ngươi cho là át chủ cả... - Tôi ghé sát vào mặt Tôn Liêm, hơi thở thoai thóp yếu ớt hoảng hốt của anh ta phả vào người tôi, mang theo vị tanh ngọt ngai ngái của máu tươi. Tôi thừa hiểu, những cảm xúc dồn dập lên xuống khác thường nhưng lại luôn cố ức chế của anh ta sắp tới lúc nổ tung.

Sai lầm của Tôn Liêm, là đánh giá tôi quá thấp.

Nhưng cũng không thể trách anh ta, bởi vì tất cả những gì tôi thể hiện quả thật chẳng thể khiến người ta đánh giá cao được.

Dù sao, ác hồn muôn hình vạn trạng, loại người sao có thể thật sự thấu hiểu chứ... có cơ thể dù rất tốt, nhưng cũng bị giới hạn bởi nhân sinh quan của cuộc đời.

Chừng như nghĩ ra điều gì đó, tôi mỉm cười hỏi:

- Ngươi muốn sống? Chỉ bằng ngươi theo ta, sau này khi đại sự của ta thành, ta có thể dễ dàng trả đại thù cho ngươi, cho ngươi một tương lai phong quang vô tận với tư cách người đứng đầu tổ chức, tiền quyền song thu?

Ánh mắt Tôn Liêm lóe lên niềm hy vọng.

Hừ, tôi cười phá lên, tiếp lời:

- À, ta đùa thôi! Ta thì làm gì có cái chi gọi là đại sự chứ.

Chủ yếu là ta... muốn trả lại những lời mà ngươi đã từng nói với ta thôi!

Rồi, không kịp để ánh nhìn tuyệt vọng lóe lên trong mắt gã, tôi siết mạnh bàn tay.

Bóp trái tim của kẻ tham lam tàn độc kia nát vụn.

Và, nhìn sự sống rút dần đi trên gương mặt vụn vụn của anh ta.

oOo

Khi tôi rút tay, cũng là lúc thân thể Tôn Liêm đổ sụp xuống.

Rồi từ khối thân thể hầy còn hơi ấm kia, một linh hồn nhờ hình thành, thật khiến tôi liên tưởng đến những phản ứng hóa học, nhưng lần nào cũng như

lần nào, đối diện với những linh hồn mang đầy tội lỗi cũng những cảm xúc trái chiều lúc chết này, tôi vẫn cảm thấy chúng xấu xí không chịu nổi.

Tôn Liêm hiện ra, dần trở nên hữu hình, không để anh ta mờ mắt, tôi giờ tay hấp thụ toàn bộ linh hồn ấy ngay lập tức.

Tôi cũng đang rất vội, nên ăn ngay khi còn nóng rồi chuồn thôi.

Tất nhiên tôi chẳng có vị giác, nhưng cái cảm giác một ác hồn hấp thụ linh hồn mà nó thiên tâm vạn khổ nghĩ đủ thứ quỷ kế từ giả ngu cho tới giả điên để chiếm đoạt, lại nhận ra linh hồn ấy mang nguồn lực gần như cao nhất mà nó từng ném thì khỏi nói cũng hiểu là các bạn chả thể nào lường tượng ra được rồi.

Tôi liếm môi thích thú, tất nhiên là đó chỉ là một hành động thể hiện sự đắc ý thôi, dù sao vị giác của tôi hiện giờ cũng không nằm ở lưỡi.

Bỗng, một tiếng thở dài khổ sở vang lên khiến tôi giật mình hồi tỉnh từ cơn mê do nguồn linh hồn lực ngon lành mang lại.

Quay phất người, đối diện với tôi là vị pháp sư Tận Ty Hải, không rõ ông ta đã đứng đó từ khi nào...

Tôi nheo mắt, cảnh giác mười phần, móng vuốt gần như thủ sẵn chuẩn bị tấn công. Qua ký ức Tôn Liêm, tôi biết Tận Ty Hải chẳng hề hiền lành như những gì ông ta thể hiện, tôi cũng rõ ràng bản thân hiện thời chưa phải đối thủ của ông ta, nhưng tôi cũng không muốn một lần nữa bị giam hãm, không muốn bản thân phải chịu chi phối lần nữa.

Dù sao, với những sức mạnh tôi chưa sử dụng, không chắc có thể nắm phần thắng, nhưng phần “tẩu” thì cũng nắm được vài phần.

- Ta thật không ngờ... Tôn thiếu chủ lại phạm phải nhiều sai lầm như thế, quả là tuổi trẻ bông bột, tuổi trẻ bông bột... - Tận Ty Hải nức nở cảm khái.

... Được rồi, ông ta hẳn không có gian tình với vị Tôn Liêm đâu nhỉ, tôi nhìn rõ trong ký ức anh ta làm gì có chuyện đó đâu.

Tất nhiên là tôi cũng chẳng ngạc nhiên sao ông ta lại biết, dù sao thói quen của tôi khi nhìn vào ký ức người ta là đọc ra mồm mà.

Tôi không đáp lời, vẫn tuân thủ quy tắc địch bất động ta bất động.

Tận Ty Hải cảm than xong, quay lại nhìn tôi, ông ta vẫn giữ gương mặt buồn tui nói:

- Còn cô, ta thật không ngờ, kẻ như cô vậy mà cũng là pháp sư...

Tôi chán động... cái này thì phải đỉnh chính gấp:

- Tôi không phải!

- Không phải ư... - Tận Ty Hải ngạc nhiên. - Vậy thì có khả năng... khi còn sống cô cũng tiếp xúc với pháp lực... hoặc, cô có năng lực ngoại cảm nào đó chăng?

- Hahaha, ông nói đùa sao? - Tôi mặt không đổi sắc đáp, vẫn cực kỳ cảnh giác đề phòng ông ta.

Tận Ty Hải quan sát tôi, rồi ánh mắt ông hướng về một hình thể lơ lửng trong suốt nằm gần đó, mắt lóe lên sự ngạc nhiên, và khi ánh mắt dời tới bàn tay còn lại của tôi - bàn tay tôi vẫn cố giấu sau lưng nhưng vẫn không ngăn được màu đỏ tươi hết như lược chín cả cánh tay ấy thì cả gương mặt ông ta biến thành khuôn hoảng.

- Thật không ngờ... rốt cuộc cô là gì? - Ông ta lẩm bẩm.

Tôi biết sự ngạc nhiên của ông bắt nguồn từ đâu.

Nắm giữ trong tay toàn bộ nguồn gốc sinh mạng của một trinh nữ, thế nhưng lại chẳng hề tiêu hóa nó. Hệt như bạn nhìn thấy một con dã thú hoang đại ngâm trong miệng một miếng thịt tươi ngon bậc nhất vẫn chảy máu ròng ròng, bản thân nó thì lại đói cồn cào, nhưng nó lại chẳng ăn miếng thịt mà chỉ ngâm nó chạy lon ton khắp núi rừng.

Có những cái gọi là bản năng.

Con người hơn dã thú ở chỗ, chúng ta có cách chiến thắng bản năng.

Linh hồn - nếu là linh hồn bình thường vô dục vô cầu - thì chẳng hề có bản năng, họ sẽ rất nhanh siêu thoát, nhưng chỉ cần có một cảm xúc không nên thì chẳng thể siêu thoát, nếu không trở thành ác hồn thì cũng tan biến, chẳng phải kết cục hay ho. Dù đường nào thì cái gọi là lý trí tư duy cũng đi toang cả thôi.

- Cô... cô không thể là ác quỷ! - Tận Ty Hải lắp bắp, vẻ đau khổ buồn bã hoàn toàn đi đâu mất. - Ta nhìn ra được cô chưa thắng tới cấp này.

Tôi gật đầu, không phủ nhận làm gì cái sự thật hiển nhiên đó.

Về mặt Tận Ty Hải đen lại, ông ta gần giọng:

- Như thế, ta tuyệt không để cô sống! Kê như cô nếu để tồn tại quá nguy hiểm!

Tôi cười khẩy, liếc nhìn linh hồn Hàm Uyên mờ ảo đang mê man dưới đất, đáp:

- Tôi chẳng ngại đánh với ông một trận, tuy nhiên, cô gái này thì không đợi được, chỉ bằng hãy để tôi cứu xong cô ta, sau đó chúng ta một lần giải quyết cho xong.

Tận Ty Hải chấn động, ông đơ ra như chưa hiểu tôi đang nói gì.

- Tôi biết ông hoài nghi một ác hồn như tôi sao có thể cứu người, - Tôi vẫn lờ đi, tiếp tục. - nhưng đây không phải là cứu người, đây là giao dịch! - Dời mắt khỏi Hàm Uyên, tôi nghiêm túc nhìn Tận Ty Hải, không hề bông đùa, cũng chẳng mưu toan, tôi đang đối diện với Tận Ty Hải bằng chính con người thật của mình, một ác hồn chân chính. - Là giao dịch của tôi và cô ta, cô ta giải thoát tôi, tôi cứu sống cô ta, chẳng hề mang danh nghĩa lương thiện! Tuy nhiên, ông là một pháp sư của tổ chức S, ông phải hiểu thiếu chủ nhà ông đã gây nên tội nghiệt gì và cô gái này có đáng chết không nếu ông chỉ vì một phút chính nghĩa của bản thân mà hủy diệt đi quyền được sống của một cô gái thuần khiết nhất. Ông cũng như tôi đều hiểu, dương thọ của cô ta chưa cạn, và tội nghiệt đó đều tính trên đầu Tôn Liêm, nay Tôn Liêm đã chết, nhưng không có nghĩa luật nhân quả sẽ bỏ qua!

Tận Ty Hải dờ dẫm, rồi một lúc sau, ông thở dài bất lực, trở lại thành một con người buồn khổ xót thương lúc trước:

- Đáng tiếc a đáng tiếc, nếu cô còn sống, tuyệt đối là nhân tuyển hiếm có cho chức vị nữ pháp sư dẫn đầu tổ chức... Ồi tiếc thay, tài năng tiềm ẩn như vậy, nhân cách rõ ràng như vậy lại đi lầm đường... - Đứng sau tính lược một vụn chữ.

Tôi lờ ông ta, chạm tay vào Hàm Uyên, ngay lập tức linh hồn cô như cây tầm gửi cuốn chặt vào tay tôi, đoạn quay người rời khỏi căn phòng, hướng tới nơi thân xác Hàm Uyên đang dần cứng đờ chờ đợi, biết thừa Tận Ty Hải đang một bước không rời đằng sau.

Tôi chẳng phải trốn tránh hay câu giờ.

Tôi sẽ cứu Hàm Uyên, như tôi đã nói.

Tôi cũng sẽ đánh trận chiến này với Tận Ty Hải, vì tự do của tôi.

Và tôi sẽ làm như thế, tuyệt không chùn bước hay sợ hãi!

Nghĩ mà xem, tôi cũng là ác hồn giết 40 mạng người đấy nhá!

oOo

Lâu đài cứ điểm 219 sụp đổ.

Tứ trụ sụp đổ, lâu đài cũng sụp đổ.

Thế nhưng trong đồng tro bụi hoang tàn ấy lại chẳng hề bình lặng, cuộc chiến giữa 12 ác hồn kinh hoàng bậc nhất vẫn diễn ra không ngừng nghỉ.

Tôn Ngạo Dạ quá mạnh, cho dù bị 11 ác hồn vây công, hắn cũng chẳng hề chùn bước một nhọc lui lại, từng đòn tấn công, từng nhát chém hay cái lách mình phòng thủ đều mang tính chí tử chí mạng, tuyệt không chừa đường lui. Hắn muốn giết, hắn tận hưởng quá trình giết chóc, đây chẳng phải đánh đấm gì mà với hắn, giống như một việc phải làm hằng ngày như bạn ăn cơm vậy thôi.

Các ác hồn còn lại, dựa vào nhân số nên tạm thời không tổn thất về số lượng, nhưng không phủ nhận họ cũng chẳng thể kiềm chế hay đã bại Tôn Ngạo Dạ được, hơn nữa cũng vì kết giới mà hắn tạo thành, họ cũng tuyệt không thể bỏ trốn.

Tình thế giằng co như vậy, đã kéo dài rất lâu rồi...

Đằng xa, đội ngũ pháp sư cao tay ẩn đã chỉnh tề hàng trang, dùng thiết bị cao cấp nhất là trực thăng đang rất rất nhanh tiến tới cứ điểm 219 của họ.

Rốt cuộc, ai sẽ là Ngu ông đắc lợi?

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đọa Quỷ

Cứ điểm 219 vốn nằm ở địa điểm gần như bí mật tại sa mạc Taklamakan, nếu như bạn chỉ là người bình thường, khi vô tình lạc tới đó chả qua sẽ chỉ thấy những di tích cổ đồ nát không có đường lối xâm phạm mà thôi. Dù gì tại nơi sa mạc hoang tàn này cũng từng tồn tại nhiều nền văn minh cổ khác nhau,

diễn hình nhất chính là vương quốc Lâu Lan, nên nếu xuất hiện một hoặc hai tòa lâu đài cổ cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Cái chính là nó được phủ bởi nhiều tầng pháp chú cao cường khác nhau, đừng nói thoát ra hay tiến vào, chỉ cần có ý định xâm phạm phá hủy thì những tầng pháp chú ấy cũng sẽ cảnh giới cho chư vị pháp sư đồng đạo trong tổ chức.

Thế nhưng từ thời điểm số 9 thoát ra tới khi số 13 kéo đổ cột đầu tiên, hoàn toàn không hề có bất kỳ cảnh báo nào cả. Đây là chuyện không bình thường.

- Đề Tạng huynh nghĩ như thế nào? - Hoàng Bắc nghiêm mặt hỏi ý, tuy nhìn Đề Tạng nóng nảy thế thôi, nhưng ông lại là người rất quyết đoán và nhanh nhạy, trong trường hợp nguy nan tuyệt đối là người đáng tin để dựa vào.

- Chỉ có hai khả năng, - Đề Tạng vẫn quan sát tấm bản đồ pháp chú, nó hoàn toàn im lìm hệt như cứ điểm 219 vẫn bình yên vô sự. - một là có một kẻ pháp lực cực cao đã thi triển nhiều ấn chú khác nhau tại những địa điểm bị hủy diệt nhằm đánh lạc hướng chúng ta, hai là... - Đề Tạng ngập ngừng, chừng như tự biết điều ông sắp nói có gì đó không ổn.

- Đề Tạng huynh cứ nói.

- Ta nghĩ, đây có thể là sự can thiệp của ác quỷ.

Các pháp sư xung quanh rần rần phản đối, bởi lẽ trên đời luôn có luật lệ! Ác quỷ sẽ không rảnh rỗi đi đối phó loài người, phần vì bọn chúng không được làm như thế, nếu chúng làm vậy sẽ kích động chiến tranh. Cho nên cuộc đấu ngầm ngầm giữa ác quỷ và thiên thần luôn dai dẳng, bạn phải hiểu rằng cả ác quỷ lẫn thiên thần đều có hình hài thực thể, gần như sống lẫn vào loài người nhưng lại mang những sức mạnh quyền năng to lớn, nếu bứt dây động rừng thì cán cân tự nhiên thậm chí có thể gãy đổ. Vì thế, ác quỷ không ra tay giết người trừ khi loài người động thủ tấn công trước, ác quỷ cũng không ra tay phá hoại những gì con người tạo lập nên... khụ khụ, họ chỉ ra lệnh cho quân đội của họ làm thế, tất nhiên là cũng phải có lý do nhất định. Hầu hết các ác quỷ đều mưu mẹo, họ chả việc gì phải tự tay đi làm, điều khiển ác quỷ khiến người người kinh sợ là bởi vì họ luôn có cách thao túng những điểm yếu xa tàn độc trong chính con người bạn, thao túng điều khiển nó, khiến bạn cam tâm tình nguyện làm lạc vào tội ác... và nếu đã làm lạc, việc âm binh quỷ sứ thâu tóm con người ấy cũng là chuyện sớm muộn mà các thiên thần không thể quản lý được.

Thiên thần cũng có nhiều cách phòng vệ chống lại, nhưng loài người như hội 7 pháp sư này sẽ không hoàn toàn hiểu rõ.

Cuộc chiến của loài người là với ác hồn, nếu đây có sự can thiệp của quỷ dữ, chỉ e họ sẽ phải cầu cứu các thiên thần, nhưng thiên thần đến và đi như gió thoảng chẳng ai nhớ rõ về họ, việc cầu cứu phải lập đàn tế từ nhiều tháng trước, thời gian gấp rút như này...

- Đề Tạng huynh nghĩ nhiều, - Hoàng Bắc trấn an, dù bản thân ông cũng rất lo sợ. - nếu ác quỷ bất chấp luật lệ trời định để can thiệp vô lý như vậy, chẳng cần thiên thần hay chúng ta ra tay, chính nó cũng sẽ bị sự phản phệ mà trời cao trừng phạt thôi.

- Ta cũng mong như vậy... - Đề Tạng làm bầm, nỗi lo lắng tự tận sâu thẳm luôn trào dâng mạnh mẽ.

Tấm bản đồ cảnh giới... vẫn luôn im lìm như thế ngay từ đầu.

Sự im lặng của bảy cừu, cũng chỉ như thế này mà thôi.

oOo

Tôi hiểu rõ, luôn có những luật lệ nhất định trói buộc chúng tôi.

Là một ác hồn, những kẻ cùng khổ thì luật lệ cũng ít ỏi hơn nhiều, thế nhưng phần phải dùng linh hồn của người khác nối mạng cho bản thân thì dù là ác hồn cao tay thế nào vẫn phải chịu.

Bỏ qua cho một linh hồn trinh nữ thuần khiết nhất, không phải là hành động mà một ác hồn bình thường có thể làm.

Bước xuyên qua cánh cửa đơn sơ gần như sắp mục nát kia, tôi nhìn thấy trong căn phòng âm u chỉ được chiếu sáng bởi độc một ngọn đèn bàn leo lắt. Thân thể Hàm Uyên nằm đó, trên chiếc giường bản thiêu ố vàng, dụng cụ rút máu thì dơ dáy đơn giản, tựa như chỉ cần làm cho xong, tuy nhiên không thể phủ nhận người làm việc đó rất cẩn thận, tuyệt không để một giọt máu nào sánh được ra ngoài.

Đằng sau, Tận Ty Hải mở cửa theo vào.

Hai tay tôi đã vấy máu từ rất lâu rồi.

Giờ phút này đây, nó lại nắm giữ toàn bộ máu của cô gái trẻ này.

Lần đầu tiên... tôi cảm giác rõ ràng tầm quan trọng của mình, một quyết định của tôi có thể khiến cô gái trẻ sống hay chết.

Có thể tôi cũng là ác hồn ngốc nghếch thật, nghĩ mà xem, cứu Hàm Uyên dù rằng tôi mới “ăn” được một lượng linh hồn lực không nhỏ nhưng vẫn sẽ tổn sức, mà như thế thì chẳng phải sáng ý cho lắm khi mà tôi sắp lao vào tử chiến với pháp sư cao tay ẩn kia, đó là chưa kể linh hồn Hàm Uyên mang một lượng rất lớn linh hồn lực ấy nhé.

Ngoài ra, nếu tôi hấp thụ cô ấy, cũng hoàn toàn chẳng chịu trời phạt gì, bởi lẽ người mang tội không phải tôi, lưới trời dù khó lọt thế nào nhưng thực chất

vẫn là thừa thôi, chỉ cần tìm được kẻ hở...

Tôi cười khỏ, tiến lại chiếc giường.

Hàm Uyên nằm đó, gương mặt bình thản tựa như đang ngủ say, duy chỉ có cơ thể trắng bệnh đã tố cáo tình trạng chết chóc của cô ấy.

Cô gái trẻ mang bao hoài bão về hạnh phúc.

Cô đang yêu và được yêu.

Giờ cánh tay đỏ hồng như bị luộc chín ra, tôi chạm khẽ vào ngực Hàm Uyên, nơi ấy, trái tim cô đã nguội lạnh im lìm rồi.

Không suy nghĩ gì thêm, tôi tập trung dùng pháp lực xuyên vào, chạm vào trái tim trong trắng ấy.

Về sinh lý học thì cơ thể con người ai cũng như ai, nhưng là một ác hồn mang năng lực khác biệt này, mỗi khi chạm vào tim người ta thì tôi hiểu rằng chẳng có quả tim nào giống quả tim nào cả, cũng như một món ăn khi bạn ăn lại thì thể nào cũng được nêm gia vị khác với lần trước, dẫn tới vị giác cũng khác nhau.

Kể cả khi món ấy đã nguội.

Ở đây, trái tim thuần khiết của cô khiến tôi xúc động, một cô gái sống ngay thẳng với lòng tới mực này cũng là một khó khăn không nhỏ của tạo hóa đây.

Tôi cười khẽ.

Thật ra tôi chưa bao giờ làm những việc như thế này, tôi cũng chẳng hiểu rõ thuật pháp hay quỷ pháp chi cả, cái tôi giỏi chỉ là cố am hiểu khả năng của bản thân, nên đối với lần “cứu” người này, cũng chả qua chỉ là một lần thử vận may mà thôi.

Nhưng... thà có còn hơn không.

Từng chút một, tôi thả máu trắng vào trái tim ấy.

Bàn tay bóp nhẹ.

Vận linh hồn lực thúc đẩy sự sống.

Và... thật lạ kỳ làm sao, những ký ức của Hàm Uyên một lần nữa sống dậy chân thật hơn bao giờ hết, nhưng khác hẳn những lần trước, lần này tôi thật sự cảm giác được những xúc cảm chân thuần nhất của cô.

Qua mỗi nhịp đập con tim...

Tôi vô thức khó thở...

Bởi từng cảm xúc chân thật ấy, lại khiến tôi mơ hồ thấy những ký ức về mình.

Những ký ức, thậm chí khi là người tôi còn chưa chắc nhớ được...

Ngày đầu mở mắt...

Ngày đầu cất tiếng khóc...

Ngày đầu nói thành lời, ngày đầu bập bẹ lật người, ngày đầu bước đi và ngày đầu vô tư chạy nhảy... hay thậm chí ngày đầu thất bại té ngã, khóc rống đau buồn khi bị bỏ rơi, tủi thân khi bài tập điểm kém...

Tất cả, tất cả hiện lên đều chỉ là ký ức vụn vặt, nhưng cảm xúc của chúng chân thật tới mức tôi nghĩ chắc chắn khi ấy mình đã cảm giác như vậy vào lúc ấy.

Đó là... sự đồng cảm?

Tôi... đã từng thuần khiết như vậy ư?

Tay tôi vẫn vô thức bóp nhẹ từng nhịp, linh hồn lực tôi truyền cho Hàm Uyên cũng vô tình nhiều hơn dự kiến của tôi tự lúc nào.

Máu tươi vốn dĩ phải truyền từ từ, bởi lẽ trái tim đã chết thì làm sao một lúc cất chứa hai lít máu chứ, thế nhưng chẳng biết tự lúc nào, tôi đã truyền hết sạch cho cô ấy.

Mà cũng chả có hiện tượng ứ đọng trào ngược.

“Thình thịch... thình thịch...”

Cuối cùng, trái tim ấy... đã tự đập được rồi...

Thế nhưng, từng cảm xúc hoàn hảo vẫn lắng đọng trong tôi.

Tôi muốn khóc.

Khóc vì vui sướng.

Bởi lẽ, qua những điều vụn vặt ấy, tôi lại một lần được trở về làm Trần Gia Trân vô ưu vô tư, sống hoạt bát vui vẻ và chẳng quan ngại điều chi.

Cuối cùng, trong chuỗi ngày điên dại của một ác hồn, cuối cùng, thì ngoài những cảm giác cuồng nộ điên loạn, sợ hãi căm thù và ghen tỵ phát rồ cắn xé tâm can, cuối cùng của cuối cùng, những cảm xúc thật sự vui tươi và tiêu dao tự tại đã trở lại trong tôi.

Tôi biết, tôi vẫn còn cách “tôi” hoàn chỉnh rất xa...

Nhưng cũng không đồng nghĩa, tôi không nhớ tôi là ai.

Trần Gia Trân tôi, là con người dù trong hoàn cảnh nào vẫn muốn bản thân vui sống, và... luôn nhìn về phía trước.

Mỉm cười, tôi thả hồn Hàm Uyên trở về thân xác đã ấm lên và nhịp tim đã quay trở lại kia, không quên xóa đi ký ức về cuộc gặp gỡ không mong muốn này của cô gái trẻ, hãy coi như tôi đang cảm ơn cô ấy đi, vì những món quà không ngờ tới mà cô ban tặng cho tôi.

Rút bàn tay ra khỏi cơ thể Hàm Uyên, lắng nghe nhịp thở đều đặn dần có phần yếu ớt của cô, đọng lại trong tôi sau bao cảm xúc vui tươi ấy lại là sự bình yên hạnh phúc tới nao lòng.

Tựa như nắng ấm vuốt ve làn da mỗi khi trời giá lạnh, lại tựa như cơn gió mát mang hương hoa phượng nhàn nhạt mùa hè. Tâm hồn bình lặng, trái tim ấm áp cùng niềm tin vững vàng hơn bao giờ hết, tôi hiểu rõ cái gọi là hạnh phúc dù là nhỏ nhoi cũng là hạnh phúc, và hãy tận hưởng niềm từng niềm vui quanh ta, bởi lẽ tích nhỏ sẽ thành lớn thôi.

Tâm an lành thì tự nhiên sẽ vui sống.

Đây vốn dĩ là một giao dịch, nhưng kể từ thời khắc cứu sống cô gái, có gì đó trong tôi thay đổi...

Sự thay đổi ấy, mãi sau này khi trở thành ác quỷ, tôi mới hiểu rõ nó quan trọng đến nhường nào...

Tuy nhiên, thời điểm hiện tại thì tôi vẫn đắm chìm trong cảm giác yên bình hạnh phúc và tự tin vào chính mình tới mức quên bồng rằng tôi là một linh hồn đã có đôi có cặp, và sự thật là mối liên kết của tôi với Tôn Ngao Dạ chỉ bị gián đoạn trong kết giới căn phòng Tôn Liêm tạo ra, sau đó tiếp tục bị gián đoạn vì tôi đã vô tình chó ngáp phải ruồi - thực sự thời điểm đó tôi chẳng biết điều ấy - nắm giữ chứ không tiêu hóa linh hồn thuần khiết Hàm Uyên, đây cũng vô tình là một cách che lấp “mùi” của bản thân cực kỳ hiệu quả.

Thời khắc tôi buông tay, thả hồn cô gái trở về cơ thể, cũng là thời khắc mối liên kết không mong muốn kia quay trở về...

oOo

Tôn Ngao Dạ hóa giải đòn tấn công của số 10 một cách dễ dàng.

Đoạn, hấn lợi dụng khoảng khắc số 10 tiếp cận, một tay nắm giữ cổ họng cô, tâm vẫn không quên dùng chân né tránh sự tấn công của hai đối thủ khác.

Số 4 gần như cuồng nộ, gả dùng cơ thể nhanh nhẹn nhảy chồm đến mong muốn cắn nát cổ họng hấn, thế nhưng tốc độ ấy chỉ khiến hấn khinh bỉ mà thôi, Tôn Ngao Dạ giờ dao bằng tay kia, chém một đòn Huyết Tự uy lực - đòn chém mang huyết chú, chỉ cần dính phải máu huyết sẽ trào ngược về tim - tất nhiên là ác hồn chả có máu huyết, nhưng nếu dính phải cũng đủ khiến linh hồn lực tán loạn dẫn tới thương tích nặng nề. Nếu không phải Chu Ôn nhanh tay nhanh mắt đẩy số 4 ra, e là gã đã nằm ra đất mà lăn y như số 2 rồi.

Trong trận chiến này, chỉ có số 2 là chả góp sức được gì, chỉ được cái oang oang góp mồm.

Số 7 có năng lực rất kỳ lạ, cô có khả năng điều khiển dòng nước - lưu ý nha, là dòng nước - năng lực ấy rất mạnh nếu cô ở trong nước nhưng khi lên bờ thì số 7 đúng là con cá mắc cạn điển hình chẳng làm nên trò trống gì. Tuy nhiên cô cũng rất cố gắng giúp sức, gần đó có một can nước tù lắng đọng từ lâu, số 7 dùng ngón tay chạm nhẹ, tích từng viên nước nhỏ tựa hòn bi rồi vận linh hồn lực ném về hướng Tôn Ngao Dạ, tất nhiên là chưa bao giờ trúng đích, nhưng cũng khiến hấn khi né tránh phải rời bỏ mục tiêu khác, coi như phá rối thành công rồi.

Không ít lần hấn đánh về số 7, nhưng lần nào cũng là số 11 can gián, hết như anh ta đang bảo vệ cô vậy.

Số 7 cũng tự thấy kỳ lạ, số 11 rất lạnh lùng vô cảm, nhưng anh ta luôn xuất hiện bảo vệ cô khỏi thời khắc máu chốt.

Số 6 là tù nhân, khả năng “độn thổ” của anh ta rất đáng kinh ngạc, anh ta có thể từ dưới đất trời lên níu chân Tôn Ngao Dạ, nhưng sau đó phải lần thật nhanh, nếu không hấn có thể dễ dàng kéo anh ta lên và làm thịt ngay trong chớp lát.

Số 7 cau mày, nguy cấp vẫn là số 10, tuy Tôn Ngao Dạ chỉ bóp cổ cô nâng lên - với một ác hồn thì bấy nhiêu chả có gì đáng sợ - nhưng mà... nhìn bàn tay toát ra linh hồn lực áp bức kia cũng hiểu là nếu để lâu e rằng số 10 sẽ tan biến hết như da thịt dính phải axit ăn mòn!

Nhìn lượng nước chẳng còn bao nhiêu trong lu, số 7 cắn môi nhíu mày, đánh cược thôi vậy.

Cô dùng hết khả năng, tích tụ chèn ép nước thành một khối bằng bàn tay, nâng lên rồi dùng lực ném về Tôn Ngao Dạ.

Hắn liếc mắt, lách người né tránh.

Nhưng quả cầu tuyết không từ bỏ ý định, cũng luôn lách theo hắn.

Số 7 cảm thấy linh hồn lực đang bị rút đi với tốc độ rất nhanh, nhưng cô không muốn từ bỏ.

Lại chẳng hay số 11 đằng sau cô neho mắt tức giận, đoạn, anh ta nhảy lên hướng về số 13 và tấn công.

Bên trái chính là một quả cầu nước dai dẳng theo đuổi, bên phải lại có số 11 song thủ liên hồi tấn công, Tôn Ngao Dạ cười khẩy, hay cho một cặp đôi tình thâm.

Hắn xoay phắt người lại hướng về quả cầu nước, và trước sự ngạc nhiên của số 7, hắn ném số 10 vào quả cầu nước.

Số 7 hoảng hốt vội thu hồi, nhưng chính vì sự hoảng hốt và vội vã gấp rút không muốn đã thương số 10, cô đã bị chính linh hồn lực của bản thân phản phệ, và cũng mất sạch số nước có thể sử dụng.

Vô tình hứng chịu tổn thương như thế, số 7 ngời phịch xuống, không cách nào chiến đấu được nữa.

Chu Ôn tắc lưỡi, tiểu quỷ này, nếu để hắn tiếp tục thì chỉ e sức lực cả bọn mất hết. Tất nhiên Chu Ôn tin tưởng với sự hợp lực của 10 ác hồn thì Tôn Ngao Dạ cũng không giết được cả bọn, nhưng hao tổn lực lượng quá mức cũng không hay, phải biết nếu cả bọn mất đi năng lực chiến đấu thì hắn sẽ chẳng ngại ngần khừ luôn tất cả ấy chứ.

Tôn Ngao Dạ là kẻ dù chỉ còn hơi tàn, thì vẫn muốn giết chóc.

Ấy nha, tuy anh không muốn diệt đi vị đồng bọn này đâu, dù sao nhưng năm tháng còn sống cả hai không ít lần hợp tác đấy, nhưng mà đứng giữa lợi ích thì tình nghĩa là phù du thôi, đành xin lỗi hắn vậy.

Chu Ôn kéo khoeo mồm, trông mắt đỏ ánh lên sự ngoan độc, nhưng ngay khi anh ta chuẩn bị tung tuyệt chiêu thì Tôn Ngao Dạ khựng lại, định chỉ mọi động tác.

Lợi dụng thời điểm ấy, mọi ác hồn vận linh hồn lực lao tới tấn công, dự định kết liễu Tôn Ngao Dạ, Chu Ôn nhíu mày nhưng không can thiệp, anh cảm giác gì đó không ổn tuy nhiên vẫn lựa chọn quan sát trước.

“Ủynh!”

Một âm thanh xé trời vang lên, tựa như thiên thạch lao vào trái đất tạo thành, các ác hồn bật ra, linh hồn lực tiêu hao quá mạnh khiến họ nằm bò ra đất.

Chỉ thấy phía trên đầu Tôn Ngao Dạ, thanh Ngao Quỷ lơ lửng sắc đỏ, trên cán dao, một con mắt quỷ mờ lớn, trông mắt chỉ như một đường chỉ màu tía kia lạnh lùng vô cảm nhưng cũng đầy uy hiếp.

Chính thanh dao đã dựng kết giới ngăn chặn mọi ác hồn tấn công.

Trong lòng Chu Ôn giật thót, đây là...

Tựa như có một người từng nói với hắn, thanh Ngao Quỷ này được đúc riêng cho Tôn Ngao Dạ...

Nó sẽ theo hắn, cho tới ngày hắn trở thành ác quỷ...

Tôn Ngao Dạ cúi người, điệu bộ của hắn có vẻ đau đớn khôn khổ, hắn vòng tay ôm lấy bản thân...

Bầu trời vốn dĩ hãy còn ánh sáng, thế nhưng tự lúc nào mây đen đã kéo đến che lấp tất cả, sự âm u mù mịt khóa lấp, càng khiến không khí đè ép căng thẳng kéo dài.

Rồi, từ người Tôn Ngao Dạ, khói đen kết đặc quánh, càng lúc càng dày, càng lúc càng cô đọng.

Trên không, sấm chớp từ đâu nổ đùng đoàng ghê tai.

Tiếp đó, trước sự ngạc nhiên của 9 ác hồn và vẻ thả lỏng của Chu Ôn, trời giáng sấm chớp lao thẳng vào Tôn Ngao Dạ như vũ bão, liên tục liên tục, từng tiếng choang choang cùng ánh sáng chớp nhoáng rọi sáng một vùng trời.

Hệt như phượng hoàng niết bàn, đầy khổ sở nhưng cũng huy hoàng đẹp đẽ.

Cứ như vậy, chẳng biết đã qua bao lâu.

Tôi khi trời yên gió lặng, không khí tĩnh động như đã qua mấy đời.

Chỉ thấy, Tôn Ngao Dạ quỳ một gối dưới đất, quần áo tả tơi rách nát, mái tóc dài qua vai rũ xuống che khuất gương mặt đang cúi của hắn. Nhưng từ những phần da thịt màu đồng khỏe khoắn rắn chắc lộ ra, rất dễ dàng nhận thấy được sức sống cùng máu thịt đang chảy cuộn trào nơi hắn.

Không sai, hắn đã có thực thể.

Chu Ôn bật cười, nhìn thanh Ngao Quý lơ lửng chậm chạp khép mắt quý, roi xuống và hóa thành cát bụi.

Tôn Ngao Dạ đứng lên.

Đập vào mắt 10 vị ác hồn, chính là một chàng trai trẻ, hắn có gương mặt đủ khiến mọi cô gái loài người phải đổ rạp. Gương mặt mang hình dáng cương nghị nhưng không kém phần yêu nghiệt, là tổ hợp hoàn hảo giữa nhu và cương, bờ môi mỏng nhưng mang hình dáng rõ ràng nhân trung đầu ra đầy, mũi cao thẳng nhưng không yếu ớt, mày kiếm mắt sắc với hai màu đen trắng rõ rệt. Tuyệt đối chẳng còn bóng dáng của cái gọi là vết sẹo nữa.

Cơ thể ấy cho dù quần áo rách nát, cũng không phủ nhận được vẻ đẹp hoang dại cùng cơ bắp cuộn cuộn lại chẳng hề phô trương, mà săn chắc gọn ghẽ đầy sức mạnh.

- Ấy cha, Tôn Ngao Dạ, chúc mừng ngươi nha, ác quý đại nhân!

Giọng điệu càn rỡ đó, không ai khác chính là Chu Ôn.

- Ấy cha, dáng vẻ ngươi y như lúc còn sống, thật khiến người ta ghen tỵ mà, chỉ bằng ta đầu quân cho ngươi làm quý sai nhá!

Tôn Ngao Dạ liếc hắn, không đáp mà khẽ nâng tay, quan sát bàn tay chính mình.

Trong tim hắn, một cảm xúc nóng rẫy chi phối tất cả.

Hắn muốn gặp cô ấy.

Hắn muốn cô ấy!

Trần Gia Trần phải là của Tôn Ngao Dạ hắn!

Và hắn sẽ làm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chỉ Mành Treo Chuông

Thật lâu về sau tôi nghĩ lại, quả thật là hối hận tới ngứa răng, chỉ đành cầm lấy cánh tay của ai đó găm tới găm lui cho đỡ tức!

Sao lúc đó tôi ngu như vậy, rõ ràng Tôn Liêm có tấm lưới Định Tâm lại được hắn thêm đá Phong Lân có thể che giấu hành tung cực kỳ tiện lợi, vì sao không bắt chập đi lấy nó trước rồi mới cứu Hàm Uyên, nếu làm như thế thì không chừng tháng ngày bị áp bức của tôi sẽ không đến ấy chứ!

Quay về thời điểm hiện tại, tôi chẳng hay rằng những cảm xúc thật sự tích cực và yêu bản thân cùng yêu đời hạnh phúc kia đã qua mối liên kết chạm tới được Tôn Ngao Dạ, cũng chẳng biết nó kích động trong hắn cái giống ôn gì mà hắn thật sự dọa quý được. Là một ác hồn có mối liên kết với ác quý, lẽ ra tôi cũng phải thấy vinh dự mới đúng, nhưng nếu tôi biết được điều ấy chắc chỉ có kinh hồn táng đờm chạy cho mau thôi.

Tiếc là hiện tại ngoài cảm giác gọn gọn lo lắng dội lên từ liên kết thì tôi chẳng còn gì hết.

Ngắm nhìn Hàm Uyên bình lặng ngủ trên giường, tôi nói, biết chắc rằng Tận Ty Hải đằng sau sẽ nghe theo:

- Vị hôn phu của cô ấy là Tạ Trường Lâm, ngụ tại thành phố A, địa chỉ liên lạc là... - Tôi đọc địa chỉ, đoạn, chỉ vào cái túi của Hàm Uyên bị vứt xó trong góc. - Số điện thoại liên lạc ở trong di động của cô ấy, ông có thể dễ dàng tìm được.

Tôi quay lại, chăm chú nhìn Tận Ty Hải:

- Tổ chức các ông cưỡng ép người khác đến đây, thì phải có trách nhiệm mang họ trở về!

Tận Ty Hải, với nét mặt vẫn vương sự buồn khổ, nhưng ánh mắt đã trở nên trang nghiêm tỉnh táo, ông ta quan sát tôi một lúc, rồi nâng tay vỗ bồm bộp ba hồi.

Ngay sau đó, một cô gái ăn mặc phong trần nóng bỏng bước vào, mặt cúi xuống mắt cũng không nhìn loạn, đều đều thưa:

- Ngài cho gọi?

Tận Ty Hải chỉ vào Hàm Uyên, lặp lại nguyên văn lời tôi nói với cô ta kèm theo lời dẫn dò mang người tới tận nơi giao cho Tạ Trường Uyên một cách toàn vẹn nhất.

Cô gái phong trần vâng dạ, chẳng thắc mắc cũng chẳng tò mò về lý do vì sao, chỉ gọi một người đàn ông khác cũng cung kính lom lom nhìn dưới đất vào bề Hàm Uyên ra, nhanh chóng mau lẹ tới khiến người ta lú lờ.

Quả là một tổ chức nghiêm mật.

Ngay khi cô gái rời đi, căn phòng chỉ còn tôi và Tận Ty Hải rơi vào yên lặng tuyệt đối, giờ phút này cho dù một cây kim rơi xuống thôi e rằng cũng sẽ để lại tiếng vang không nhỏ trong tâm tưởng của tôi lẫn đối phương.

Tôi âm thầm thủ thế, mọi giác quan còn hoạt động được căng cứng như dây đàn, linh hồn lực nhận nhạo không yên chỉ chờ phát động, thế nhưng với một đối thủ mạnh như vậy, tôi hiểu rõ mình không thể chiếm thế thượng phong khi tấn công trước, chỉ đành yên tĩnh chờ đợi, hy vọng có thể dùng tĩnh chế động mà thôi.

- Tuổi trẻ tài cao... quả là tuổi trẻ tài cao... - Tận Ty Hải bất chợt lên tiếng.

Thiếu điều tôi đã giật phắt người tới vài mét rồi, con bà nó, thật là hết hồn! Không được không được, căng thẳng quá rồi, thở đều nào.

- Tận Ty Hải pháp sư đang nói tới tôi ư? - Tôi có chút mờ mịt hỏi lại.

- Ta vẫn không thể nhìn ra được “tuyệt” của cô, cũng chẳng thể thăm dò pháp thuật hay dị năng thời cô còn sống là gì... Rốt cuộc... cô là thứ gì?

... Này này, ông có hiểu tôi là nữ giới không hả... gọi nữ giới bằng “thứ” là không được lịch sự lắm đâu nhá!

Tôi bĩu môi, không muốn trả lời câu hỏi bất lịch sự đó, ngược lại lảng sang chuyện khác:

- Còn ông, tôi cũng không hiểu thể loại pháp sư gì, mà lại lạnh lùng vô tình nhìn đồng bạn của mình chết dưới lưỡi hái của ác hồn mà chẳng thèm quan tâm tới!

Vẻ buồn khổ đau thương trên mặt Tận Ty Hải vụt tắt, nhường chỗ cho máu tanh lạnh lẽo.

Làm như không thấy thay đổi đó, tôi dẫu môi tiếp lời:

- Này nhé, rõ ràng ông đã pháp giác ra tình cảnh Tôn Liêm từ trước, bởi tôi nghĩ anh ta đã dùng chút khí lực còn sót lại trong sự kiểm soát để liên hệ với ông, anh ta đã coi ông là cọng rơm cứu mạng, cũng coi như có tin tưởng! Xem ra hai người “hợp tác” làm việc không chỉ ngày một ngày hai nhì! - Tận Ty Hải vẫn chưa biết khả năng của tôi, khả năng nhìn vào ký ức người khác, và tôi cũng chẳng có ý định cho ông ta biết điều ấy. - Vậy mà... vô tình quá đi, tiến vào phòng không một dấu hiệu nào, rõ ràng ông có thể vô thanh vô tức tiêu diệt tôi cứu sống Tôn Liêm, ông lại không làm thế, mà ông chỉ đơn giản là nhìn anh ta bị tôi nuốt sống.

Cuối cùng, tôi phồng má, nũng nịu hỏi:

- Tận Ty Hải pháp sư, mục đích của ông là gì?

Tận Ty Hải không trả lời, nhưng vẻ lạnh lẽo cùng sát khí máu tanh trên gương mặt ông ta, mỗi lúc một nhiều...

oOo

Căn phòng nơi thân thể Hàm Uyên ở tĩnh ra cũng không phải quá nhỏ, nhưng cái chính là nó quá âm u, khí tức xung quanh cứ như làm thế nào cũng không thể len lỏi tới đây được. Đã không có cửa sổ thì chớ, lại không có cả lỗ thông khí, bóng đèn thì cũng chỉ có mỗi cái đèn bàn từ bóng dây tóc dựng ở một góc. Tuy bóng đèn dây tóc tĩnh ra phát sáng cũng tốt, trong khí trời u lạnh như này tác dụng tỏa nhiệt coi như cũng ấm áp, thế nhưng chỉ có mỗi một cái lại ở vị trí góc phòng, khỏi nói các bạn cũng hiểu không gian xung quanh nó mờ ảo cỡ nào.

Cứ như ánh mặt trời lặn đằng tây...

Tôi chăm chú quan sát biểu tình của đối thủ, thật ra tôi cũng không có chủ ý chọc giận lão ta, nhưng với sức mạnh của tôi hiện tại nếu công bằng mà chiến thì chi e là bất lợi, chỉ đành đánh một trận cược khác.

Chọc giận lão sẽ khiến lão hang máu hơn, đánh mạnh hơn, nhưng cũng khiến tư duy của lão trì trệ đi.

Tôi luôn luôn đứng về mặt “tĩnh” mà.

Cho nên, “động” đi, lão già!

Vừa nghĩ như thế, Tận Ty Hải đã phát tay, ba đạo bùa chú nhanh như tên bắn phóng về phía tôi.

- Oa! - Tôi chỉ kịp thốt một tiếng cảm thán trước khi linh người tránh đi.

Vuốt ngực, tôi thâm tím tấc, quả là nguy hiểm quá, sát nút.

- Ngươi nghĩ ngươi thông minh lắm ư! - Tận Ty Hải hừ lạnh, về mặt lão lúc này ngoan độc hơn cả, trong ấy còn lẫn chứa sự thù ghét. - Ngươi chỉ là một ác hồn, một linh hồn không thực thể mà thôi!

Sao thế nhỉ, dường như loài người luôn có một định kiến không nhỏ với ác hồn. Đành rằng đúng là chúng tôi sống dựa trên sinh mạng của đồng loại họ, nhưng phải hiểu rằng cho dù như thế thì cũng không nên cộp mác chúng tôi là ngu muội chứ!

Có thực thể thì hay lắm sao! Bản cô nương không có nhưng chẳng phải vẫn tính toán được đó thôi!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng tôi chỉ yên lặng chuyển bước theo từng bước di dời của Tận Ty Hải, cố giữ khoảng cách nhất định.

Nhưng cho dù di chuyển, âm thanh lèo xèo từ những đạo bùa chú sau lưng hoàn toàn không biến mất. Tôi liếc mắt nhìn ra sau chỉ thấy nơi ba đạo bùa chú khi dính phải giờ đã kết thành một kết giới độc lập vững chắc, gần như cố định vị trí kia lại, khỏi nói cũng hiểu đó chẳng khác gì một tấm mạng nhện vững chắc, rơi vào đó thì chỉ còn nước chờ chết mà thôi.

Chưa kể, bề mặt mạng nhện còn tĩnh điện lách tách nữa chứ.

Cảm giác nguy hiểm vây quanh khiến tôi lần quần chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là phản kích.

Có thể cho là tôi điên rồ không sợ trời không sợ đất, nhưng tôi hiểu đây là bản tính từ khi sinh thời của tôi, nếu không thì tôi đã chẳng ham muốn những trò chơi cảm giác mạnh như vậy, tựa như một con dã thú bị giam cầm, giờ đây lồng giam tư tưởng đã bị phá vỡ, cũng là lúc nó xồng xồong thoải mái tiêu dao.

Tôi, có lẽ chính là con dã thú ấy.

Móng vuốt từ lúc nào đã hiển hiện ra, hắc khí lan tỏa xung quanh khiến không gian càng trở nên âm u hơn hẳn.

- Không biết lượng sức! - Tận Ty Hải khinh thường, trong mắt lão, tôi biết thừa bản thân chỉ là con nghé con nháy nhót.

Thì sao chứ, già rồi nên ghen tỵ với tôi chứ gì.

Tôi le lưỡi treu tức lão, tất nhiên tôi hiểu bộ dáng hiện tại không phù hợp với hình tượng nhí nhảnh này, bình thường tôi cũng chả bao giờ làm đâu, nhưng những hành động treu tức khác không chừng sẽ phá vỡ tư thế phòng thủ của tôi nên đành hoạt động cơ mặt một chút vậy.

Tận Ty Hải không rời mắt khỏi tôi, lão rút từ trong túi một chuỗi tràng hạt dài, phải cỡ 108 hạt, nhưng mầu chốt là mỗi hạt đều to như quả óc chó, tuyệt không thể là tràng hạt dùng để tụng kinh!

Tôi đề cao cảnh giác.

- Nếu ngươi không tung vũ khí thật sự ra, thì không thể thắng được ta đâu.

... Vũ khí thật sự? Tôi làm gì có cái vũ khí nào chứ?

Tận Ty Hải quan sát tôi, chừng như lão muốn cho tôi cơ hội cuối cùng để “hối cải”, lại chừng như lão chỉ tò mò muốn hiểu xem rốt cuộc tôi có cái gì mà đặc biệt, đến cùng khi thấy tôi chỉ ngơ ngác không hiểu gì nhìn lại lão, cuối cùng đành cười lạnh thủ thế tấn công.

Một tay lão giơ ra trước, tay kia cầm chuỗi hạt co lại đằng sau, nhìn dáng điệu này của lão, tôi tưởng bản thân đang sống trong thế giới kiếm hiệp, đối diện là một vị cao tăng chuẩn bị sử dụng “Như lai thần chú” ấy chứ.

Dừng, dừng, tập trung nào.

Tôi khoanh tay, nhắm nghiền mắt nhìn Tận Ty Hải, tuyệt không thể hiện chút khí tức ác hồn ra chút nào, trời biết, tôi chỉ có một cơ hội thôi đó.

Pháp khí trong tay Tận Ty Hải sáng lên nhờ nhờ, thân thể lão ta như có gắn mô tơ động cơ, tỏa ra làn khói mờ ảo như sương, chỉ trong khoảng khắc, với tốc độ kinh hồn lão ta bắn người về phía trước, lao vào tôi như một con bão.

Tôi vốn thủ thế từ trước, đồ sập người và lăn một vòng ra, cũng chẳng lẩn xa, cái chính là tôi muốn tránh né khỏi lão thôi.

Tận Ty Hải không ngờ tôi tránh thoát được, phải biết tuyệt kỹ này của lão hiếm khi dùng, mà dùng thì luôn thắng ở chỗ bất ngờ, nhưng giờ đã mất thế tiên

phong, lão nhất thời giật mình không dừng được, lao thẳng vào ba đạo bùa chú sau lưng tôi.

“Đoàng!”

Căn phòng chìm trong âm thanh điện giật xé nát màng nhĩ, với ác hồn không thực thể, luồng điện âm ấy sẽ khiến linh hồn đau đớn khôn nguôi, tất nhiên với người sống sự đau đớn ấy cũng giảm bớt nhưng tuyệt không dễ chịu.

Tôi đứng phất dậy, chạy thẳng ra phía cửa.

Tất nhiên là tôi biết nếu lúc này như trên phim ảnh thì tôi nên dừng lại chờ lão bị giật xong, thanh nhả đứng dậy hất tóc nhìn xuống lão như con thú thua trận, nói một bài dài mồm mịa rồi thanh tạo quay lưng đi, đó mới là phong cách. Cơ mà... tôi thừa hiểu phim ảnh chỉ là con mẹ nó lừa người, ngoài đời làm gì có chuyện một đòn đơn giản lại giết được con cáo già kia chứ, hơn cả, lão còn mạnh hơn tôi, cho nên tất nhiên là... tẩu vi thượng sách!

Mấy cái trò kia, chờ khi tôi mạnh hơn sử dụng cũng không muộn.

Tôi sử dụng tất cả khả năng có thể lẫn linh hồn lực, vận tốc tuyệt đối không thể là ít, chỉ trong khoảng khắc đã xuyên qua căn phòng ấy, khoảng khắc tiếp theo đã tiếp cận được lối ra của ổ chứa này.

Chỉ cần ra khỏi đây, Tận Ty Hải tuyệt đối không thể tự do dùng bùa chú, và tôi sẽ dễ dàng linh trốn như chú chuột nhỏ giữa đồng ruộng lớn!

Khoảng khắc ấy, chỉ một khoảng khắc nhỏ thôi.

Một luồng điện đau đớn thấm đẫm cơ thể tôi như chất độc xò xuyên qua dòng máu, khiến tôi không kiềm được đau đớn hét to.

Cơ thể được tạo dựng từ linh hồn tôi không thể không chế, đổ rầm xuống.

Ui chao, tiếc thật, một chút nữa thôi.

Chưa để tôi tắm tặc xong, luồng điện từ cái bùa đang dính sau lưng tôi hết như một tấm lưới sắt, nó lách tách kết tạo lại thành một tấm màng bao bọc tôi bên trong. Trọng điểm không phải ở đó, trọng điểm là nó càng lúc càng chặt, khiến tôi cho dù đã co người như bào thai trong bụng mẹ rồi mà nó vẫn còn đang siết lại đây!

Tôi ngoái cổ nhìn ra sau, chỉ thấy đạo bùa mang màu tím thẫm kia vẫn đang nháy sáng từng cơn, chỉ đành cười khổ, không lẽ ngày tàn của tôi tới rồi...

- Dùng tới ấn bùa cao cấp nhất, tôi quả là được coi trọng quá mà...

Tận Ty Hải bước tới, nhìn xuống tôi như thể tôi chỉ là con kiến hôi dưới chân lão... được rồi, trò này là của tôi mà, aizz, biết vậy tôi dùng trước cho xong, đằng nào chả thế, được lên mặt một lần cũng coi như an ủi, thật là tiếc quá đi.

- Người nghĩ người thông minh lắm sao, định dùng bùa chú của ta để kiểm chân ta, cũng coi như có sáng kiến, nhưng vẫn chưa đủ đâu.

Lão trầm ngâm, nhìn đạo bùa càng lúc càng co chặt kia, lẩm bẩm hỏi:

- Nhưng người rốt cuộc là thứ gì... mưu kế ngay từ khi nhìn thấy bát máu trình nữ kia... vì sao người có thể thắng được bản năng ác hồn... “tuyệt” của người là gì?

- Haha! - Tôi phá ra cười, mặc cho sự đau đớn khi đạo bùa siết chặt vào thân thể ngày một tăng - Tha cho tôi chả phải lão sẽ có thời gian tìm ra câu trả lời sao?

Tận Ty Hải cười lạnh, không thèm trả lời tôi.

Tôi cũng hiểu rằng, ngày tàn của tôi coi như đã điểm rồi.

Ngẫm lại quãng thời gian gần gũi làm ác hồn, kể ra cũng phần khích và không uổng phí.

Tôi khép mắt, mặc kệ sự đau đớn, mặc kệ luôn đối thủ phía trên mình. Cho dù là ở giây phút cuối cùng, tôi vẫn muốn bản thân phải vui sống hết mức có thể.

Muốn cướp đoạt điều đó từ tôi ư, Tận Ty Hải còn chưa đủ khả năng đó đâu.

Đương lúc đau đớn tưởng chừng nuốt trọn linh hồn tôi, đạo bùa chợt rung rinh rồi “Đoàng” một phát như sét đánh khiến cả tôi lẫn Tận Ty Hải giật bắn cả người, đạo bùa cao cấp nhất ấy... tan vỡ.

Thật sự là tan vỡ như thủy tinh.

Thân thể tôi cũng tự do, mọi đau đớn và khổ sở thoát cái biến mất, khiến tôi có cảm giác như đây là một giấc mơ...

- Không thể nào... - Tận Ty Hải lắp bắp. - đạo bùa cao cấp nhất của ta... không thể nào...

Aizzz, thật đáng thương, luyện đạo bùa ấy lão đã mất gần 10 năm đấy, đời người có bao nhiêu cái 10 năm, lão chỉ còn có ba tấm như thế mà thời thì phải.

- Trần Gia Trân, em cũng liều mạng nhỉ!

Giọng nói này... giọng nói này...

Trong thoáng chốc, kẻ không sợ trời không sợ đất cũng chẳng sợ chết như tôi, tái hết cả mặt mũi.

Tôi không quản hình tượng, bỏ lui ra sau, muốn dùng Tận Ty Hải che cho bản thân để chuẩn êm, tất nhiên là tôi biết với khả năng linh hồn liên kết thì nó hơi khó, nhưng có thử còn hơn không...

Chưa kịp lui thêm bước nào, thì Tận Ty Hải vốn đang giật mình nhìn lại đã bị một cơ thể cao lớn “xách” sang một bên, tiện đà ném lão ra xa luôn.

Lão chỉ kịp kêu một tiếng rồi va vào tường, bất tỉnh.

Để lại tôi, há hốc mồm quá ngạc nhiên nhìn “người” trước mặt.

oOo

Ngay từ thời điểm Tôn Ngạo Dạ giết chết cô gái này, hắn đã cảm thấy không bình thường...

Vì sao một người đối mặt với cái chết lại mang nét mặt bình thản như vậy.

Tựa hồ, cái cô gái hoảng sợ trốn chạy khóc lóc thậm chí van xin sự sống ban nãy chẳng phải là cô gái này.

Sự bình thản xen lẫn không cam tâm, nhưng ẩn sâu trên gương mặt kia, hắn nhận ra được là... sự thản nhiên và vui vẻ.

Sợ hãi chỉ như một sợi dây rất nhỏ cuốn quanh tất cả những cảm xúc ấy mà thôi.

Rốt cuộc, cô gái này là ai, vì sao một con người lại có thể có nhiều cảm xúc trái chiều như vậy được.

Thời khắc ấy, cũng là thời khắc hắn dao hạ lưu nhân, quyết định không hấp thụ linh hồn cô gái ấy.

Dù cho linh hồn ấy là một linh hồn trinh nữ, mang lượng linh hồn lực cao tới không ngờ.

Cũng là, linh hồn đầu tiên hắn không hấp thu trong trang sử giết chóc của mình.

Vốn chỉ là ý niệm nhất thời, có ai ngờ lại là chấp niệm cả đời.

Tôn Ngạo Dạ cười khổ, bất đắc dĩ nhìn cô gái đã ngất xỉu không biết trời trăng đất dày gì trong lòng mình, chỉ thầm than khổ không thôi, xem ra cô gái này sợ hắn hơn hắn nghĩ.

Trần Gia Trân, ta phải làm sao với em đây...

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ta Chỉ Có Cảm Giác Với Em

Có lẽ trên đời này thật sự có cái gọi là số phận.

Số phận của tôi là phải chết vào ngày ấy, dưới tay hắn.

Số phận của tôi là phải trở thành ác hồn.

Tất nhiên, việc này cũng do rất nhiều nguyên nhân và hệ quả mà thành, điển hình của mọi hệ quả là do trò chơi cảm giác mạnh mà tôi đã liều mình tiến vào, nửa phấn khích, nửa khác lạ ẩn chứa lo âu.

Nếu như ngày hôm ấy tôi không tham gia trò chơi ấy, có lẽ hiện giờ tôi vẫn còn sống và đầy hoài bão ước mơ, có một thực thể hoàn chỉnh với đầy đủ

cung bậc cảm xúc, một “Trần Gia Trân” thật thụ.

Đáng tiếc, trên đời này chẳng hề tồn tại chữ “Nếu như”.

Vậy nên, trời đã định kể từ thời khắc tôi chết đi, sự sợ hãi và lòng oán hận của tôi dành cho kẻ giết mình sẽ chẳng phút nào ngơi nghỉ. . .

oOo

Cảm giác ấm áp bao bọc xung quanh, khiến tôi khoan khoái thờ ra một hơi dài.

Kể từ ngày trở thành linh hồn, thậm chí một ác hồn, tôi đã không bao giờ có thể mộng寐 được nữa, với tôi và tất cả các ác hồn, giấc ngủ chỉ đơn giản là một hình thức bảo toàn và hồi phục linh hồn lực mà thôi. Điều này đồng nghĩa với việc khi chúng tôi ngủ nghỉ, các giác quan bản năng vẫn ở trạng thái “chờ”, cho dù thỉnh thoảng tôi có tỉnh lơ cái trạng thái này đi để giả vờ như mình đang còn sống thật sự.

Tuy nhiên, cái cảm giác ấm áp phiêu phiêu này hoàn toàn chân thực, cứ như thể tôi đang ở trong một giấc mộng ngọt ngào và toàn thân nhẹ bẫng bay lượn, ấy vậy mà cũng chẳng hề lạc lõng, luôn có một vòng tay ấm áp làm bến đỗ cho tôi mỗi khi tôi cảm giác chơi vơi, tựa hồ trấn an lại tựa hồ níu kéo. . .

Cảm giác cần và được cần nó kỳ lạ như vậy, giống như tôi đã từng biết nó rất lâu rồi.

Cuộn người, tôi rên rỉ thỏa mãn rồi mở mắt.

Trước mặt tôi là một căn phòng rất rất sang trọng, xem chừng là một phòng nghỉ thuộc diện dành cho tổng thống của khách sạn 5 sao chứ chẳng chơi. Từ vị trí của tôi, là phòng ngủ, cũng không thể phủ nhận về bề thế của chiếc giường đôi có rèm che kiểu vua chúa khắc hoa văn họa tiết theo chuẩn quý tộc châu Âu. Phòng ngủ đầy đủ tiện nghi nội thất, bố trí bài biện tinh xảo sạch sẽ sáng bóng, tường dát cẩm thạch, sàn lót thảm sẫm đỏ, thậm chí cả TV và bàn làm việc cũng được ốp gỗ dát vàng, còn có phải dát vàng thật không thì xin thử cho kẻ bắt tài, tôi không nhìn ra được.

Chếch bên trái có một cánh cửa gỗ chạm khắc họa tiết nhẹ nhàng nhưng không kém phần cầu kỳ, tay nắm uốn lượn vàng sáng choang. Cánh cửa thông ra căn phòng ngoài mà tôi nhìn thì lấp ló đoán định hẳn là một phòng khách rất rất rộng.

Mọi thứ xung quanh lấp la lấp lánh ánh vàng, thật là làm con khó con ma nghèo đói là tôi quá. Vô thức nuốt nước miếng đánh ực, tôi ngồi dậy tăm tắp nhìn chung quanh, từ cái đèn trần pha lê tới cái điện thoại bằng bạc điêu khắc kiểu cổ điển, ầy cha, còn lồng lầy hoa mỹ hơn cả tôi tưởng tượng.

Đương lúc tôi định đứng dậy sờ mó cho sướng tay thì một lực nhẹ nhàng nhưng cũng không thể kháng cự kéo ngược tôi lại.

Tôi ngạc nhiên quá đỗi, vội nhìn xuống eo - nơi nguồn lực ấy bắt đầu - thì thấy một cánh tay trần cực kỳ rắn rỏi, và qua độ lớn cùng nước da thì toan chắc là của nam giới. . .

Hừm, hình như tôi quên gì đó thì phải. . .

Nổi run rẩy dậy lên trong lòng như từng con sóng dữ, tôi không dám quay lại, cả người bản thân tới quên cả hoạt động, tôi lằm bằm

- Không thể nào, là ác hồn sao có thể mơ được! Chắc chắn là ảo giác, ầy dô, chắc chắn là ảo giác do lão Tận Ty Hải tạo ra rồi. Trần Gia Trân, tỉnh lại ngay lập tức!

Một tiếng cười khê vang lên đằng sau, tựa hồ người đó rất hứng thú với phản ứng khác thường của tôi, bàn tay đang nắm giữ ngay eo khê siết nhẹ lại, chừng như sợ tôi chạy mất.

Con bà nó, cười thì cười cho đã đi, cần gì phải nín nhịn như vậy, cười đi cười đi, tiện đà buông bàn tay ác quỷ của anh ra ngay cho tôi aaa!!!

Chưa để tôi kịp thoát lên lời chửi rủa, bàn tay ấy siết chặt, lại thêm một cánh tay khác vòng qua, giờ thì tôi đã nằm trọn trong vòng ôm cực kỳ nóng bức của ai đó, hần xoay người tôi lại ngay lúc ấy, không để tôi kịp tìm kế thoát thân.

Đập vào mắt tôi là một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, với vẻ điển trai khó có thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể nói khí chất tà mị cùng vẻ cuồng ngạo không kiêng dè ai kia, lại đi kèm với tia khát máu chưa bao giờ phai nhạt ẩn chứa trong đôi mắt phượng hẹp dài kia, hiển nhiên không thể là ai khác ngoài người đã giết chết tôi - Tôn Ngao Dạ.

Con bà nó, cho dù hần có biến đẹp trai thế này tôi vẫn nhận ra hần, và tất nhiên là, vẫn sợ muốn chết đây.

Tôi cố nén con run rẩy trong lòng, cời lời:

- Tôn. . . Tôn Ngao Dạ, quả là trùng hợp thật, chúng ta lại gặp nhau rồi. . .

Tôn Ngao Dạ không thêm để ý tới thái độ sợ hãi cùng vẻ vệt chết vẫn mạnh mẽ của tôi, nhưng qua vòng ôm mỗi lúc một siết chặt của hần cùng ánh mắt càng lúc càng nóng kia, cảm giác không ổn trong tôi mỗi lúc một tăng, chưa kịp để tôi diễn thêm vài câu chào hỏi, hần đã nói một câu làm tôi chết lặng:

- Ta muốn em!

Ố?!

Không để tôi hồi thần, hấn nâng cầm tôi và cúi đầu hôn tôi gần như là ngẫu nhiên.

Ố ớ ớ?!!!

Tôi cố đẩy hấn ra, nhưng hấn rất mạnh, sức mạnh vật lý áp đảo tôi hoàn toàn, và là một ác hồn lý ra tôi không có giác quan cảm xúc, thế nhưng cảm giác đau cùng áp bức này tuyệt đối không phải là lầm tưởng. Nỗi sợ hãi trong tôi mỗi lúc một tăng qua từng hồi hôn cuồng dã của hấn.

Mặc cho sự sợ hãi cùng kháng cự của tôi, hấn vẫn cứng rắn tách môi tôi, dò dẫm đầu lưỡi vào khoang miệng tôi, cưỡng ép tôi phải giao hòa cùng hấn, gần như tước đoạt toàn quyền được thờ của tôi.

Hơi thở hấn tựa như cỏ xanh, tuy thơm tho ẩm ướt nhưng cũng khiến tôi gai người dị ứng. Sức nóng của hấn tựa như lửa nóng, càng lúc càng thiêu đốt khiến tôi không đường nào trốn chạy.

Không biết từ lúc nào bàn tay quý dữ của hấn đã luồn lách vào chiếc áo giả váy của tôi, xé tung nó thành nhiều mảnh.

Sự vuốt ve của hấn mang ham muốn mãnh liệt khiến nỗi sợ hãi của tôi mỗi lúc một nhiều. Hấn tựa hồ không quan tâm tới từng hồi đấm đá của tôi, cũng chẳng để tâm tới nước mắt mỗi lúc một nhiều đang lăn trên má tôi. Hấn vẫn tiếp tục hôn, tiếp tục siết nắn bóp vân vân tôi theo ý thích của hấn.

Thế nhưng khi hấn dời môi ra khỏi môi tôi, liếm những giọt nước mắt tuôn trào trên gương mặt tôi tựa như chiều chuộng bất đắc dĩ, có cảm giác như tôi cũng vô thức dịu lại.

- Gia Trần... Tiểu Trần... - Tôn Ngao Dạ nhẹ nhàng gọi tên tôi, giọng nói của hấn từ khi hấn có thực thể mang âm lượng trầm hơn hấn, âm điệu ấy như có từ tính, chỉ cất tiếng thôi cũng khiến người ta cảm thấy bị cuốn hút rồi. Có lẽ vì nhiễm màu nhục dục, nên âm thanh ấy càng trầm thấp đè nén, vô thức tỏa ra sức nóng khó kiềm nén, góp phần khiến hỏa khí tuôn trào ra xung quanh.

Môi hấn dần trượt xuống từ cằm, tới cổ, lưu luyến tại vùng cần cổ và xương quai xanh của tôi một lúc lâu, tôi rùng mình cố đuổi những cảm xúc kỳ lạ ra khỏi tâm tưởng, nhưng khi môi hấn trượt dài xuống vùng ngực nữ tính của mình, gần như tôi không nén được tiếng nức nở.

Mất thấy tôi sắp trần trụi rồi mà hấn cũng không dừng lại, tôi hiểu rằng cái “muốn” của hấn hoàn toàn chẳng phải là nói chơi không đâu. Con mẹ nó, ai nói cho tôi biết, thằng nào nói linh hồn là vô dục vô cầu hả!!! Lăn ra đây cho bà, bà phải thiên người!!!

Cũng không đúng, hấn có thực thể mà...

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi hồn hển bật thốt:

- Tôn... Tôn Ngao Dạ, anh thể này là không đúng! Anh có thực thể còn tôi thì không nha!

Nói có một câu mà gần như rút hết sức của tôi rồi.

Tôn Ngao Dạ chùng như chẳng nghe gì, lại chùng như đã biết, hấn vẫn đấm đuổi khuôn ngực nữ tính của tôi bằng đầu lưỡi của mình, tựa hồ như đó là một món ngon nhất trần đời. Mẹ nó, dùng lưỡi thì thôi, dùng có dùng răng được không, aaa, tay anh để đâu thế, buông ra ngay!!!

Trời phạt ời, cho con thêm can đảm nói ra đi!!!

- Ủ? - Tôi tận khi tôi tưởng sự trong trắng của mình toi rồi, hấn mới ngẩng lên mơ hồ đáp lại.

Nhìn ánh mắt hoang dại tựa dã thú của hấn mà tôi muốn ngất, ngay lập tức phân vân giữa việc xỉu ngay tại trận mặc hấn làm gì thì làm hay gân cổ lên làm ra ngạo ra khoa một phen. Mất thấy ánh mắt hấn mỗi lúc một tối, ham muốn cơ thể hấn hiển lộ mỗi lúc một rõ qua làn da trần trụi tiếp giáp với đùi tôi kia - của khi kia, sao anh không mặc quần áo hả!!! - tôi không nén nỗi sợ hãi vội nói:

- Anh... anh là ác quỷ có thực thể tất nhiên là làm được, nhưng mà tôi! Tôi còn là ác hồn nha, ác quỷ như anh làm chuyện đó với ác hồn sao mà có cảm giác được!!!

Tốt nhất là anh ra đường kiếm gái nhanh cho tôi!

Lời này tôi không dám nói ra rồi.

- Ta chỉ có cảm giác với em - Không biết hấn có biết thuật đọc tâm không, nhưng đại khái khi ý nghĩ muốn hấn ăn mảnh vừa hiện ra là hấn đã đập tan ảo tưởng ấy của tôi, ôi trời phạt ời, ai cứu tôi!!!

Đoạn, tay hấn lại vuốt ve từ hông tới ngực tôi, trận địa sắp thất thủ rồi, không được không được.

- Nhưng mà... tôi là ác hồn mà, tôi đâu có cảm giác gì đâu!!! - Tôi la oai oái bằng tông giọng lớn nhất, cố kéo cái đầu mụ mị toàn tình tròng của hấn dậy.
- Anh là một nửa của tôi đúng không! Anh phải suy nghĩ cho tôi chứ, không lẽ lần đầu tiên của tôi lại trải qua trong tình trạng không cảm giác sao? Aaa, tôi không muốn đâu!!!

Tôn Ngạo Dạ neho mắt, lửa nóng trong đôi mắt ấy chẳng những không giảm lại còn tăng.

- Cái lúc em nhận linh hồn lực ta trao, cảm giác rất thoải mái nhỉ?

Ồ ồ ồ...

Hóa ra sự ám áp phiêu phiêu kia là...

Không được không được, tuyệt không lui bước.

- Nhưng... đó là về tinh thần mà, còn về thể xác,ahaha, tôi chưa có thể xác.

Sau đó, hắn và tôi chăm chú nhìn nhau một lúc, tôi cố gắng căng mắt ra nhìn hắn không chớp cái nào, gì thì gì, mờ to như vậy mới để có nước mắt đó.

Cuối cùng, hắn hừ nhẹ một cái, tựa như bắt lực, lại tựa như khó chịu khôn nguôi. Hắn cúi người tiếp tục hôn lên từng tác da thịt tôi, bàn tay to nắm cổ tay tôi kéo tôi phần nam tính của hắn...

- Giúp ta giải quyết! - Tôn Ngạo Dạ thần nhiên nói, khiến tôi gần như hóa đá tại đương trường...

Con mẹ nó, bà đây là cô gái trong trắng trinh nguyên đó được không aaa!!!

Nhưng để gìn giữ cái sự trong trắng trinh nguyên của mình, tôi đành không có cốt khí dùng hai tay hầu hạ lão đại gia nằm trên người mình, mặc cho hắn liếm láp vắn nắn cơ thể, lại mặc cho hắn đốt lên không ít ngọn lửa trên cơ thể mà tôi cho là không thể có cảm giác của mình...

oOo

Tới khi tôi nghĩ tay mình muốn liệt rồi, thì cuối cùng cũng xong.

Nằm đó nhìn bàn tay không cảm giác cùng cơ thể mệt mỏi tựa hồ bị xe cán của mình, lại nhìn tới cơ thể cường tráng đầy sinh khí cơ bắp cuộn cuộn của hắn, tới cái phần nam tính bề thế khó tả nổi kể cả khi “nguội” kia, tôi run rẩy thầm cảm thấy may mắn vì ban nãy mình chịu tìm cách chuồn, nếu không thì giờ đây chắc tôi chẳng còn mạng nằm đây mà suy tư nữa rồi.

Không được, đây không phải kẻ lâu dài, phải nhanh chóng tìm cách trốn, nếu không chả sớm thì muộn tôi cũng bị hắn “xoài” tới xương cốt cũng không còn, không đúng, tôi là ác hồn làm gì mà có xương cốt chứ, phải nói là cả hồn phách cũng chả còn mới đúng!

Tôn Ngạo Dạ thần nhiên đứng dậy mặc quần áo - không biết hắn kiếm đâu ra quần thể thao áo thun rất đơn giản lại vừa người thoải mái hoạt động kia - hoàn toàn không ngại ngần chút nào trước ánh mắt chăm chú quan sát bất lịch sự của tôi.

- Này này, dù sao anh cũng nên tránh vào nhà vệ sinh chứ... - Tôi lẩm bẩm.

Hắn liếc tôi, ánh mắt vẫn chưa hoàn toàn tắt lửa khiến tôi rụt cổ, đoạn, hắn nhếch mép đáp:

- Em là vợ ta, tránh cái gì mà tránh.

... Tôi là vợ hắn sao? Sao tôi không biết vậy...

Đương lúc tôi muốn lên tiếng chỉnh sửa cách xưng hô giữa “vợ” và “một nửa linh hồn” thì hắn đã lao vụt tới, dùng chân che lấp cơ thể bán trần trụi trước sự ngạc nhiên và không kịp phản ứng của tôi.

Ngay sau ấy, một tiếng bước chân nhàn nhã tiến vào phòng.

... Các người không biết gõ cửa sao, trời ơi!!!

- Ui cha, Tôn Ngạo Dạ, phòng này mùi xạ hương nồng quá đấy, haha! - Một giọng nói càn rỡ vang lên, liếc nhìn qua, chỉ thấy Chu Ôn vẫn mang gương mặt ác hồn với khóe miệng bị rạch thẳng sang hai bên đang rỉ máu, cùng bộ da trắng từ trên trắng xuống. Khác chăng chỉ ở chỗ tấm áo choàng anh ta vốn dùng che lấp linh hồn lực giờ đây lại cột quanh eo mà thôi.

Tiếp đó, một bóng người khác lững thững theo sau anh ta tiến vào, khiến tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên ngồi dậy, quên cả tình trạng bán thân, tới khi Tôn Ngạo Dạ có vẻ vội vàng tức giận ôm chặt tôi và tẩm chăn vào lòng mới nhớ ra.

- Số 7! - Mặc kệ hắn, tôi nói với cô gái xinh đẹp tuyệt sắc kia. - Là cô sao?

Gương mặt cô gái vẫn hơi vô cảm vô hồn, nhưng tổng thể chẳng thua kém con búp bê tinh xảo không tí vết trong tranh ảnh tây phương là bao. Số 7 mỉm cười, gật đầu, tôi há hốc, ời trời ơi, danh tiếng mỹ nhân ác hồn của tôi nay còn đâu.

Thôn thức một hồi, lại nhìn số 11 lẻo đẻo theo số 7 như thần giữ cửa, tôi càng cảm thấy lạ hơn, kỳ quái thật, cái tên số 11 này bình thường có quan tâm đến ai bao giờ đâu...

Hồ hờ, có mùi gian tình!

- Số 9! Ông trời cô còn sống! - Giọng nói oang oang vang lên, đầu chưa tới, giọng đã tới trước. - Con mẹ nó, cô không biết một nửa của cô đã làm chúng tôi khổ sở thế nào đâu! Thật là không thể chấp nhận, cô phải đền bù thương tổn cho chúng tôi! Là thương tổn diện 100% đấy!!!

- Thì ra là vậy... - Tôi thương xót, dù không biết thực hư nhưng coi như cũng là lỗi của tôi đi. - Đầu anh bị thương chỗ nào?

- Con mẹ nó! Là thương tổn 100%!!! - Lại oang oang.

- Sao? Nát toàn đầu ư! - Tôi chấn động, nặng như thế này thì đền bù thế nào.

Số 2 tức khí hết một tiếng rõ to, đương lúc tôi ngoáy tai mặc kệ cho anh ta ầm ĩ đòi số 7 ném anh ta lên để anh ta cắn chết tôi, thì Tôn Ngao Dạ đã lên tiếng:

- Hừ! Số 2, người bắt mẫn với ta sao?

...

- Không có! Tuyệt không có, thủ lĩnh, người đừng nghe kẻ gian nói bậy, tôi tuyệt đối trung thành, sao dám có nửa điểm bất mẫn.

Giọng nói biến chuyển từ oang oang định tội đòi tiền tới ngọt ngào nịnh hót khiến tôi giật bản mình, suýt chút là trườn người ra khỏi vòng ôm để giám định xem dưới giường kia có phải là số 2 thật không ấy chứ, tới cuối đành từ bỏ vì một vòng ôm hết sức đánh thép không cho phép rời bỏ kia.

Mà khoan... thủ lĩnh?

Tôi vô thức quay đầu, quan sát Tôn Ngao Dạ, hấn cúi đầu nhìn lại tôi, là ảo giác của tôi sao, vì sao tôi lại cảm giác ánh mắt luôn ẩn tia khát máu kia có chút... dịu dàng?

Hắn mỉm cười, vuốt ve gò má của tôi, tiếp lời:

- Chuyện ta phân phó làm đến đâu rồi?

... Chắc chắn là ảo giác, nhìn xem, lúc này tôi có khác nào sủng vật của hắn đâu!

Chu Ôn cười khùng khục, lên tiếng:

- Đã thăm thú, giới ác quỷ cũng phức tạp phết, thế lực phân bố dày đặc, rất khó đối phó.

Số 7 lúc này mới lên tiếng, chừng như cô chẳng hề quan tâm tới ánh mắt cầu cứu của tôi, vẫn tảng lờ tôi nằm trong lòng Tôn Ngao Dạ:

- Hơn nữa... - Giọng cô tuy vẫn ngập ngừng, nhưng nghe âm điệu cũng trở nên du dương ngọt ngào hơn nhiều. - Giới ác quỷ đã hơn 300 năm không có loài người dọa lạc vào, nên đối với sự kiện này... tuyệt đối rất cần trọng dò xét...

Đã đẹp người lại còn đẹp giọng, ông trời muốn tôi sống sao...

Tôn Ngao Dạ trầm ngâm, vẫn siết chặt tôi trong lòng và bàn tay còn lại vẫn không quên vuốt ve từ tóc tới má tôi, tới khi cảm giác bàn tay ấy có nguy cơ trượt xuống, tôi vội lên tiếng:

- Khoan đã, các người đang nói về chuyện gì vậy?

- Ô ô, phu nhân, tôi tưởng cô sẽ không hỏi cơ. - Chu Ôn cột nhà nói, anh ta giơ tay lên khoe miệng nhuộm máu vẽ một hình vòng cung, đoạn, những ký ức của anh ta dưới dạng hình ảnh lao đến với tôi như thước phim sống động nhất.

Khoảng khắc, Tôn Ngao Dạ dọa quý...

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phụ Xướng Phụ Tùy

Tôi bản thân nhìn khoảng khắc Tôn Ngao Dạ thanh thoi tới tào nhả vờn quanh 10 vị ác hồn.

Về khát máu bạo tàn ẩn hiện trong từng cử chỉ hành động của hắn thật sự khiến tôi chấn động và sợ hãi, không sai, hình ảnh đó hoàn toàn chẳng khác chi

lúc hắn giết tôi cả.

Tôi cơ người, không muốn tiếp tục quan sát, thế nhưng người đằng sau lại chẳng hề cho tôi cơ hội trốn tránh mà kéo tôi sát lại, hắn mút nhẹ thùy tai của tôi, thậm chí khe khẽ:

- Sợ hãi sao?

Cơ thể tôi khó chịu như kim châm, thốn thốn:

- Có thể không ư?

Vòng tay quanh cơ thể tôi siết chặt, giọng nói bên tai vang lên, nghe qua vẫn bình thản, nhưng tôi vẫn cảm giác rõ ràng trong nó ẩn chứa biết bao mọi mệt mỏi bất đắc dĩ:

- Không được sợ! - Tôn Ngạo Dạ quay đầu tôi ra sau, ép tôi đối diện với hắn, cho dù tôi muốn đối gạt bản thân chỉ là ảo giác chẳng nữa thì ánh nhìn khổ sở kim nén của hắn ở khoảng cách gần như thế này, tôi cũng không thể nhắm được. - Ai cũng được, em không được sợ ta!

Sau đó, hắn cúi đầu, lại một lần nữa trao cho tôi một nụ hôn dài sâu lắng.

Khác với những nụ hôn ép buộc trước kia, nụ hôn này nhẹ nhàng và dịu dàng khiến tôi đắm chìm trong những cảm xúc xa lạ, vô thức thôi, tôi nghiêng người vòng tay qua vai hắn, đón nhận nụ hôn quá đỗi dịu dàng che chở này.

Dường như bất ngờ trước sự ủng hộ của tôi, Tôn Ngạo Dạ khựng người trong giây lát, rồi rất nhanh hắn lại lấy lại tinh thần, lửa nóng cùng ham muốn của hắn muốn nhấn chìm tôi trong nụ hôn nóng bỏng này. Tôi gần như mê đi trong từng hơi thở, từng cái siết chặt cùng day dứt nhẹ nhàng của chót lưỡi đầu môi, còn hắn cũng chẳng khá khẩm hơn, ngược lại sự kiểm soát cứ như càng lúc càng rời xa hắn.

Đê mê, rối loạn, cùng cháy bỏng.

- Đừng sợ ta... đừng là ta... - Hắn thậm chí, lời lẽ trầm thấp ấy sao lại nghe như van vãn...

Tôi mở mắt, thoát khỏi cảm giác đắm chìm rồi quay đầu tiếp tục quan sát trận chiến gay cấn không thua gì phim hành động kia, cổ trấn áp cảm giác rối loạn trong lòng, dường như có nhiều thứ càng lúc càng khó nắm bắt trong bàn tay.

Bắt gặp ánh mắt trên người của Chu Ôn đối diện, tôi lè lưỡi với hắn rồi mặc kệ, muốn tôi ngưng ư, xin lỗi nha, bản cô nương chưa có chức năng đó.

Càng xem, tôi càng giật mình trước khả năng của Tôn Ngạo Dạ, vốn biết hắn rất mạnh, nhưng không ngờ hắn lại mạnh như thế, số lượng linh hồn lực hắn sở hữu chắc cũng phải gấp mười lần tôi chứ chẳng đùa.

Khóc, vậy tôi trốn bằng cách nào aaa! Ông trời ơi, người thật bất công!

Đương lúc tôi cho rằng hắn sẽ sớm dành thế thượng phong, thì bỗng hắn gặp người đau đớn, và sau đó... sau đó thì hắn dọa quỷ.

Tôi há hốc mồm, thế này là thế nào, thật là vi diệu mà, đánh một trận cũng có thể dọa quỷ sao, ày chà, hay tôi cũng bảo 10 vị ác hồn kia xếp hàng ra cho tôi đánh một trận nhá.

- Em lại mất tập trung rồi... - Tôn Ngạo Dạ bên cạnh tôi than thở, khụ khụ, tôi không cố ý đâu, thói quen, thói quen thôi mà.

Tôi tiếp tục chăm chú theo dõi cốt truyện, giật mình khi thấy sau khi hắn dọa quỷ, Chu Ôn ngay lập tức đầu quân, tiếp theo là số 7, số 11 cũng theo sát sau đó, số 2 càng không có cốt khí nhao nhao theo đuôi.

Lẽ ra, những ác hồn theo hắn sẽ chỉ có như vậy, nếu không có...

Tiếng “phành phành” vang vọng từ đằng xa, mỗi lúc một lớn dần, mang theo một chiếc trục thẳng hai đầu quạt cực kỳ hiện đại tân tiến vốn chỉ được thấy trong phim ảnh, dành riêng cho quân đội sử dụng.

Tôi tròn mắt, khi nhìn từ trên không, bảy bóng người ở độ cao 10 mét chẳng cần dù càng chả cần thang nhảy không như thế xuống.

Ày chà, có công phu thiệt lợi hại quá đi.

Đó, khỏi nói cũng biết, là bảy vị pháp sư cao tay ấn kia rồi.

Đề Tạng pháp sư xuống đầu tiên, ông đỡ dẫn nhìn quang cảnh trước mặt, dáng vẻ của ông nào còn chút gì phần chán nản này, chỉ là nghiêm trọng cùng thương đau, thật khiến người ta nhìn mà nao lòng.

- Ta đến trễ rồi ư... - Ông lăm lăm, đoạn, ông nhìn sang Tôn Ngạo Dạ, mắt lóe sáng ngạc nhiên, rồi ngay sau đó là khổ sở thấu hiểu. - Trách không được người lại dọa quỷ nhanh như vậy... lẽ ra ta phải biết rồi...

- Dáng vẻ của hắn... - Hoàng Bắc há hốc bên cạnh, pháp khí trên tay run rẩy theo từng cơn chấn động của ông. - người là người của Tôn gia?

Các pháp sư khác chừng như cũng hiểu ra điều gì, về mặt họ nặng nề tang thương.

Tôn Ngao Dạ trong ký ức Chu Ôn hừ lạnh, khinh khỉnh lướt mắt quan sát bảy vị pháp sư. Qua nét mặt vẫn vương sát khí của hắn, tôi hiểu rõ suy tính giết chóc vẫn chưa rời khỏi thần trí ấy. Thật ra tôi đã tưởng hắn sẽ ra tay giết sạch bảy vị pháp sư cho thỏa cơn thèm khát kia, ấy vậy mà hắn đã thu lại sát khí, nở nụ cười lạnh lùng máu tanh:

- Các ngươi cũng hiểu rõ, nhân loại và ác quỷ không đối đầu trực tiếp.

Hoàng Bắc nặng nề gật đầu, ông đưa mắt nhìn cứ điểm 219 hoàn toàn sụp đổ, tất cả pháp chú cùng bùa ngải cũng bị chôn vùi bên trong hàng tấn tấn đất cát kia.

Tâm huyết cả mấy đời người, bị thương làm sao.

Đề Tượng liếc mắt đến những ác hồn còn lại, trừ số 7, số 11 và số 2 cùng Chu Ôn, nhưng kẻ mà sau khi đồng ý theo phe Tôn Ngao Dạ, khế ước ác quỷ hình thành thì đã trở thành âm binh, tuy nhiên những ác hồn còn lại...

Sáu vị ác hồn căng thẳng, rõ ràng quân số 2 bên ác hồn và pháp sư đang chênh lệch, đó là chưa kể số linh hồn lực của bên ác hồn đã bị tiêu hao không ít trong trận chiến với Tôn Ngao Dạ, còn bên pháp sư thì vũ trang cùng khí lực đầy đủ, trận chiến này quả là không cân sức chút nào.

Mở đầu là số 10, tiếp theo, tất cả các ác hồn nhanh chóng đầu quân cho Tôn Ngao Dạ.

Hắn nhếch môi, có chút hài hước cười với các pháp sư kia:

- Thế, các ngươi nên về đi thôi.

Đề Tượng sắc mặt u ám, hậm hực nói:

- Cho dù chúng ta không có cách đối phó ngươi, nhưng các vị thiên thần tuyệt sẽ không để yên cho kẻ mới dọa ác quỷ là ngươi!

Tôn Ngao Dạ bật cười ra tiếng, hắn giơ một tay, ngay lập tức bảy vị pháp sư ngất xỉu.

Vô thanh vô tức đánh gục bảy vị pháp sư cao tay ẩn, quyền năng của hắn tăng mạnh gấp trăm lần, khiến 10 ác hồn còn lại thâm đồ mồ hôi hột, lần đầu diện kiến sức mạnh của ác quỷ, quả thật không hổ danh chút nào.

- Thiên thần ư? - Hắn mỉm cười, sát khí cùng khát máu đã quay lại trên gương mặt hắn. - Ta đang chờ đây!

Đoạn, hắn ngẩng đầu, chớp mắt đã biến mất.

Tôi ngơ ngác nhìn quang cảnh thay đổi từ dưới đất lên trên trục thẳng y như chuyển cảnh trong phim, nhưng tôi biết bằng quyền năng của mình, Tôn Ngao Dạ gần như dịch chuyển tức thời và mang toàn bộ "tay sai" theo hắn.

Sau đó, hắn chỉ chớp mắt một cái, đã thao túng toàn bộ khả năng kiểm soát của phi công, sai khiến hắn phải quay lái ngược trở về nơi tôi bị giam giữ...

oOo

Hừm... chuyện sau đó thì khỏi nói rồi, đại khái là, ừm, hắn xuất hiện, cứu tôi khỏi Tận Ty Hải tiện thể xách luôn tôi sau khi thấy hắn sợ quá xỉu luôn kia đi mất.

Lên trục thẳng, bay cả ngày tới thành phố A gần đó, bằng quyền lực ác quỷ của mình, hắn thuê một phòng tổng thống trong khách sạn 5 sao.

Trọng điểm không phải ở đó, mà là ở cuộc họp bàn trong khách sạn.

Con mẹ nó, vì sao đi họp còn xách tôi đã ngất trên dàn quạt theo hả, thật là mất hình tượng!!!

Má nó, nhìn hắn nghe mọi người bàn bạc lại thỉnh thoảng vuốt ve tôi hệt như tôi là con mèo nhỏ của hắn, thật sự là tức ói máu, tức ngứa răng, tức muốn cắn người aaa!!!

Dừng, bình tĩnh, bình tĩnh! Tôi cố hít thở, tập trung vào từng câu chữ mà Chu Ôn đang nói.

- Dựa vào tình huống hiện tại ngươi không khả quan chút nào đâu. Ác quỷ cũng phân cấp bậc, nói cách khác ngươi tuy đã dọa quỷ, nhưng cũng chỉ là gà mới trong tuồng kịch này thôi. - Chu Ôn có vẻ rất phấn khích, anh ta rung đùi đắc ý tiếp. - Kinh động khi ngươi dọa quỷ quá lớn, đoán chắc toàn bộ quỷ giới đều phát giác ra rồi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ gặp bọn họ dưới nhiều hình thức dò xét, ừm, sau đó ngươi còn phải tìm địa bàn nữa.

Các ác hồn còn lại đều là người bình thường chết đi kết oán mà thành, đương nhiên chẳng hiểu nổi hai vị này đang nói cái chi chi rồi.

Thật ra tôi cũng có hiểu cái của khi gì đâu.

- Địa bàn ư? - Tôn Ngao Dạ trong ký ức Chu Ôn chau mày suy ngẫm, đoạn, hấn cúi nhìn tôi, có chút cung chiều nói. - Để vật nhỏ này quyết định đi.

... Con bà nó, anh mới nhỏ, cả nhà anh đều nhỏ!!!

Chu Ôn cũng như mọi ác hồn chẳng hề cảm giác cái biệt danh kia buồn ọe chút nào, anh ta gật đầu, tiếp lời:

- Tuy nhiên, những địa bàn thuận lợi để thu hút linh hồn lực thì luôn nằm ở những khu vực đông dân cư như thành phố lớn. Dựa vào hiểu biết của tôi, thì ác hồn vô số kể nhưng ác quỷ thì luôn có hạn, chắc chắn sẽ phải có nhiều thành phố vẫn chưa bị chiếm lĩnh.

Tôn Ngao Dạ chau mày, cười khinh khinh:

- Tuy ta muốn chiếm địa thế tốt lành nhất, cũng chả quản phải giết vài chục hay vài ngàn ác hồn, nhưng đúng là thế lực hiện tại còn mỏng, không nên liều lĩnh. - Con mẹ nó, bản chuyện thì bản đi, đừng có vuốt ve mặt tôi như thế aaa.

Tôi nghiêng răng nhìn hình ảnh “mình” của quá khứ mất mặt như thế, thật sự muốn lao vào mà lay tỉnh cái người nằm ngủ thoải mái kia cho xong.

- Dù sao, ta cũng phải nuôi gia đình mà. - Hiếm có khi Tôn Ngao Dạ đùa cợt, nhưng nói thật nghe xong câu này tôi chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách cho rồi.

- Chu Ôn! - Tôn Ngao Dạ chột đời giọng, trở nên lạnh lùng đanh thép. - Người sẽ trở thành cánh tay phải của ta, lấy thân phận là hữu hộ pháp tìm hiểu tầng lớp ác quỷ đang hiện hành ở quỷ giới. Ta sẽ mở thông đạo cho người sau hoàng hôn.

Chu Ôn thoải mái đáp ứng, Tôn Ngao Dạ tiếp tục quay sang số 7, ánh mắt hấn, hừm, sao lại có vẻ chán ghét nhỉ...

- Số 7 hử? - Hấn cười, quả thật... con mẹ nó nụ cười chứa đao mà, nhìn xem tôi nổi hết cả da gà này. - Cô sẽ trở thành hộ vệ của phu nhân ta. Hãy lợi dụng dòng nước tìm kiếm thật nhiều tin tức liên quan tới loài người dọa quỷ.

- Số 11, ha, ta nghĩ người ngoài đi theo số 7 chẳng muốn làm gì khác đâu.

- Số 10, lợi dụng khả năng nhập tràng của cô, ta muốn thu thập thật nhiều tin tức về ác hồn hay linh hồn quái khí. Cô sẽ trở thành âm binh dẫn lối, tìm thật nhiều linh hồn có năng lực gia nhập bang cho ta.

Tôn Ngao Dạ trước mặt thật lạ lẫm.

Hấn chẳng có chút nào gọi là náo nức hay khát máu thường ngày, mà hoàn toàn quyết đoán giao việc cho các ác hồn, tựa hồ rất lâu về trước hấn cũng từng làm công việc lãnh đạo rồi.

Tôi ngơ ngác nhìn hấn, không hiểu vì sao trong tâm tưởng nảy sinh chút lo ngại.

Vòng ôm siết nhẹ, tôi dờ dẩn quay đầu, đối mặt với cái nhìn chuyên chú của hấn.

- Em sẽ sớm dọa quỷ thôi. - Hấn cười khẽ, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt mờ mịt của tôi. - Đừng lo ngại, ta sẽ dọn đường sẵn cho em.

- Vì sao? - Tôi lăm bằm.

Câu hỏi này, lẽ ra tôi nên hỏi kể từ lúc hấn kết đôi với tôi mới phải.

Không phải là trốn tránh, cũng chả phải sợ hãi biết câu trả lời, chỉ là tôi nghĩ bản thân chẳng cần phải biết làm gì, dù sao cũng sẽ sớm thoát khỏi hấn.

Nhưng tựa hồ, có gì đó đã thay đổi rồi, và tôi hiểu rằng mình chẳng dễ gì thoát ly được nữa.

- Vì... ta cần em. - Tôn Ngao Dạ khép mắt, tựa đầu vào trán tôi.

Đối diện với một ác quỷ giết mình, lòng tôi vẫn ảm sợ hãi cùng hận thù, thế nhưng khi nhìn hấn chân thành không chút địch ý cùng phòng bị đối diện như vậy, tôi quả cũng có chút... mềm lòng.

oOo

Sau đó, Tôn Ngao Dạ giải thích cho tôi rất kỹ càng.

Trước đây, từ thuở hồng hoang có lẽ thế gian từng chia lục giới, tuy nhiên đến thời điểm hiện tại, chỉ còn tam giới đồng hành thôi.

Nhân giới đứng ở vị trí trung tâm, tiếp đó là thiên giới, cuối cùng là quỷ giới.

Đơn giản mà đúng không, nghe tên hiểu cả rồi.

Tuy nhiên, nói là đồng hành, thật ra mỗi giới là một thế giới riêng chỉ có thể tiến vào nhờ thông đạo từ một kẻ có năng lực cao cấp, cũng như ở quỷ giới chỉ có ác quỷ thật sự mới có thể tiến vào, các âm binh dù có vào được dưới sự cho phép của ác quỷ, cũng chỉ trụ lại được một thời gian ngắn rồi sẽ bị

trục xuất khỏi quý giới, nói cách khác, quý giới là nơi chốn thần bí đầy máu tanh mà mọi linh hồn vừa nghe đã kinh hồn táng đờm.

Thiên giới cũng như vậy, nhưng mang màu sắc nhân từ hơn, chỉ cần con người có lòng hướng thiện, sớm muộn cũng có ngày nhập thiên giới.

Tuy vậy, không như tưởng tượng của loài người, thiên giới chỉ đơn giản là bảo toàn nhân loại, chứ chẳng thần kỳ đến mức điều khiển sống chết cùng luân hồi chuyển thế của loài người - thậm chí tất cả các loài.

Làm được điều ấy, chỉ có Trái Đất, Trái Đất mà thôi.

Trái Đất có linh hồn đấy, linh hồn đã tồn tại cả tỷ tỷ năm kia vẫn luôn quan sát tất cả muôn loài đó thôi, đồng dạng, mọi luật lệ cũng từ “nó” mà ra.

Quý giới nói sâu xa quá lắm chi, đại loại cũng như thế giới ngầm của nhân loại thôi, cũng kiếm sống từ máu tanh và dục vọng của loài người.

Hiện giờ, với danh nghĩa một nửa linh hồn của hấn, tôi - lại chó ngáp phải ruồi - có thể dễ dàng vào và trụ lại ở quý giới, tuy nhiên là một ác hồn, điều đó không có lợi cho việc tu hành - theo cách nói của Chu Ôn - đọa quỷ của tôi. Cho nên Tôn Ngao Dạ vẫn chưa mang tôi nhập quý giới.

- Thật ra... tôi không nhập quý giới vội cũng không sao, ahaha.

- Hừ! - Tôn Ngao Dạ nhướn mày, vẻ mặt có chút trêu tức. - Nhưng ta rất vội!

...

Có phải tất cả các ác quỷ nam đều tình trùng lên não không, làm ơn cho tôi lời giải đi aaa.

Từ lúc tìm được tôi, hấn dính tôi như hình với bóng, lúc nào cũng ôm, không ôm thì hôn, không hôn thì sờ soạng, lúc chẳng dặng dưng nhìn không nổi thì tự kéo tay tôi giúp hấn “giải quyết”. Tôi thì, từ ban đầu là sợ hãi phản kháng từ chối, tới tìm đủ lý do thoái thác, tới mặt lạnh tâm tình kệ xác hấn, quả là một quá trình dài thấm đẫm máu tanh và nước mắt, thật sự rất là bi kịch thảm thương đó.

Mà tôi cũng không hiểu sao hấn có cảm giác, xét ra tôi là ác hồn không thực thể, giả sử nhân loại nào vô tình thấy cũng chỉ thấy hấn đang tự biên tự diễn ôm không khí thôi, sao mà lần nào cũng như lần nào ham muốn tràn đầy không giảm như thế chứ aaa!

Nếu không phải tôi đã chết, không khéo tôi chết thêm lần nữa ấy chứ.

Trở lại chủ đề chính, hiện tại đã qua vài ngày kể từ lúc tôi tỉnh dậy, chú ý, là mới vài ngày thôi đó, cho nên bạn đã hiểu vì sao tôi mới bảo ác quỷ nam là tình trùng lên não chưa hả!!! Thật là khóc ra một dòng sông mà...

Dừng, quay lại, khụ khụ.

Các ác hồn dưới tay hấn chỉ trong vài ngày đã tăng từ mười lên 30, và ngày nào cũng như ngày nào hấn đều khá bận rộn phân công việc làm cho họ, ấy vậy mà lượng linh hồn lực thu được đều khá là khả quan, đủ khiến tôi liú lười cảm thấy bất công cho xã hội chủ nghĩa cần kiệm, quả là tư bản máu lạnh ăn chặn nhiều quá mà. Nói chung, là một nửa của hấn thì lượng linh hồn lực hấn chia cho tôi cũng tỷ lệ thuận với số hấn thu được, nên lý ra tôi chả có điều gì để phàn nàn thêm, cái chính là vì hấn không phải ra tay nên cứ dính lấy tôi, mà dính lấy tôi thì y như rằng tôi không trốn được.

Hiện giờ tôi đang đeo gương mặt vô cảm ngồi trong lòng hấn, nghe Chu Ôn báo cáo những điều anh ta đã thu được ở quý giới mấy ngày qua.

- Vậy, phu nhân à, cô chọn địa điểm nào hả?

Anh ta nhàn nhã bỏ xấp giấy lên bàn, nói thật, dù biết là máu nhỏ từ miệng anh ta thấm vào giấy chỉ là linh hồn khí, nhưng tôi vẫn cảm thấy phản cảm đó nha.

Tôi hồ hững nhìn vào tấm bản đồ thế giới.

Tôi thấy Việt Nam, đất nước quê hương tôi.

Gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu, không thể tới đó, nếu tôi tới gần đó đồng nghĩa với tội ác sẽ kéo tôi theo, mà em trai tôi... cũng là gia đình tôi lại đang ở đó.

Tôi thờ dài, đầu cũng vậy thôi, đành chỉ bừa một chỗ trên bản đồ.

- Ô thành phố S, quả là có triển vọng nha, tiếc là, thành phố đó có chủ rồi.

Tôn Ngao Dạ vuốt ve cánh tay trần của tôi, cười khê nói:

- Tiểu Trân của ta đã chọn, có chủ thì sao?

...

A di đà phật, không được, lẽ nào mới làm phu nhân hấn vài ngày mà tôi đã mang mưa máu tới cho các ác hồn sao, không thể nào, tôi không có họa thủy

như vậy đầu nha.

- Không không! Thành phố đó để sau đi. - Tôi vội nói, lần này nhìn kỹ hơn, chỉ vào một thành phố khác chắc chắn là chưa có chủ.

- Thành phố T thuộc tỉnh Sơn Đông, mắt nhìn khá lắm, phu nhân.

- Vậy thì sẽ là đó. - Tôn Ngạo Dạ gật đầu, ôm tôi đứng dậy. - Chuẩn bị đi, chúng ta sẽ lên đường tối nay.

Các ác hồn khác đồng loạt hô vang, có địa bàn đồng nghĩa với có thu nhập ổn định hơn, tất cả bọn họ đều đã trở nên háu đói rồi, mấy hôm nay chỉ là mấy phi vụ nhỏ, sao thỏa mãn được cơn đói linh hồn lực của họ chứ.

Tôi ngơ ngác nhìn quang cảnh trước mắt, có chút không dám tin.

Vốn dĩ, tôi chỉ muốn làm một ác hồn tiêu dao tự tại qua ngày thôi mà.

Vì sao... càng lúc mọi sự càng không thể kiểm soát...

Liếc nhìn Tôn Ngạo Dạ, bắt gặp ánh mắt nóng bỏng ẩn chứa chiều chuộng của hắn, ánh mắt càng lúc càng rõ rệt ấy khiến tôi như lạc trong mê cung, không biết đâu là lối về cho mình...

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lửa Nóng Sâu Thẳm

Thành phố T tỉnh Sơn Đông, nói lớn chẳng lớn, nói nhỏ cũng tuyệt chẳng phải nhỏ.

Đơn giản hóa vấn đề thì có thể xem đây là một thành phố đang phát triển, là món ngon của vô số nhà đầu tư trong và ngoài nước, cũng là trọng điểm đầu tư của chính quyền địa phương vì sự phát triển thần tốc về mặt du lịch địa phương. Thành phố T giáp núi cao rừng sâu, vốn mang nhiều sắc thái truyền thuyết về chùa miếu, nay lại càng được coi trọng quy hoạch trở thành một khu du lịch thiên nhiên hoang dã rất được ưa chuộng, theo đà phát triển, hàng loạt phố xá quần cư kéo đến lập nghiệp. Cách đây mười năm, thành phố rộng lớn này chỉ vẹn vẹn vài trăm nghìn dân cư là cao nhất rồi, thế nhưng giờ đây, dân số tổng cộng lên tới 6 triệu người.

Có thể so sánh với thành phố kinh tế ở Việt Nam được rồi, tuy nhiên đất nước rộng lớn mà nếu toàn thể dân cư giậm chân một cái cũng gây động đất này thì dân số bấy nhiêu cũng vẫn là “ít”.

Ây da, vào vấn đề chính nào.

Thực ra tôi cũng chẳng có ý định chọn lựa gì nơi này, nhưng có thể coi là số phận đưa đẩy đi, haizz, không ngờ đưa đẩy thế cũng hay, chỉ vừa tiến vào nơi đây, tôi đã cảm thấy “yêu” nó rồi.

Bạn hiểu mà, một thành phố đang phát triển, luật lệ nhà nước xa xôi sao có thể thắng được lệ làng chừ, cho nên cũng có thể coi thành phố này có nhiều sắc thái đặc biệt và cuốn hút, tội ác ẩn hiện khắp nơi, tâm tư dục vọng nhân loại nơi này cũng tuyệt chẳng hề thua kém.

Tôi ịn mặt vào kính xe, thiếu chút nữa rỏ cả dãi vì thèm thường rồi.

A di đà phật, mắt mặt quá.

Lau nước miếng đi, tôi tẩm tặc trầm trồ ra miệng, đây quả là “đất lành” cho cả đám ác hồn chúng tôi mà, đúng là chỉ đông chỉ tây mà cũng vớ bở, hô hô.

- Đã... đã đến khách sạn Vân Du rồi... thưa cậu... - Giọng bác tài xế lập cập vang lên, kéo tôi quay trở lại hiện thực là tôi đang bị “gông” bởi một con ác quỷ - theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng nha - đáng sợ. Hiển nhiên là vì thế nên chắc chắn tôi khó mà “đi làm” như bình thường rồi.

Nhìn bác tài xế phía trước, mặt tái mét run rẩy, mồ hôi lạnh thi nhau tuôn trào, lại nhìn tới tuổi tác ông ta không còn nhỏ, tôi thâm thương cảm trong lòng, không khéo chỉ vì một chuyến taxi này mà ông ấy phải nghỉ dưỡng cả tháng cũng nên, ai da, thật tội lỗi mà.

Vốn dĩ ông ấy là nhân loại, không thể thấy các ác hồn dày đặc ngồi trên chiếc xe 40 chỗ ngồi này, cho nên hẳn nhiên là ông ta chỉ có thể nhìn một chàng trai tuần tú phi phàm ngồi một mình ở bang ghế cuối cùng trên chiếc xe. Quý dị như vậy thì cũng thôi, cái quan trọng là từ khi chàng trai ấy bước vào thì bầu không khí xung quanh lạnh lẽo như mùa đông tuyết trắng, cắt da cắt thịt, dù ông có bật điều hòa lên mức cao nhất cũng không cản được từng đợt rét buốt kéo qua trong lòng.

Tôi biết ông cũng cố gắng tinh tảo lái xe rồi, thật đáng thương, nhìn lại, con người trung hậu thật thà như ông ta cũng chẳng thể nằm trong thực đơn của tôi, cho nên tôi mở miệng dò hỏi:

- Hay là anh cho ông ta chút “lợi ích” gì đó đi?

Tôn Ngao Dạ chẳng nói chẳng rằng, phẩy tay nhẹ nhàng, rất khẽ thôi, nhưng tất cả các ác hồn ở đây đều nhìn ra được khí thế hắc ám từ cái phẩy tay ấy.

Tôi há hốc, lợi hại vậy sao, chỉ cầu tình dùm người ta mà người ta cũng tránh được móng vuốt ác hồn trong cả cuộc đời, hay là tôi cũng tự cầu tình cho mình nhé, ác quỷ đại nhân, tha mạng aaa!

Đương nhiên tôi chẳng có can đảm nói ra khỏi mồm rồi.

Chưa để tôi kịp cảm thán xong, Tôn Ngao Dạ nắm tay tôi kéo ra khỏi chiếc xe, các ác hồn còn lại cũng lũ lượt theo hần như hành quân vậy.

Thực ra cũng nên nói luôn, đúng là các ác hồn sẽ bị giới hạn bởi không gian quanh khu vực họ đã chết, nếu linh hồn lực cao hơn sẽ có thể đi xa hơn, nhưng vẫn trụ mốc ở vị trí đó làm trung tâm mà thôi, tuy vậy, nếu đầu quân cho ác quỷ làm âm binh, thì tự nhiên cột mốc ấy sẽ tự động trở thành vị ác quỷ mà họ theo hầu.

Hoặc Quỷ Án mà ác quỷ đó thiết lập.

Quỷ Án, cũng có thể coi là ranh giới lãnh địa của ác quỷ đó. Vì nơi này hoàn toàn chưa có ác quỷ nắm giữ, nên chúng tôi cũng chẳng cần phải khiêu chiến với ai, chỉ cần đến trung tâm sự sống nơi này - chính là vị trí đông dân cư và cũng lắm linh hồn lực nhất - thiết ấn là được.

Việc đó tất nhiên là Tôn Ngao Dạ sẽ làm rồi, theo lời hần thì hần cũng rất rất khó chịu khi đi đâu cũng có một đám ruồi muỗi bay theo, cực kỳ mất tự do và không thoải mái.

Trời phật phù hộ, tôi thì luôn muốn họ đi theo đây aaa.

Trung tâm sự sống thành phố T là một khu mua sắm thị chính và khu kinh tế thị trường như nhà hàng khách sạn và hàng dài cao ốc văn phòng, ngân hàng đi kèm với chung cư cao cấp trong ấy. Khách sạn Vân Du này cũng nằm ở đây, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn 5 sao nên chỉ đứng ở ngoài nhìn thôi cũng đủ thấy khí thế vô biên của tòa cao ốc.

Không để tôi tấm tắc cho đủ, Tôn Ngao Dạ đã kéo tôi vào, triệt để coi tôi như con búp bê của hần...

oOo

Là một cô gái thế hệ mới, tư tưởng hiện đại lại mang đầy đủ bằng cấp kiến thức tự lập tự cường mà nói, bị bao nuôi quả thật rất đáng xấu hổ!

Là một cô gái siêu lười biếng, chỉ mong sống vui sống khỏe, lười tới nỗi chả buồn phản kháng “thánh chỉ” của đấng sinh thành mà nói, được bao nuôi không cần làm gì cũng thành thói sống vui sống khỏe, thì đó cũng coi là một loại ân huệ.

Tất nhiên hiện thời có thể coi là tôi đang phân vân giữa hai loại tâm trạng đó đi!

Com bụng nước rớt, chắc cũng chỉ ý là thế này thôi.

Đã ba ngày kể từ khi tôi theo Tôn Ngao Dạ “định cư” ở thành phố này.

Và tôi vẫn chưa được bước ra khỏi căn phòng tổng thống này một bước.

Đó vẫn chưa phải là bi thảm nhất, bi thảm nhất là hần vẫn thành thói rời khỏi phòng vào ban đêm và quay lại vào ban ngày để hành hạ tôi, thế mà tôi cũng tuyệt không có cơ hội nào chạy trốn aaa!

Đối phó với một ác quỷ tất nhiên là khó gấp trăm nghìn lần một ác hồn rồi.

Tôi phụng phịu hờn dỗi ôm gối, nằm thu lu một góc trên giường tự kỷ. Số 7 gần đó thì yên tĩnh lật sách, cô ấy có vẻ rất thích mỹ thuật nên đã nhờ ai đó kiểm cho không ít sách về đề tài này, cứ đến khi phải canh chừng tôi là y như rằng cô ấy đọc. Chú tâm vậy thôi mà lại tinh hơn cú, cứ mỗi khi tôi rón rén tìm cách chuồn là y như rằng lại nghe tiếng thốn thức nức nở của cô ấy, lúc thì nghẹn ngào trách móc tôi bỏ rơi cô, lúc thì lại là oán phụ chỉ dùng ánh mắt rom rom long lanh công kích tôi đến gai người, lúc lại tỏ ra đáng thương bảo tôi đi đi rồi cô sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, nói tóm lại là chiều nào cũng có, chiều nào cũng đẹp tới gai người!

Tôi bình sinh thô đế, nay nhìn thấy mỹ nhân như nước rơi lệ thế kia quả thật là tim đập chân run, có sao cũng không cất bước “chuồn” được.

Bởi vì mỗi lần tôi can rằng quyết nhẫn tâm, là y như rằng vị thần mặt sắt nào đó - mặt sắt theo cả nghĩa đen nhá, vì anh ta vốn đeo mặt nạ mà - đứng trước mặt neho mắt gườm gườm nhìn tôi.

Khóc, sao số tôi khổ như vậy hả trời!!!

Liếc nhìn số 7 ngồi duyên dáng trên ghế, tôi nhay nhay cái chân, rom rom nước mắt, vậy mà cô ấy vẫn chẳng chút nào để ý tới tôi.

Aaa, sao tôi không phải mỹ nhân chứ, tại sao tại sao tại sao!!!

Lại đổi rồi nhé!

- Thủ lĩnh... đã về... - Số 7 lẩm bẩm, gấp sách lại, cô nhìn sang tôi, mỉm cười dịu dàng. - Gia Trân, thủ lĩnh về rồi đấy.

... Nhìn gương mặt thánh thiện đẹp tuyệt trần của cô, trong cuốn hút lại chẳng mất phần trong sáng, khiến tôi thần người ra một giây mới kịp tiêu hóa câu nói của số 7. Tôi giật bắn người, lao vào nhà vệ sinh rồi cài chốt lại.

oOo

Vì đã trốn tiết, nên tôi chẳng hay biết đằng sau, số 7 đang cười khúc khích:

- Cô ấy... vẫn thú vị như thế...

Tôn Ngạo Dạ bước vào phòng, cau mày trước cảnh này, hần lạnh như băng cất tiếng:

- Trêu đùa phu nhân của ta thú vị quá nhỉ, Kiara White?

- Thủ lĩnh, - Số 7, cũng là Kiara White, mỉm cười, trong ánh nhìn vô hồn của cô ấy giờ đây đã ẩn chứa chút trêu ngươi. - phu nhân là vợ ngài... cô ấy cũng là bạn tôi...

Tôn Ngạo Dạ nheo mắt, số 11 lướt qua hần và đứng chắn trước mặt số 7, trở thành bức tường thép thủ hộ cho cô gái vô dụng kia.

Tuy hần chẳng coi số 11 ra gì, nhưng ít ra hần cũng đánh giá cao cho cái sự cố gắng kia.

Hừ lạnh, hần tiến vào phòng và cởi áo khoác, hành vi hiển lộ rõ rệt rằng các người đi được rồi. Số 11 và Kiara cũng không chần chừ, lục tục kéo nhau ra khỏi phòng.

Chừa lại Tôn Ngạo Dạ, sau khi treo áo lên giá rồi, hần mới thở dài bất lực nhìn sang cửa phòng nhà vệ sinh.

Tiến lại, nhìn nắm cửa khóa trái, hần bật cười, cô ấy sao cố thể “ngây thơ” như thế chứ.

Đôi khi rất ranh mãnh, khi lại ngu ngơ ngờ nghệch tới đáng thương, hần thật chẳng sao hiểu nổi cô gái này.

Lại không thể ngăn nổi bản thân, luôn nhìn về cô ấy...

Mấy ngày nay, do tính chất linh hồn thăng cấp, nên mọi giác quan cảm xúc cùng ký ức quá khứ đã hiện hữu rõ rệt về bên hần. Tuy Tôn Ngạo Dạ biết rõ bản thân chẳng thay đổi điều gì, và với cụm từ “tình cảm”, hần vẫn thật hồ hững chẳng quan tâm, thế nhưng với Trần Gia Trân, mọi giá trị quan trước đây của hần tựa như vì cô mà lệch lạc sang hướng khác rồi.

Vì cô mà hiểu được mong nhớ, cũng vì cô mà dậy lên ham muốn.

Nếu không phải vì nhìn cô sợ hãi bài xích thật khiến hần khó chịu, có lẽ hần sẽ mặc kệ tất cả mà thỏa mãn chính mình.

Đẩy cửa bước vào nhà vệ sinh, hần đảo mắt, qua làn hơi nước mù mịt, đằng sau tấm rèm tắm, bóng mờ run rẩy đang ngồi kia lập tức thu hút sự chú ý của hần.

- A ha... Dạ, anh đã về. - Giọng cô ấy có vẻ run rẩy, nhưng cũng cố gắng làm ra vẻ trấn định. - Tôi, anh thấy đó, không tiện tiếp đón anh, hay là anh ra ngoài một chút, tôi sẽ ra ngay.

Hần cũng chẳng chần chừ một chút, sải bước dài tiến lại kéo tấm rèm che, chỉ thấy cô gái ngơ ngác ngồi trong bồn nước ấm kia, áo váy chỉnh tề há hốc nhìn hần.

- Không phải ta chưa nhìn thấy cơ thể em. - Tôn Ngạo Dạ mỉm cười trêu tức nói. - Ngược lại, ta cũng rất có nhã hứng tắm cùng em.

- Hà!

Nhìn gương mặt ngơ ngác tái nhợt kia, hần vừa tức vừa buồn cười, chỉ cảm thấy muốn kéo cô gái ngốc này vào lòng hành hạ một phen cho thỏa thích.

Và, hần sẽ làm như thế.

oOo

Nụ hôn của hần luôn mang theo lửa nóng và chiếm hữu, vòng ôm của hần luôn như gông xiềng cứng rắn, khiến tôi chẳng thể nào có ý tưởng trốn chạy được.

Nhận ra tôi lơ đãng, hần cắn nhẹ đầu lưỡi tôi, khiến cơ thể tôi không thể kháng cự từng dòng điện ngược chiều chạy loạn xạ bên trong, bên tai nghe tiếng cười nhẹ đầy khêu gợi của hần, tôi tức giận dùng đầu lưỡi của mình siết chặt đối phương, tay cũng không nhàn rồi, sờ loạn lên bầu ngực săn chắc và vùng

bụng đầy cơ bắp kia, cảm nhận nhịp đập trong trái tim ấy mỗi lúc mỗi nhanh, tôi run rẩy buông tay, nhưng chỉ được nửa chừng thì một bàn tay to lớn gần gòc đã nắm tay tôi kéo lại, bàn tay ấy bắt tôi trượt từ ngực tới vùng bụng, rồi trượt xuống dưới nữa, dưới nữa.

Chạm phải vật nóng rầy kia, tui run rẩy bật ra tiếng rên rỉ van xin hân.

Tôn Ngạo Dạ rời khỏi môi tôi, thắm thì:

- Em đốt lửa... phải chịu trách nhiệm.

Con bà nó! Cho dù tôi không đốt lửa chẳng phải anh cũng tự đốt sao, tưởng bà đây còn ngây thơ chắc, một tuần qua có trò nào mà anh chưa làm hả!!!

Tôi cắn môi lờ mờ hân bất mãn, hân lại chẳng coi cái nhìn trách móc của tôi ra gì, lướt nhẹ bờ môi trượt xuống cần cổ tôi, day dứt mút mát ở đó một lúc rồi lại xuống sâu hơn, liếm láp bầu ngực trần trắng nõn cùng đỉnh đầu đã dựng đứng, bàn tay còn lại cũng chẳng hề nhàn rỗi, vẫn luôn vẫn vù nắm bóp bầu ngực nhỏ nhắn bên như thể nó vốn là của hân không bằng, ầy vậy mà theo từng hồi tay, cơ thể cũng như linh hồn tôi đều giật bắn người run rẩy.

Ngón tay hân thỉnh thoảng trêu chọc đỉnh đầu, khiến tôi cảm giác linh hồn càng lúc càng nóng theo từng cái lướt lúc nhẹ lúc nặng ấy, cũng vì vậy mà động tác trên tay mỗi lúc một nhanh, thành công khiến người nằm trên tôi thở dồn dập, hân gọi tên tôi, lúc thì kiềm nén, lúc lại đầy khao khát.

Chẳng biết bàn tay kia vốn luôn nắm tay tôi, ép tôi phải phục vụ hân đã rời đi lúc nào, đến khi tôi nhận ra, bàn tay ấy đã trượt vào một địa phận quan trọng mà đã rất lâu tôi không sử dụng, nhưng lại nắm phần quyết định cho cái gọi là trinh trắng của tôi.

- A! - Tôi giật bắn, lui lại, nhưng Tôn Ngạo Dạ nào cho tôi cơ hội, hân đè toàn thân lên cơ thể tôi, ngẩng mặt lên, ánh mắt hân như tỏa sáng đầy lửa nóng, cơ mặt hân căng cứng, đánh thép và cuồng loạn.

Tôi sợ hãi tới ngây người.

- Nhắm mắt lại! - Hân ra lệnh, mắt mấy giây tôi mới nhận ra mệnh lệnh chuyên chế ấy, nhưng cũng không tự chủ mà làm theo.

Tầm mắt bị che khuất, xúc cảm lại tăng cao.

- Tiếp tục! - Hân lại ra lệnh, bàn tay tôi lại bắt đầu di chuyển, bên tai nghe tiếng thở dồn dập đầy khao khát, làn da trên người lại cảm nhận rõ rệt cơ thể đầy sức mạnh phía trên cùng bàn tay đốt lửa ấy, một thì dạo quanh bầu ngực, một lại theo đường dẫn lối trượt vào u cốc bên dưới, tốc độ ra vào tuyệt không chậm hơn tốc độ của tôi phục vụ hân.

Vô thức, tôi cũng thở hỗn hển lúc nào chẳng hay.

Tựa như, có một dòng nhiệt nóng rầy từ vị trí nữ tính bên dưới chỉ chờ chờ bộc phát...

Không khí trong phòng tắm theo làn hơi nước lượn lờ trở nên mờ ảo, đi kèm với âm thanh rên rỉ cùng tiếng nước ào ạt từng hồi, càng lúc càng nóng bỏng tới thiêu đốt...

oOo

Cả linh hồn tôi đều mê mải chẳng muốn động đậy, đành mặc Tôn Ngạo Dạ cuốn tôi thành một bọc vải bé ra ngoài.

Hân nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, vuốt ve gương mặt vốn nhắm tịt mắt vì mê của tôi một lúc rồi dịu dàng đặt lên trán tôi một nụ hôn nhẹ nhàng cung chiều.

Tựa như, tôi là một bảo vật rất quan trọng...

Nếu không phải vì hiểu rõ bản chất khát máu cùng lãnh huyết của hân, có lẽ tôi sẽ thật sự tin như thế.

- Mấy ngày nay anh đã làm gì? - Vẫn nhắm mắt, tôi ôm chần hỏi.

- Hừ! - Hân bật cười. - Phu nhân đã quan tâm tới chuyện vì phu đang làm rồi sao?

... Anh hai à, thời đại tiên tiến rồi, có thể dùng xung hô theo kiểu dân quốc như thế được không!

Chừng như nhận ra tôi bất mãn, hân thôi đùa cợt, tiếp tục.

- Em cũng hiểu ta đã có thực thể, lãnh đạo một bang ác hân, có những chuyện phải chính ta ra tay. Tỳ như, tạo dựng một vỏ bọc cho cái hình dạng này, lại tỳ như, tìm kiếm len lỏi vào nhân loại, khiến chúng tự nguyện giao ra linh hồn lực cho ta.

- Ồ! - Tôi mở mắt, quan sát hân, chỉ thấy Tôn Ngạo Dạ ngồi bên mép giường sát tôi, khoác tấm áo choàng trùm cột hồ quanh eo khiến cổ áo hé mở, lộ ra cơ ngực khỏe mạnh cường tráng, ẩn hiện bên cạnh đầu ngực nam tính khêu gợi là một giọt nước theo làn da chậm rãi trượt xuống...

- Hải lòng chứ, phu nhân?

Nếu có thể đo mặt, dám chắc mặt tôi đã đỏ tới mức có cảm giác muốn đào hố chôn mình.

Nhưng cũng may không thế, tôi lờ câu hỏi của hắn, tiếp tục câu chuyện:

- Thế anh định tạo dựng vỏ bọc như thế nào?

- Trước mắt, ta định tiếp tục công việc của ta trước đây.

- Công việc trước đây? Việc gì? - Tôi tròn mắt, tò mò hỏi.

Hắn mỉm cười, nụ cười nhẹ kia không hiểu sao khiến tôi rung mình, cuốn chân thêm chặt.

- Sát thủ. - Hai từ nhẹ nhàng được phát ra từ bờ môi mỏng mỉm cười nhẹ kia, thật khiến nhiệt độ căn phòng giảm xuống âm độ mà.

A di đà Phật, khó trách làm sao mà linh hồn lực hắn mạnh như vậy, thì ra từ lúc sống đã giết không ít người a...

Thế lực tà ác quá mạnh, cách mạng chưa thành công, đồng chí phải tiếp tục cố gắng, kháng chiến vẫn trường kỳ...

Mặc niệm trong đầu chục lần câu ấy, tôi bỏ qua tất cả thể diện, lặn lại nũng nịu hỏi hắn:

- Nhưng mà tôi mấy hôm qua ở nhà rất rất buồn đó, có thể cho tôi theo anh được không?

Tôn Ngao Dạ nheo mắt, nhàn nhạt hỏi:

- Em muốn ra ngoài?

Tôi gật đầu như giả tôi.

- Ta luôn cho em lượng linh hồn lực rất cao, không cần em làm gì cũng đủ giúp em sớm đoạt quý, vì sao?

Đầu óc xoay chuyển nhanh, tôi ngược nhìn hắn, thành thật:

- Tôi... anh hiểu mà... tôi thích... sẵn!

Ánh sáng lướt qua khóe mắt hắn nhanh tới mức tôi chưa thể hiểu được nó là gì, thì hắn đã nở nụ cười cung chiêu, đáp lời:

- Không sai, phu nhân, ta hiểu, nhưng ta không muốn cho em ra ngoài! - Đoạn, hắn cúi người, từ vị trí hắn ngồi tới vị trí tôi nằm quả thật cũng rất gần nhau, cho nên chỉ cần cúi nhẹ là mặt đã đối mặt rồi, hắn tiếp. - Em định hỏi lộ ta như thế nào đây?

Tôi há hốc... lắp bắp lên án:

- Đây... đây có phải quy tắc ngầm không? Như vậy không phải chính nhân quân tử!

Hắn bật cười, giọng cười trầm thấp như kêu gọi lại như trên chóc:

- Phu nhân, trước mặt em là một ác quỷ, nói chuyện quân tử với ác quỷ, em không thấy mình ngây thơ sao?

... Tôi nghiêng rằng, cảm giác lần này mà không “cắt đứt đèn tiền” chắc chắn chẳng thể đạt mục đích, cho nên chỉ còn cách nhắm mắt đầu môi, mặc kệ hắn cúi người quỳen rũ tôi, đốt lên từng hồi từng hồi lửa nóng vốn chỉ vừa dịu lại vừa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Định Nghĩa Của Tuyệt Sắc Giai Nhân

Kiara White thật sự rất đẹp, càng lúc càng đẹp, vẻ đẹp thánh khiết mỹ miều cùng tư thái cao quý nhân nhã vô thức ẩn hiện của cô khiến nơi nào có cô xuất hiện đều sáng rực lên, mọi lực chú ý cũng vô tình bị cuốn về phía ấy.

Vẻ đẹp của cô khi còn sống vốn mang hơi hướm Tây phương, quỳen rũ đầy nhục cảm, thế nhưng từ sau khi chết đi và “tĩnh ngộ”, lại giống như phượng hoàng niết bàn, sự cao nhã thanh khiết vốn bị chôn giấu rất sâu kia bùng sáng hết như lửa cháy trên đồng cỏ, thoát cái rực rỡ cả vùng trời.

Cho dù chỉ là đứng tựa vào cửa sổ, dõi mắt trông ra ngoài thôi mà cũng như một bức tranh tả thực sống động, mọi thứ chỉ như làm nền cho vẻ đẹp tuyệt mỹ ấy...

Số 11 chăm chú quan sát, tầm mắt anh ta mơ hồ, khóe miệng đằng sau chiếc mặt nạ lại giương cao, giương cao tới khi về nên một hình trăng khuyết mới thôi.

Chà chà, nếu cô ta làm người mẫu cho anh, liệu anh có thể vẽ nên một bức tranh để đời hay không?

oOo

Lúc tôi một mình tiến ra phòng ngoài, thì đã trông thấy hình ảnh hòa hợp đó.

Tôi há hốc, cảm giác gian tình càng lúc càng nặng nề, số 7 từ khi nào đảo hoa như vậy chứ, khóc, không thể nào, lẽ nào người đời, à không, ác hồn cũng chỉ nhìn người theo về bề ngoài sao! Oa oa oa, thật đã kích người ta mà!!!

Tôi có chút hồn dỗi, nhưng những bước tới bàn gỗ, tuy không thể dùng bữa sáng của nhân loại nhưng, nói sao nhỉ, đồ ăn của nhân loại khi còn nóng vẫn có chút linh hồn lực, hấp thụ nó coi như tráng miệng cũng tốt, ai ngờ vừa mới bước hai bước, chân tôi đã vô thức đá trúng vật gì đó...

Thành công nghe một tiếng “Á!”, sau đó, một vật thể hình tròn giống như cái đầu - hoặc là nó là cái đầu thật - bay lên tạo thành một vòng cung rất tao nhã, xuyên qua cửa sổ và bay ra ngoài...

Các ác hồn xung quanh vốn đang ồn ào ai làm việc người nấy chột yên tĩnh, quan sát cái vòng cung hết sức hoàn mỹ kia bay ra cửa sổ, đến khi tiếng chửi rủa âm ỷ kia vắng vắng tắt dần, tất cả đồng loạt quay đầu tiếp tục ai làm việc người nấy, chừng như vừa rồi chả hề có chuyện gì xảy ra.

Tôi đổ mồ hôi, mặc niệm trong lòng, số 2 à, tôi không phải cố ý, thật đó, dù cho đây là tầng thứ 50, nhưng mà, nhưng mà anh đã chết rồi, không thể chết tiếp đâu, cho nên đừng trách tôi nha.

Một cái thân thể quần đầy bọc nylon trượt qua người tôi, bò ra ngoài, chắc là đi tìm cái đầu của nó rồi.

Tôi thở phào, ít ra cũng coi như làm phúc, đánh bậy đánh bạ khiến số 2 tìm ra phần thân, không chừng anh ta phải cảm ơn tôi ấy chứ.

(Số 2 nếu biết điều này: Con mẹ nó số 9, cô nguy hiểm vừa vừa nó thôi, sao cô chắc chắn là phần thân tôi nó đi tìm tôi aaa!)

Biến cố nhỏ nhỏ kia khiến tâm tình muốn hồn dỗi của tôi bay biến, cũng khiến tâm trạng đang uể oải của tôi tụt hẳn luôn, tôi đành đổi đích đến, quay lại chân chó nói với Tôn Ngạo Dạ:

- Dạ, chúng ta xuất phát chưa?

Hắn nhướn mày, đáp:

- Vội vàng như thế, trời vẫn chưa tối hẳn.

Tôi dùng dằng, nũng nịu:

- Người ta muốn ra ngoài cơ!!!

A di đà phật, nếu tôi có da gà không chừng toàn thân đã nổi sảy rồi cũng nên.

Vì mục đích, quả thật tới thể diện tôi cũng không còn rồi, thật là bị thâm mà!!!

Tôn Ngạo Dạ thờ dài, xoa đầu tôi, nói với toàn bộ các ác hồn:

- Tiếp tục làm việc theo lời ta đã phân công, còn Chu Ôn, - Hắn liếc nhìn cái tên nhàn nhã ngồi góc ghế xem kịch vui kia, ra lệnh. - gần đây người tiến vào quỷ giới quá nhiều, ta muốn biết lý do!

- A ha, thủ lĩnh, - Chu Ôn cột nải, chừng như anh ta chẳng chút nào sợ hãi Tôn Ngạo Dạ sẽ hại tới hắn. - tôi cũng vì ngài thôi, tìm hiểu, tìm hiểu đối thủ mà.

Tôn Ngạo Dạ hừ lạnh, rời mắt anh ta và ôm tôi rời khỏi, bỏ lại đằng sau một câu:

- Tốt nhất là như thế, đừng để ta biết người đang tìm cái người mà người không thể tìm được kia!

Ngoài ra sau, tôi nhìn thấy, nụ cười của Chu Ôn tắt dần, gương mặt anh ta tối tăm đanh thép, ẩn hiện tia sát khí cùng không cam tâm và... kiên định?

Rốt cuộc, Chu Ôn đang tìm ai?

Không nén nổi tò mò, cũng chẳng để tôi hỏi thêm câu nào, Tôn Ngạo Dạ đã kéo tôi đi mất.

oOo

Tôi theo Tôn Ngao Dạ ra tới ngoại thành.

Cho dù hần chẳng gọi xe, chỉ dùng tàu điện ngầm chẳng nữa nhưng với tốc độ sai chân vừa dài vừa nhanh nên chẳng mấy chốc chốn phồn hoa đô thị đã bị bỏ lại đằng sau, đôi mắt ra xa chỉ thấy ba phía đều là chốn đồng không mông quạnh, cỏ dại cau tới nửa thân người bát ngát vì vụ uốn lượn theo gió, tới cả đèn đường cũng ba cây chỉ sáng hai kia là hiểu ngay nơi này quả là đất lành cho tội phạm mà.

Vừa hay, hoàng hôn đã tắt từ lâu, lúc này bốn phía bóng tối bao phủ, ánh đèn đường hiu hắt kia có làm sao cũng chẳng thể tỏa sáng tới tận đây được.

Thế nhưng Tôn Ngao Dạ vẫn chẳng hề ngập ngừng dừng bước, hần đã rời đường lớn từ lúc nào, tiến vào một lối mòn xưa cũ, nhìn từng viên gạch cùng đất cát kia, tôi cũng hiểu ra đây có lẽ từng là một con đường lộng lẫy khang trang đông người qua lại, thế nhưng đứng trước cái gọi là thời thế cùng hiện đại hóa, nó đã sớm bị bỏ hoang từ lâu rồi.

Tiếp tục đi một đoạn, chúng tôi băng qua cả một cánh đồng hoang, lại một lúc, tôi nhìn thấy một tòa miếu cổ có lẽ đã bị bỏ hoang từ lâu, gạch ngói rơi vãi khắp nơi, âm u tối tăm hết như phim ma trên nền đen trắng xa xưa.

Tượng Phật cũng vỡ vụn đã lâu rồi.

Tôi rùng mình.

- Ngươi đã tới...

Một giọng nói vang lên, khiến tôi giật bắn người, vừa vuốt ngực vừa nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy ở đó đặt một ngọn đèn điện mờ ảo nhạt nhòa, bên cạnh đó là bóng người đàn ông đã qua tuổi trung niên, thân vận tây trang phẳng phiu sạch sẽ hoàn toàn chẳng hợp với phong cảnh...

Liếc nhìn Tôn Ngao Dạ một thân đen tuyền, từ áo thun tới áo khoác cùng quần tây đen, cảm giác hần còn không hợp phong cảnh hơn.

- Ông đến sớm đấy. - Tôn Ngao Dạ gật đầu coi như chào hỏi, đảo mắt như có như không nhìn tôi đang lượn vòng quanh người đàn ông kia, như muốn tôi đừng hoảng lại.

Được rồi, đừng hoảng thì đừng hoảng.

Người đàn ông rùng mình, cảm giác lạnh lẽo bất chợt đến rồi lại đi kia quá quý dị, nhưng ông ta cũng không phải người tin vào quỷ thần, cho nên lập tức lơ nó đi, nói tiếp:

- Lão đại đã nghe qua về hoàn cảnh của ngươi, ngài cũng rất hứng thú với khả năng của ngươi, tuy nhiên để gia nhập băng đảng chúng ta, ngươi nên hiểu không dễ dàng như vậy.

Tôn Ngao Dạ gật đầu, không đáp lời.

Yên lặng một lúc, người đàn ông lấy từ trong cặp táp một tập hồ sơ, ném cho hần. Tôn Ngao Dạ bắt lấy nó nhẹ như nó chỉ là một tờ giấy chứ chẳng phải tập hồ sơ dày cộm kia, chứng kiến cảnh này, trong mắt người đàn ông ánh lên tia tán thưởng, ông ta nói tiếp:

- Trong đó là vài thông tin về đối tượng truy sát, lão đại muốn ngươi trong vòng một tuần hạ sát bọn họ, vé máy bay cùng hành trình đi đến của đối tượng ta đã cung cấp, ngươi hãy nhanh gọn nắm bắt thời cơ hành động. Nếu thành công, ngươi sẽ được gia nhập bang Bò Cạp Đen của chúng ta.

Tôn Ngao Dạ nhún vai, bất cần đáp:

- Hẹn một tuần sau gặp ông.

- Chúc ngươi may mắn.

Ánh sáng khát máu trong mắt Tôn Ngao Dạ lóe lên rồi tắt rất nhanh, nếu không phải tôi là một nửa linh hồn của hần, lại đứng cạnh hần ở khoảng cách gần như này, có lẽ tôi sẽ không thể nào biết được.

- Chúc bang phái của ông bình yên!

... Một lời chúc hay đấy, nếu chúc như vậy thì, đại ca à, anh nên chọn đối tượng khác thì họ mới bình yên được không!

Người đàn ông cũng chẳng quan tâm tới những gì hần nói, ông quay người bỏ đi, ngay theo đó khoảng mười vệ sĩ vốn thủ thế ẩn nấp lẫn trong đám cỏ dại cũng đứng dậy, lục tục theo ông ta đi mất.

Nhìn hành động đồng loạt quyết đoán lại nhanh gọn, kèm với quần áo phụ tùng vũ khí trang trọng đầy đủ kia, liền biết rằng bang phái này chẳng phải bang phái nhỏ nhắn gì cho cam rồi.

- Không phải ác quỷ không được đả thương loài người sao? - Tôi hỏi, theo tôi nhớ luật lệ là vậy mà, nếu vậy làm sao hần hạ sát con người ta được.

Tôn Ngao Dạ bật cười, khinh khỉnh đáp:

- Em phải nói là, không được chủ động đã thương loài người.

Ố?

- Cũng có nghĩa, - Hắn giơ tập hồ sơ, tia khát máu lóe lên và lan tràn trên gương mặt tuấn tú ấy, thật khiến người ta sợ hãi hoảng hốt. - từ thời khắc lão đại bang Bò Cạp Đen ra quyết định giết người, và nếu người đó bị giết, thì mọi tội lỗi sẽ được tính lên người lão ta, kẻ hạ thủ chỉ cần không có thù hận ngập trời với đối tượng bị giết thì sẽ được luật nhân quả bỏ qua thôi.

... Sao luật nhân quả lại thiếu sót như vậy, Trái Đất à, tôi kiến nghị với ngài nên thêm vào điều luật, đó là kẻ hạ sát cũng không được có niềm vui sướng khi giết chết đối tượng mới được!

Có khi tôi nên làm một bài chiếu rồi cúng tế gửi Trái Đất một thể, không chừng sẽ được ngài ấy nghe theo và tiện thể thoát khỏi cái gông cùm này ấy chứ!

Đương lúc tôi lập mưu đồ đen tối, vẫn chưa lập tới cái sườn nữa chứ đừng nói có ý định thực hiện, thì Tôn Ngao Dạ đã liếc nhìn tôi, cười nhẹ nói:

- Yên tâm đi, em sẽ đi cùng ta, quá trình hưởng thụ giết chóc ấy, tuyệt không thiếu phần em.

... Trái Đất à, luật lệ bấy nhiêu đủ rồi, không cần thêm nữa đâu, nếu ngài có biết được suy nghĩ của tôi ban nãy, cũng hãy coi như tôi tuổi trẻ non dại không biết điều mà xét nét tới trí khôn mấy chục tỷ năm của ngài nhá, ahaha.

(Trái Đất: ...)

Nói tóm lại, tôi vừa phấn khích vừa tò mò nhìn Tôn Ngao Dạ mở tập hồ sơ, vì là ác quỷ và ác hồn nên với chúng tôi không có ánh sáng cũng chẳng cần trở tới tầm nhìn, cho nên tôi theo những thông tin mà tập hồ sơ mang lại, nhanh chóng lường tượng nên đối tượng truy sát cũng là con mồi béo bở hiện tại phải theo đuổi này.

Chỉ thấy, bên trong tập hồ sơ ấy mang thông tin về một chàng trai trông như vẫn là vị thành niên mà thôi...

oOo

Đối tượng mà chúng tôi phải truy sát, mang tên Hà Phạm Gia Uy, nam, 16 tuổi, được coi là kỹ sư thiên tài của tập đoàn vận tải Hà Lôì, cũng chính là tam thiếu gia của Hà gia tộc.

Coi như được ngâm thìa vàng mà ra đời, tuy không phải mang danh phận thừa kế, nhưng Hà Phạm Gia Uy cho dù không làm gì, số tài sản mà anh cả chu cấp cho cũng như tài sản mà cha cậu ta để lại cho con thừa cũng đủ khiến cả đời cậu no ấm rồi.

Thế nhưng cậu ba nhà họ Hà cũng coi như có chí lớn, lại thêm bản tính thông minh từ nhỏ, quyết chí đi học chuyên ngành kỹ sư, coi như cũng đã có thành tựu, lại về tiếp tục cống hiến cho gia đình càng coi như hiếu thảo.

Cứ như vậy thì tốt rồi, chỉ cần cậu ta đừng đụng chạm tới lãnh địa của lão đại bang Bò Cạp Đen.

Ừm... cũng có thể coi là cậu ta trẻ người non dạ, lại tôn sùng chính nghĩa quá nặng nên mới không sợ trời không sợ đất như thế, không biết nên khen cậu ta tuổi trẻ tài cao hay chửi cậu ta đầu to óc như trái nho đây.

Dù sao, địa điểm mà lão đại kia muốn chúng tôi hạ sát cậu ta là ngay trong ngày giới thiệu động cơ tàu thủy mới do Hạ gia tổ chức tại thành phố cảng A, nằm cách nơi đây ba tiếng đồng hồ đi máy bay, cho nên cũng có thể coi như là không xa không gần.

Đọc xong tài liệu mà tôi chỉ có thể than thở ông trùm kia biến thái mà, đến cả thuê sát thủ cũng biến thái như vậy, cứ phải làm cho cả thế giới biết là mình thuê sát thủ mới chịu được, lại càng không sợ người ta trả thù nữa, có thể coi là có phong cách.

Tôn Ngao Dạ tuy xem xong tập hồ sơ trước cả tôi, nhưng hắn chẳng ừ hừ gì mà tiếp tục chăm chú nhìn bức hình của cậu trai trẻ tuổi kia, gương mặt hắn càng lúc càng nặng nề, đoạn, hắn lẩm bẩm

- Không thỏa mãn được...

... Đây, chính là câu này, nghe tới nó là tôi như nuốt phải cả xô nước đá, lạnh lẽo không thể nào diễn tả. Vô thức, tôi xích vài bước tách khỏi hắn lúc nào không hay.

Tôn Ngao Dạ rất nhanh nhận ra phản ứng của tôi, nhưng hắn chỉ nhún mày rồi làm như không để tâm, nói:

- Từ đây tới ngày hội giới thiệu sản phẩm còn 2 ngày, chúng không hề chu cấp vũ khí trang thiết bị, chỉ cho biết thời điểm hạ sát, quả là một bài thử thách thú vị hử. Không quan tâm phương thức, chỉ quan tâm kết quả, gan to đấy.

Tôi gật đầu, cảm giác lạnh lẽo dần rút đi nhưng vẫn quẩn quanh trong tâm tưởng, nhắc nhở tôi rằng tôi vẫn còn sợ người trước mắt đến nhường nào. Thế nhưng, thua người không thua trận, tôi cố hết dung khí mở miệng và làm ra vẻ bình thường:

- Vậy, có phải anh nên tìm kiếm vũ khí không?

Dù sao thanh Ngao Quý mà hấn quen dùng đã tan biến từ thuở nào rồi còn gì, cho dù hấn là ác quý, nhưng theo luật lệ thì cũng không thể dùng quý thuật giết người đâu, trong tình huống hiện tại tuy là lão đại bang Bò Cạp Đen động sát tâm, vô tình trở thành bia đỡ đạn cho Tôn Ngao Dạ chẳng nữa, thì cái chính là vẫn không thể dùng quý thuật giết chóc. Cho nên, gần như là hấn sẽ phải động thủ như một con người bình thường rồi.

- Ha, - Hấn cười khinh khinh. - chỉ là một thằng oắt, cho dù tay không ta vẫn có thể hạ thủ dễ dàng.

Ngưng một lát, hấn nói tiếp:

- Lão ta muốn nhìn thấy một màn trình diễn đặc sắc, nếu vũ khí tối tân thì còn gì là đặc sắc nữa. - Tia khát máu lạnh lẽo lóe lên trong mắt hấn, Tôn Ngao Dạ lúc này mới đúng là người mà tôi nhớ trong ký ức, lạnh lẽo vô tình tàn bạo khát máu... - Ta sẽ cho lão thứ lão muốn, đổi lại, lão phải đánh đổi tất cả những gì lão quý trọng cho ta!

Đó... cũng có thể coi như là đánh cược với ác quý rồi.

Bản thân, tôi để mặc cho Tôn Ngao Dạ nắm tay tôi kéo đi, chợt nhận ra rằng, có lẽ không chỉ lão đại bang Bò Cạp Đen, không phải Chu Ôn hay toàn bộ các ác hồn theo sau hấn... mà là tôi.

Chính tôi, mới là người đánh cược chân chính, cược bằng cả linh hồn của mình...

oOo

Nằm ở một nơi rất sâu trong Quý Giới, sâu thẳm vượt qua mọi hiểm trở cạm bẫy, cũng là nơi chứa quý khí linh hồn lực cao cường nhất, tàn bạo nhất và tươi sống nhất.

Tọa lạc tại đó, một tòa lâu đài được xây dựng theo phong cách cổ xưa của Nhật Bản, với hào sâu tường ngói cong vút treo những chiếc đèn lồng đỏ gắn vài chiếc lục lạc, mỗi khi có gió thổi ngang, từng tiếng từng tiếng đinh đong khi trầm khi ngân cao vang lên tựa như những khúc nhạc reo vui hờn nhả.

Ngồi ở hành lang ngoài, bên cạnh là một khoảng sân rộng với đủ loại cây cảnh cùng ao hồ hòn non bộ chạm khắc tinh xảo, là một cô gái mặc Kimono kiểu cách với áo khoác tà dài thêu hoa văn cùng những cánh hạc bay lượn trên nền đỏ tươi rất tinh xảo, nhìn qua quả là trong kiều ngạo thánh khiết lại ẩn chứa nét nóng bỏng rực rỡ. Cô gái xinh đẹp tuyệt sắc, mắt phượng mày ngài, mái tóc dài chấm hông suông thẳng như thác kia lóng lánh trong ánh chiều tà càng khiến vẻ ngoài mỹ lệ của cô như tỏa sáng phiêu linh.

Cô ngồi quý, bên cạnh ấm trà và ly tách, chừng như đang thưởng trà ngắm cảnh, lại chừng như đang chờ đợi ai đó.

Một lúc lâu sau, khi ánh dương tắt hẳn, một tiếng động khe khẽ, chỉ tựa như chiếc đĩa vô tình nhẹ nhàng rơi xuống sàn thôi, cũng khiến cô gái khựng lại, mỉm cười tao nhã, cô đặt ly trà của mình xuống, rót đầy 2 ly với độ lượng vừa phải như nhau, nhìn khói sương mờ nhạt tỏa ra từ ly trà một lúc, cô mới tự thỏa mãn mỉm cười, nhìn lên người ngồi đối diện:

- Người tới rồi.

- Công chúa điện hạ, thuộc hạ đã trở lại. - Người đàn ông đối diện với gương mặt lạnh lùng vô thần, nhưng vẻ ngoài tuyệt đối coi là cực phẩm, mày rậm mắt sáng, đường nét cương nghị, nhìn qua đã biết không phải người dễ bị mua chuộc.

Anh ta kính cẩn nhận lấy tách trà từ cô gái, uống một ngụm rồi tiếp tục bẩm báo:

- Thuộc hạ đã tìm hiểu, quả đúng như dự tính của ngài. Ác quý vừa dọa hành thành công chính là Tôn Ngao Dạ.

Ánh mắt cô gái lóe lên sự sung sướng và nhớ mong, cô mỉm cười nhẹ nhàng, nụ cười chan chứa hạnh phúc:

- Đã lâu không gặp hấn rồi...

- Có cần ngay lập tức mời anh ta đến không, điện hạ? - Người đàn ông cúi đầu, kính cẩn hỏi.

- Không cần đâu, ta sẽ tự đi. - Cô gái đứng dậy, thong thả mà vẫn sang quý, khẽ phủ tà váy vốn sạch sẽ tinh tươm, cô gọi người hầu cận tới bằng chất giọng ngọt ngào của mình, đoạn, quay sang người đàn ông ra lệnh. - Hoyaki, người mau chuẩn bị, thay ta nghênh chiến với ác quý bang Leonheart tiến đánh. Ta phải chuẩn bị đi gặp người quan trọng của mình.

Người đàn ông, cũng là Hoyaki, cúi người tuân lệnh, cung kính tới mức khiến ta có cảm tưởng cô gái trước mặt thật sự là một công chúa loài người bình thường mà thôi.

Cô gái bước đi, thong thả nhàn nhã, theo sau là hàng dài người hầu cận nghiêm cẩn hầu hạ. Bên hông, hàng lục lạc cùng ngọc bội leng keng chạm nhau khiến mỗi bước đi của cô gái càng thêm phần duyên dáng lung linh.

Vẻ đẹp cùng tư thái băng thanh ngọc khiết, rốt cuộc là ác quý hay là thiên thần.

Dòng chữ chạm khắc trên bạch ngọc bội, theo từng vạc đèn lửa mới thấp cùng nhịp bước uyển chuyển của cô mà lấp lánh tỏa sáng, ánh lên cái tên mà nếu quý giới nghe qua đều thất hồn lạc phách, sợ hãi mà trốn chạy...

“Một bước đi một lần hoa nở - Ngoảnh mặt trông thấy hoa đã tàn”

“Himiko Yamataikoku - Mị Trần Lệ Dạ”

Ghi chú của tổ chức

Mã số: 11

Biệt hiệu: The Hunger Mate

Thân phận: Không rõ

Tuổi: Chừng 30-31

Giới tính: Nam

Dự đoán thời gian chết: 10-20 năm

Nguyên nhân chết: Tự sát

Mức độ nguy hiểm: Không xác định

Mô tả sơ lược: Ác hồn tấn công theo sở thích, không xác định phương thức và lý do giết chóc

Nạn nhân bị giết hại theo nhiều phương pháp, hình thù nạn nhân được sắp xếp theo cách quái dị, điểm chung ở các nạn nhân là họ đều trẻ tuổi và xinh đẹp, sau khi bị sát hại đều bị hủy dung.

Cách thức hạ thủ: Đa dạng

Số lượng nạn nhân: 84

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cô Gái Bí Ẩn

Đôi khi tôi cảm giác tôi ngu khôn thể tả!

Bởi vì tôi quên mất cái phương tiện mang tên, máy bay!

Ngồi ở phòng chờ hạng nhất cùng với Tôn Ngao Dạ, tôi chỉ muốn đập đầu tự sát chết luôn cho xong, vì cái gì, vì cái gì không nhớ ra chứ, rõ ràng lần trước là cơ hội hiếm có được tự do, chỉ cần bỏ qua ốc đảo kia chạy thẳng tới thành thị gần nhất rồi chuồn ra sân bay lên một cái máy bay nào đó chuẩn bị cất cánh, chà chà, chỉ vài tiếng sau, chắc chắn sẽ cất đuôi được hân khi hân còn là ác hồn.

Hối hận muộn màng mà.

Thành thật mà nói kể từ thời khắc nhìn thấy Tôn Ngao Dạ trong lâu đài kia thì tôi đã sớm hối hận mấy ngàn lần, hối hận muốn xanh ruột, mỗi ngày trôi qua thì cái sự hối hận lại như cấp số nhân nhấn chìm tôi như thác lũ, thế nên tình trạng thường thấy nhất của tôi hiện tại là cắn chặt vò tóc bứt tai đủ kiểu. Nhưng sự thể đã rồi, có hành hạ cái thân hay hành hạ chính tôi thì nó vẫn là thế.

Hiện thời, tôi đang ngồi trong lòng Tôn Ngao Dạ, vâng, bạn không đọc nhầm mà tôi cũng không kể nhầm, là ngồi trong lòng hân, chẳng phải tôi muốn như vậy, nhưng thể lực thù địch quá lớn mạnh, người lính du kích là tôi tạm thời chưa có cách phản khách tiến đánh trực diện...

Hơn nữa, trên máy bay hân cũng không tiện có hành vi ôm ấp sờ soạng tôi quá đáng, nếu không các tiếp viên hàng không thỉnh thoảng đi ngang sẽ cảm thấy hân bị điên mất.

Tuy vậy, khoang hạng nhất mỗi khách đều có một buồng riêng tư kín đáo để họ nghỉ ngơi, ghé thể ngả thành giường, có bàn làm việc, tivi tủ lạnh thậm chí hệ thống điều chỉnh âm thanh cho tai nghe, không thiếu thứ đồ chơi để giết thời gian trong quá trình bay nhàm chán. Thế nhưng bảo tôi bỏ một đồng tiền, đủ để tôi mua điện thoại máy tính cho một chuyến đi chỉ vền vẹn có ba giờ đồng hồ... xin lỗi nha, tôi không có rãnh vậy đâu.

Mà cái người đằng sau tôi, con mẹ nó, cũng sử dụng chúng đâu, thật là phí tiền.

... Được rồi, hấn chẳng tốn chút tiền nào cả, mỗi khi hấn muốn sử dụng cái gì liên quan đến tiền, thì chỉ cần tốn chút quỹ lực là nhân loại đó đã chấp hai tay đưa cho hấn rồi, aizz, quả là tư bản chủ nghĩa bắt công hút máu mà.

- Anh... định hành động như thế nào? - Tôi lăm bằm, phần nhiều là do tò mò, phần khác là do nhàm chán.

Tôn Ngạo Dạ vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng tôi, khước mũi hấn khẽ nhếch, đáp lời tôi:

- Đến lúc đó, trực tiếp giết.

... Không thú vị gì cả!

Tôi dẫu mỗi, không trả lời.

- Nhưng tất nhiên nếu em muốn vòn, ta có thể cho em chơi đùa.

... Sao càng lúc tôi càng cảm giác bản thân chính là sủng vật của hấn ấy nhỉ!

- Ahaha, không cần đâu, chỉ là một thằng nhóc, có gì hay mà vòn chứ!

Tôn Ngạo Dạ bật cười, không tiếp lời tôi, mà lại hỏi một câu hoàn toàn khác:

- Em cho rằng, thằng oắt như vậy lại có thể vượt qua sóng to gió lớn để đứng tại vị trí cao của công ty, cũng như bản thân nó có người anh nổi tiếng mưu mẹo cáo già nhưng lại chẳng hề cảnh tỉnh cho nó việc đụng chạm bang Bò Cạp Đen, thực sự là nó may mắn thôi ư?

- Không tin! - Tôi thành thoi đáp, hướng mắt ra cửa sổ đầy mây trắng, lăm bằm. - Nhưng cho dù vậy, người đáng phải vòn là kẻ đứng sau chứ.

Hấn lại cười, lần này là cười lớn.

Đoạn, hấn kéo tay, ôm siết tôi vào lòng, gần đây với mấy hành động thân mật này của hấn tôi cũng làm nhiều chai mặt rồi, còn cảm thấy may mắn chỉ là ôm thoi đấy.

- Tiểu Trần à, ta phải làm sao với em đây?

Nghe cái danh Tiểu Trần, tôi chỉ có thể nói là bản thân rợn tóc gáy sợ hãi.

Bởi vì, cái danh từ này hấn chỉ gọi khi... trên giường!

Nhìn hấn vung tay, kiến tạo một kết giới vững chắc ngăn cho bên ngoài nhìn và nghe được động tĩnh trong này, tôi chỉ biết đen mặt chửi thề trong lòng.

Con mẹ nó, nếu thoi gian có quay trở lại, tôi nhất định sẽ trốn thật xa!!!

oOo

Tối được khách sạn thì tôi đã phờ phạc hốc hác lăm rồi.

Mẹ nó, bạn còn muốn hỏi vì sao ư? Bạn nhìn đi, nhìn cái tên đang tỉnh thần phần khởi tràn trề sinh lực kể bên tôi đi. Bạn có biết hầu hạ một ác quỷ về phương diện tình dục là một môi tới cỡ nào không hả!!! Mẹ nó chứ, vì sao hấn có cơ thể mà lại không bị giới hạn bởi nhân sinh loài người hả! Không đối thì thôi đi, vì sao lại không một aaa!

Tóm lại, khi hấn bế tôi leo được lên tới phòng ngủ, thì tôi chỉ có thể lác qua lác lại vật vờ như con cá chết mặc hấn đặt tôi lên giường thoi.

- Yếu ớt chẳng giống em chút nào. - Tôn Ngạo Dạ lăm bằm, chừng như chiều chuộng lại chừng như bắt đắc dĩ.

Nếu có thể cử động được thì tôi đã muốn chửi ầm lên rồi.

Bất chợt, một luồng khí ấm áp ngọt ngào lan tỏa tứ chi của tôi.

Ngước nhìn, chỉ thấy Tôn Ngạo Dạ đang mỉm cười vuốt ve mái tóc tôi, lại cảm nhận số linh hồn lực hấn truyền cho, tôi cảm thán không biết thoi gian qua hấn đã truyền cho tôi bao nhiêu linh hồn lực rồi, nếu bảo tôi giết chóc để tích lũy số linh hồn lực như vậy, chắc tôi phải giết thêm trăm người mới đủ.

Có thể thấy, nếu số linh hồn lực thành tiền, thì tôi quả thật là giai cấp tiểu nông không hơn, còn trước mặt tôi chính là vị lãnh chúa quyền tài song thu rồi.

Hoặc có thể coi là kiêu nữ và đại gia.

Nghĩ vẩn vơ như thế một lúc, tôi chìm dần vào giấc ngủ.

Rõ ràng, tôi hiểu giấc ngủ với tôi chỉ là cách bản thân bảo toàn lực lượng, không thể coi là ngủ, nhưng khi nằm trong vòng ôm của hấn, tiếp nhận linh hồn lực hấn trao, tôi lại không tự chủ thả lỏng toàn thân, giao phó tất cả cho hấn... rất, bình yên.

Thật sự... không hay chút nào.

Đó là suy nghĩ cuối cùng của tôi, trước khi mất đi ý thức.

Tỉnh lại, thì trời đã tối.

Tôi dờ dẩn chong mắt nhìn trần nhà một lúc, cảm giác lạc lõng vô định bủa vây khiến trong khoảng khắc tôi chẳng nhớ mình là ai, cũng chẳng biết mình đang ở nơi nào.

Căn phòng yên ắng, chẳng có bất kỳ tiếng động nào chứng tỏ nơi này có tồn tại vật thể sống, thậm chí cả máy móc cũng không phát ra tiếng động nào cả chứ đừng nói gì là hơi thở con người.

Tôi chậm chạp ngồi dậy, bám theo kết nối linh hồn, có chút bất lực, thơ thẩn bước ra phòng ngoài.

Chỉ thấy, Tôn Ngao Dạ mặc áo choàng của khách sạn, nhàn nhã ngồi trên ghế sofa đơn, tay trái đặt hờ ở thành ghế, trên bàn, tôi nhìn thấy trong gạt tàn thuốc phải 2-3 điếu xì gà, bên cạnh gạt tàn là chai rượu Chivas 30 năm cùng ly rượu đã rót sẵn kế bên.

Chất rượu vàng sóng sánh, bên cạnh khói thuốc hây còn mờ mờ tỏ tỏ, Tôn Ngao Dạ cũng thật biết hưởng thụ.

Lúc tôi quay tầm mắt về hắn, thì hắn cũng đang nhìn tôi chăm chú.

Nhìn nụ cười cung chiều ấy, lại nhìn bàn tay giờ lên, ra hiệu cho tôi lại gần... có lẽ là do sự liên kết linh hồn, cũng có thể trạng thái hiện tại của tôi quá lạ lẫm cho vợ, nên tôi chẳng còn chút cảm giác sợ hãi hay hận thù, chừng như hoàn toàn tê liệt rồi cũng nên, bản thân tôi không tuân theo sự điều khiển, dờ dẩn đi về phía hắn.

Chưa tới đủ gần, hắn đã nhòe người dậy kéo tôi vào lòng.

Người mùi thuốc nhàn nhạt trên người hắn, lại cảm nhận độ ấm nóng cùng sự cố chấp điên cuồng hắn dành cho tôi qua cái ôm siết, bất giác, tôi cảm thấy nhẹ lòng không ít.

- Sao vậy? - Giọng nói trầm thấp của hắn vang bên tai, xen lẫn mùi rượu như mê như say lòng người.

- Cảm giác... đã đi một chặng đường dài... - Tôi vô thức lẩm bẩm.

Tôn Ngao Dạ không trả lời, dùng bàn tay to có chút thô ráp vuốt ve cánh tay trần của tôi, hôn lên mái tóc, bờ mi và gò má của tôi một cách rất nhẹ nhàng, rồi thì thầm khe khẽ bên tai tôi:

- Hôm nay là ngày trăng tròn, khó trách em cảm thấy như vậy.

Tôi khép mắt, không biết giải thích như thế nào, nhưng tôi biết cảm giác này không phải do trăng tròn, cũng không phải do hắn hay do bất kỳ ai tạo nên cả.

Cho dù liên kết linh hồn với nhau, hắn cũng không thể hiểu chính xác được tôi.

Đó, cũng coi như là may mắn đi.

- Vậy còn anh, ngày mai anh phải giết người rồi.

Tôn Ngao Dạ vẫn vuốt ve tôi rất nhẹ nhàng, cái vuốt ve chẳng hề mang theo dục vọng chiếm hữu mà ngược lại mang theo yêu chiều vô hạn khiến tôi có ảo giác rằng bản thân còn hơn cả sủng vật với hắn. Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, thì tôi đã đập tan nó ngay từ trong trứng nước.

Hy vọng làm gì ở một ác quỷ như hắn cơ chứ.

- Từ thời khắc sinh ra, định mệnh của ta là phải giết chóc. - Đương lúc tôi cho là hắn sẽ không trả lời, thì hắn lại thốt một câu như vậy.

Khiến tôi tỉnh cả ngủ.

Ngược nhìn hắn, ánh nhìn kiên định cùng tanh máu kia, lạ lùng thay, không khiến tôi sợ hãi, mà ngược lại, có chút hâm mộ.

Người luôn biết mình cần gì, lúc nào cũng sống tiêu dao hơn kẻ lạc lối là tôi đây.

Sau đó, tôi và hắn đều yên lặng, tôi dờ mắt ra cửa sổ, ngắm nhìn vầng trăng to tròn tỏa sáng một vùng trời nhưng chẳng hề cảm thấy bình lặng, còn hắn, vẫn tiếp tục vuốt ve tôi một cách dịu dàng chẳng mang dục vọng, ấy thế mà vẫn mang cảm giác kiên định chuyên nhất không sao thay đổi.

Có lẽ, định mệnh của tôi là phải chết trong tay hắn.

Định mệnh của tôi, cũng là phải gặp lại hắn...

oOo

Buổi sáng hôm ấy, tôi đã thần thanh khí sảng chăm chú dùng linh hồn lực nhìn ra xa.

Chỉ thấy chàng trai giống như trên hình đang chinh trang ngoại hình, vuốt keo xịt nước hoa trước gương, nhìn kỹ hơn nữa, phát hiện làn da cậu ta chẳng đẹp như trong hình, vóc dáng cũng chẳng cao gầy như trong hình mà mang nét bụ bẫm hơn...

- Này này, Dạ, anh chắc chắn người kia là người chúng ta cần phải giết chứ, sao tôi thấy xấu hơn nhiều lắm.

Tôn Ngạo Dạ đến liếc cũng chẳng thèm liếc, vẫn ngồi trên ghế lau con dao mà hắn đã mua ở chợ đen hôm qua. Nhìn trang phục đen tuyền bằng da cùng cái áo choàng dài cũng màu đen kia của hắn, tôi suýt thì quỵ gối buột miệng “Cain đại nhân giá đáo!” rồi.

- Chính là nó.

... Lại là ảnh hưởng của photoshop hay camera360 sao? A di đà phật, thì ra lại là một thanh niên sống ảo, thôi cũng coi như an ủi cậu ta đi, ít ra sau này hình trên bìa mộ của cậu ta cũng là một mỹ nam thanh tú.

Tôi gật gù, nhìn đủ rồi mới quay người hỏi Tôn Ngạo Dạ:

- Khi nào chúng ta xuất phát?

Lau xong con dao, hắn giờ nó lên ánh sáng, dưới sự phản chiếu khúc xạ, lưỡi dao ánh lên tia sáng xanh lạnh lẽo, chứng tỏ sức sắc bén khó bề tả nổi. Gương mặt Tôn Ngạo Dạ bộc lộ nét vừa lòng, trong ánh mắt, sự cung chiều thường trực đã sớm biến mất, nhường chỗ cho tia phản kích khát máu trở lại.

Ừm... tôi lại sợ rồi đó nha.

- Đi thôi.

Trong khi tôi còn thất thần, hắn đã đứng dậy nắm tay tôi kéo ra bên ngoài.

Khóc, vì sao không cho tôi thời gian chuẩn bị tinh thần aaaa.

Thật ra khách sạn tôi và hắn ngụ tại công bằng mà nói có thể đạt chuẩn 3 sao, nhưng so với những tháng ngày vô tình toàn ở khách sạn 5 sao phòng tổng thống, tiêu chuẩn của tôi đã được nâng cao tới kén chọn, thì tôi sẽ chỉ cho nơi này 2 sao thôi. Cũng vì nó ở gần nơi chúng tôi cần “làm việc”, tiện lợi cho việc nghe ngóng, hơn cả tầng 10 lại dễ quan sát mục tiêu, nên Tôn Ngạo Dạ chẳng đắn đo chi mà chọn nó, thật ra hắn cũng có hỏi ý tôi, nhưng lúc ấy tôi đang mệt muốn đứt hơi nên chẳng có ý định từ chối tạo nào.

Giờ nhìn lại cái thang máy như từ thập niên trước này, chỉ đành lắc đầu chê bai một cái rồi thôi.

Đó là chưa kể, còn có oán hồn trong này nữa đấy!

Con mẹ nó, tôi mới là người sợ ma! Vì sao cô ta vừa thấy tôi và Tôn Ngạo Dạ bước vào đã tái mặt tái mày bám lên trần thang máy thế không hà! Chị hai, chị càng bám lên cao tôi càng thấy sợ đấy!

Tóm lại, biến cố nhỏ kia chẳng ảnh hưởng mấy đến tâm tình Tôn Ngạo Dạ, còn tôi cũng chỉ bước ra khỏi thang máy một cái là quên luôn.

Khi Tôn Ngạo Dạ trả phòng, tôi mới được dịp quan sát sảnh khách nơi này.

Nhìn chung những gì cần có vẫn phải có, nhưng gì không cần thì cũng không có luôn, tóm lại là một sảnh khách tiêu chuẩn với quầy lễ tân gỗ (đã khá cũ) với kiểu dáng vẫn là từ thập niên trước, đèn chùm pha lê sạch sẽ cũng vẫn là với kiểu dáng từ thập niên trước trước, và thảm lót chân thì khỏi nói, là kiểu dáng của những năm trước trước trước rồi.

Được nhất là bộ sofa, bằng da màu đen và trang trí xung quanh bằng gỗ sẫm, nhìn qua vừa cổ kính vừa hiện đại lại không mất phần sang trọng.

Lúc này đây, chỉ có một cô gái đang ngồi đó.

Lúc nhìn đến mặt cô ta, tôi thiếu điều há hốc chảy nước miếng.

Cô gái ấy mặc bộ váy liền đơn giản màu trắng sữa, không có hoa văn gì cả, nhưng nó cũng không che giấu được từng đường cong như ẩn như hiện quyền rũ bậc nhất kia, quả thật là sóng lớn mãnh liệt mà, thật làm người ta tự ti quá đi.

Nhìn lên, cần cổ thon dài, mái tóc đen thẳng gạt hẳn sang một bên vai, tạo nên sự tương phản rõ rệt với bộ váy, khiến tôi cảm tưởng trong thanh khiết kia còn ẩn chứa sự ma mãnh cuốn hút không nói thành lời.

Gương mặt... không phải bàn cãi, chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả: Họa thủy!

Cô gái ấy đang ngồi ngay ngắn xem tạp chí, ngón tay thon dài trắng nõn nà lướt trên trang báo, chợt, cô ấy khựng lại. Như cảm giác được ánh nhìn của tôi, cô ngước lên.

Và mỉm cười.

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, cười một cái là bừng sáng cả khán phòng.

Tôi vô thức cười lại.

Cô gái gật đầu, trong ánh mắt cô ta ánh lên chút bất mãn không hài lòng.

- Phu nhân, đi thôi.

- A, ừ.

Tôi giật bắn người, chạy vội theo Tôn Ngao Dạ ra ngoài.

Đến lúc lên xe, tôi mới dờ dẩn nhớ ra...

Cô gái ấy, nhìn thấy tôi?

oOo

Thời gian gần đây, Nhật Báo thành phố cảng A luôn có những tin tức chấn động.

Cậu ba nhà họ Hà vừa mới bước ra khán phòng, lên bục phát biểu chưa được hai câu, một bóng người như ma như quỷ nhảy xuống, ngay lập tức cắt một dao vào động mạch cổ của Hà Phạm Gia Uy, cậu chết ngay tại chỗ.

Trước sự ngỡ ngàng của quan khách, bóng người ấy chạy đi bằng tốc độ khó tin, tẩu thoát ngay trước mũi vô số vệ sĩ cũng như lực lượng bảo vệ của sự kiện ngày hôm ấy.

Ngay hôm sau, đại thiếu gia Hà phạm, tổng giám đốc kiêm nhà đầu tư và cổ đông số 1 của tập đoàn Hà thị đột tử tại phòng riêng, nguyên nhân dẫn đến cái chết của anh ta được xác định là do đau tim. Thế nhưng cái chết này lại diễn ran gay sau khi cậu ba Hà gia vừa mất, sự trùng hợp như vậy thật khiến người dân hoang mang sợ hãi. Giới chức trách cùng cảnh sát địa phương đang phối hợp để tiến hành điều tra, được biết...

Tivi tắt phụt, chưa kịp để tôi tấm tắc khen ngợi mình xong nữa.

Tôi bất mãn nhìn ai đó đang cầm điều khiển, âm thầm lên án sự chuyên chế độc tài kia.

Tôn Ngao Dạ cũng chẳng phản ứng gì trước hành vi chống đối của tôi, hần quăng chính Tivi ra và cời áo khoác, nhìn hành vi tự nhiên của hần mà tôi bỗng có ảo giác tôi và hần thật sự là một cặp vợ chồng bình thường.

... Tĩnh, tĩnh ngay!

- No rồi chứ? - Đương lúc tôi trấn tĩnh tâm tĩnh, hần chợt lên tiếng khiến tôi giật bắn cả người.

Nói tới ngày hôm qua, cũng là ngày tôi giết chết Hà Phạm Quân Uy - đại thiếu gia Hà gia - hần cũng y lời tôi nói, chỉ đứng nhìn chứ không can thiệp nhiều.

Quá trình, phải nói là vừa phản kích vừa thoải mái.

Tôi đã để cho hần nhìn thấy mặt khát máu của tôi.

Cũng như hần thoải mái để tôi nhìn ra tính cách thật sự của hần.

Tôi để ý hần vì tôi sợ hãi, luôn muốn tìm cơ hội thoát thân.

Còn hần để ý tôi, vì lý do gì, tôi không muốn tìm hiểu cũng chẳng muốn biết đáp án.

Thất thần một lúc, tới khi Tôn Ngao Dạ tiến tới ngồi cách, ôm tôi vào lòng, tôi mới sực tỉnh nhận ra mình lại thất thần lần nữa.

Gần đây tình trạng này càng lúc càng nhiều.

- Nghĩ gì thế? - Hần thăm thì bên tai, hơi thở ấm nóng mang âm thanh dục vọng khiến tôi rùng mình, khẽ lắc đầu tỏ vẻ không có gì, tôi thả lỏng tựa vào người hần.

Cái gì tới sẽ tới, có tránh cũng vô dụng.

Đúng lúc ấy, một tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo giọng nói “Phục vụ phòng đây”. Kéo tỉnh tôi, cũng như khiến hấn khựng lại.

Tôn Ngạo Dạ thờ dài, vốn định mặc kệ, nhưng tôi cố tò ra tò mò ngóng ra cửa ngoài, hấn đành bất lực tức giận đi mở cửa, tôi cũng hóng hót đi theo sau.

Nhưng khi mở cửa, lại chẳng thấy bất kỳ ai.

Chỉ có, một cái mâm bạc đặt bên dưới, trên nó, là một bông hồng đỏ tươi như máu, cùng một tấm thiệp.

“Miss you so much.”

Nhớ anh rất nhiều?

Gửi nhầm hả? Hay là, vận đào hoa của cái vị ác quỷ này tới rồi ta?

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chết Xúc Tác Có Lợi Hay Hại?

Công bằng mà nói, tấm thiệp này được làm rất hoa mỹ tinh xảo vượt chỉ tiêu yêu cầu mà một tấm thiệp cần có. Nhìn phần viền được mạ bạc uốn lượn, họa tiết bìa được vẽ hình hoa hồng đỏ tươi đi cùng với màu bạc mạ khiến màu đỏ ấy có cảm giác tỏa sáng muốn nhảy ra khỏi tấm thiệp. Là một cô gái, đặc biệt là một cô gái yêu cái đẹp, thì nếu có một ai gửi cho tôi tấm thiệp như này, không chừng tôi sẽ đóng khung lồng kiếng và treo tới hết già, để còn có dịp khoe khoang với con cháu rằng thời trẻ bà mầy được hâm mộ như thế đó.

Ấy là chưa kể, tấm thiệp còn được tẩm hương hoa hồng gần như nồng nặc nữa chứ.

Một tấm thiệp đẹp tới rõ dãi như thế, mà Tôn Ngạo Dạ nói vứt là vứt ngay vào thùng rác không thương tiếc.

Duy chỉ bông hoa hồng, hấn lại đưa cho tôi.

- Nó có linh hồn lực không tề. - Hấn nói, hờ hững như chẳng quan tâm ai là người gửi món quà rất dễ hiểu làm kia. - Có ích cho em.

Và tôi cũng chả khách sáo, thực tình kể từ thời khắc nhìn thấy bông hoa thì tôi đã thòm thềm linh hồn lực ẩn trong nó rồi, hấn mở miệng vàng thì tôi cũng chả bực dãi chính mình, nhón nhờ làm một con yêu hoa chính gốc, gặm nhấm bông hoa từ gốc ra ngọn luôn.

Sau khi tôi ăn no vỗ bụng thỏa mãn, cũng là lúc bông hoa hồng kia tàn rữa.

Có thực mới vực được đạo, tôi vui vẻ lăn trên giường, chống tay nhìn hấn lau vũ khí, hỏi:

- Vậy, ai là kẻ dễ dàng tẩm một lượng linh hồn lực lớn như vậy vào bông hoa tặng anh chứ?

Tôn Ngạo Dạ có vẻ khá ung con dao găm, hấn lau nó tới sáng bóng, vừa lau, hấn vừa trả lời:

- Khí tức tồn tại trên tấm thiệp và bông hồng quá ít.

- Ô, cao thâm vậy sao? - Tôi thích thú hỏi, liệu có phải là một đối thủ xứng tầm giết chết ôn thần trước mắt không nhì.

- Không quan trọng. - Tôn Ngạo Dạ hờ hững nói, từ ánh nhìn lạnh bạc của hấn, tôi nhận ra sự tự cao chẳng hề e sợ cũng như cuồng ngạo bất tuân, xem chừng hấn chả coi thử thách trước mặt ra gì rồi. - Cái ta cần biết đều nằm trên tấm thiệp rồi.

- A?

- Người phụ nữ đó chẳng lúc nào chịu yên ổn cả.

Xem chừng hấn biết đối phương là ai nha, thật sự là vận đào hoa tiến tới sao, ôi chao, thân là một nửa linh hồn của hấn, tôi phải cảm thấy áp lực, áp lực lắm đó.

Đúng đúng, phải cảm thấy như thế mới là hợp đạo nha.

oOo

Mỗi khi Tôn Ngao Dạ hiệu triệu quý sai - cũng chính là Chu Ôn - tới để sai bảo, cũng là một lần tôi cảm thấy sợ hãi e dè trước sức mạnh ác quỷ.

Bạn phải hiểu rằng, trong lúc ánh trăng tối mờ, trời đất âm u không khí đều hui quanh quẩn lan tỏa, dù cho bạn có đang ở căn nhà ấm cúng hay khách sạn hạng sang, thì cái cảm giác lạnh lẽo quét qua tóc gáy, chạy dọc sống lưng và buốt thẳng tới trí óc tuyệt chẳng thể giả vờ là chẳng có chuyện gì xảy ra cả...

Giờ đây, mọi sự cũng có thể miêu tả đơn giản như vậy đây.

Không khí trong phòng, vốn được mở điện sáng choang, nhưng mỗi khi hần hiệu triệu âm binh, luồng điện âm quá mạnh mẽ khiến luồng điện từ trong phòng không chịu nổi áp bức, thoát chốc vụt tắt. Trong không khí tối tăm mờ mịt, bóng người trắng toát dần hiện lên, mang theo khí thể áp bức cùng máu tanh khê nhỏ từ miệng, ánh mắt đỏ tươi hoang dại chẳng có tiêu cự lẫn khuất trong làn tóc trắng bạc lòa xòa. Người đó cất bước chậm chạp tới trước Tôn Ngao Dạ, gặp người chào khê, rồi cất tiếng:

- Có tin tức mới đây, thủ lĩnh.

... Con mẹ nó, lần nào nhìn cảnh này, tóc gáy tôi cũng dựng ngược lên, thiếu điều co giò bỏ chạy rồi, làm ơn xuất hiện bình thường chút được không hả, cho dù tôi biết là khi hần hiệu triệu âm binh thì điện sẽ tắt rồi, nhưng mấy người cũng nên dùng góc độ bình thường để xuất hiện chứ, dù gì ở đây cũng toàn người nhà mà, lúc nào cũng lựa những góc u tối, làm ra mấy âm thanh ghê gớm rồi mới xuất hiện, thật chẳng coi phu nhân ác quỷ là tôi ra gì cả.

Vừa vuốt ngực, tôi vừa chăm chú nghe những tin tức mà Chu Ôn thu được từ bang Bò Cạp Đen.

- Xét chừng, chúng có vẻ rất bất ngờ trước màn ra tay của ngươi, một số tán đồng, số khác lại cho rằng như thế quá mạo hiểm và không biết mưu tính. Cũng vì vậy về việc cho ngươi gia nhập vào bang, chúng cũng mang hai tình thần khác nhau như, một, cho ngươi gia nhập quân cầm tử, hai, cho ngươi gia nhập đội bảo vệ lão đại, và ba, không cho ngươi gia nhập, bởi vì quá nguy hiểm cho tổ chức. - Chu Ôn nhún vai, ra chiều không để tâm - Tôi thì không có ý gì, nhưng đúng là quan điểm của chúng cho rằng gây chú ý như vậy không hợp với tác phong của một thế giới "ngầm".

... Không thấy mâu thuẫn sao, thế giới ngầm mà toàn đi chém giết anh tài quốc gia, hỏi muốn ngầm cũng ngầm không nổi đâu.

Tôn Ngao Dạ vốn đang ôm eo tôi, hần vuốt nhẹ theo thói quen, cái vuốt như có như không này khiến tôi rùng mình, nhưng cũng hiểu rằng đây là hành động vô thức của hần mỗi khi hần có điều chi suy nghĩ nên không tiện trốn tránh cho lắm.

- Chưa đủ, - Tôn Ngao Dạ lẩm bẩm - ta muốn đẩy mâu thuẫn của chúng cao hơn.

- Và? - Chu Ôn cười khùng khùng, thật tình nghe giọng cười đều già đó mà tôi chỉ muốn vùng lên đập anh ta một cái cho bỏ ghét. - Ngươi vẫn sẽ gia nhập bang Bò Cạp Đen?

- Ha! - Tôn Ngao Dạ khinh thường. - Bang Bò Cạp Đen là gì.

Ánh mắt hần lóe lên sắc đỏ, sự khát máu và phản kích trong hần trào dâng, thậm chí lan sang cả tôi.

Vô thức, tôi cũng thờ dốt, cảm giác như bản thân cũng muốn xông pha giết địch cùng với hần vậy.

- Ta muốn, dục vọng, lòng tham, đam mê cùng cảm giận của bọn chúng ngày càng cao. - Hần cười lạnh, ánh mắt thoát đỏ thoát đen thẫm kìa quý dị không nói nên lời. - Trà trộn vào bọn chúng, ta có thể khiến những thứ như bản trong bọn chúng bùng nổ, sau đó trở thành món ngon cho chính ta.

- Ta chẳng cần như những ác quỷ khác, chỉ kích động chúng rồi nhân nhả hưởng chút tâm tư xấu xa trích từ từng con người kia. Không phạm thiên đạo, nhưng chẳng có chút khiêu chiến nào cả. - Hần ôm siết tôi, cái ôm chiếm hữu tựa như đang cố kiềm nén cơn kích động vô chừng của hần. - Bọn chúng phải biết, bắt tay với ác quỷ, phải trả giá bằng tính mạng!

Tôi bản thân nhìn Tôn Ngao Dạ, có lẽ tôi cũng đã đoán được "tuyệt" của hần rồi.

- Vậy vẫn chưa đủ... - Vô thức, tôi bật thốt, trước sự ngạc nhiên của chính tôi.

Bắt gặp ánh nhìn của Chu Ôn và Tôn Ngao Dạ, tôi cười khổ, gần đây tôi cảm giác không hiểu nổi bản thân nữa.

- Vậy còn... lòng thù hận, sự đau khổ, niềm thương xót? - Tôi nói, âm điệu trầm bổng và ngâm nga như hát, tới chính tôi còn cảm thấy kỳ lạ nữa. - Anh kích động dục vọng như lửa đỏ trong lòng quân địch, thế nhưng còn nhưng người mà chúng bỏ lại đằng sau?

Tôi mỉm cười, đứng dậy khỏi vòng ôm của Tôn Ngao Dạ, quay lưng nhìn trăng sáng ngoài kia, lẩm bẩm:

- Vật cực tất phản, những kẻ cùng khổ ấy có thể bán linh hồn cho quỷ dữ chỉ để thoát khỏi hiểm cảnh. Nhất là... trong thời buổi rối ren lòng người lạnh lẽo này, khi mà chính đồng loại của chúng bỏ rơi chúng, nếu chỉ có chút thương tình chìa tay của chúng ta, bọn chúng có thể kháng cự sao?

Tôi xoay người, nở nụ cười ranh mãnh với Tôn Ngao Dạ, nhằm che giấu sự lo sợ trong tâm tưởng:

- Cũng tương tự, vật thịnh tất suy, nếu chỉ kích động một bên, chẳng thể nào đủ phản kích. Nếu hai bên đánh nhau, chúng ta ở giữa nhìn ngắm chiến trường đầm máu, chẳng phải thích hơn sao?

Tôn Ngao Dạ chăm chú nhìn tôi, ánh mắt hần lấp lánh như sao trời, đoạn, hần bật cười:

- Quả là một nửa linh hồn của ta, phu nhân của ta.

Hần đứng dậy, ôm siết tôi vào lòng.

Tôi vui mặt vào lồng ngực vạm vỡ của hần, giấu đi sự sợ hãi khôn nguôi... với chính bản thân mình.

oOo

Tôi theo Tôn Ngao Dạ trở về thành phố T.

Bằng bản tính cao ngạo cùng có chút bất cần, hần chẳng đến báo danh tại kho hàng ngoại thành như hồ sơ nhiệm vụ yêu cầu, mà lại tùy tiện đặt tại đó một Nhật báo thành phố cảng A số ra cách đó một ngày, ngay tiêu đề chính là vụ ám sát nổi tiếng kia, kèm thêm một tờ bướm quảng cáo khách sạn chúng tôi đang ở.

Phong cách kiêu ngạo như thế, chắc cũng chỉ có hần nghĩ ra được.

Hần lại nói với tôi, đó là ẩn mật.

- Trong những tháng ngày làm sát thủ của ta, hạn chế nhất đó chính là để lộ hành tung. Dù là thân chủ cũng không được. Thân chủ ta nếu muốn liên lạc với những kẻ đứng đầu trong giới sát thủ, phải có "tai" và phải có "mắt", tín hiệu chúng ta để lại có thể ở khắp mọi nơi, cũng có thể chỉ là đánh lạc hướng, nếu chỉ là kẻ ngu muội chỉ có tiền, ta cũng chẳng quan hần có tìm được không.

- Dễ hiểu nhất, những kẻ ngu ngốc thiếu chất xám như thế, nhiệm vụ chúng nhờ vả có thể phản kích bao nhiêu?

Kể từ khi hần trở thành ác quỷ, những cuộc nói chuyện chỉ dạy kinh nghiệm này cũng dần nhiều hơn.

Tất nhiên là hầu như đều diễn ra sau khi hần thoải mái thỏa mãn rồi, nhưng ít ra cũng khiến tôi mở tầm mắt không ít. Thì ra từ lâu rồi, thế giới này vốn chẳng hề bình yên như tôi nghĩ.

- Vậy... ai dạy anh những điều này?

Nhưng mỗi khi tôi hỏi câu này, chỉ đổi lại sự yên lặng của hần, cũng như vậy, hôm nay tôi nghĩ rằng hần sẽ không trả lời rồi.

Hần vẫn vuốt ve tôi, vẫn trao cho tôi những nụ hôn nóng bỏng, cuối cùng lại thăm thì bên tai tôi câu trả lời không ngờ tới:

- Kê mà ta chưa bao giờ gặp mặt.

Mối quan hệ giữa tôi và hần giờ đây nếu nói thân mật thì cũng không hẳn, bởi sự dè chừng sợ hãi của tôi luôn còn đó, còn nếu nói là giả dối xa cách cũng là sai, vì hần hầu như luôn chiều theo ý muốn của tôi, miễn rằng nó nằm ở phạm vi hần cho phép được.

Bao gồm cả việc chỉ dạy cho tôi cách thức mạnh hơn, mà hần thừa biết rằng tôi vốn âm mưu trốn thoát khỏi hần.

Khi tôi mở mắt, thì trời đã tối rồi.

Tôn Ngao Dạ cũng không còn trong phòng, tuy nhiên dựa vào độ ẩm còn lưu lại trên nệm giường, đoạn chắc hần mới rời đi không lâu đâu.

Tiếng lật sách loạt xoạt gần đó cho tôi biết, số 7 vẫn tiếp tục ở gần đây canh chừng tôi.

Nhưng gần đây, tâm tình tôi không tốt chút nào.

Có rất nhiều cảm giác xáo trộn và lạc lõng bơ vơ bủa vây tôi từ tứ phía, nhiều lúc chỉ cần bất cẩn sẩy chân một chút, là tôi đã cảm giác như có ai đó đứng trong đầu tôi điều khiển tứ chi làm việc, chẳng phải chính bản thân mình nữa.

Thậm chí, không ít lần, dù tôi biết căn phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh từ âm thanh tiếng động tới cảm giác linh hồn lưu chuyển, mọi bằng chứng đều hiển hiện rõ ràng tôi đang ở một mình, vậy mà bất giác tôi vẫn nghe những tiếng thầm thì như của cô bé nào đó vang bên tai, lúc vui vẻ, lúc buồn rầu, lúc lại tức tối bí ai.

Nếu không phải tôi biết mình đã chết, chắc tôi nghĩ bản thân gặp ma rồi cũng không chừng.

- Số 7? - Dù biết cô ấy tên là Kiara, nhưng tôi vẫn quen thói gọi cô ấy như thế này.

Số 7 yên lặng một lúc, rồi cô ấy gấp sách, ngược nhìn tôi dò hỏi.

- Tôn Ngao Dạ đã được nhận vào bang Bò Cạp Đen?

- ... Ừm...

- Chúc phận gì?

- ... Lính đánh thuê.

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, bất tri bất giác nhận ra gần đây, số lần tôi động não nhiều hơn đáng kể nhưng số linh hồn lực tiêu hao lại ít đi khá nhiều, có lẽ là do được sự chống lưng của Tôn Ngao Dạ, hoặc do lượng linh hồn lực dồi dào hân mang lại khiến tôi cảm giác sự tiêu hao khi suy nghĩ là ít đi. Tôi cũng không muốn đào sâu vào vấn đề không quan trọng này, cái tôi quan tâm hiện giờ là, xem ra lão đại bang Bò Cạp Đen... đã hoàn toàn rơi vào cái bẫy do hân tạo ra.

Lính đánh thuê cho một lão đại xã hội đen, còn gì thích hợp hơn để gây thù chuốc oán chứ.

Tiện thể... giết chóc...

- Số 7? - Tôi chờ dẫn hỏi, lục ra từ trong trí não một hình bóng mờ nhạt vốn dĩ chẳng có bất kỳ ấn tượng sâu sắc nào, có lẽ do trực giác, hoặc chỉ đơn giản là sức nhớ đến thôi.

- ... Ừ?

- Từ lúc lâu đài 219 sụp đổ... cô có thấy số 1 đâu không?

Số 7 yên lặng, từ dáng vẻ ngơ ngác của cô, hiển nhiên là không.

Quả thật, trận đánh trong ký ức Chu Ôn cũng không thấy bóng dáng cô ta.

Số 1... kẻ có linh hồn lực gần bằng không nhưng vẫn có thể dễ dàng tồn tại tới cả trăm năm... số 10 từng nói với tôi, họ gọi cô ấy là...

Phù thủy.

oOo

- Tộc trưởng, Tận Ty Hải đã trở về. - Đề Tạng phấn khởi đẩy cửa vào, người chưa tới giọng đã tới trước, nhưng qua cung cách thần thanh khí爽 của ông, hiển nhiên là người đồng đội kia còn sống với ông là bao khích lệ rồi.

Tận Ty Hải theo sau Đề Tạng, gương mặt u buồn nay còn tô đậm thêm bởi nét cau có mệt mỏi, nếu không phải do giới tinh đàn ông của lão, có khi người ta sẽ liên tưởng tới một oán phụ khuê phòng rồi cũng nên.

Tôn Tộc trưởng vốn đang nghiên cứu thuật pháp, nhìn thấy hai đồng sự bình an trở về, tất nhiên cảm thấy vui vẻ. Ông mời họ ngồi, pha một ấm trà ngon rồi thoải mái lấy bàn cờ ra mời họ nhập cuộc.

Nào có giống một ông lão từ ái vừa mất đi đồ đệ cung chứ.

- Cũng cực khổ cho ông, Tận Ty Hải. - Tôn tộc trưởng thở dài mệt mỏi. - Canh chừng nghiệt đồ kia của ta lâu như vậy, cho nó bao nhiêu cơ hội, vậy mà nó vẫn chẳng biết hồi tâm chuyển ý.

- Ngài cũng không thể trách cậu ấy. - Tận Ty Hải ra một nước cờ, mệt mỏi đáp. - Trẻ người non dạ thôi.

Đề Tạng vốn quan sát thế cờ, nhưng cũng không quên tức tối góp ý:

- Này này, ông đi thế cờ này thì thua chắc rồi, phải đi con bên kia! - Đoạn, quay sang nói với Tôn tộc trưởng. - Chuyện đáng tiếc là “Con hổ” kia đã đoạt quý... Tộc trưởng, tôi chẳng hề biết hân ta là...

- Ừ... hân ta là con trai của tộc trưởng đời thứ 37 Tôn Tuyệt Ngạo, tự Tôn Ngao Dạ, cũng... từng là chú của ta.

- A? - Tận Ty Hải lần Đề Tạng đều giật mình, tuy họ đã đoán ra hân là người Tôn gia qua gương mặt đậm chất gia tộc đó, thế nhưng với vai vế như vậy thì quả là quá bất ngờ...

Chứ của Tôn tộc trưởng... chẳng lẽ...

- Các người đoán không sai, hân ta là con trai trưởng của tộc trưởng đời thứ 37, vốn định sẵn sẽ kế thừa chức vị tộc trưởng đời 38 rồi. Thế nhưng... sự kiện năm đó, quả thật rất đẫm máu.

Đề Tạng thở dài, bất lực than thở:

- Giờ hân đã đoạt quý, nếu hân không chủ động khai chiến, chúng ta cũng chẳng thể thay trời hành đạo tru diệt hân được.

- Cũng chưa chắc! - Tận Ty Hải, hiếm khi thoát ly vẻ buồn khổ đau thương, lúc này đây mặt lão sáng bừng, phấn khích cầm con cờ trong tay hươu loạn,

nói. - Một nửa linh hồn của hắn, số 9, vẫn còn là một ác hồn!

Đề Tượng sừng sốt, đoạn, ông sung sức đập bàn, hăng hái hô:

- Trời cao có mắt, quả là một điểm yếu chí mạng, chúng ta chỉ cần diệt cô ta thì Tôn Ngao Dã cũng coi như trúng đòn đau, đoạn chắc các thiên thần sẽ không bỏ qua mà truy diệt hắn ngay.

- Ké hay! - Tận Ty Hải gật gù tấm tắc.

- Ừm ké hay. - Tôn tộc trưởng đáp, không quên vận lại. - Điểm yếu như thế, cô ta chắc chắn sẽ có trùng trùng lớp lớp bảo vệ, tuyệt chẳng dễ gì đụng vào đâu.

- Tộc trưởng, ta đã giao chiến với cô ta một lần. - Tận Ty Hải nghiêm túc bẩm báo. - Việc đối phó cô ta cứ giao cho ta.

Tôn tộc trưởng vẫn chăm chú vào bàn cờ, tiếp:

- Được giao cho ông, ta sẽ giao cho ông đội Phi Ưng và mã kinh tế: 05 để lo liệu vật chất, ngoài ra...

Thấy tộc trưởng ngập ngừng, Tận Ty Hải lần Đề Tượng nghiêm túc lắng nghe.

- Ngoài ra, ông nên nghe lời Đề Tượng huynh, nước cờ kia của ông quá kém! - Tôn tộc trưởng đắc ý, cao hứng đặt cờ. - Chiều tướng!

- A!

... Dù thế nào, trước mặt các vị cũng là đầu não điều khiển tổ chức pháp sư S lâu đời đấy nhé, thỉnh kính trọng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Số 1

Nhớ lần đầu tiên tôi gặp số 1, quả thật cũng chẳng về vang gì cho cam.

Thời gian đó là khoảng thời gian vừa bị bắt giam vào lầu đài 219, đối với thuật pháp cùng bùa chú của giới pháp sư tôi nào đã hay biết gì, thế nên cứ chạy lon ton trong lầu đài to lớn ẩn giấu vô số cạm bẫy, tất nhiên là bình thường một ác hồn chẳng thể chạm vào thực thể thì cho dù có vô tình nhìn thấy bầy rập mặt thất thế nào cũng chỉ cười cười cho qua, vấn đề ở đây là lầu đài 219 đã được yểm bùa rất sâu vào từng viên gạch, thế nên lẽ tất nhiên là tất cả các linh hồn đều có thể đụng chạm và ảnh hưởng vào chúng.

Tất nhiên sau này tôi còn biết thêm, nếu con người vô tình đi lạc vào vì một lý do bất khả nào đó, họ cũng chẳng hề bị thương hại dù chỉ một chút.

Và, ừm, đúng như câu nói nghe con không sợ cộp, tôi trúng bầy rập.

Còn là cái bầy dưới cả sơ đẳng.

Nghĩ lại càng thấy nhục mặt ra, rõ ràng cả cái lối đi bằng phẳng chỉ có một viên gạch nhô lên đã là bất thường, thế mà tôi vẫn rất vô tư chẳng để ý dẫm lên cho được, thật giống như câu chuyện hài “tại con đường 4 làn rộng thênh thang chỉ có 2 chiếc xe, một oto một xe máy, chạy dưới vận tốc 30km/h, thế mà vẫn đâm nhau được”, thể hiện một sự việc hết sức hy hữu khó tin.

Thành thử ra khi tôi bị treo ngược tòng teng bằng sợi dây thừng ần phép, rất thích hợp để máu chảy về tim, à không, về não luôn ấy, có thể nói là đã làm mọi cách từ dụng linh hồn lực vào chân cổ chạy tới thò vuốt quỷ tìm cách chém, thế mà thử tới thử lui thì chỉ thấy nó siết chặt hơn thôi.

Thuở ấy, quan hệ của tôi với các ác hồn còn lại chỉ như màn giấy mỏng, cách cả mấy trăm tầng quan hệ có khi cũng chưa soi ra được chứ làm gì mà cầu cứu được. Thậm chí cả số 7 và số 2 giờ thân thiết chẳng nữa lúc đó nhìn thấy tôi cũng chỉ yên tĩnh tự kỷ thôi.

Đương lúc bất lực, cho là bản thân sẽ là con ma xui xẻo treo ngược tòng teng như người nhện cho tới khi mọc mốc, có khi 3000 năm sau hậu nhân tìm thấy lại có thể trình diễn một màn kịch kinh điển “Xác ướp Ai Cập”, à không, “Xác ướp Sa mạc”, tiện thể tác thành cho một đôi trẻ nào đó ấy chứ; thì số 1 xuất hiện, hệt như một ông bụt hiện lên trong truyện cổ tích dân gian, ngay lúc nhân vật chính vừa khóc nức nở đã ôn tồn hỏi “Vì sao con khóc”, tiện thể diễn một màn từ bi hi xả phổ độ chúng sinh ấy mà.

Khụ khụ, tạm thời quay lại chủ đề chính, thú thực là lúc đó đơn giản là cô ấy đang lướt là là trên mặt đất - thật ra linh hồn nào cũng lướt được, vì tôi thích đi thôi - vô tình lướt tới trước mặt tôi rồi khựng lại.

Bất gặp tôi đang chống đầu xuống đất chống đít lên trời như thế đó.

Tôi và cô ấy bốn mắt nhìn nhau một hồi rất lâu, lâu tới mức tôi buồn ngủ luôn rồi, thì cô ấy chợt lên tiếng:

- Cô dùng sai phương pháp rồi.

Giọng số 1, đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, rất dịu dàng nên nã, nhả chữ rõ ràng chậm rãi nhưng không kém phần dứt khoát gọn ghẽ, khiến người ta vô thức cảm giác nhẹ nhõm và yêu thích.

Thú thật, ngoại hình số 1 là ngoại hình duy nhất trong các ác hồn - trừ tôi - còn bình thường.

Cô mặc váy trắng toát, che kín từ cổ tới bàn chân, tay áo dài thụng qua gối, lại thêm mái tóc dài chấm đất thướt tha khiến hai màu đen trắng đối lập càng nổi bật, tất nhiên nếu trong đêm tối mà bạn vô tình thấy một cô gái như vậy, chắc chắn cũng sẽ bị dọa không nhẹ, nhưng ở chung với một đám ác hồn hình thức quý dị tới máu me, thế này còn bình thường chán.

Cái chính, là ở đôi mắt số 1.

Đôi mắt số 1 hoàn toàn bị một dải băng trắng dài buộc chặt che khuất, cũng che đi hoàn toàn một nửa gương mặt của cô.

Cái chính tiếp theo ở đôi môi.

Số 1 có đôi môi nhỏ nhắn, đủ tiêu chuẩn để là một đôi môi chúm chím duyên dáng đậm chất nữ tính, thế nhưng đôi môi ấy lại đỏ au, đỏ như máu, đỏ tới quá dị thường và hoàn toàn nổi bật trên tổng thể chỉ độc hai màu đen trắng của cô ấy.

Sau đó, cô ấy cũng là ác hồn đầu tiên nói với tôi cách thức hóa giải bùa chú sơ đẳng, cũng như một vài thông tin về giới pháp sư.

Thú thực thời gian đó vì buồn chán, nên không ít lần tôi tìm kiếm số 1 buồn chuyện, lại không ít lần muốn làm thân với cô ấy, thế nhưng lần nào cũng như lần nào, một là cô tăng lơ tôi tiếp tục lướt đi, hai là trốn mất dạng.

Kể ra, từ khi gặp Tôn Ngao Dạ tại lầu đài 219, tôi đã không gặp cô ấy rồi.

Nhớ lại lời số 7 ngơ ngạc nói, tôi chỉ cảm thấy nổi bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

- Số 1? Chúng ta có số 1 sao?

Tựa như... số 7 hoàn toàn lãng quên cô gái mà chính số 7 nói với tôi biệt danh “Phù thủy”.

Số 1, rốt cuộc đã đi đâu?

oOo

- Số 1? - Tôn Ngao Dạ nhíu mày, vừa nói lỏng cà vạt vừa đáp. - Phù thủy ư?

- Anh còn nhớ, may quá! - Tôi thờ phào, nếu cả hắn cũng không biết số 1 thì không chừng tôi điên mất, đã hỏi hết 11 ác hồn từng ở lầu đài 219, mà chẳng ai nhớ ra số 1 là ai cả.

Sau đó, tôi suy đoán một là tôi bị tâm thần phân liệt rồi, tự tưởng tượng ra số 1 trong quãng thời gian “cô đơn” đó, cứ coi như là người bạn tưởng tượng đi; hai là, cô ấy hoặc một ai đó đã sử dụng một thuật pháp cao cường nhằm khiến mọi người lãng quên cô ấy. Tôn Ngao Dạ còn nhớ tất nhiên là bởi giờ hắn là ác quỷ rồi, mấy thuật pháp nhỏ nhoi của ác hồn hay con người nào còn tác dụng lên hắn, còn tôi thì vì sao còn nhớ thì ai mà biết chứ, không chừng ông trời thấy tôi xinh đẹp nên mở bàn tay vàng thương xót thì sao, ahaha.

Được rồi, tự kỷ chút thôi, dùng ngón chân cũng biết có gì mờ ám hay quỷ kế trong đó rồi, chỉ là không biết tôi là nhân tố nào trong đó thôi.

Rối rắm suy nghĩ một hồi, tôi hoàn toàn không để ý tới Tôn Ngao Dạ vẫn chăm chú nhìn, khoe miệng hắn khê nhếch, ánh mắt ánh lên vẻ yêu chiều và bất lực, quăng cà vạt cùng áo vest lên sofa, hắn tiến lại ôm siết tôi vào lòng.

Lúc này tôi mới tỉnh mộng.

- Phù thủy, hoàn toàn không phải hư danh đâu. - Tôn Ngao Dạ ti cầm lên đầu tôi, gần như là dịu dàng nói.

- A?

Hắn bật cười trước vẻ mặt ngu ngơ bất ngờ của tôi, đoạn, bế bổng tôi lên đi tới giường.

Gần đây tôi đã quen với hành động này, nên chỉ đành đáp ứng cái ôm công chúa đó bằng cách thả lỏng người thôi.

-Ta đã cho người điều tra, - Ó, xem ra hắn cũng để ý số 1 mất tích sao. - Phù thủy chết cách đây cũng phải 300 năm rồi, cô ta hoàn toàn không giết

người nào, cũng chẳng có oán niệm cũng oan khuất, vậy mà vẫn mang đủ linh hồn lực để tồn tại, chưa kể còn có thể dùng những chức năng tiêu tốn linh hồn lực cao như suy tư và mưu tính.

Quả thế, vì sao?

Tôn Ngao Dạ đặt tôi lên giường, hôn lên trán tôi, tiếp tục:

- Bởi vì, khi còn sống cô ta từng được tôn làm thánh nữ.

Thánh nữ?

Dưới cái hôn dần trượt xuống dưới của hắn, tôi có chút mơ màng khó tập trung hơn cả.

Tay chân hắn không theo lời nói mà ngừng lại, động từ đằng đông tới đằng tây, tiện thể cời sạch tất cả những gì có thể của đôi bên.

- Thánh nữ sống bằng sự kính trọng và đức tin của con dân du mục, số 1 quả thật cũng không uổng công họ tôn thờ, “Tuyệt” của cô ta, chính là bói toán.

Bói toán?

Muốn hỏi rõ hơn, nhưng dưới những cái đụng chạm lúc nông lúc sâu, lại dưới công phu miệng ngày càng tăng tiến của hắn, tôi chỉ có thể bật thốt lời rên rỉ.

- Sau khi chết, lại lợi dụng thuật bói toán để thu linh hồn lực người sống.

- Vậy... vì sao cô ấy bỏ đi!

- Muốn biết? - Tôn Ngao Dạ ngẩng đầu, đôi mắt trái với giọng nói bình tĩnh của hắn, lại rùng rục lửa dục nóng bỏng.

Không chờ tôi nói nên lời, hắn tiếp:

- Thỏa mãn ta, rồi ta sẽ cho em biết, Tiểu Trân.

Sau đó, cuốn tôi vào một làn sóng nóng bỏng không biết khi nào mới là hồi kết của hắn.

oOo

- Số 1 tuy được gọi là phù thủy, nhưng thuật pháp của cô ta dựa trên cơ sở đức tin và lòng mến mộ, hoàn toàn trái ngược với những “tâm ma” mà ác quỷ ta có thể khống chế. - Tôn Ngao Dạ nửa ngồi nửa nằm, ôm siết tôi đã chẳng còn sức mà cựa quậy vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc lòa xòa khỏi gương mặt mướt mồ hôi của tôi, tiếp tục. - Nếu gia nhập bang phái của ta, cô ta sẽ yếu dần và tan biến.

- ... Không thể... tha cô ấy ư? - Có chút hốt hển, tôi hỏi.

- Tha? - Tôn Ngao Dạ bật cười, không quan tâm nói. - Ta vốn chẳng quan tâm cô ta sống hay chết, bọn pháp sư kia mới quan tâm.

Được rồi, đã hiểu, chạy là chạy vì pháp sư kia, nếu ở lại sẽ phải vì mạng sống mà gia nhập ác quỷ bang, nhưng nếu gia nhập cũng chả tồn tại thêm được bao lâu, đường nào cũng chết, chạy vẫn tốt hơn.

Nếu có năng lực bói toán, chắc hẳn... tìm thời cơ chạy cũng dễ thôi.

Tuy nghĩ vậy, nhưng tôi cứ có cảm giác chỗ nào đó không ổn.

Đó là suy nghĩ duy nhất của tôi, trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Cho tới khi tôi tỉnh dậy, vẫn là nằm trong vòng ôm của Tôn Ngao Dạ.

- Chúng ta đi đâu? - Tôi vươn vai, ngáp hỏi.

- Giành địa bàn.

... Ác quỷ đại nhân quả là co được giãn được, về nhà với ác hồn thì hát hàm chi tay, tới nhân giới lại trở thành tay sai đánh tuyến đầu chiến trận, quả là bá phúc mà.

- Sẽ có người chết thôi. - Hắn nhìn tôi, không hề mở miệng nói nhưng âm thanh vẫn vang vọng trong đầu tôi rất rõ ràng, quả là từ khi trở thành ác quỷ, sức mạnh của hắn trở nên sâu không lường được. - Dù bọn chúng cũng chỉ là linh hồn nhơ bẩn, phế phẩm chẳng mang linh hồn lực cao, nhưng có thể tạo hồn thạch sơ đẳng, sau này em có thể dùng để ban thưởng cho kẻ dưới.

Hồn thạch, là pháp thạch được kết tạo từ linh hồn lực, thuật pháp kết tạo chỉ có ác quỷ và linh hồn mới biết được.

Về cơ bản, linh hồn trở thành Hồn thạch thì còn có cơ hội trùng sinh, lại không bị thời gian bào mòn cũng chẳng tổn linh hồn lực để tồn tại, nên phép thuật này giới thiên thần thường dùng để bảo toàn các thiện hồn cho họ trở lại đầu thai trong trường hợp bị truy diệt.

Còn ác quỷ thường dùng như được lực chữa thương, tất nhiên trong trường hợp những viên sơ đẳng như này, là dùng để ban thưởng hoặc phân phát.

Tôi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu với hắn, dọc đường đi, tôi hoàn toàn yên lặng quan sát thành phố T về đêm, yên ắng lại vắng người qua lại, nhưng chính những lúc âm khí dồi dào như này mới thấy rõ bản chất âm u của cả thành phố.

Góc sâu kia hút chích, qua con đường kia gái gú, lại qua con đường kia bài bạc, cuối phố lại là cho thuê nặng lãi.

Nếu tôi trở thành ác quỷ, có lẽ sẽ nhìn ra được “tâm ma” ở khắp nơi.

Qua mấy con phố lúc mờ lúc tỏ như vậy, kể cả nơi sâu thẳm nhất như hang ổ trộm cắp, hay nơi thanh liêm nhất như sở cảnh sát cũng luẩn kuất những linh hồn tội lỗi ngập tràn, có thể nói, chẳng biết đâu sạch sẽ hơn đâu.

Là một ác hồn sẵn mỗi bằng cách dày vò lương tâm, đây quả là một địa điểm lý tưởng để sinh sống mà.

Tôi mỉm cười, neho mắt thích thú, khẽ cúi đầu che đi đôi mắt hóa đen hoàn toàn kia.

Tôn Ngạo Dạ bật cười, ôm siết tôi vào lòng, tay kia vẫn tiếp tục lái xe, phần khích nói:

- Đúng vậy, phu nhân, đây là thế giới của chúng ta.

Thế giới của chúng ta, máu tanh như thế, lạnh lùng như thế, nhưng chẳng ai hiểu được sự cuồng dại của chúng ta, cũng chẳng ai hiểu được cơn khát máu cùng niềm ưu thích của chúng ta.

Chỉ có ta và em thôi.

oOo

Xe dừng lại tại một ngã tư đường vắng lặng.

Đây là khu vực không có cư dân sinh sống, chỉ có hàng loạt nhà cao tầng địa ốc cùng văn phòng công ty cho thuê, điểm xuyết một vài quán ăn nhà hàng giờ đã đóng cửa.

Theo lý, khu vực vốn dĩ sầm uất như này hẳn cũng không thiếu cảnh sát lẫn bảo vệ tuần tra chung quanh, nhưng giờ đây lại hiu quạnh tới chẳng có ma nào.

Xem ra chuyện trên phim hay diễn, quan thương cầu kết cũng chẳng phải chuyện ngồi lê đôi mách không bằng không chừng rồi.

Tôn Ngạo Dạ bước ra khỏi xe, ngay sau đó, khoảng mấy mươi thanh niên trai tráng sức lực lẫn linh hồn lực dồi dào bước ra từ đủ mọi ngõ ngách gần đó, chú mục vào hắn, lấy hắn làm đầu.

Tôi chau mày, bọn chúng nhìn cũng tạm được, nhưng... đúng là vẫn câu đó: Không thỏa mãn được.

Tôi giật mình, sao lại bị nhiễm bởi hắn như vậy chứ.

Đương lúc tôi tự trách bản thân cộng tự cảnh tỉnh, thì đối diện đằng xa cũng kéo ra mấy mươi thanh niên trai tráng sức lực lẫn linh hồn lực dồi dào khác. Qua cách ăn mặc cùng băng đeo bên tay, có thể thấy họ ở phe hoàn toàn đối lập rồi.

- Anh Tôn, số lượng chúng có vẻ đông hơn ta. - Một tên mặt mũi bặm trợn đứng bên tay trái hắn nói.

- Không phải có vẻ, - Một kẻ khác mang gương mặt chững chạc thận trọng hơn, dè chừng đỉnh chính. - mà chính xác là bọn chúng đông hơn ta!

- 41 chọi 33 thôi. - Tôn Ngạo Dạ lạnh lùng nói, khiến tôi gần đó rung cả mình, hắn đang bực tức.

Thật ra nếu với sức lực của hắn, một giải quyết tất cũng chỉ là chuyện như trở bàn tay, cái chính là hắn không động thủ được.

Nếu không sẽ khai chiến với thiên thần, với mọi luật lệ của Trái Đất.

Đúng là luật lệ cũng có kẻ hở, nằm ở “không được chủ động đả thương loài người”, tuy nhiên nếu loài người chỉ đơn giản là tự vệ, hay vì lệnh một kẻ khác mà tấn công ác quỷ, hay thậm chí tấn công vì một lý do nào đó nhưng không nằm trong cung bậc cảm xúc thù hận yêu ghét, thì ác quỷ cũng không thể chủ động gây chiến được.

Dù sao lẫn ranh mỏng manh đó, trật một chút cũng thành “lưới trời tuy thưa mà khó lọt” rồi.

Đang nghĩ chưa xong, hai bên đã lao vào đả chiến.

Tôi: ...

Này này, ít ra cũng phải có màn khẩu chiến hoành tráng đã chứ, kiểu như; oắt con mày tuổi gì mà đòi đánh bang bố, hay là; ô mày xem chó nó cũng nói được tiếng người các kiểu con đả điều chứ chưa gì đã lao vào đánh, thật là... thật là không có phong cách.

Với tư cách là người luyện trăm bộ phim xã hội đen, tôi cất lực phê bình cuộc chiến này.

Mất nhìn bốn năm thanh niên vây công Tôn Ngao Dạ, tôi thích thú ngồi xôm xuống đất, chống cằm chăm chú quan sát chiêu thức thế thủ cùng cách né tránh của hắn.

Thực chất, hẳn chẳng hề tấn công, nhưng qua từng chiêu cúi người luồn lách cũng như thủ thế, đủ khiến đối thủ mất phương hướng tự té nhào hay thậm chí xui xẻo hơn, lao sầm vào chính đồng đội mình.

Cao thủ chính là không ra tay vẫn đủ đả thương đối phương, giờ tôi đã được chứng kiến rồi.

Đang lúc tới màn gay cấn, một bóng đen ở khóe mắt khiến tôi ngơ ngẩn giật mình nhìn lại.

Chỉ thấy, một cô gái dung mạo tuyệt sắc đứng ở một góc đường, nhìn nét mặt thanh tao thoát tục quen thuộc kia, tôi đoán người vì... cô ấy đang chăm chú nhìn tôi.

Ôi chao, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, nhũ mày cũng đẹp nữa.

Vừa nghĩ thế, xung quanh tôi đã bừng sáng, mọi cảnh sáng vừa qua tan biến trong luồng sáng như lưu như ly kia.

Nói chính xác, là quanh tôi chỉ còn lại một màu sắc, trắng tinh.

Tôi há hốc nhìn quang cảnh này, tự hỏi mình mộng du hay tâm thần rồi chẳng.

- Ta chờ cô đã lâu, Trần Gia Trân. - Một giọng nói ngọt ngào quyến rũ chọt vang bên tai, khiến tôi giật bắn mình.

Hóa ra, cô gái tuyệt sắc kia đã đứng từ sau tôi từ lúc nào.

Lúc này, đang mỉm cười dịu dàng, nhưng ý cười chẳng chạm được tới đáy mắt.

Chị hai à, tôi nghĩ là tôi đoán được thân phận của chị rồi, ác quỷ nữ đại vương a, tôi đặc tội gì ngài aaa!

- Thật không biết Dạ nhìn thấy được gì ở cô nhỉ? - Mỹ nữ ác quỷ kia vén tà váy, ưu nhã ngồi xuống, vâng, thật sự là ngồi, lơ lửng trên không mà ngồi ấy.

- Ahaha, tôi cũng thất mắc lắm chứ. - Quân địch quá mạnh, tốt nhất là giả ngu.

Mỹ nữ ác quỷ chẳng hề quan tâm tôi nói gì, cúi xuống phui tà váy tiếp tục nói:

- Ta thì thấy, cô chẳng quan ngại yêu thích hắn chút nào, vậy thì làm sao xứng là một nửa linh hồn của hắn chứ.

- Tôi cũng thấy vậy nha. - Hiếm có chỗ hợp ý, không ủng hộ đồng tình cộng vuốt đuôi ngựa thì thật phí phạm của trời cho.

- Đó là chưa kể cô còn rất yếu! - Mỹ nữ ác quỷ vẫn chẳng để tâm tới lời tôi nói, tiếp tục. - Đừng nói là trợ giúp hắn, cô còn cản đường hắn nữa.

Đến nước này thì tôi chẳng buồn nói, chỉ gật gật muốn gãy cổ mà thôi.

Mỹ nữ ác quỷ này có mù mắt cũng thấy là có tình cảm đặc biệt với Tôn Ngao Dạ, vừa nghĩ ra điểm này, trong đầu tôi chỉ “đùng” một phát pháo sáng cộng đồng chữ nở hoa “Cứu tinh tới rồi” kèm thêm kim tuyến cộng hoa giấy đủ màu sắc.

Mỹ nữ ác quỷ nhìn tôi, neho mắt, lăm bầm

- Ta không thể dễ yên thế này, hừ, chẳng ra làm sao cả! - Chỉ vào mũi tôi rất dữ dằn, mỹ nữ tiếp tục nã pháo. - Cô, chuẩn bị tinh thần cho ta!

Thật muốn ôm chân dập đầu mà.

Oa oa oa, nữ vương, quá oai phong, thỉnh cứu mạng a.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Điểm Yếu Và Cơ Hội

Nhưng mà chuẩn bị tinh thần gì nhỉ?

Sau khi xuất khẩu một bài dọa nạt kinh điển như trong tiểu thuyết tình cảm, mỹ nữ ác quỷ cũng chớp mắt biến mất cùng không gian trắng nhò, chỉ để lại tôi ngơ ngác tiếp tục quan sát cuộc chiến đẫm máu của Bang Bọ Cạp Đen và bang đối địch.

Cho dù Tôn Ngạo Dạ không thể ra tay đã thương con người, nhưng lừa dối thủ như lừa vịt vào nôi vẫn rất giỏi, vừa không bắn tay lại vừa duy trì hình tượng vừa cao thâm lại vừa bí ẩn của hắn.

Nhìn hắn thông thả rời khỏi tàn cuộc đằng sau, mặc kệ máu tanh sát khí ẩn hiện trong không khí, trong tay lại nhàn nhã cầm chục viên hồn thạch tiến về phía tôi.

Tôi vô thức mỉm cười.

Có thể thi triển quỷ pháp ngay trước mặt Tôn Ngạo Dạ mà hắn chẳng hay biết gì, xem ra cô gái ấy thậm chí còn mạnh hơn hắn.

Được một cô gái mạnh mẽ như vậy thích, không biết là phúc hay họa của hắn đây, ahaha.

Nhưng tự chung lại, tôi cũng như... nhìn thấy ánh sáng trong đêm đen.

Vẫn là câu cũ, tôi còn gì để mất đâu, đại gì không thử.

oOo

- Tâm trạng của cô đang rất vui sao? - Số 7 bước vào phòng, mỉm cười hỏi.

Số 7 quả thật rất đẹp, có thể so sánh với mỹ nhân ác quỷ, một đông một tây, một lời một lõm, quả là tuyệt phối, à nhầm, quả là tuyệt sắc.

Tuy nhiên, tư chất của mỹ nhân ác quỷ vẫn có điều gì đó cao quý hơn hắn, với cả, không biết vì sao tôi lại cảm giác cô ta khá quen thuộc, không biết đã từng gặp ở đâu chưa nữa.

Tôi không trả lời câu hỏi của số 7, chỉ nằm sấp trên giường chống cằm nghiêng ngẫm nhìn cô. Chừng như cảm giác quái dị tăng cao, số 7 nhíu mày tiếp:

- Ánh mắt của cô như vậy, quả thật giống như đang có quỷ kế gì đó.

... Lộ liễu vậy sao, khụ khụ, thu liễm, thu liễm một chút.

- Ngày hôm qua xem chừng lão đại bang Bọ Cạp Đen ưng ý Tôn Ngạo Dạ lắm nhỉ. - Tôi mở lời, quả thật hôm qua sau trận chiến, Tôn Ngạo Dạ cũng đưa tôi tới gặp vị lão đại hắc ám này. Quả thật khiến tôi mừng rơi nước mắt, trí tưởng tượng cùng phim ảnh ít ra cũng nói thật một khoản, mấy tên lên được lão đại xã hội đen đều vừa già vừa xấu, đã thế mặt mũi lại còn đều đều nữa chứ.

Trọng điểm không phải ở đó, mà là ở lão quả thật là, ừm, thương thức Tôn Ngạo Dạ.

Mà đâu chỉ mình lão, con gái lão cũng thương thức hắn lắm chứ.

Nhớ tới cô gái tròn quay lại ăn mặc lờ lợt như con công kia, tôi suýt thì ôm bụng cười lăn lộn.

Mất nhìn tốt quá chứ, nhìn một cái trúng ngay vị ác quỷ làm “hiền tể”, ây cha, quả là người làm đại ca xã hội đen, tại hạ bái phục.

- Nằm trong dự tính. - Số 7 ngồi xuống sofa, vừa mở sách vừa nói. - Nhưng chưa đủ, thủ lĩnh muốn đẩy mâu thuẫn lên cao hơn nữa.

Quả thật, mâu thuẫn giữa các bang phái chưa đủ, tâm ma cũng chưa đủ.

Tôi lấy một viên hồn thạch ra, màu xám của nó rất nhạt nhòa, là loại sơ đẳng.

Hừm, đúng là phải kích động mâu thuẫn lên cao hơn nữa.

Loạn lạc hơn nữa, hắn bận bịu hơn nữa, thì cơ hội của tôi mới càng nhiều.

Mỉm cười, ác quỷ mỹ nhân à, cô mau tới đi nha.

oOo

Tận Ty Hải mở cửa, mặt thất lập lờ ánh đèn huỳnh quang yếu ớt, quả thật khiến không gian càng lạnh lẽo u uất hơn cả.

Chính giữa không gian u ám đó đặt một lồng kính dán bùa chú bốn góc, bên trong lại mập mờ bóng dáng một ác hồn lơ lửng, thật khiến người ta nổi da gà.

Thế nhưng, Tận Ty Hải tới mầy cũng chẳng buồn nhú, lão tiến vào phòng, đối diện với cái lồng kính, lăm bằm

- Phù thủy, đến nước này rồi ngươi còn cứng đầu ư?

Ác hồn trong lồng kính ngẩng mặt, dải khăn trắng che mắt nửa khuôn mặt lại thêm bờ môi đỏ rực như máu đã xác định cô ta chính là số 1.

- Về cơ bản thì những gì tôi bói ra, tôi đều nói cả rồi, tiền trao cháo múc, ông còn muốn biết thêm gì?

- Hừ! - Tận Ty Hải cười lạnh, gương mặt mệt mỏi ánh lên vẻ căm tức giận dữ. - Đừng tưởng ta không biết trò quỷ của ngươi, cho là ta tin quẻ bói đó sao, số 9 chỉ là một ác hồn lợi dụng cảm xúc của kẻ khác mà tấn công, là ác hồn vô cảm vô tình nhất ta từng thấy, tuyệt đối không thể không có điểm yếu như thế.

- Ông ngại thử ư?

- Ta ngại sao? Haha! - Tận Ty Hải cười lạnh lẽo, đoạn, lão giơ tay vỗ nhẹ, ngay sau đó, ba người đàn ông diu một chàng trai trẻ tiến vào.

Nói chính xác hơn, là hai người bắt giữ một người.

Chỉ thấy chàng trai bị họ trói gô, miệng nhét vải bô, mắt buộc dải băng đen khiến cậu ta không thấy được gì. Nhìn tướng mạo có thể đoán cậu ta vẫn là thanh niên, gia cảnh có lẽ rất tốt qua bộ quần áo hàng hiệu mà cậu ta đang mặc.

Lúc này, cậu ta mềm nhũn như con chi chi mặc cho hai người đàn ông kéo lê vào.

Tận Ty Hải nhìn cậu ta, cười gằn với số 1:

- Cô nói xem, thằng con trai như thế này chính là điểm yếu của số 9?

Số 1 đứng dung không cảm xúc, chẳng chỗ nào thể hiện ra cô biết trong phòng có thêm người. Mãi tới khi thuộc hạ Tận Ty Hải đặt chàng trai ngồi quỳ hẳn xuống, cô mới đáp lời:

- Cái ông quan tâm, không phải là làm sao kéo số 9 ra khỏi số 13 sao?

Tận Ty Hải im lặng, coi như cam chịu.

- Không thể. - Số 1 mỉm cười rất khê, nói tiếp. - Với sức lực của tổ chức ông, không có bùa chú nào có thể qua mặt số 13.

- Vậy sao? - Tận Ty Hải nhướn mày, nhìn chàng trai gục người bên dưới kia, suy tư nói. - Xem ra ta phải thử thôi, bắt đầu từ cậu ta.

Lão lấy từ tay áo một đạo bùa đỏ chữ bạc kỳ dị, phóng về người chàng trai, nhưng chưa chạm với người cậu ta thì nó đã tan biến vào hư vô.

Vài giây sau, chàng trai nhúc nhích, ngẩng đầu.

- Ta vốn không muốn dùng chú thuật với người thường. - Tận Ty Hải thờ dãi, vẻ buồn khổ lại hiện hữu trên mặt lão. - Nhưng cuộc chiến nào lại chẳng có thương vong, coi như mọi tội nghiệt ta sẵn sàng chịu, chỉ mong thiên giới có thể diệt trừ con ác quỷ này.

Lão cúi trối, tháo bịt mắt và lấy nùi giẻ trong mồm chàng trai ra. Ngay lập tức, cậu ta đứng dậy theo một kiểu rất máy móc, gương mặt vô hồn, hệt như木偶.

Không sai, thần trí cậu vẫn ở một nơi rất xa, rất xa.

- Không kéo được số 9 ra, thì đành để cô ta tự tìm cách. - Tận Ty Hải lăm bằm. - Cô ta cũng không phải là loại đèn cạn dầu, suy tính như vậy, nếu chúng ta không nhanh, tới khi cô ta dọa ác quỷ thì nhân loại sẽ kéo thêm nhiều đau bệnh khác nữa.

oOo

- Dạ, bố em thật quá quắt, sao có thể phân cho anh công việc khó như thế chứ! - Cô gái tròn quay như trái banh kia quả là làm tôi mở rộng tầm mắt, như thế vẫn còn đi được sao, quả là báỉ phục.

Đã thế lại còn có thể phát ra âm thanh trong trẻo tới nhào nước như thế nữa chứ, quá báỉ phục lần nữa.

Tôn Ngạo Dạ vẫn mặt lạnh như tiền, không thèm để ý tới quả bóng tròn lăn, à không, đi bên cạnh. Hắn đi với tốc độ rất nhanh, ngay cả tôi cũng có chút khó khăn khi theo hắn, vậy mà cô nàng kia dù vừa đi vừa chạy, có thờ hồng học vẫn không lùi bước kiên quyết bám theo.

Ấy cha, Tôn Ngạo Dạ quả là có cách dạy, nhìn xem, cô gái béo tròn như thế thôi nhưng chỉ cần theo hắn vài tháng không chừng lại là mỹ nhân hình chữ

S đó, ngày nào cũng chạy như vậy mà.

- Dạ, anh có cần em giúp gì không? Em có vũ khí đạn dược, thuốc hạ không tệ, có thể đỡ giúp anh nhiều đấy, hay là...

- Không cần! - Cuối cùng, hắn cũng lên tiếng, giọng nói rét buốt tới đông chết người. - Ta có thể tự mình xử lý, ngoài ra, - Hắn liếc nhìn cô nàng, một ánh mắt đầy tử khí chết chóc khiến cô gái vốn như trái banh kia bị đâm xì hơi, sợ hãi lui ra sau. - ta đã có phu nhân, thỉnh tiểu thư tự trọng.

... Kính ngữ? Tuyệt đối không ổn, đây là giới hạn của hắn, nếu cô tiểu thư kia không ngưng trò đeo bám, tuyệt đối cô ta không thể gặp chuyện tốt.

Tôn Ngạo Dạ không để ý tới gương mặt sợ hãi tới đờ đẫn của cô nàng, một mạch đi thẳng ra bãi giữ xe.

Nhiệm vụ lão đại kia giao cho hắn lần này, là ám sát một chính khách đang tranh cử tại thành phố T, tuy ông ta không nắm chắc phần thắng, nhưng quan điểm chính trị của ông lại đối đầu với lợi ích bang Bộ Cặp Đen cùng rất nhiều tổ chức đen tối, nói chính xác là không chấp nhận sống chung trong hòa thuận.

Nếu đã thế, trừ khử thôi.

- Dạ, anh có kế hoạch chưa? - Tôi quay lại nhìn hắn, hỏi.

- Khách sạn mục tiêu ở có vô số cơ hội, căn bản không cần kế hoạch. - So sánh với thái độ chết chóc của hắn ban nãy thì giờ đây hắn hoàn toàn hòa nhã hơn cả.

Cũng coi như may mắn cho tôi.

Tôi khách sạn rất nhanh, người ra người vào lại thưa thớt có phần hiu quạnh, cũng phải, vì mùa này lại chẳng là mùa cao điểm du lịch, mà khách sạn 5 sao như thế này thì gia đình bình thường chẳng ai đủ sức mà chi trả.

Nội thất nơi đây cũng coi như độc đáo, hoàn toàn theo phong cách Trung Quốc cổ điển, ngoài điểm cửa gỗ mờ tự động thôi.

Đương lúc tôi đang tâm đắc quan sát ngó nghiêng tứ tung, một bóng dáng đập vào mắt khiến tôi ngừng lại.

Ngồi ở bộ ghế gỗ chạm khắc tinh xảo, là một chàng trai trẻ, rất trẻ. Cậu ta có dung mạo bình thường thôi, thế nhưng chỉ liếc nhìn là tôi đã biết cậu là ai.

Trần Gia Quân!

Sao thằng nhóc này lại ở đây, giờ này lẽ ra nó phải đến trường chứ, để xem, tôi chết 6 năm, vậy ra nó đang học lớp 12, con mẹ nó, là năm cuối cấp đấy! Giờ này nó lảng vảng ở chốn khi ho cò gáy này làm cái gì!!!

Trọng điểm là sao nó dám ôm ấp cô gái bên cạnh hả, dù cô ta rất là nóng bỏng ngon mắt... quay lại, trọng điểm là nó mới lớp 12 đấy aaa!!!

Không sai, thằng ngốc ngồi kia chính là em trai tôi, thằng nhóc ngốc nghếch suốt ngày lẻo đẻo theo tôi gọi chị, nhờn nhều đủ kiểu mỗi khi tôi nghiêm mặt dạy dỗ, thế nhưng trước mặt tôi lúc nào cũng ngoan ngoãn đáng yêu, nào có đáng về công tử ăn chơi kia, mà quan trọng hơn cả, nó là người Việt Nam đấy, chơi bời gái gú bên đó được rồi, kéo sang đây làm chi aaa!

Đương lúc tôi sôi máu, thì nó kéo cô gái đứng dậy đi về phía này.

- Đi thôi. - Tôn Ngạo Dạ đặt phòng xong, nói.

- A! - Tôi giật mình, quay sang hắn, nhìn số phòng nói bừa. - Tôi không thích phòng này, tôi muốn phòng khác.

Hắn nhướn mày, nhìn tôi một vài giây rồi cười nhẹ, quay lại bàn tiếp tân đặt phòng khác.

... Dễ tính vậy sao, cứ tưởng hắn sẽ mặc kệ kéo tôi đi luôn chứ.

Thật ra sau này nghĩ lại, mọi chuyện hắn đều khá dễ tính và chiều theo ý tôi, chỉ là đừng đụng đến những điểm mấu chốt mà hắn cho là phải như thế thôi.

Bởi vì có đụng vào cũng chẳng thay đổi được.

Nhưng lúc này, tôi chẳng biết điều đó.

Thằng nhóc hư thân nhà tôi tiến lại, cô gái bên cạnh nó riu rít bằng tiếng Anh, nó cũng đơn giản đáp lại.

- Cho một phòng đôi. - Tôi quây lể tân, nó nói, đoạn, lại quay sang cô gái bên cạnh thì thầm. - Diễm, phiền chị giao dịch với quây lể tân nhận phòng nhé, để họ biết tôi chưa đủ 18 thì thật không hay.

- Hư hỏng. - Cô gái kể bên nũng nịu, nhưng cũng y lời tới quây lể tân, thấy Tôn Ngạo Dạ lập tức tròn mắt hoa si, nhưng hắn chẳng quan tâm tới cô ta quay người đi thẳng.

Lấy lại tinh thần, nghĩ tới cậu thiếu gia lấm tiền kia, cô cần môi tiếp tục đặt phòng.

Tôi đi theo Tôn Ngao Dạ mà lửa cháy qua đầu!

Má nó, thằng nhóc to gan, chưa tới 18 đã dám chạy ra nước ngoài chơi gái, tiền nhà mày mày dùng như thế đó hả!!!

Sau khi xong nhiệm vụ, xem xem tôi có chém chết nó không!!!

- Sao thế? - Liên kết linh hồn khiến hấn cảm giác tôi tức giận, nhưng tức giận điều gì thì hấn không thể nhìn ra được.

- Không có gì! - Tôi cười lạnh lẽo và cực kỳ tanh máu. - Chỉ cảm giác con gái nơi này cũng được đấy.

Hấn bật cười, kéo tôi vào lòng, thì thầm:

- Vẫn không bằng em đâu.

... Đại ca, thỉnh thoảng aaaa.

Trong thang máy có camera đấy, được không!!!

Mặc dù người ta chỉ thấy hấn không thấy tôi, thì tôi vẫn ngại lắm nha!!!

oOo

Tôi thở hổn hển nằm trên giường.

Tôn Ngao Dạ mặc quần áo xong, quay lại nhìn tôi, thật sự dịu dàng hỏi:

- Có muốn đi cùng ta không?

Tôi ai oán liếc hấn, lắc đầu, bốn cô nương giờ là có lòng không có sức, anh đi đi.

Hấn bật cười, coi như hiểu ánh nhìn tức tối của tôi. Tiến lại hôn lên trán tôi rồi quay người ra khỏi phòng.

Nhưng tôi thừa hiểu, kết giới xung quanh chẳng phải chuyện đùa.

Mệt mỏi nhắm mắt, muốn ngủ...

- Muốn ra khỏi đây sao? - Một giọng nói bất chợt vang lên khiến tôi mở choàng mắt.

Bật dậy, quả nhiên mỹ nhân ác quỷ đang ngồi trên ghế sofa đơn gần cửa sổ, uống trà.

- Muốn! - Tôi đành thép trả lời.

Tôi còn phải đi dạy dỗ thằng em trai ngốc kia nữa.

- Chi bằng ta cá cược nhé. - Mỹ nhân ác quỷ cười nhẹ nhàng. - Ta giúp cô thoát khỏi kết giới, nếu cô thành công qua mắt Tôn Ngao Dạ trốn thoát, ta giúp cô giải trừ liên kết.

Tôi giật mình, có thể ư?

Chẳng suy nghĩ đắn đo nhiều, tôi đáp ứng:

- Được!

- Ta chưa nói xong. - Mỹ nhân ác quỷ tiếp tục. - Nếu cô thất bại trong việc qua mắt hấn, cô sẽ là của ta!

A?

Có nên không, tiền vốn đã ít mà còn siết nợ cao nữa, quả là khó nghĩ mà.

- Được! - Tôi cắn răng, đáp ứng.

Cùng lắm thì tan biến thôi, tôi mà sợ sao.

Nợ đào hoa của Tôn Ngao Dạ cũng thật nham hiểm đáng sợ mà.

Mỹ nhân ác quỷ đứng lên, cười dịu dàng giơ một tay ra trước.

Tôi nhìn cánh tay giờ ra kia, hiểu rõ nếu bắt lấy nó kết quả sẽ ra sao...

Nhưng... cuộc sống cá chậu chim lồng này, không phải là cuộc sống tôi mong muốn.

Cho dù Tôn Ngao Dạ nhất mực chiều chuộng, thậm chí cho tôi cảm giác hân yêu thương tôi, nhưng đó vẫn không phải điều tôi muốn.

Đã trở thành ác hồn, còn phải gò ép chính mình sao?

Tôi bật cười, tiến lại bắt lấy bàn tay ác quỷ kia.

Ngay lập tức, con nóng rẫy lan tỏa tứ chi, tới lúc tôi tưởng bản thân sắp cháy tới nơi, thì cảm giác đó biến mất.

Mỹ nhân ác quỷ nhoe mắt, nói:

- Giờ cô có thể tự do ra khỏi phòng. Nhưng nhớ mặc quần áo vào đây.

... Cùng là phụ nữ mà, sao cô lại có vẻ mặt chán ghét như vậy chứ, được rồi, coi như thân thể tôi không chữ S như cô đi, nhưng vẫn là chỗ nào nên lỗi thì lỗi nên lồm thì lồm đó nhá!!!

- Đi đi, Trần Gia Trân, à, ta là Mị Trần Lệ Dạ.

... Cả cái tên cũng tà khí như vậy, đáng sợ quá đi mất.

Tôi hươ tay, đám quần áo bị xé rách nằm rải rác trên mặt đất kia của tôi cũng dần liền lại. Mặc vội vào người, tôi chạy biến ra ngoài, để lại một câu với mỹ nhân ác quỷ đằng sau:

- Nếu tôi làm âm binh cho cô, cô nhớ quên đi ân oán ghen tuông nhá!

oOo

Trần Gia Trân chạy biến ra khỏi phòng rồi, bỏ lại Mị Trần Lệ Dạ đứng đó một mình.

Nàng tao nhà quay người ngồi lên sofa, thờ dài:

- Haizz, con dâu chẳng có chí tiến thủ gì cả.

Đoạn, nàng nâng tay, một ly rượu vang lập tức xuất hiện trên bàn.

Vuốt ve mép ly mỏng manh trong suốt mờ ảo trong màn đêm, nàng mỉm cười tinh ranh, lẩm bẩm:

- Nhưng mà, coi như có thể đào tạo.

Sau này, khi trải qua thiên tân vạn khổ, khổ sở tới kêu trời không thấu kêu đất không hay, khổ không thể kể hết bằng lời từ mẫu thân đại nhân Tôn Ngao Dạ tạo ra trong việc đào tạo tôi trở nên "thục nữ" xứng với hân, tôi mới biết ngày ấy mình ngu ra sao.

Nhảy từ cái hố này tới cái hố khác, tựu chung vẫn là bị người ta đóng gói cột nơ dâng cho Tôn Ngao Dạ thôi.

Đúng là chạy trời không khỏi nắng!

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Những Quân Bài Của Số Phận

Mị Trần Lệ Dạ dù gì cũng là quý mẫu một phương, nào có chuyện không nhìn ra những mưu toan tính toán trong lòng tôi chứ.

Nhưng lúc này tôi vẫn chưa biết điều này, dù sao vẫn là câu nói cũ, nghe con không sợ cộp, còn gì để mất nữa đâu, tới cái mạng cũng bán cho người ta rồi, chi bằng đánh cược một phen cho xong.

Tôi là vậy, cho dù tới cùng đường cũng chẳng ép mình không vui dù chỉ một phút.

Tất nhiên thời điểm hiện tại, tôi đã rời khỏi phòng, chọn lựa đánh cược thì cũng coi như bỏ lại phía sau tất cả những ưu lo, cho nên đằng sau cánh cửa

đóng kín kia xảy ra màn kịch như nào, cũng không còn là chuyện tôi quan tâm nữa.

oOo

- Mưu mẹo như vậy, tư chất không tồi, coi như có thể đào tạo. - Mị Trần Lệ Dạ lắc ly rượu vang đỏ trong tay, chất lỏng sẫm màu lắc ly theo nhịp rung của nàng, thật khiến người ngoài nhìn vào có ảo giác cả căn phòng rung lắc theo nhịp tay ấy.

Ngả người ra sau, Mị Trần Lệ Dạ nâng ly nhấp một ngụm rượu, um một tiếng thoải mái, đoạn, nàng đuổi người đứng dậy, tiến lại giường và ngồi xuống.

- Ui cha, Dạ à, mẹ nhớ con quá đi! - Thả người xuống giường, giày trước rõ ràng còn là cô gái quyền rũ sang quý, giày sau lại hóa thân ngay thành thiếu nữ nghịch ngợm lăn lộn trên giường, thật sự khiến người ta há mồm tròn mắt.

Lăn lộn đã đôi, khi ga nệm lăn lộn, giường chiếu thành bãi chiến trường của quý mẩu nương nương rồi, nàng mới thò mặt ra, từ ánh mắt tỉnh nghịch xinh đẹp lóe lên sự thích thú.

- Dù sao cũng còn trẻ người non dạ, chà chà, Dạ à, không giữ được vợ không được trách mẹ đâu đó.

Đúng lúc đó, cửa phòng ngoài rung động một giây rồi bật mở như chịu phải lực lượng lớn cực đại tựa bom nổ bên ngoài.

Cánh cửa mở sang quý, “Ầm” một tiếng văng bật ra khỏi bản lề, mang theo khói trắng đập vào bọc sofa gỗ quý bên ngoài, sau đó, cả cửa lẫn sofa dán dính vào tường.

Cả căn phòng rung động cực mạnh, theo đó, ánh sáng đèn cũng chập chờn và tắt hẳn.

Dù cho bóng tối lan tỏa, hơi lạnh từ người ngoài cửa mang đến vẫn không thể che lấp.

- Mị. Trần. Lệ. Dạ! - Tôn Ngao Dạ gần như nghiêng từng chữ theo kẽ răng, ánh mắt hấn tóe lửa đầy sát khí, gần như tỏa sáng lóe lóe trong bóng tối sâu thẳm.

Đôi mắt ấy, chính là sao y bản chính của Mị Trần Lệ Dạ nàng.

Mị Trần Lệ Dạ ngẩn người, nàng cuối cùng cũng được nhìn thấy con trai bằng xương bằng thịt, không cần phải dùng ẩn thuật quý kế đa đoan để nhìn con trai từ xa nữa rồi.

Thằng bé, có ngoại hình thật giống y.

Mị Trần Lệ Dạ cau mày, không phục, rõ ràng nàng mới là người mang nặng đẻ đau, còn cái tên bạc bẽo chả làm cái gì ngoài sung sướng hưởng thụ cộng cung cấp giống ấy lại được lời như thế. Quả thật khiến người ta tức muốn ỏi máu.

Bảo sao nàng mới vừa yêu thương vừa muốn hành hạ con trai chứ.

- Bà làm gì ở đây! - Tôn Ngao Dạ không quản gương mặt ngẩn ngơ của Mị Trần Lệ Dạ, tiến tới chất vấn. - Bà mang Tiểu Trần đi đâu, cuối cùng bà dùng quỷ thuật gì để che giấu cô ấy?

Hắn đã làm đủ cách, nhưng không thể dò ra được khí tức Trần Gia Trần trong khách sạn rộng lớn này, tất nhiên do liên kết nên hắn biết cô vẫn ở đâu đó quanh đây, nhưng tuyệt nhiên chẳng thể dò ra được chính xác địa điểm, dò tới dò lui, lại dò ra quỷ khí ẩn giấu cực kỳ của một người mà hắn chẳng bao giờ ngờ tới sẽ xuất hiện.

Dù sao bà ta chẳng phải cũng là Quý mẩu nương nương sao? Không phải rất bận rộn à, sao lại rảnh rỗi tới đây phá đám chuyện của hắn chứ!

Quý giới cũng có quý luật đấy!

Ánh mắt hấn lóe sát khí, không lẽ Mị Trần Lệ Dạ muốn khai chiến với hắn?

- Ấy cha, con trai à. - Tỉnh mộng, Mị Trần Lệ Dạ trườn người ra khỏi chăn, tóc rối áo xệ cũng chẳng quan tâm, sáng khoái nói. - Gặp mẹ lần đầu sau bao năm xa cách không chào đón thì thôi chứ, sao lại bày ra vẻ mặt ngênh địch như thế, hừ hừ, gia môn bất hạnh a!

- Hay thật! - Hắn mỉa mai. - Ta không phải là người quyết định cái “bao năm xa cách” đó.

...

Oa oa oa, con trai lớn rồi không cần mẹ. Ôi, nàng đau lòng quá đi mất.

- Dù sao con cũng không cần bày ra cái vẻ mặt gặp đại địch đó đâu nha. - Chấm chấm nước mắt, Mị Trần Lệ Dạ nói. - Quý giới có quý luật, trong trường hợp này mẹ gia nhập thuộc địa của con với tư cách mẫu thân đó! Con nên nhớ, trong người con chảy một nửa dòng máu của mẹ, muốn ra vào chỉ cần vận chút thuật pháp là được.

Hắn nhú mày, chuyện này rõ ràng là ngoài hiểu biết của hắn.

- Không biết? - Mị Trần Lệ Dạ nhìn ra được, trong mắt lóe lên ánh sáng tinh nghịch, tiếp. - Tới đây, gọi mẹ đi, mẹ sẽ hướng dẫn kỹ hơn cho.

- Biến đi! - Quay lại về chán ghét đầy sát khí, hấn trầm giọng uy hiếp. - Rốt cuộc bà muốn làm gì, bà mang Tiểu Trần đi đâu?

- Ô, ta nào dám chứ, cô ấy dù sao cũng là một nửa của con, cũng là con dâu ta, ta thương yêu nịnh nọt không kịp sao có thể hại con bé. - Đường như quên mất người vài ngày uy hiếp Trần Gia Trân là ai, nàng tròn mắt nói dối không ngại miệng, đoạn, còn cười khúc khích tiếp lời. - Yên tâm đi, mẹ dù sao cũng nghĩ cho con, tránh cho con bị người ta đá, tuyệt đối tận tâm tận lực bồi dưỡng con dâu.

... Bà đừng phá đám thì ta đã tạ ơn trời đất lắm rồi!

Day day thái dương đau nhức, Tôn Ngao Dạ nhức đầu cảm giận nghĩ, hấn quả thật có chút hết cách, đừng nhìn về tùy tiện của người này mà hiểu lầm, bà ta cũng là người đứng thứ nhì quý giới đấy, sức mạnh quả thật không sao diễn tả hết. Dựa trên hiểu biết của hấn, nếu không có luật lệ trời buộc, hủy diệt vài quốc gia trong một ngày cũng là chuyện nhỏ với cái người này.

Con gái của Quý vương hiện tại - Leviathan - cũng là người nắm giữ vị trí Quý mẫu nương nương, chính là Mị Trần Lệ Dạ - Himiko Yamataikoku, lãnh địa của bà ta trải rộng từ Châu Âu sang Châu Mỹ, thậm chí là Nhật Bản và các nước Châu Á.

Hiện tại thực lực của hấn, không thể đối địch nổi bà ta.

Nhìn sắc mặt càng lúc càng trầm, cùng khí tức kim nén xa cách của hấn, Mị Trần Lệ Dạ có chút bất đắc dĩ, có trời làm chứng, nàng dù là ác quỷ tội ác tày trời cũng tuyệt đối không làm hại con trai đâu.

Nhưng mà... nàng cười khỏ, dòng máu ác quỷ của nó lớn mạnh hơn nàng tưởng, trái tim của nó... quả cũng thật giống như nàng mấy ngàn năm trước, ngoài máu tanh chết chóc thì chẳng nhìn được gì nữa.

Là một người mẹ, cũng là một ác quỷ, nàng không biết nên vui hay buồn nữa.

- Thôi, không đùa con nữa. - Mị Trần Lệ Dạ có chút mệt mỏi đứng dậy. - Ta chỉ đánh cược với con bé một ván.

- Bà quả không hổ là Quý mẫu. - Hấn cười, nét khinh bỉ hiện lên rõ ràng. - Giăng bầy sẵn đợi Tiểu Trần nhảy vào, biết thừa cô sẽ thua không còn đường thoát.

- Ta biết chứ, nhưng con yên tâm, thua không sâu đâu.

... Đã thua còn có chuyện sâu hay không nữa ư.

- ... Cược cái gì?

- À... bí mật. - Mị Trần Lệ Dạ nhếch môi cười, con người vừa quyền rũ vừa quyền lực ngay lập tức trở lại. Nàng vung tay, bộ quần áo trên người lóe sáng rồi thay đổi thành một chiến bào ánh bạc ôm sát cơ thể hoàn mỹ của nàng, mái tóc cũng ngay lập tức được búi lên gọn ghẽ.

Thiếu nữ quyền rũ nom có vẻ biếng nhác ban nãy, thoát cái trở nên uy mãnh hết như một con báo sẵn chờ ngày xuất chiến.

Cười nhìn con trai căng cứng cơ thể phòng bị, bóng dáng Mị Trần Lệ Dạ mờ dần rồi biến mất.

Bỏ lại trong không khí câu nói lúc xa lúc gần văng lại:

- Tôn Ngao Dạ, vẫn là câu nói ngày trước, với tư cách mẹ chồng, ta nghĩ ta hoàn toàn có quyền đánh giá con dâu của mình chứ.

oOo

Rời khỏi căn phòng thì nhất định hấn sẽ rất nhanh tìm ra tôi.

Nhưng quay lại căn phòng, đối diện với mỹ nữ ác quỷ vừa đẹp lại vừa mưu mẹo kia... tôi quả thật không có gan như vậy.

Thật ra trong tâm tôi luôn có thôi thúc tôi làm theo con tức ban nãy, tìm ra thằng em trai trời đánh rồi quật cho nó một trận nhớ đời, đá thẳng nó trở về Việt Nam và cấm cửa quay lại đây lần nữa.

Nhưng bản năng lại ngăn tôi làm như thế.

Vì sao thằng bé lại xuất hiện ở đây, trước mặt tôi và Tôn Ngao Dạ một cách hết sức “tình cờ” như thế?

Vì sao lại chọn thành phố đang phát triển chẳng mấy nổi tiếng này, lại chẳng phải trong thời điểm núi rừng đẹp nhất nữa?

Quan trọng nhất, tôi là chị, tôi chăm sóc nó từ nhỏ, có lý nào tôi không nhận ra em trai mình có gì đó khác thường.

Ngoại trừ ngoại hình cùng tính chất linh hồn là nó, thì cách ứng xử... hoàn toàn khác hấn.

Tâm tư tôi chùng xuống, dù là ai, dám dùng em trai tôi như mồi nhử như vậy, chắc chắn sẽ phải trả giá đắt.

Cách tốt nhất mà tôi nên làm, có lẽ là cầu cứu vị ác quỷ đại nhân với tư cách là một nửa linh hồn của tôi, bằng bản năng, tôi biết hẳn chẳng phản đối đâu, có thể hẳn sẽ yêu cầu phúc lợi, nhưng tôi hoàn toàn có thể chi trả được rồi.

Tuy biết là nên vậy, cách nhanh nhất là nó, nhưng tôi vẫn không cam tâm.

Vùng trời tự do mà tôi khó khăn lắm mới có được, không phải chỉ vì sống sót mà một lần nữa lại bị giam giữ, sống cuộc đời cá chậu chim lồng như khi còn sống, biết thừa ngày mai thức giấc lại một ngày đơn điệu như cũ, bị sắp xếp như cũ, bị gượng ép như một con búp bê, chẳng chút tự chủ mình là một cá thể độc lập.

Cho nên, tôi rút từ trong túi ra một tấm thiệp, tấm thiệp mà tôi đã giấu Tôn Ngao Dạ cất đi từ mấy hôm trước.

Hoa văn vàng đỏ quyến rũ vẫn câu hồn đoạt phách như trước, hương thơm như tấm ướp từ trong biển hoa vẫn lan tỏa tứ phía, dòng chữ lấp lánh kia vẫn rực rỡ tựa mồi gọi, chính là tấm thiệp mỹ nữ ác quỷ để lại.

Tấm thiệp mà dù dùng đủ mọi cách tiêu hủy, nó vẫn còn nguyên vẹn, đẹp để phát sáng.

Vốn dĩ Tôn Ngao Dạ định phong ấn nó, nhưng hẳn chưa kịp làm thì tôi đã phân tâm hẳn bằng đủ cách rồi.

Tôi trầm ngâm, dùng linh hồn lực kiểu đặc biệt của mình, khê khàng xâm nhập vào nó.

Con đau như xộc thẳng vào đại não như có như không của tôi.

Nén tiếng hét đau đớn, tôi cắn môi, nếu có máu, ắt hẳn gương mặt tôi giờ này đã đầm đìa máu chảy.

Đau, đau như róc thịt, rút gân, đau như lửa cháy ngang người, lại tựa điện giật nóng lạnh khác thường.

Nhưng nó quay cũng rất nhanh.

Ngay lúc tôi nghĩ mình ra buông tay, thì tấm thiệp biến mất vào bàn tay tôi.

Ngơ ngác, tôi thừa hiểu mình chẳng có đủ bản lĩnh để mà tiêu hóa lượng quỷ lực kinh khiếp lại uy vũ như vậy, nhưng coi như dùng nó làm bình phong cũng không tệ.

Tuy nhiên, giờ tôi lại không thể dùng linh hồn lực.

Trao đổi đồng giá mà, haizz.

Thứ này chỉ có thể che giấu trong phạm vi gần thôi, lại không có lợi cho tôi, nếu cứ để nó trong cơ thể như vậy, không chừng nó sẽ ăn mòn linh hồn tôi cũng không chừng.

Không thêm suy nghĩ thêm, tôi quay người chạy vội ra lối “Thoát hiểm” đằng sau, phải leo thang bộ xuống tầng 4 ngay.

... Dù biết là mưu kế căng sẵn, nhưng bảo tôi bỏ rơi em trai, vẫn là không làm được...

Thằng bé, chính là tia sáng duy nhất trong những ngày tối tăm chán chường của tôi...

oOo

- Phòng 404 -

Nhìn số phòng mà tâm tư chùng xuống.

Dù không hiểu rõ phong thủy, nhưng con số này, lại ở phương Tây Bắc, rõ ràng, đây không phải là phòng nghỉ... mà là phòng trần tà.

Với những khách sạn đông phượng, có một phòng trần tà trong khách sạn cũng chẳng có gì đáng ngờ, dù sao nơi lắm người đi kẻ lại, thỉnh thoảng để lại vài “thứ” chẳng sạch sẽ cũng là bình thường mà.

Tôi hừ lạnh, chạm tay vào lớp gỗ lạnh tanh kia.

Ngay lập tức, tấm thiệp nằm trong tay còn lại run rẩy, dấy lên từng cơn đau đớn chạy khắp cơ thể tôi.

Rõ ràng chẳng thể thắng được, nhưng tôi hiểu rõ bản thân chẳng còn con đường nào khác.

Chẳng dừng lại nghĩ thêm, tôi xuyên cửa tiến vào phòng.

Dù lưỡng lự, nhưng nhìn em trai bị treo lơ lửng giữa phòng, tôi vẫn là tức giận suốt học máu.

- Giận dữ sao? - Một giọng nói có phần quen thuộc vang lên.

Tôi quay người nhìn lại, quả nhiên, là Tân Ty Hải.

- Người có vẻ chẳng ngạc nhiên chút nào khi thấy ta?

Giương mặt khắc khổ của ông ta lóe lên vẻ lạnh lẽo, bình thản hỏi tôi.

Tôi cười khẩy, đã bóc mặt nạ nhau cả rồi, việc gì phải tốn công nhiều lời nữa.

- Muốn dụ dỗ ta rời khỏi Tôn Ngao Dạ, lão cũng tốn công quá, nhọc lòng sang Việt Nam xa xôi bắt thằng em ruột của ta nữa cơ đấy.

- Có tác dụng đấy. - Tân Ty Hải quay người nhìn Trần Gia Quân, ánh mắt phức tạp, lăm lăm. - Ta chẳng muốn mưu hại tới người thường, nhưng... đành đáng tới người, coi như ta chịu mọi tội nghiệt.

Đoạn, lão ta quay lại đối mặt với tôi, cười lạnh.

- Trần Gia Trân, ta hỏi lại lần nữa, “tuyệt” của người là gì?

- Muốn biết? - Tôi khúc khích, lòng càng lúc càng cuồng loạn, chỉ muốn bấm vằm xé thịt người trước mắt cho hả giận. - Tôi mà đoán, lão già.

Ngay khi tôi tưởng bản thân sẽ lao tới xòe vuốt giao thủ với lão, tầm mắt tôi dừng phải gương mặt thần thờ của Trần Gia Quân.

- ... Chị...

Một cảm xúc lạ lùng dâng lên trong lòng, theo đó, một giọng nói xa lạ vang lên trong đầu, cùng lúc, quang cảnh xung quanh tôi biến đổi, nào còn là phòng khách sạn, nào còn Tân Ty Hải, nào còn em trai bị giam giữ chứ.

Chỉ còn, căn phòng xa hoa, cùng một bé gái chỉ tầm ba tuổi ôm gối ngủ ngon lành.

- Con bé chẳng sợ hãi buồn khổ gì cả. - Giọng một người phụ nữ vang lên, có vẻ quen tai nhỉ.

Tôi nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một thiếu phụ trẻ tuổi ăn vận sang quý nói chuyện với một người đàn bà khác có vẻ rất trí thức, bà đang ngồi ghi chép liên hồi.

- Tôi vốn tưởng trẻ em đều như thế, bác sĩ, không phải, ngày ngày nó chỉ ngồi cười hê hê chơi đùa, tưởng nó bị thiếu năng nhưng cũng không phải, nó học cực nhanh, nhưng mà gần đây cuối cùng tôi cũng biết điểm khác thường ở đâu. Con bé không buồn, bác sĩ, đang chơi đùa với món đồ chơi mà nó có vẻ yêu thích, có giật ra khỏi tay nó, nó cũng chỉ nhìn tay mình một chút rồi lại tìm món khác chơi, cho dù lấy hết thì nó cũng tìm cách tự chơi với mình.

- Ban đầu tôi thấy như vậy cũng hay, rất ngoan ngoãn, nhưng mà bác sĩ, từ lúc sinh nó ra tới giờ tôi khóc nó cũng chỉ khóc một lần lúc chào đời, còn lại thì chỉ cười và cười, thật đáng sợ.

- Sao tôi có thể sinh ra con quái vật như thế chứ, bác sĩ, thật kinh khủng!

Tôi đỡ đầu nhìn người phụ nữ nói năng liên hồi, bà ta... là mẹ tôi?

- Tôi hiểu cảm giác của chị. - Người đàn bà kia cuối cùng cũng gấp tài liệu, lên tiếng. - Nhưng dựa trên quan sát của tôi mấy ngày nay, có thể con gái chị mắc bệnh tê liệt cảm xúc bẩm sinh, bệnh này cũng không phải nguy hiểm, có thể khi con bé lớn dần sẽ tự khỏi thôi.

- Nhưng tôi sợ! - Người phụ nữ kích động. - Ban đầu thì thấy đáng yêu, nhưng cứ đối mặt với điệu cười ngu ngốc mọi lúc của nó, là tôi đã cảm thấy nổi da gà.

Sau đó, hai người ra khỏi phòng.

Cô bé trên giường, lúc này mới mở mắt.

Khuôn mặt nào còn nét cười.

Cô bé xoay người, vô cảm nhìn lên trần, lúc này, trong đôi mắt bé lóe lên vẻ chán ghét, lăm lăm.

- Người ta mới không vui...

Bé không sợ, nhưng bé cũng không vui đâu.

Không vui chút nào...

Tôi ngơ ngác nhìn khung cảnh này, chỉ thấy lòng tê tái tới hùi quạnh.

Không sai, bé là tôi.

Tôi không vui, cũng chẳng buồn.

Tê liệt cảm xúc, không sai đâu, đó là tôi.

Siết chặt tay, ký ức này, sao lại quay về với tôi lúc này chứ.

Đúng lúc đó, khung cảnh dần mờ ảo, trước sự ngạc nhiên của tôi, Tận Ty Hải hiện ra, lạnh lẽo tung một cú đánh uy lực của pháp khí. Tôi giật mình chẳng kịp phản ứng, chỉ đành hứng trọn uy lực chiêu đánh.

Linh hồn tôi bay ra, đập vào tường.

Đau đớn lan tỏa, nhưng tôi vẫn đủ tỉnh táo để hiểu, căn phòng đã được lập kết giới rồi.

Còn khung cảnh kia, nhìn thì tưởng tôi đã ở trong đó rất lâu, nhưng thực sự chỉ là trong khoảng khắc.

Trượt xuống, tôi khụy người, cổ gượng dậy.

- Linh hồn lực ngời tăng cao đấy. - Tận Ty Hải lạnh lẽo nói. - Xem ra Tôn Ngao Dạ đã nuôi người rất tốt.

Bỗng dưng, tôi hiểu ra mình cảm thấy không ổn ở đâu.

Mọi cảm xúc của tôi, sau khoảng khắc nhìn thấy ký ức kia, chợt biến mất hoàn toàn.

Tựa như, mọi âm thanh tan biến, chỉ còn tĩnh lặng tuyệt đối.

Với ác hồn dựa trên cuồng loạn mà tạo nên sức chiến đấu là tôi, điều này chẳng tốt chút nào.

Tôi phải tức giận! Phải phẫn nộ! Phải cảm giác tất sát!

Nếu không tôi sao có thể cứu em trai, có khi còn tan biến mà chẳng cảm giác tiếc nuối chi cả.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng tôi vẫn chẳng vực lên được chút cảm xúc nào. Chỉ đành lờ lợ né tránh mọi đòn tấn công của Tận Ty Hải.

Nhưng chẳng hiểu sao, thân thể tôi lúc này tựa như cành liễu trong gió, tuy yếu ớt thật, nhưng lại mềm dẻo nhanh nhẹn không ngờ.

Chẳng quản là do lượng linh hồn lực được nhận mấy hôm nay hay do ký ức kia cùng sự bình tĩnh tỉnh táo mang lại, tôi bình thần cười né tránh bùa pháp của Tận Ty Hải lần nữa.

Còn Tận Ty Hải, nhìn nét mặt càng lúc càng đen của lão, đã đoán ra lão chẳng ngờ tôi thay đổi như vậy.

Ngay lúc đó, lão dừng lại, chấp tay là tư thế triệu hồi, một đạo bùa chú nữa xuất hiện, ánh tím than lấp lánh quanh nó.

À, ra là bùa chú cấp cao nhất đó sao.

Chưa để tôi làm ra lời cảm thán như thường lệ, lá bùa bay đến tôi với tốc độ sét đánh.

Tôi sẽ tan biến sao?

Có lẽ, cũng chẳng hề gì.

... Chị ơi...

... Gia Quân?

“Đoàng”!

Âm thanh xé gió, không gian như bị một trận bão cuốn qua, điện tích xoẹt xoẹt lan tỏa ánh xanh, trong ánh đèn nhập nhoạng chực tắt, một hình dáng tựa như lá bùa nhỏ nhắn khác lao ra chặn ngang lá bùa mạnh mẽ uy lực kia.

Đến khi tôi nhìn lại... đó là, một lá bài.

... Shadowscales - Lá số 9 bộ ẩn chính: The Hermit... (Ẩn sĩ)

Thoát ra từ... cơ thể tôi?

- Đây rồi! - Tận Ty Hải phản kích, lão hét lên. - Vũ khí của ngươi, “tuyệt” của ngươi, cuối cùng cũng phải xuất ra rồi sao.

... Tuyệt của tôi?

Nhìn lá bài lấp lánh ánh tím pha lẫn sắc xanh lơ lửng xoay tròn nhẹ nhẹ trên đầu, tôi thất thần hiểu ra...

Hóa ra, cảm xúc của tôi, ký ức của tôi, là nhờ nó mà có.

Bộ bài Tarot của tôi, Shadowscales, cũng là thứ mà khi tôi chết đi vương vãi khắp thi thể tôi.

Máu nhuộm kín bộ bài.

Khóe mắt tôi lúc ấy, nhìn qua chỉ thấy lá... The fool (Xuân ngốc).

Lá thứ nhất trong bộ ẩn chính.

Lá bài khởi đầu cho cuộc hành trình.

Số phận, vốn đã an bài cả rồi, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Bắt Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Những Ký Ức Bị Phong Ấn

“Anh nói đi! Thăng oát này là con nhà ai! Đừng hòng lừa dối tôi, nó là con của anh với con điểm kia chứ gì, tôi thừa biết!”

“Cô... cô đừng ngậm máu, chẳng qua tôi mang nợ nhà họ nên mới nhận nuôi thăng bé, dù sao nhỏ tuổi lại mất người thân... cô sao có thể máu lạnh như thế?”

Lại cãi nhau rồi...

Bé không hiểu, sao bố mẹ lại thích cãi nhau như thế nhỉ?

Ừm, có lẽ là thú vui của họ đi, không sao, bé sẽ để yên cho họ cãi thoải mái một chút.

Cô bé chừng tám tuổi, xúng xính trong bộ váy công chúa trắng tinh khôi, tóc bím tinh xảo cặp bướm bướm pha lê, theo bước xoay người của bé mà run rẩy cánh bướm, khiến người ta vừa nhìn đã vô thức yêu thích.

Tiền quyết phải là bé đang ở một vườn trẻ yên bình tiếng cười, chứ không phải từ phòng bên vọng lên tiếng cãi vã đập phá như thế.

Nhưng quỹ dị ở chỗ, cô bé hoàn toàn mặc kệ, vẫn chơi búp bê một mình.

Cho tới khi, một tiếng khóc oa oa vang lên, vừa nghe đã biết bé trai kia khó chịu khổ sở như thế nào.

Cô bé dừng động tác tay một chút, nghiêng đầu suy nghĩ rồi lại tiếp tục chơi.

Ừm, âm thanh này mới mẻ quá, coi như có vắn điệu cho bố mẹ rồi.

oOo

- Ngươi học theo thuật pháp Châu Âu? - Tận Ty Hải ngược nhìn lá Ẩn sĩ vẫn lơ lửng trên đầu tôi, nheo mắt lạnh lẽo hỏi.

Tôi bình thần quan sát lại lão, trong lòng gợn lên những làn sóng bất an mãnh liệt.

Đây có thể coi là cảm xúc của tôi hay ký ức về cảm xúc của tôi?

Thú thật, giờ đây tôi cũng không rõ...

Ác hồn vốn dĩ chẳng thể nhớ ra cảm xúc về thời còn sống, thế nhưng ngay cả khi còn sống, chỉ số cảm xúc của tôi cũng cực cực kém, nhưng rốt cuộc là cảm xúc của tôi bị phong ấn bởi thân thể con người hay thực sự là lỗi ở linh hồn thiếu sót, tôi cũng không màng tìm hiểu chỉ nữa.

- Xem ra là đúng! - Tận Ty Hải gật gù, chừng như đã hiểu. - Bộ bài Tarot của người tuy mới được xuất bản từ năm 2009, nhưng nhìn với lượng pháp lực âm tính mà nó hấp thu, xem ra người cũng bỏ công không ít cho nó. Quả nhiên, không thể có chuyện bỗng dưng một ác hồn ăn may nhiều lần như thế được.

Tôi nghiêng đầu, thật ra... cũng có thể coi là một nửa ăn may.

Shadowsapes, tôi hoàn toàn không biết nó trú ẩn trong tôi từ khi tôi chết.

Thói quen của tôi là mang theo nó mọi lúc, cho nên khi tham gia trò chơi mạo hiểm, vẫn là mang theo, tôi có một chiếc túi nhỏ đeo ngang thắt lưng, để bộ bài vừa vặn hoàn toàn lại không ảnh hưởng đến hoạt động, lúc đó, quả thật tôi để trong ấy.

Giờ ngẫm lại, lúc tôi chết đi thì chiếc túi nhỏ ấy cũng biến mất.

Nhưng là một linh hồn, rồi trở thành ác hồn, những điều đó nào phải mối quan ngại của tôi chứ.

Không gian lại lóe sáng.

Một lá bài nữa xuất hiện kế bên Án sĩ, tôi có chút ngạc nhiên nhìn thấy... Four Of Cups (4 Chén).

Lá bài thể hiện sự thờ ơ?

Trùng hợp như vậy sao?

Hiển nhiên là Tận Ty Hải cũng nhìn thấy điều này, gương mặt lão căng cứng lại, thể phòng thủ hiện rõ.

Tôi chậm chạp dời tầm mắt nhìn về phía lão, mỉm cười.

Nụ cười này, hoàn toàn chẳng phải là kiểu cười hèn hếch ngờ nghệch lẫn tính kế mưu mẹo ngày trước, tôi biết chứ.

Chỉ là tôi chợt nhận ra, bản thân từ khi chết và trở thành ác hồn, đã bị chi phối bởi chính sức mạnh linh hồn lực của chính bản thân mình thuở còn sống.

Rune, bài pha lê, thủy tinh cầu, tế gương... rồi mãi sau mới tới Tarot, rất nhiều thứ mà tôi do nhàm chán đọc được rồi làm thử.

Đó là cách tìm vui duy nhất trong tháng ngày bị giam cầm của tôi, vô tình tự lúc nào không hay, tôi cũng đã bước vào con đường tu luyện, tất nhiên là theo hướng tà thuật rồi.

Thì ra, trong lúc bản thân không biết, tôi đã chọn lựa trở thành ác quỷ.

Sau đó, càng ngày lượng tà lực trong tôi càng cao mà tôi vẫn bình thản, có lẽ vì chỉ số cảm xúc tôi quá ít, nên vô tình trở thành chất xúc tác có lợi trong quá trình tu luyện của tôi, khiến tôi không hề bị những thứ như tham sân si quán thân, cũng vì vậy mà trở nên... làm chủ chính tà lực đó. Cho tới ngày tôi tìm hiểu Tarot.

“Luciana.V? Nên nhớ điều đầu tiên khi học tarot, là phải làm chủ nó, đừng để nó làm chủ chính mình!”

Thời còn sống, tôi đã làm tốt lắm...

Từ giờ, tôi cũng sẽ làm tốt thôi...

Nâng tay, tôi tiếp tục mỉm cười, rất vui vẻ.

Đặt ngón trỏ lên môi, tôi thăm thĩ:

- Tận Ty Hải, cùng ta nhảy múa nhé?

Một lá bài nữa xuất hiện, King of Wands! (Vua Gậy)

Nếu như Cups thể hiện sự dịu dàng trầm lắng của nước, thì gậy lại khác, thể hiện cho sự cuồng nhiệt của lửa.

Lão già, chẳng phải muốn nhìn “Tuyệt” của ta sao?

Hình ảnh Vua Gậy hiện bỗng bật tung ra từ lá bài bé nhỏ, người đàn ông uy vũ cường tráng mang gương mặt vô cảm, tay cầm gậy gỗ chạm khắc đơn giản tượng hình sư tử bước ra, từng hình xăm hoa lá nhẹ nhàng trên tấm lưng trần cơ bắp của ông uốn lượn theo mỗi bước đi. Ông nghiêng đầu, nhìn nữ chủ nhân uy nghiêm mỉm cười của mình, cặp sừng hươu to lớn trên đầu cũng theo đó chùng xuống trước người, tựa như thuận phục.

Chỉ thấy nữ chủ nhân mỉm cười, ngồi xuống bức tượng đá hình sư tử bỗng xuất hiện bên cạnh tự lúc nào.

Ông quay đầu, đối diện Tận Ty Hải.

Từ không gian vắng vẻ tiếng gầm gừ, bóng tối bị xua tan, thoát chốc màu lửa nóng lan tỏa, hai con sư tử mãnh mẽ to lớn lạ thường xuất hiện, lửa cháy toàn thân nó, hoặc giả, nó chính là lửa mà thành.

- Ảo giác! Nhất định là ảo giác! - Tận Ty Hải lăm bắm, vẻ mặt lạnh lẽo như đang thuyết phục bản thân.

Tất nhiên là ảo giác rồi, vấn đề là ông sẽ tránh nó như thế nào?

Cuồng nhiệt như lửa, liệu ông có đủ nguội để né tránh?

Tôi mỉm cười, nhìn Vua gậy nâng trượng, chỉ thẳng về phía Tận Ty Hải, ngay lập tức, hai con sư tử phóng lên, mang theo ngọn lửa hùng hực cháy bỏng tấn công ông ta.

Có trời biết, thật ra chính tôi mới là người điều khiển chúng.

Theo mỗi đoàn cắn xé hay vận lửa, đều là sử dụng linh hồn lực của chính tôi!

Tận Ty Hải nào phải loại đèn cạn dầu, tuy đứng trước là thứ sức mạnh kỳ dị lão không thể đoán định, nhưng cũng coi như hiểu biết thuật pháp Tây phương, dưới sự tấn công vô vọng và nhanh nhẹn của cặp sư tử cùng ông Vua lửa kia vẫn không hề rơi vào thế yếu.

Tiếp tục như thế cũng không phải hay.

“Tuyệt” của tôi không phải như thế này, tiếp tục tấn công, người thất bại sẽ là tôi, đồng ý là trong 78 lá bài Tarot không ít lá mang tính tấn công, nhưng chúng phải dựa trên linh hồn lực của tôi mà chiến đánh, như thế ngược lại không mang sát thương lớn, còn khiến tôi tổn thất cả chỉ lẫn chân.

Tôi xoa cằm, chợt cảm thấy hiểu ra nhiều điều.

Ừm, quả thật sau khi nắm quyền chủ động, bộ bài Tarot trong tâm tưởng tôi không còn chi phối cảm xúc của tôi nhiều như trước, nhưng máu chó thì tôi vẫn là tôi, vẫn chẳng màng sống chết, vẫn phải nghĩ sao cho vui vẻ cuộc đời, và quan trọng nhất là, vẫn thật hiểu chiến đấu!

Phẩy nhẹ bàn tay, cái phẩy khẽ khàng này không hề khiến Tận Ty Hải phát giác, cho dù lão vẫn chăm chú nhất cử nhất động của tôi đấy.

Lá 4 Chén trên đầu lóe sáng rồi biến mất.

Ừm, không có ích thì thu thôi.

Trận chiến vẫn không hề ngưng lại bởi cử chỉ như có như không đó của tôi.

Tuy nhân nhả ngòi trên con sư tử đá được hòa thành do Vua gậy, nhưng lượng linh hồn lực tôi tiêu hao cho nó vẫn rất lớn, tuy giữ nét mặt bình thản, nhưng tâm tôi thì mỗi lúc mỗi run lên từng cơn vì số linh hồn thất thoát ấy rồi.

Chỉ nhìn từng đạo bùa chú Tận Ty Hải tung ra, lại tới pháp khí hùng hực nội lực của lão, đủ hiểu lão ta đã xuất toàn lực.

Đương lúc nguy cấp khi bị ba phía bao vây, Tận Ty Hải nhảy người lên, chắp tay niệm chú, một đạo bùa màu vàng kim bao quanh lão, phòng thủ thành công cho cú phun lửa uy lực của đôi sư tử, sát thương rất cao, ấy vậy nhưng căn phòng lại chẳng hề có dấu hiệu bị lửa cháy bén tới.

Vua gậy tung người, giờ trượng tấn công Tận Ty Hải, lão chẳng nề hà, mượn cơ hội dùng tràng hạt quán chặt gậy gỗ, làm rằm niệm chú, chỉ trong một giây đã khiến ông Vua đình chỉ động tác rơi bịch xuống sàn.

Đôi sư tử tức giận, lao tới theo đường dzic dzac với tốc độ cực cao, một con tung người xoay tròn, con còn lại nhảy lên vỗ vào người lão.

Nhanh như cắt, Tận Ty Hải phóng đạo bùa tấn công vào con sư tử tấn công lão, nó rú lên đau đớn văng ra, ấy vậy mà giây sau lại tiếp tục vùng dậy tấn công.

Con sư tử còn lại đập đất, trụ thân vận lực phóng lửa, cố tìm cách giải cứu vị vua của mình.

Tận Ty Hải cố nhịn đau do lửa cháy ngang người, lão hiểu đây là ảo giác mà thôi, tuyệt không thể đa thương tới lão, tất nhiên có thể khiến linh hồn lão chịu thương tổn, nhưng dưới sự bảo hộ của thể xác phạm trần, ít ra thương tổn đó cũng chỉ coi là thấp nhất.

Siết tràng hạt, lão nhìn người đàn ông tê cứng nằm dưới chân, niệm một hàng chú dài, tay rút một lá bùa vàng chữ đỏ phóng về ông ta, quát:

- Hòa linh linh, phá!

Lá bùa vàng sáng lên, chạm vào người ông Vua gậy, khiến ông ta rú lên đau đớn, rồi theo ánh sáng của lá bùa, vỡ choang tan biến.

Hai con sư tử cũng rú rít đau đớn, nằm oặt xuống, rồi nhờ nhờ hóa thành bụi sáng bay mất.

Tận Ty Hải thở phào, quay người nhìn ác hồn vẫn nhân nhả ngòi trên con sư tử đá kia.

- Người chỉ có bao nhiêu đó?

Tôi mỉm cười nhìn lão ta, không trả lời.

Lá bài tiếp theo xuất hiện ngay sau lưng lão.

Tận Ty Hải giật bắn người, lão chẳng hay biết gì cả, nó xuất hiện từ lúc nào chứ!

Six of Cups (6 Chén) dịu dàng nền nã, bé gái trong hình xinh xắn lưng lỉnh đang rót trà cho những chú gấu bông thô vải, quang cảnh ấm áp với từng đàn chếp vàng uốn lượn vờn quanh.

Tận Ty Hải có chút hoa mắt, lão thăm than không xong, trúng kếp!

Nhưng cơ thể đang dưới tầm ảnh hưởng của lá bài lại chẳng thể cử động.

Thoắt cái, tầm mắt như mơ hồ.

Lão lạc tới nơi nào rồi.

Chùa chiến linh thiêng, tiếng kinh Phật cùng gõ mõ đều đặn vang lên trong không gian yên ắng đượm mùi nhang khói, bình yên không sao tả nổi.

Rõ ràng, nơi này nào còn là căn phòng 404 chiến trường kia.

Đây là...

Nhà của lão...

oOo

Tận Ty Hải như mơ đi trong ảo mộng, nơi này từ rất lâu rồi đã bị tàn phá không còn ra hình dáng.

Nào còn linh điện tư phòng linh thiêng, nào còn tường giới luật nghiêm cấm, nào còn từng buổi cơm chay yên ả nhưng đượm tiếng cười vui của tăng chúng.

Lão, đã từng là một đứa trẻ nơi này, tuổi thơ chẳng mấy gọn sóng, vui tươi đến nhường nào.

Những buổi luyện võ đơn giản lại hoài từng trận đùa cợt trẻ thơ, lão đã từng như thế.

Vì sao... vì sao từng cảm xúc trẻ nít như thế lại hiện lên rõ ràng trong lòng lão chứ, như thể lão thật sự chỉ là một đứa trẻ, thật sự vẫn ở chùa Hàm Vân, thời gian như bị quay ngược, cảm xúc thật sự tươi mới...

Sao có thể, là ảo giác, nhất định.

Nghĩ như vậy, biết như thế, nhưng...

Tràng cười vui của chú tiểu quét lá cùng sư môn kia vọng vào tai lão, đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy dưới đồng lá vàng rơi, bốn năm đứa trẻ Phật môn chừng chưa đầy 10 tuổi đuổi bắt, mãi tới khi sư thầy quần giáo xuất hiện cho mỗi đứa một gậy, chúng mới ngậm ngùi dừng cuộc chơi.

Đó là... lão?

Niềm vui, sự không cam tâm khi cuộc chơi dừng lại... đúng là lão...

Sao có thể?

Thoắt cái, không gian thay đổi.

Quang cảnh hiện về cái ngày chùa Hàm Vân cháy rụi.

Chúng tăng tháo chạy, người người xách nước cố tìm cách cứu chùa nhưng vô vọng, tiếng khóc, tiếng than đau đớn tỏa khắp nơi linh thiêng một thời này.

Lão... thật sự sợ hãi...

Đứa trẻ co ro lấm lem tro bụi kia, ôm lấy sư phụ đã ngừng thở khóc rống kia, là lão?

Đau lòng khổ sở.

- Thật đáng thương... - Một giọng nói có phần quen thuộc vang lên bên tai lão, Tận Ty Hải mơ hồ, giọng nói rất quen, lão phải nhớ ra nó chứ, vì sao đầu

óc lão mơ hồ như vậy. - Đứa trẻ đáng thương.

Giọng nói xót xa, lại dịu dàng than thở, khiến tâm mắt lão vô thức hướng về đứa trẻ.

- Mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được sư phụ mang về nuôi nấng dạy dỗ như con, thiên ý trên người a, vì sao Hàm Vân điện lại bốc cháy chứ?

Đúng rồi! Vì sao?

- Ấy nha, thật bất ngờ mà, hóa ra là do chú tiểu canh lửa không cẩn thận bỏ đi xem đá dế mất rồi, ôi, sao có thể tắc trách như thế, tính mạng của cả trăm tăng chúng tụng kinh trong Hàm Vân điện chỉ đáng so với trò đá dế thôi sao?

Đúng! Thật khôn nạn, chỉ vì nó mà lão chẳng còn nhà, tuổi thơ tan nát trong đau khổ, sư phụ mà lão yêu thương kính trọng cũng vì thế mà mất.

- Ấy nha, nhưng mà cũng không quan trọng, quan trọng là chú tiểu đó cũng có tâm lăm, nhìn Hàm Vân điện bùng cháy sợ hãi chạy trốn về mà, về cũng thôi đi, còn muốn lao vào cứu sư phụ mình nữa chứ.

- Đáng tiếc, chú tiểu hiếu thuận quá quên mất mình bao nhiêu tuổi sao? Không ngờ còn phải để sư phụ cứu lại mình nữa, quả là tạo nghiệt à, vị sư phụ đúng là có tâm quá, đệ tử hiếu thuận như vậy cũng coi như an ủi vong linh ông ta rồi.

Theo từng câu nói, hình ảnh lại chậm rãi thay đổi, cũng kéo theo cảm xúc lên xuống của lão.

Không sai, không sai...

Lão quỳ sụp xuống, ôm đầu, từng giọt nước mắt rơi xuống...

- Ôi cha, bất ngờ quá, không ngờ chú tiểu đó lại là...

Tận Ty Hải rống lên, đau khổ gào khóc xuống đất.

... Là lão!

oOo

Thoắt cái, khung cảnh hoàn toàn biến mất, quay trở lại căn phòng 404 trong khách sạn.

Trên đầu, lá 6 chén vẫn lơ lửng, khác biệt là nó đã đảo ngược lúc nào chẳng hay.

Cảm xúc tiêu biến đột ngột khiến Tận Ty Hải ngỡ ngàng, mờ mịt chẳng rõ đang ở đâu.

Trước mặt lão bỗng xuất hiện một bức tượng đá hình sư tử.

Tâm trí chậm chạp quay lại, lão chợt than không ổn, nhưng cũng chẳng kịp phản ứng, chỉ đành nhìn trong mắt con sư tử đá bùng cháy lửa, nó há mồm tạo thành một nụ cười quỷ dị, lửa từ trong ấy chảy rục ra.

Bao trùm lấy lão tựa vũ bão!

- Tận Ty Hải a Tận Ty Hải... - Tôi bình thân nhìn cảnh này, than thở đôi câu. - Lão thật vô ý mà, trọng điểm của Vua Gậy trên hình lá bài, vốn không nằm ở người đàn ông có được không?

Chính là, con sư tử đá ấy mới đúng!

Nhìn cơ thể lão co quắp đau đớn trong sự thiêu đốt linh hồn lục, tôi nghiêng đầu, rút từ lòng bàn tay một lá bài khác.

4 Chén.

Có chút trầm ngâm, bởi tôi hiểu.

Lá Vua gậy và 6 chén là do tôi triệu tập ra mà có, nên tất nhiên chúng chẳng có ý liệu gì, nhưng lá Ân sĩ và lá 4 chén này lại khác.

Đây là những lá bài mà... bộ Shadowsapes muốn nói với tôi.

4 chén? Có phúc không biết hưởng?

Khiêu khích tôi sao?

Thú vị thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bầy Trong Bầy

Tình thân vốn thuộc phạm trù tình cảm, thế nhưng lại còn khó giải thích hơn cả tình yêu.

Tình thân có lẽ mang một sắc thái trói buộc hơn cả, bởi nó còn dính líu tới cái gọi là máu mủ ruột già.

Trong trường hợp của tôi và Gia Quân, cũng thật kỳ lạ ở chỗ, nó và tôi chỉ chung có một nửa dòng máu từ phía cha, thế nhưng lại thân tình sâu đậm hơn cả hai người mà tôi phải gọi là đồng sinh thành.

Thuở còn sống, thằng bé cũng được coi là một góc mềm yếu duy nhất mà tôi có thể nhận biết được.

Bây giờ có lẽ vẫn thế thôi...

Hướng mắt về Gia Quân, tôi có chút ngơ ngác nhìn chàng thanh niên trẻ tuổi trước mắt, trong trí nhớ mơ hồ của tôi, Gia Quân vẫn còn gầy gò và mang vẻ non nớt của bé trai tuổi mười một, thoát cái, trước mắt tôi lại là chàng trai cao lớn khỏe khoắn tươi tràn nhựa sống.

Cười khỏ, nhìn xem, thằng bé có một tương lai tươi sáng, còn người mà nó luôn cho là thần tượng là tôi thì chết mất xác chốn nào rồi đây - mà quả tình là tôi còn chẳng biết cái xác của tôi nó rửa ở nơi mô đâu.

Gạt bỏ mấy tâm tình ướt át ra khỏi tâm trí, tôi lại gần bùa chú giam cầm thằng bé, nhìn chung thì tôi cũng chả biết cách phá hủy hay giải trừ nó, nhưng ít ra cũng có thể dựa vào chút bản năng mà làm việc.

Xòe đôi vuốt đen tuyền, tôi vận linh hồn lực tấn công mạnh nhất có thể.

... Hừm, hình như tôi quên gì đó thì phải.

“Chị ơi... đừng...”

Gia Quân?

Tôi ngẩn người, nhìn thằng bé vẫn còn bị treo bằng bùa chú, cảm giác bất an chợt gợn lên trong tâm tưởng, những lá bài Tarot vốn nằm trong tim cũng nhộn nhạo theo đó, vô thức, tôi liếc ra sau nhìn Tận Ty Hải, rõ ràng lão vẫn bất động nằm trong biển lửa từ Vua gậy, tuyệt không thể tấn công hay mưu kế hãm hại tôi được.

Cố trấn an bản thân, tôi lại đưa mắt nhìn Gia Quân.

- A?

Bật thót ngạc nhiên, tôi giật bắn người nhìn bàn tay vốn dụng linh hồn lực tấn công của tôi giờ bị bao phủ trói buộc bởi hàng trăm sợi chỉ đỏ làm từ thuật pháp.

Chết tiệt, trúng kế!

Trần Gia Quân trước mặt tôi đồ dẫn bước ra khỏi vùng thuật pháp, ánh mắt vô hồn cùng dáng điệu cứng nhắc của thằng bé cho tôi biết rõ ràng nó đang bị thao túng bằng tư tưởng.

Chuyện này càng làm tôi tức giận hơn, rõ ràng là em trai cưng của tôi, sao lão ta dám!

- Khụ khụ... - Tận Ty Hải đằng sau rốt cuộc cũng tỉnh giấc, dù bị thương không nhẹ, lão vẫn không nén được đắc ý. - Cũng may ta có chuẩn bị trước, số 9, ngươi nghĩ ta sơ suất vậy sao? Chưa rõ “Tuyệt” của cô mà lại không chuẩn bị kỹ đã ứng chiến? Đừng ngây thơ thế, ta cũng là pháp sư hơn 50 năm, không phải chỉ một ác hồn mới thành hình chưa đầy 10 năm như ngươi có thể đánh bại được.

Lão ta khó nhọc đứng dậy, vẻ ngoài hoàn toàn chẳng thương hại gì, cũng bởi vì lửa từ Vua gậy hoàn toàn được tạo nên từ linh hồn lực, nên tác dụng chính vẫn là đánh vào linh hồn, người sống có thân thể bảo hộ nên sát thương phải gánh chịu cũng giảm bớt đi nhiều. Tuy vậy, ban nãy do chịu tác động ảo giác từ 6 Chén khiến lão ta buông bỏ phòng bị, vì thế nên cũng phải chịu đau đớn không nhỏ đâu.

- Nhưng cũng là ta quá coi thường ngươi. - Tận Ty Hải thở dài, tiếp. - Sức mạnh của ngươi hoàn toàn không thể coi là một ác hồn mới vào nghề, dựa và linh lực của bộ bài, hẳn ngươi cũng tu luyện trên dưới 10 năm, thật đáng tiếc, ngươi có tài lắm, nếu gặp chúng ta sớm có thể đã trở thành pháp sư tài năng rồi.

Tôi im lặng, nhìn lão chạm vào con sư tử đá, nó run rẩy rồi hóa thành lá bài lao ngược trở về thân thể tôi.

Thất bại lần nữa sao?

Thật ra... cũng không phải hoàn toàn là thất bại.

- Người sẽ không hại Gia Quân!

Lẽ ra tôi nên hiểu ra từ đầu, tổ chức pháp sư của lão sẽ không hại người thường, dù cho là ác nhân một phương chứ đừng nói gì chỉ là một cậu bé mới lớn lại được bảo bọc bởi gia đình quyền thế, bởi đó không phải là chuyện họ cần quan tâm.

Tận Ty Hải không trả lời, nhưng từ vẻ mặt buồn bã thường trực của lão, tôi đoán chắc mình đã đúng.

Aizz, người ta thường nói: Quan tâm tất loạn - quả không sai chút nào.

- Người thay đổi? - Tận Ty Hải lẩm bẩm. - Ta không thể chắc chắn nằm ở đâu, nhưng người có gì đó khác lạ so với trước.

... Tất nhiên là khác, trước đó dù tôi vẫn là tôi nhưng chịu sự ảnh hưởng chi phối của bộ Tarot mang nặng tà khí, cũng giống như lúc nào cũng uống thuốc kích thích thôi.

Giờ thoát khỏi sự chi phối đó, coi như bình thường lại rồi.

Mỉm cười, tôi không trả lời câu hỏi của lão:

- Ông chắc chắn sẽ diệt tôi.

Không quan tâm về mặt của lão, tôi tiếp:

- Tôn Ngao Dạ sẽ không tha cho ông, dù rằng hẳn có vì sự tan biến của tôi mà yếu ớt đi, thì 10 người như ông vẫn không đủ địch lại hẳn, huống chi, dù luật lệ rằng Ác quỷ và Con người không đối đầu trực tiếp, nhưng ông đã giết hại một nửa linh hồn của hẳn, có thể coi như tạo sát thương trực tiếp mang tính khai chiến, hẳn có đánh trả cũng là chuyện bình thường mà thiên giới chẳng thể can thiệp.

Ánh mắt Tận Ty Hải thăm tới âm u, tôi biết mình đã đúng.

- Thì đã sao, - Lão trầm giọng trả lời. - hy sinh mạng sống của ta, nhưng lại khiến hẳn yếu ớt đi, dễ dàng cho các thiên thần đánh bại. Dựa theo bản tính si tâm của hẳn dành cho người, chắc chắn sau khi giết ta hẳn cũng sẽ không kiềm chế được mà đại khai sát giới, như vậy cũng coi như là phạm luật.

Đoạn, lão rút tràng hạt, quán hai vòng quanh tay, tiếp:

- Đừng phí lời câu giờ nữa, người chẳng thể thay đổi kết cục đâu.

- Lão không sợ Tôn Ngao Dạ tìm tới đây giải cứu tôi, như lần trước?

- Ha, người tưởng ta ngốc sao? - Lão bật cười. - Từ thời khắc người bước vào căn phòng này, ta đã nhìn ra được người không thể vận linh hồn lực thoái mái, có gì đó chi phối người, rõ ràng người đã chuẩn bị kỹ càng bức màn che giấu, trong thời gian ngắn, Tôn Ngao Dạ chẳng thể tìm ra người đang ở chỗ này.

... Cũng không hoàn toàn sai.

Máu chốt là ở chỗ, ban nãy vì cứu Gia Quân, tôi đã vận hoàn toàn linh hồn lực rồi.

Nhìn tám thiệp mạ vàng mạ bạc kia nằm chõng chờ dưới đất, tôi cười khổ, đúng là chạy trời không khỏi nắng mà.

Coi như xui vậy.

Đằng sau tôi, Gia Quân theo sự chỉ thị của Tận Ty Hải siết chặt bùa chú, tôi nghiêng người quay lại, nhìn thấy trong đôi mắt đờ đẫn của nó sự giãy giụa cùng khổ sở.

Dưới tác động của bùa chú, thằng bé đã nhìn thấy tôi.

Chị gái của nhóc thăm hại quá, nhỉ?

Cho nên, đừng nhìn, thằng ngốc ạ.

oOo

Khoảng khắc quý khí cùng pháp lực phá nát căn phòng, cũng là khoảng khắc tầm mắt tôi tối đen đi.

Con giận của Tôn Ngao Dạ quả thật không nhỏ chút nào, tuyệt đối có thể coi là nộ khí xung thiên.

Nhưng tôi chẳng còn thời gian để sợ hãi nữa.

Mắt nhìn Gia Quân dưới tác động của quỹ khí bay lên va vào tường, máu tươi tuôn trào, tôi cũng không kịp được tiếng hét đau đớn.

Tôi chẳng bao giờ ngờ được, chuyện sẽ trở nên như vậy.

- Gia Quân -!

Lao đến bên thân thể tuột xuống của thằng bé, nhưng khi bàn tay xuyên qua cơ thể đang trượt dài xuống của nó, tôi thốt nhiên nhận ra mình chẳng là gì ngoài một ác hồn không thực thể cả.

- Tận Ty Hải, người cũng thật to gan! - Tôn Ngao Dạ đằng sau lên tiếng, sát khí đậm đặc xung quanh. - Dụ dỗ một nửa của ta vào bẫy, đã thương cô ấy không ít, đây là hành vi khai chiến của riêng người hay của lão già kia?

- Hừ, bót nhiều lời, đã khai chiến thì ta cũng chẳng ngần ngại người.

Tôi chẳng quan tâm được trận chiến đằng sau.

Gia Quân mở mắt, gương mặt đã có biểu cảm, ánh mắt cũng tươi sáng hơn bao giờ hết.

- Chị ơi... em biết bọn họ nói dối mà... em biết chị còn sống...

Tiếng thều thào đứt quãng của nó, hết như từng nhát chém vào tim tôi vậy.

Tình thân của tôi và thằng bé khó mà có thể đóng đám thành lời.

Một tay tôi nuôi nấng nó, đứa trẻ cha không quản mẹ không yêu này... luôn coi tôi như người thân duy nhất của nó.

Sự ỷ lại cùng yêu thương thật lòng đó, chẳng biết từ lúc nào lại khiến con bé vốn tê liệt cảm xúc là tôi hiểu được cái gọi là yêu thương.

Chúng tôi dựa vào nhau mà sống, trong thế giới xa hoa mà cô độc đó.

- Chị ơi... ông ta muốn hại chị... - Nước mắt rơi từ khóe mắt thằng bé, cũng như rơi vào lòng tôi vậy.

- Chị ơi... em xin lỗi... em không muốn đâu...

- Em lại không thể... làm khác được...

- Chị ơi... đau quá...

Hết như lúc còn bé, mỗi khi tập võ bị chấn thương, nó cũng khóc với tôi như vậy.

Cổ họng tôi đau đớn, hết như có một thanh sắt nóng thiêu đốt, mắt nhìn hơi mờ sự sống rời khỏi thằng bé, cõi lòng tôi tê tái tới mức chẳng hiểu cảm giác mình nên có là gì nữa.

Không thể được!

Một mình tôi chết thì thôi đi, sao thằng bé có thể chết được kia chứ!

Nó còn rất trẻ, còn một cuộc đời tươi sáng ở phía trước, đầu thai chuyển kiếp biết có may mắn tốt đẹp như kiếp này không, tiếp tục làm linh hồn hay trở thành ác hồn cũng không thể được.

Trần Gia Quân, thằng bé ngốc này rất nhạy cảm tốt bụng, sao có thể làm chuyện xấu xa như tôi được chứ.

- ... Chị ơi... hát... cho em nghe đi... như ngày ấy...

Há miệng, nhưng tôi chẳng thốt nên nổi lời nào.

Tôi muốn nắm lấy bàn tay đang gơ ra của thằng bé, nhưng không sao nắm lấy được.

Trái tim rét lạnh của tôi trở nên hừng hực lửa hận.

Tôn Ngao Dạ, giết chết ta thì thôi đi, lại còn giết chết em trai ta nữa!

oOo

Giống như đã ngủ một giấc ngủ thật dài vậy.

Không phải là không có cảm xúc, nhưng cũng có thể coi chỉ số EQ của tôi cực thấp đi.

Cuộc đời luôn cân bằng, lấy đi của bạn một thứ, thì hiển nhiên sẽ tặng lại bạn thứ khác tương đương, ở đây trong tình trạng của tôi cũng vậy.

Tôi chẳng phải thiên tài, chẳng có đầu óc thông minh hơn người, nhưng sự sống lại cho tôi nhưng năng lực có thể coi là ngoại cảm riêng biệt.

Tuy nhiên, nỗi đau khi nhìn người thân ra đi trước mặt mình, mà bản thân chỉ có thể vô lực không giúp gì được, có thể nói là đau thấu tim gan.

“Cô không thể làm gì cứu được cậu ta đâu...”

Giọng nói bỗng dung vang lên, cắt đứt sự đau đớn đến đờ đẫn của tôi, người nói... là số 1?

Phù thủy...?

Tôi ngẩng phắt đầu lên, ngó nghiêng tìm kiếm, nhưng những gì tôi có thể thấy trong tầm mắt chỉ là khói từ thuật pháp và quỷ khí vờn quanh, hiển nhiên là Tôn Ngao Dạ chẳng coi Tận Ty Hải vào mắt, hần nhân nhả hệt như một chú mèo lười biếng vươn móng vuốt vờn con chuột khốn khổ vào chỗ chết.

Đó không phải là điều tôi quan tâm!

Trận chiến kia, ai thắng ai bại, ai sống ai chết, chẳng phải thứ tôi lo nghĩ!

Số 1, cô ở đâu!!!

“Sức mạnh của cô... vẫn chưa đủ để cứu cậu ta.”

Chưa đủ?

Hệt như bom nguyên tử dội vang đầu óc tôi, nửa đau khổ, nửa ngập tràn hy vọng, mọi cảm xúc vốn dĩ tê liệt của tôi một lần nữa đâm chồi bởi hy vọng.

Gia Quân không thể chết, cho dù tôi là ác hồn nhor bản nhất, cũng phải cho thằng bé được sống trọn kiếp người!

“Tôi phải làm gì? Cô nói đi!” Tập trung linh hồn lực trong tư tưởng, tôi niệm lực truyền âm về phía ngược lại.

“Nhắm mắt lại... làm theo thời ta.” Số 1 mềm mỏng nói, giọng điệu cô ấy cũng ngập tràn nhẹ nhõm, tựa như đã đợi thời khắc này lâu rồi vậy.

“Không sai... ta đã đợi thời khắc này lâu lắm rồi...”

“Trần Gia Trân... mau hấp thụ linh hồn ta đi...”

oOo

Tận Ty Hải văng vào tường, tám thân già cỗi của lão thật không chịu nổi sự hành hạ như vậy, liền phun ra một búng máu tươi.

Lão biết bản thân đã bị thương tới căn cốt, dù sống sót trở về cũng chẳng thể thọ mệnh lâu, chỉ đành cười gằn, ít ra lão đã cố hết sức.

Kế hoạch chu toàn như vậy, có lẽ vì lão đã đặt niềm tin nhầm chỗ, quả thật, số 9 đúng như lão nghĩ đã thoát khỏi Tôn Ngao Dạ tìm đến lão, nhưng lão chẳng ngờ cô ta lại để hần tìm đến nhanh như vậy.

Nếu đó là cái bẫy, thì xem ra lão đã đánh giá sai tình hình.

Thôi thôi, coi như mạng lão đã tận.

Mang tâm tình cảm tử, Tận Ty Hải gượng thẳng người, đối mặt với ác quỷ nhân nhả đối diện.

Không thể phủ nhận, về ngoài của Tôn Ngao Dạ quá hoàn hảo để mang danh cái ác.

Thế nhưng đôi mắt tàn nhẫn khát máu kia, chẳng thể trật đi đâu mà đã tố giác thân phận của hần.

- Người có lời trần trối không? - Tôn Ngao Dạ hồ hững nói, từ vẻ bất cần cùng ánh mắt tàn độc máu tanh kia, hiển nhiên là chẳng nề hà gì tới việc giết lão ngay lập tức.

Ác quỷ khát máu như vậy... rốt cuộc để hần dọa quỷ vẫn là tổn thất lớn lao của nhân loại.

Nhưng, có lẽ thiên giới đã sớm chú ý tới hần rồi.

Cho dù vì lão đã thương số 9 một nửa của hắn khiến hắn có cơ hội phản kích giết chết lão, hắn cũng vì thế mà tránh được sự trừng phạt của luật lệ trời ban, nhưng thiên giới tuyệt không để yên đâu.

- Nhiều lời làm gì! - Tận Ty Hải lạnh lẽo đáp. - Ta chẳng sợ chết, cũng chẳng sợ linh hồn tan biến, đến nước này rồi thì thiên giới sẽ sớm trừng phạt người!

- Ha! Thiên giới? - Tôn Ngao Dạ cười nhạt, ánh mắt lóe lên sự phản kích riêng biệt. - Ta đang chờ đây!

Hắn giơ tay, lòng bàn tay tỏa hắc khí quỷ dị, nhuộm đen cả không gian quanh đó.

Tận Ty Hải nhắm mắt, lão cũng chẳng còn gì vướng bận, mọi lỗi lầm, cả đời lão đã cố chuộc, ước mơ, tuy chưa thể thành hiện thực, nhưng lão đã góp toàn bộ sức lực để kiến tạo nên nó.

Chẳng hối tiếc gì nữa.

Đúng lúc ấy, một tiếng nổ ngập trời xé gió vang lên tựa vũ bão, gần như xé toạc cả căn phòng.

“Đoàng đoàng”, mọi thứ ngập trong chớp giật, một bóng đánh mờ ảo lao ra ngoài, tựa như đầu đóm, lại tựa như lo lắng cho thân thể nằm trên sàn kia.

Tận Ty Hải giật bắn người, tâm trạng chùng xuống gần như là tuyệt vọng, trời mới biết, lão chẳng sợ chết, chỉ sợ nhất điều này!

Tôn Ngao Dạ cũng dừng động tác, nhưn mày nghiền ngẫm, đoạn, hắn nở nụ cười.

Nụ cười rất dịu dàng.

Tiểu Trần của hắn, cuối cùng cũng đọa quỷ rồi.

oOo

“Vì sao?”

“Không vì sao cả... ta đã chờ quá lâu.”

“Thân là một thánh nữ, được cung phụng thậm chí là cúng tế, những tưởng là điều hiển nhiên trời đất chứng giám, nào ngờ lại là tà thuật hại người...”

“Có lẽ ta và cô đều là những con người nhỏ bé, chẳng thể hiểu nổi quy luật vận hành của trái đất này, ta từng hy vọng vào đức tin, hy vọng sẽ giúp thân dân của ta được sống tốt hơn, tay ta nhuộm máu, tể lễ đất trời... thật ra, Trái đất nào quan tâm tới mạng người như chúng ta chứ...”

“Điều nó quan tâm, chỉ là sự cân bằng của sự sống thôi, chúng ta thì ngược lại, chỉ mong cuộc sống đồng loại tốt hơn...”

“Vớ nó, đó là tà thuật...”

“Cô, Trần Gia Trân, năng lực ngoại cảm của cô từ thuở lọt lòng... tương đồng hoàn hảo với năng lực của ta ba ngàn năm trước, chỉ có cô, Trần Gia Trân, chỉ có cô mới diệt được ta...”

“Giúp ta đi, Trần Gia Trân, giúp ta chấm dứt cuộc sống khổ sở sống không bằng chết này...”

Những lời nói số 1 nói, thật ra tôi cũng chẳng nhớ hết nổi.

Thời khắc chờ đợi nghe âm thanh vang lên trong tâm tưởng đó, tôi hiểu rằng bản thân chẳng thể từ chối một lời van xin thiện ý như vậy, về tư tâm, thì nó là cách duy nhất để cứu em trai tôi.

Năng lực tương đồng, ha, rõ là tương đồng rồi còn gì, cùng là năng lực hướng thiện, nhưng cùng bị nhuộm màu tà thuật.

Khác chẳng, số 1 nhuộm tà thuật do bị động, còn tôi thì hoàn toàn chủ động!

Nâng tay, lá thứ 20 nằm trong bộ ẩn chính, The World hiện ra.

Và ngay lập tức biến mất.

Nó bay đến, nơi nguồn linh hồn lực vừa thanh sáng vừa nhuộm bản tà khí kia đang ở.

Cúi nhìn Gia Quân, tôi thở dài.

Thằng quý con, mày nợ chị nhiều lắm nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Phản Kháng

Đau đớn, rất đau đớn.

Tựa như xương cốt bị xé nát ra khỏi cơ thể, sau đó da thịt bị giầy xéo vụn vụn lần, nhào nặn ra thành nhiều hình dạng khác, sau lại tiếp tục lấp từng thanh xương vốn chẳng ra hình hài vào cơ thể, tiếp tục quy trình xé vụn kia.

Tôi thấy lửa, thật nhiều lửa, lửa liếm quanh cơ thể, cháy xém làn da kể tóc, lửa đốt thân thể tôi ra tro bụi.

Quá nóng rồi!

Từng hồi từng hồi sét đánh vang dội, tiếng vang âm trời, thật kỳ lạ, mỗi lần tia sét đánh trúng lại tạo nên từng hồi thư thái cho tôi sau mỗi lần lửa liếm qua, khiến tôi chỉ mong sét đánh thật nhiều, chỉ mong sét giảm cơn đau tựa từng xèo này của tôi.

Sau đó, lại là lạnh.

Lạnh đông cứng tận tim, lạnh buốt từng tế bào não, cái lạnh như hàng ngàn hàng vạn cây kim thi nhau đâm chích lên làn da trần trụi của tôi, nổi lau buốt giá ấy, không lời nào có thể tả xiết.

Tôi muốn la hét, nhưng lại chẳng thể cử động, muốn chạy trốn khỏi cơn đau, nhưng lại bó tay chịu trời.

Không biết đã qua bao lâu, tới khi tôi những tưởng bản thân đã quen với đau đớn rồi, thì mọi thứ dừng bật lại.

Hoàn toàn tĩnh lặng.

Ngờ ngàng, bởi sự tươi mới khoan khoái kỳ lạ này.

Bởi lẽ, cả cơn đau cũng như khổ sở ấy hoàn toàn tan biến, thật giống như máy phát nhạc đang ở volume cao nhất bị dừng Pause lại đột ngột, chẳng báo trước, cũng chẳng có lời từ biệt.

Ngơ ngác, tôi giờ tay.

Bàn tay trần trụi trắng nõn, rõ ràng là có thực thể.

Là thực thể?

Ồ?!

Nhìn quanh, lẽ dường vắng lặng chẳng một bóng người, vắng trắng lúc mờ lúc tỏ kia hết như cũng bị những tia sét xé trời phá gió kia làm cho run sợ, nép mình đằng sau màn mây mật mù.

Hiển nhiên, động tĩnh lớn như vậy cũng làm người dân sợ hãi lắm rồi.

A di đà phật, thật là tội lỗi mà, nhưng cũng còn may, nhìn cơ thể xích lửa của mình, tôi cũng không muốn nhuộm đen mấy tâm hồn trẻ người non dạ ở đây đâu nha.

Đương lúc nghĩ ngợi xem mình nên làm gì, một đôi tay có phần quen thuộc kéo tôi vào lòng.

Tâm tư tôi chùng xuống ngay tức khắc, âm âm u u ngoài lại nhìn gương mặt sung sướng gần trong gang tấc.

- Phu nhân, cuối cùng em cũng đọa quỷ rồi.

Ngắm nhìn gương mặt thậm chí còn không rõ lỗ chân lông kia của hắn, này mắt này mũi này môi, gần như hoàn hảo, khề tằm tấc trong lòng, quả là trai đẹp à, chuẩn soái ca ngôn tình rồi đây.

Khi mà nỗi sợ bị rút hết, cũng là lúc cơn giận dữ tràn về.

Tôi mỉm cười, nụ cười tươi tắn và gần như là quyến rũ nhất mà tôi có thể nặn ra, nâng tay vuốt ve gương mặt hoàn hảo như thần ánh sáng ấy, ngọt ngào lên tiếng:

- Tôn Ngao Dạ, mừng lắm sao?

Hắn ta có lẽ chẳng ngờ phản ứng này của tôi, trong một giây chỉ biết ngây ngốc chăm chú nhìn tôi, gật đầu.

Rõ ràng là một con sói dữ, vì sao tôi có cảm giác ngu đần như cún thể này nhỉ!

Hừ lạnh trong lòng, tay vận linh hồn lực, một chương đánh bay hắn ra mười mấy mét.

Oa oa oa, linh hồn lực tăng tiến quá nha!

Mỉm cười, tôi có chút tí tôn phát tay, ngay lập tức bộ váy hoàn hảo hết như bộ tôi mặc trước khi chết hiện ra, bao bọc lấy cơ thể của tôi.

Kệ xác cái tên đang sau đang lồm cồm bò dậy, giường đôi mất hết như cún con bị vứt bỏ nhìn mình, tôi nhún người, một nhịp bay lên tầng cao nhất của tòa nhà, nơi thân xác em trai tôi vẫn nằm đó.

Hừ hừ, cứu em trai đã, tính sổ hắn sau!

oOo

Căn phòng gần như bị hủy hoại hoàn toàn.

Ngoài cánh cửa hãy còn đóng kín kia, từng hồi la hét cùng kêu cứu dội vào đồn dập, tựa như một trận chiến mới chỉ được khai màn ở đó.

Tuy nhiên không gian ấy lại hoàn toàn tách biệt với nơi này, bởi cuộc chiến trong căn phòng, đã đến hồi ngã ngũ.

Tận Ty Hải ngồi quỳ, máu rỉ từ mép, gương mặt nhuốm tro bụi thê thảm, hoàn toàn chẳng còn vẻ gì của một pháp sư cao tay ấn đứng nhất nhì tổ chức cả.

Nhìn ánh mắt lóe lên sự không cam tâm của lão, tự nhiên tôi có một cảm giác thỏa mãn thực vi diệu.

Rốt cuộc, tôi cũng có thể hoàn thành ước nguyện nữ chính phim truyền hình rồi nha, nhìn từ trên nhìn xuống kẻ thù từng coi khinh mình.

Đề nén tâm trạng có chút ti bi vô si đó xuống, tôi quay đầu hướng mắt về thân xác em trai, ngay lập tức đập vào mắt là linh hồn trắng bé đang ngo ngắc nhìn lại.

...

- Chị! - Thăng bé vui sướng, lao về phía tôi ngay lập tức.

Tôi mỉm cười, khẽ nâng tay chờ thăng bé tiến lại.

Sau đó, một cái tát bằng tất cả sức lực, tạo nên một tiếng “Bốp” vang dội hết như bóng tennis đập vào gậy, cũng hết như tiếng bóng rổ đập vào đất, lại càng giống như tiếng bóng đá va vào khung thành.

Nói tóm lại, muốn vang dội bao nhiêu thì vang dội bấy nhiêu.

Thăng bé Gia Quân, theo tiếng vang ấy mà cũng bay vèo một phát đâm sầm vào tường, tạo thêm một tiếng ục ịch rất có vần điệu.

Mặc kệ lão Tận Ty Hải đang há hốc cùng Tôn Ngao Dạ đang nhưn mảy đằng sau, tôi cười lạnh, nhàn nhả đi về phía tên ngốc em trai kia.

Xách cổ nó lên, tôi cười dịu dàng, nói:

- Mày muốn chết quá rồi phải không, muốn thì nói với chị mày một tiếng, chị thành toàn cho mày, có gì phải ngu si đâm đầu vào cái hố tử là tìm kiếm chị hả!

- Khụ khụ! - Nó ho khan, mắt lóe lên vẻ sung sướng tự hào. - Rõ ràng bọn họ nói dối, chị còn sống mà!

- Đồ ngu! Chị mày rõ ràng đã chết từ đời tám hoánh nào rồi rõ chưa! Hừ hừ, sao tới khi chết vẫn chẳng thể yên tâm về mày thế này, còn phải đợi chị mày dọn dẹp bãi chiến trường nữa!

- ... Chị, cái này nói ngược rồi, trước giờ rõ ràng em mới là người dọn bãi chiến trường cho chị...

- Cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là chị mày đã chết! - Tôi tức khí, la hét. - Tao chết thì thôi đi, mày cũng chết luôn là sao aaa!

Gia Quân chột nờ nụ cười, thật khiến máu nóng của tôi lại dâng cao mà.

- Chị à, lâu lắm rồi mới thấy chị tức giận thật sự đấy, từ khi chị 10 tuổi rồi...

... Ai nói tôi có vấn đề về tâm thần, tên lang băm nào nói như thế hả! Rõ ràng thăng nhóc trước mặt tôi mới có vấn đề về tâm thần ấy!

Kiểm nén con giận, tôi cười gằn, kéo ngược thẳng bé hết như nó chỉ là cái bao rác không trọng lượng mà thôi.

- Oa oa oa, chị nhẹ chút, sao lúc nào cũng thô lỗ như vậy chứ.

- Hừ, không thô lỗ mà mày thành người được à, suốt ngày nghịch ngợm phá phách chẳng chừa chỗ cho người ta yên tâm!

Quăng nó vào thân xác vẫn còn hơi ấm kia, niệm chú cho nó không thể thoát ra được, tôi lạnh lẽo ngồi xuống kế bên nó.

Xoa đầu thẳng bé, haizz, thật khó khăn mới gặp lại, có lẽ chẳng bao giờ còn cơ hội nữa...

Thật ra, hai chị em chúng tôi nương tựa vào nhau đã lâu, nói bỏ cũng chẳng thể ngay lập tức bỏ được.

Tuy không chắc chắn phải làm như thế nào, nhưng tôi biết có những chuyện thuộc về phạm trù bản năng, tựa như ngày hôm ấy, khi tôi vô thức cứu sống Hàm Uyên vậy.

Ha, nói ai tin, tôi, một ác quỷ, lại đi cứu sống loài người.

Khép mắt, tôi thì thầm từng dòng chú niệm luẩn quẩn trong tâm trí, tôi biết rõ những chú niệm này chẳng phải do thần phật dẫn lối, mà là nhờ số 1, đây cũng có thể có là một phần kiến thức pháp thuật của cô ấy.

Ừm, coi như tôi chó ngáp phải ruồi đi, quả là chả biết nên gọi đây là cái vận cứt chó gì nữa!

Qua tầm mắt khép hờ, tôi nhìn thấy lá bài số 13, The Death bay lên, bao trùm một ngọn lửa nghìn ngút xung quanh Gia Quân, tuy tôi hiểu rõ ngọn lửa sẽ chẳng mấy may thương tổn đến thân xác thẳng bé, nhưng tâm can vẫn không khỏi kiềm được giật thót một phát.

Rõ ràng, cũng có những chuyện thuộc phạm trù thói quen.

Thói quen của tôi từ rất lâu rồi, chính là chăm sóc cho nó.

Cười khở trong lòng, Trần Gia Trân à, không ngờ mi cũng có thói quen gà mẹ như vậy đó nha.

Ngọn lửa nghìn ngút lan rộng, mỗi lúc một rực sáng, hoàn toàn trái ngược với tiếng lầm rầm đọc bùa chú mỗi lúc một âm u của tôi.

Bỗng trong thoáng chốc, một con phượng hoàng uy mãnh uốn lượn hiện lên bên trong ngọn lửa, mới đầu chỉ là một bóng mờ, thoáng chốc rõ ràng tới mức nuốt chửng ngọn lửa.

Con phượng hoàng theo từng âm thanh bùa chú, hót lên từng tiếng hót vừa bi thống vang dội, lại vừa nghẹn ngào thê lương, đoạn, nó bay vút lên, rồi chúc ngược trở về thân xác Gia Quân, thân thể thẳng bé giật bắn, cùng lúc đó, từng hồi ký ức cảm xúc của nó cũng truyền vào tôi như bão lũ.

Ký ức của thẳng bé, từ một tuổi tới mười bốn tuổi, mỗi lúc mỗi nơi đều in dấu vết của bà chị già là tôi đây, thật chẳng ngờ, bất giác trong vô thức, thẳng bé lại coi tôi là mẹ nó rồi.

... Ngứa tay quá, muốn đập cho nó một trận quá.

Đúng lúc ấy, trái tim thẳng bé phát ra từng nhịp đập yếu ớt.

Thình thịch... thình thịch...

Dội lên trong tâm trí tôi, hết như tiếng chuông.

Vô thức, tôi mỉm cười.

Oắt con, mày nợ chị nhiều lắm nhé!

oOo

Xương cốt Tận Ty Hải rã rồi, lão biết dù cho qua khỏi kiếp nạn này, lão cũng chẳng thể gắng gượng được bao lâu nữa.

Thế nhưng khi quỷ trong căn phòng nóng hừng hực lửa, máu vương khắp người, lão vẫn không nén được con chán động tới kinh ngạc.

The Sinful, quả thật vẫn là tộc trưởng nhìn ra trông rõ ràng, ngay từ đầu ông ấy đã nhận ra con người số 9 chính là Kẻ tội đồ nặng nề nhất.

Làm trái quy luật tự nhiên, hồi sinh người chết, mọi tội nghiệt cho dù cô ta có chết đi trăm ngàn lần, trải qua mấy chục tầng hỏa ngục, cũng không thể rửa hết tội đồ.

Thế nhưng, không phủ nhận rằng lão vẫn bất ngờ và biết ơn cô ta.

Nếu cô ta không làm như thế, chỉ e kiếp sau lão có đọa làm súc sinh cũng chưa chắc trả hết tội.

Thôi thôi, coi như món quà may mắn cuối đời vậy.

Đúng lúc ấy, lão bắt gặp ánh nhìn của Tôn Ngao Dạ.

Ánh nhìn rét buốt, chỉ lơ đãng liếc qua mà khiến lão như rơi vào cả hầm băng vạn trượng.

Hắn muốn giết lão, hắn sẽ không ngần ngại hấp thụ linh hồn lão, ha, vậy mà lão vẫn hy vọng còn có kiếp sau.

Tôn Ngao Dạ nâng tay, luồng hắc khí ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn mờ nhạt như có như không, thế nhưng bằng tu vi của mình, lão hiểu nếu trúng phải đòn này, tuyệt sẽ chẳng còn cơ hội xoay mình.

Lão muốn đứng dậy né tránh, dù lão hiểu rõ bản thân chẳng còn tiếc nuối, cũng chẳng nề hà chuyện hồn phi phách tán, thế nhưng hiểu là một chuyện, làm được hay không là chuyện khác. Từng hồi từng hồi tim đập kịch liệt đã phản ánh tâm trạng thật của lão.

Có thể nói, lão không cam tâm chết đi, lại tan biến làm thức ăn cho quỷ dữ như vậy.

Nhưng vẫn là... lực bất tòng tâm.

Khoảng khắc luồng hắc khí kia phóng tới, lão không cam lòng, nhắm mắt.

“Uỳnh!”

Âm thanh rung động một lần nữa làm căn phòng nghiêng ngả, nền xi măng trên tường nứt ra theo những bọt hắc khí bị đánh tan, rõ ràng, tuy tiếng động này kém vang dội như tiếng sét ban nãy, nhưng uy lực của nó lại chẳng kém cạnh gì.

Tận Ty Hải giật mình, mở mắt.

Lão nhìn thấy trước mặt, một tấm khiên bằng vàng cực kỳ vững chãi.

Một con thần lân bò lên từ mặt khiên, màu xanh lục của nó phản chiếu trên sắc vàng óng ả, nom nổi bật và kỳ dị hơn bao giờ hết.

Nó xoay đầu, có lẽ là nhìn lão, lão không chắc lắm, vì con mắt quái dị kia thật sự là vô cảm.

“Xi”, nó thè lưỡi, rõ ràng đó chỉ là một hành động tặc lưỡi vô cùng bình thường của loài bò sát không chân, thế nhưng chả hiểu sao lão có cảm giác nó cười nhạo lão nhỉ.

...

Con thần lân quay đầu, nhún người một cái, lập tức đáp lên cánh tay đang giương ra của... The Sinful.

Cô ta, cứu lão?

oOo

Tựa như, đây là lần đầu tiên tôi thực sự nhìn thấy hắn.

Tôn Ngao Dạ vẫn mang ngoại hình yêu nghiệt tới mức người đó, vẫn là cơ thể mang sức vóc tráng kiện mà rõ ràng là tôi đã nhìn thấy mười mười, vẫn là khí tức ẩn chứa sát khí đầm máu chẳng lẫn vào đâu được của hắn kia, vậy mà vì sao tôi lại cảm giác thật khác?

Aiz, tôi vượt ve Ace Of Pentacles (Ách Xu), nó thè lưỡi liếm lại, cảm giác nhồn nhột chân thực đó làm tôi thần người, khó mà tin được nó chỉ là sinh vật được tạo nên từ quỷ lực của tôi.

Rõ ràng, sau khi đoạt quỷ, sức mạnh của tôi đã khiến bộ Shadowscapes sống dựa vào mình trở nên mạnh mẽ tới mức đủ làm vũ khí tấn công thật sự, cũng đủ để có những thực thể nhất định.

- Tiểu Trân? - Tôn Ngao Dạ cất tiếng, giọng nói của hắn khá trầm, có chút cảm giác từ tính kỳ lạ, rõ ràng, hắn là cực phẩm nam nhân mà các bà các chị các cô tìm kiếm mà, dù làm nhân tình hay làm bạn đời thì về vấn đề sinh lý có lẽ tuyệt đối là cực phẩm rồi.

Quay lại nhìn hắn, tôi cười khẩy.

Phải rồi, khác biệt ở chỗ, tôi chẳng còn sợ hắn nữa.

Những ký ức trước khi chết, chẳng qua chỉ là một hồi bị chó cắn của tôi mà thôi, đau đấy, nhưng đã liền sẹo rồi.

Còn lại, chỉ là tức giận và căm hận!

Thu Ách Xu vào, tôi lập tức tung lá bài mạnh nhất về tấn công trong bộ xu, Ten of Pentacles (10 xu).

Ngay lập tức, một con rồng phóng ra, hình thể nó to lớn đầy uy hiếp, nó gầm lên một tiếng vang dội, rồi cuốn người xung quanh thân thể tôi.

Tôi nhướn mày, nhìn hấn.

- Ý em là? - Tôn Ngao Dạ mỉm cười, trong ánh mắt hấn ánh lên sự thích thú cùng... vui mừng? Nhưng tôi mặc kệ, con giận của tôi đang sôi lên đây!

Tôi cười gằn, cất tiếng nói với hấn lần đầu tiên từ khi đọa quỷ:

- Tôn Ngao Dạ, tôi ghét anh!

Hấn cau mày, ánh mắt tôi tăm đi trong phút chốc.

- Cho nên, em muốn thoát khỏi ta?

- Thoát khỏi anh là chắc chắn, sẽ có người giúp tôi làm thế thôi. - Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của nữ quỷ xinh đẹp tôi yêu dị kia. - Nhưng tôi sao có thể dễ dàng chạy đi như thế chứ, ahaha!

Gần như tôi muốn phát điên rồi.

- Giết chết tôi, kéo tôi ra khỏi nhân sinh cuộc đời, con mẹ nó, cho dù giờ bà đọa quỷ thì bà của “méo” cảm ơn nhé! Coi như bà không giết được anh, thì cũng phải đánh cho anh một trận mới hả!

Ngay sau khi vừa dứt lời, con rồng vút lên phóng về phía Tôn Ngao Dạ.

Hấn xoay người né tránh, ánh mắt cùng vẻ mặt đều hiện rõ chữ “Bất đắc dĩ”.

- Tiểu Trân, em phải hiểu dù em đọa quỷ, nhưng quỷ giới cũng phân cấp độ, em chưa thể làm ta bị thương đâu.

... Đá đều nhau hả!

Con tức càng lúc càng dâng cao, tức tới mức tôi run cả người, phá lên cười.

- Tận Ty Hải! - Thét lên, nhưng tầm mắt vẫn long sòng sọc nhìn vào ai đó. - Tôi không cần biết lão làm sao, nhưng muốn còn có kiếp sau thì mạng thân xác đang thoi thóp nằm kia chạy biến khỏi mắt tôi!

Nâng tay điều khiển 10 Xu, tôi mặc kệ Tận Ty Hải đang giật mình, vừa mừng vừa sợ cố nâng thân lết về phía Gia Quân.

Toàn lực chú ý của tôi giờ đây đang tập trung vào cái người nhướn mày nhìn tôi khiêu khích kia.

- Em muốn chơi? Được, ta chơi cùng em.

... Mẹ nó, bà đây không phải thú cưng cho anh!

Lần này mà tôi không đập chết hấn, thì không mang họ Trần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Phía Trước Lắm Chông Gai

Cho dù biết không có cơ hội thắng, nhưng vẫn đánh thì nên gọi là gì?

Có lẽ Tôn Ngao Dạ đã giết chóc ở cái tuổi mà tôi hãy còn bi bô tập đọc kia, như vậy thì nên gọi tôi là gì nhỉ?

Điếc không sợ súng? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ? Nghe con không sợ cọp?

Có lẽ không câu nào là chính xác, cũng có thể tất cả đều đúng.

Cái quan trọng, là tôi thật sự ghét hấn!

Trận chiến không cân sức này diễn ra thật sự chẳng có chút gay cấn nào cả.

Cho dù tôi điều khiển 10 xu tấn công hấn từ góc độ hiểm ác thế nào, hấn vẫn có thể dễ dàng hóa giải và né tránh.

Sức mạnh của hấn, có lẽ khi còn là ác hồn tôi chưa thể đo lường, nhưng giờ đã dọa quý, mọi giác quan đều thăng cấp, tôi đã mơ hồ mừng tượng được vực sâu tà khí trước mặt là bao nhiêu trọng rồi.

Khốn kiếp thật! Trời biết sức mạnh của tôi là gì mà, vũ khí của tôi là bộ bài Tarot, một bộ bài mang thuật âm dương bói toán, một bộ bài có thể nhìn vào quá khứ liếc tới tương lai, vốn dĩ không phải là vũ khí tấn công. Cho dù tôi đã dọa quý, khả năng quý lực tăng tiến dẫn tới bộ bài có thể hóa thực thể tấn công chẳng nữa, vẫn không phải là thể mạnh của nó. Nhưng khổ nỗi, với Tôn Ngao Dạ, tôi không tài nào nhìn ra được yếu điểm tâm trí của hấn để tương tác vào, đồng nghĩa thể mạnh nhất của tôi đứng trước hấn hoàn toàn là hồng bét!

Không thể tạo ảo giác, cũng không nhìn ra được rốt cuộc trong quá khứ hấn từng có những tao ngộ gì, bảo tôi tấn công thế nào?

10 xu vẫn tấn công tới tấp, con rồng uy vũ ấy mỗi lần tung chiêu hất đều đánh trúng căn phòng, và mỗi lần như vậy đều khiến căn phòng rung động, xi măng cốt thép tựa như khó chịu đựng đều kêu lên răng rắc từng hồi.

Ấy vậy mà chưa một lần đánh trúng.

Vốn dĩ bộ Xu không phải là bộ có sức sát thương lớn nhất, nhưng lại dễ điều khiển nhất, gì thì gì, Đất vốn rất hiền hòa, nện đập thế nào cũng được.

Bộ mang sức sát thương cao nhất... nếu triệu gọi tôi cũng không chắc mình có thể điều khiển nó linh động như ý muốn hay không.

Bậm môi, tôi nâng tay, 10 xu bay lên rồi ngay sau đó gầm một tiếng, phóng về phía Tôn Ngao Dạ.

Chỉ thấy hấn chẳng liếc mắt đến nó một cái, mà nhìn sang tôi, khoe miệng mỉm cười có chút châm chọc.

Sự bất an dội lên trong lòng tôi, chết tiệt, không lẽ tôi thật sự không thể thoát khỏi hấn ư?

“Uỳnh”, âm thanh vang dội khi 10 xu tấn công Tôn Ngao Dạ vang lên, tạo nên một luồng hắc khí mù mịt bao trùm căn phòng, chớp mắt, luồng hắc khí như axít ấy ăn mòn xung quanh, chỉ một hồi là tất cả đã nham nhở lung lay cả.

Sau khi luồng hắc khí tan biến, Tôn Ngao Dạ vẫn ngao nghể đứng đó, một tay đút túi quần, tay kia từ từ hạ xuống.

Kẹp giữa hai ngón tay của hấn, chính là lá bài... 10 Xu.

Tôi siết chặt tay, bấm môi, và nếu như ánh mắt có thể biến thành viên đạn, tôi tin là đã đủ bắn chết hấn vạn lần rồi!

- Vì sao em lại tha cho lão pháp sư kia? - Tôn Ngao Dạ xoay lá bài bằng hai ngón tay, mỉm cười hỏi.

Nhìn nụ cười như chẳng hề có chuyện gì xảy ra của hấn, tôi thật là tức muốn ói máu.

- Liên quan gì tới anh! Thả 10 xu ra ngay!

- Phu nhân, khả năng của em không tệ. - Tôn Ngao Dạ bật cười ra tiếng, vừa nói vừa tiến lại gần tôi. - Thế nhưng sự tùy biến không cao chút nào.

Hấn đã biết! Thế mà hấn đã biết!

Nhìn gương mặt cau có căm giận của tôi, Tôn Ngao Dạ thích thú quan sát, trong đôi mắt phượng tà khí đổ lại ánh lên từng tia sáng lạ lùng, tựa như đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy tôi vậy.

- Khi em điều khiển lá 10 Xu này, em không thể di chuyển, em cũng không thể đồng thời huy động hai lá bài tấn công, chỉ có thể 1 lá tấn công 1 lá phòng thủ hoặc 1 lá bùa chú mê hoặc lòng người. Ta nói không sai chứ?

Tôi không trả lời, cần gì phải trả lời nữa.

Tôn Ngao Dạ nâng tay, vuốt ve gò má của tôi, bàn tay hấn dịch xuống, nâng cằm tôi lên, ép tôi phải đối diện ánh nhìn của hấn.

Ánh mắt lóe sáng, tựa như... tôi là duy nhất của hấn vậy.

Dọa quý rồi, tôi không còn sợ hấn nữa, khi màn sương sợ hãi bị đẩy lùi, cuối cùng tôi cũng có thể thành thật nhìn rõ con người trước mặt.

Tôn Ngao Dạ nếu là thần, thì cũng chỉ có thể là tà thần.

Nếu hấn là quý, cũng chỉ có thể là quý dữ khiến nhân loại lầm than.

Vậy thì vì lý gì, một ác quý vốn dĩ phải tà ác ấy, lại có thể nhìn tôi bằng ánh mắt cưng chiều như vậy chứ.

- Vì sao? Sao lại là tôi?

Ngày ấy, vì sao anh không hấp thụ linh hồn tôi, một linh hồn trong trắng?

Ngày ấy, vì sao anh có thể nhận ra tôi?

Ngày ấy, vì sao anh lại kết đôi với tôi?

Và hôm nay, vì sao anh lại nhìn tôi như vậy chứ?

oOo

Tôn Ngạo Dạ cúi người, đặt lên môi tôi một nụ hôn rất dịu dàng.

Dịu dàng triu mến tới mức tôi thật sự nghĩ rằng, mình là thứ trân quý nhất của hắn.

“Thình thịch - Thình thịch”, đó là tiếng tim đập, của tôi hay của hắn?

Mối liên kết linh hồn khiến tôi cảm nhận được, sự ấm áp bao quanh cùng sự toàn tâm toàn ý kia chẳng phải là giả dối.

Rốt cuộc là vì sao?

Hắn nhận thấy tôi phân tâm, kéo siết người tôi vào lòng hắn, tăng độ nóng bỏng của nụ hôn, đầu lưỡi hắn khuấy đảo khoang miệng khiến tôi cơ hồ khó mà suy nghĩ. Hương vị đàn ông của hắn dày đặc che lấp mọi giác quan, tôi cố chống cự, cố vùng vẫy, nhưng sức lực gần như hoàn toàn bị hắn nuốt trọn, chỉ có thể buông xuôi cho hắn quấy phá tâm trí mình.

- Chu choa, ta đến không đúng lúc sao?

Một giọng nói ngọt ngào, ngọt tới phát ngáy vang lên.

Tôi giật bắn người, chợt nhận ra chính mình cũng bị mê đảo bởi nụ hôn ấy, có chút tức giận, tôi vùng người ra khỏi vòng ôm của hắn.

Tôn Ngạo Dạ lại kéo tôi về, mắt cũng chẳng liếc một cái, hờ hững đáp:

- Bà còn ở đây làm gì?

Thì ra là mỹ nữ ác quỷ!

Oa oa oa, cứu mạng aaa!

Tôi nước mắt lưng tròng, vừa cố vùng vẫy vừa hướng ánh mắt “tha thiết” tới cô ta.

Chỉ thấy cô ta nhướn mày, mắt đẹp lúng liếng liếc Tôn Ngạo Dạ, bày ra tư thái thẹn thùng, đôn đên lên tiếng:

- Sao ta có thể đi chứ, còn chưa ôm hôn con trong vòng tay mà.

Oa oa oa, mỹ nữ anh dũng, hừm, hình như dùng từ không đúng lắm nhỉ, không lẽ đây là một ngự tỳ thứ thiệt thích bao nuôi các bé trai...

Liếc nhìn Tôn Ngạo Dạ, nhìn thế nào cũng không ra bé trai nha.

- Đừng bày trò nữa, rốt cuộc bà muốn gì, ác quỷ cấp bậc như bà vốn dĩ không phải tới đây!

- Ấy cha, ban nãy ta ra trận con cũng không cò vũ cho ta một tiếng. - Mỹ nữ ác quỷ thờ dài, bày ra vẻ thương tâm. - Người ta bị thương rồi đây nè, đau muốn chết luôn.

Khụ khụ, giải Oscar năm nay có triển vọng nha, nhìn xem, nhìn xem, diễn viên vừa đẹp lại vừa thực lực như vậy, có mười giải cũng ẵm cả mười.

Có vẻ như Tôn Ngạo Dạ đã quá rõ tính cách của cô ta, nên chỉ làm lơ, tiếp tục vuốt ve tôi.

Nhưng có lẽ nhờ mối liên kết linh hồn, tôi biết hắn đang cảnh giác.

Hờ hờ, tình cũ không rù cũng tới hả.

Cứu mạng, mỹ nữ ác quỷ ơi!

Mỹ nữ còn than thở đôi câu nữa, tới khi nhận ra hắn chẳng quan tâm, mới thờ dài, nghiêm túc nhìn tôi:

- Ta nghĩ cô biết rõ vì sao ta tới.

- Phải phải, tôi thua rồi nha. - Tôi gật gù, bắt lấy cái tay không an phận kia.

Rồi sau đó, mỹ nữ ác quỷ mỉm cười.

Nụ cười ranh mãnh, tới mức khiến tôi nổi cả da gà...

Chờ một chút, nụ cười này... quen quen?

- Con dâu của ta, thành thật lắm.

Ố?!

Con dâu?!

oOo

Trên đời này không có cái ngu nào giống cái ngu nào.

Tuy nhiên nếu có huy chương dành cho người ngu nhất thế giới, có thể tôi sẽ vinh danh được trao tặng đấy!

Con mẹ nó, thật muốn đập đầu vào tường tự tử chết cho xong, uống công minh danh học bói toán từ lâu, vậy mà nhìn tới nhìn lui, người ta lượn qua lượn lại trước mặt mình tám trăm vòng rồi cũng không nhận ra người ta là mẹ của Tôn Ngao Dạ.

Đã nói mà, vì sao nhìn mỹ nữ lại cảm giác quen quen, rõ ràng đôi mắt nụ cười của Tôn Ngao Dạ và mẹ hần quả thật là như khuôn đúc, tôi quả thật có mắt không trông mà.

Không đúng, lẽ thường thôi, người bình thường có ai mà nghĩ mẹ chồng lại trẻ như vậy chứ.

Aaa cũng không đúng, nàng ấy không phải là mẹ chồng tôi nha!

Trọng điểm ở đây rốt cuộc là gì vậy trời.

Đương lúc tôi đang rối rắm, Tôn Ngao Dạ lên tiếng phá vỡ cục diện yên tĩnh:

- Rốt cuộc thì bà đánh cược với phu nhân của ta cái gì!

Rùng mình, nhìn xem, nhìn xem, giọng nói rét buốt vô tình đó có chỗ nào là giống như nói với mẹ mình chứ.

- Ô hô, con trai, lo lắng sao? - Mỹ nữ ác quỷ nháy mắt, ranh mãnh che miệng vừa cười duyên vừa nói. - Đừng lo, ta sẽ không thương tổn tới một nửa linh hồn của con. Aizz, trên đời này chắc chẳng có bà mẹ nào lo nghĩ cho con dâu như ta đâu nha.

... Lo nghĩ cho con dâu quá, thật là lo nghĩ quá, mỹ nữ đại nhân, bà làm tôi cảm động phát khóc rồi đây.

Nếu có kiểu lo nghĩ cho con dâu như bà, thì quả là bi kịch cả thiên hạ mà.

Mỹ nữ phát tay, một chiếc ngai bạc chột ngưng tụ từ sương khói sau lưng nàng, đoạn, nàng nhàn nhã ngồi xuống, ngả người ra sau, một tay chống lên thành ghế, nhếch mép cười.

A di đà phật, tôi đúng là có mắt như mù, nhìn cái nụ cười này mà xem, chính là nụ cười của Tôn Ngao Dạ khi nhìn thấy con mồi, không sai vào đâu được.

- Đại để cũng không có gì to tát. - Mỹ nữ nhìn tôi chăm chú, khiến tôi có ảo giác mình là miếng thịt sống và đang được bà nội trợ nào đó cân đong xem độ tươi mới và giá tiền bao nhiêu. - Ta và con bé đánh được, nếu nó không thể qua mắt con, thì nó sẽ là của ta.

Thân hình ôm tôi bên cạnh cứng ngắc, vẻ mặt Tôn Ngao Dạ hung ác, hần gằm gù:

- Khốn kiếp! Mục tiêu của bà là ta!

- Ấy cha, con nói vậy làm ta buồn quá, ta chỉ cần Tiểu Trần thôi, con không thích thì có thể chủ động cắt đứt liên kết. - Mỹ nữ nháy mắt, tinh nghịch đáp. - Con biết làm sao mà.

- Đúng vậy, làm phiền anh tôi cũng ngại quá. - Tôi thuận theo chiều gió, thở dài. - Hay là cắt đứt đi.

- Em cầm miệng cho ta! - Tôn Ngao Dạ siết tôi vào lòng, quả thật là tức không nhẹ.

Hừ hừ, bà đây còn tức hơn anh, quát cái gì mà quát.

Mỹ nữ chống cằm, nhìn Tôn Ngạo Dạ chăm chú, nụ cười mỉm tự tin và kiêu ngạo, ánh mắt tinh xảo tuyệt đẹp hơi nheo, cả con người nàng toát lên vẻ đẹp tà khí ma mị rợn người, thế nhưng lại cực kỳ hút mắt người xem.

Giống như một đóa anh túc.

- Vậy ra con coi trọng con bé như vậy nha ~ - Mỹ nữ lên tiếng, từ ánh mắt ma mị kia, tôi không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào cả.

Rùng mình, cái người hay đùa cợt, giả vờ ưỡn ẹo thoát cái biến mất, để lại trước mắt một bà hoàng cao quý, nhìn xuống thần dân của mình.

Khóc, vì sao đôi tôi đôi lui, cuối cùng tôi vẫn là người bị nhìn xuống há!!!

- Giao kèo là giao kèo, lãnh địa của con từ giờ sẽ là của ta, thuộc hạ của con cũng sẽ là của ta, và tất nhiên, con cũng như Tiểu Trần, sẽ là của ta.

Ánh mắt rét buốt của Tôn Ngạo Dạ quả thật có thể đông chết người.

Tuy nhiên mỹ nữ ác quỷ tựa như hoàn toàn miễn dịch, nàng ngả người ra sau, tiếp:

- Ta sẽ không vì con là con trai ta mà đặc cách cho con nhiều quyền hạn, dựa vào sức mạnh, ta sẽ sắp xếp cho con vị trí thích hợp trong thể chế của ta. Sau này có thể leo lên tới đâu phải xem thực lực của con.

Mỹ nữ lúc này mới nhìn qua tôi, ánh mắt nghiêng ngả, đoạn, nàng vung tay:

Một cái vung tay của nàng thôi cũng đủ khiến tôi cảm giác lực phủ ngũ tạng đều bị moi ra cho người ta ngắm.

Theo đó, bộ bài Shadowscales cũng vì cái vung tay ấy mà lao ra ngoài, hạ xuống bàn tay của mỹ nữ một cách nhanh gọn lẹ.

- Haizz, con dẫu, dù con đã dọa quỷ nhưng ta vẫn phải nói, con yếu quá.

...

- Với sức mạnh của con, hẳn là sẽ nằm ở vị trí áp chót thể chế của ta mất thôi.

...

- Không sao, ít ra con còn nằm trên các ác hồn khác, coi như có thể sai sử người ta.

... Con mẹ nó, chê bôi nhau cũng vừa vừa thôi chứ.

- Tuy nhiên, năng lực bói toán của con quả là độc đáo trong thế giới ác quỷ, ta sẽ suy nghĩ cất nhắc con.

... Đây gọi là gì? Vừa đánh vừa xoa?

Thôi thôi, vui đập mồi nó cũng quen rồi, rõ ràng bên ngoài gì thì gì tôi cũng là nữ quỷ hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu, thế mà sao cứ đụng phải hai mẹ con nhà này là thành cả héo thế này, thật là khắc tinh trời sinh mà.

Đương lúc tôi tự kỷ để an ủi tâm hồn bị thương trầm trọng của mình, Tôn Ngạo Dạ chợt siết eo tôi một cái, không cần nhìn tôi cũng cảm nhận được sát khí nồng nặc tỏa ra từ hắn.

- Bà phải biết, nếu để ta gia nhập vào quân đội của bà, sớm hay muộn ta cũng sẽ lật đổ bà!

Khụ khụ, đại ca à, cho dù là thế thật thì anh cũng đừng nên nói ra chứ, bẻ mảnh hết!

Mỹ nữ ác quỷ nhướn mày, nở nụ cười ranh mãnh, đáp:

- Con trai yêu quý, mẹ chờ xem.

Khụ khụ, hai mẹ con nhà này quả là cực phẩm trong cực phẩm mà, tại hạ cam bái hạ phong.

- Không muốn cắt đứt giây phút tái ngộ của hai vị đầu, nhưng tôi cũng phải nói một câu. - Cực chẳng đã, tôi cuối cùng cũng tìm được cơ hội xen mồm. - Rốt cuộc thì bà định cho tôi làm cái chi a!

Ánh mắt của mỹ nữ ác quỷ cuối cùng cũng dời về phía tôi, còn Tôn Ngạo Dạ kể bên thì lập tức kéo tôi ra sau, cứ như thể hận không thể giấu kín tôi đi khuất mắt cho xong.

Thật ra không phải tôi không nghĩ tới việc trốn, nhưng dù gì cũng là người ăn cơm nhà nấu hai mươi mấy năm, lù lù ra đó nói trốn là trốn được sao. Chết sớm siêu sinh sớm, tôi không thích chơi trò mèo vờn chuột, đặc biệt khi bản thân là chuột đâu.

Mỹ nữ ác quỷ vuốt ve làn môi đỏ, khúc khích cười.

- Con dâu thật đáng yêu, thẳng thắn lắm, khác hẳn nghịch tử của ta. Được, chỉ bằng theo sau ta làm trợ lý nhé.

- Mơ tưởng! - Tôn Ngạo Dạ gầm gừ, vì liên kết linh hồn, nên tôi biết rõ hắn đang bốc hỏa trong lòng rồi.

Chột chột lưng hắn, tôi bực dọc:

- Tôi còn chưa tha thứ cho anh đâu, mơ cái gì mà mơ, thả ra!

Tôn Ngạo Dạ chẳng những không thả, còn siết mạnh tay tôi, mắt không rời mỹ nữ kia, hăm hè:

- Muốn tách Tiểu Trần ra khỏi ta, bà còn chưa có khả năng đó!

- Ô hô, vậy thì... - Ánh mắt mỹ nữ lóe lên, cười tiếp lời. - Vậy chỉ bằng, con cũng theo ta làm trợ lý luôn một thể.

Hừm... sao tự nhiên tôi có cảm giác mình như một miếng mồi, treo lủng lẳng lủng lẳng cho tới khi con cá mập bên dưới phải nhin không được nhảy lên đớp thể nhỉ.

Aizz, bị kịch a bị kịch.

oOo

- Tộc trưởng...

Trời đã về chiều, không khí oi nồng cũng dường như bớt nóng đi một chút, thế nhưng trong căn phòng đóng kín chẳng chút hơi khí điều hòa, lại thêm vẻ tăm tối âm u, quả thật khiến người ta có cảm giác bí bách tù túng khó nhin. Thế nhưng, ngồi ở một góc phòng, là một ông lão trông có vẻ lớn tuổi rồi, nhưng sự kiên định cùng rắn rỏi vẫn hằn trên gương mặt uy nghiêm cương nghị của ông, lúc này, ông ngồi xếp bằng, đối diện với một lọ tro cốt nhỏ.

Dù vậy, có cảm tưởng như chiếc lọ mỗi lúc lại run lên nhè nhẹ, tựa như đang thở.

- Số mệnh... Tận Ty Hải thế nào rồi?

- Ông ta đã thất bại. - Người vừa lên tiếng, Đề Tượng cũng thở dài chán nản. - Chúng ta không thể can thiệp vào họ nữa.

- Không sai, chuyển đổi tượng đi. - Tôn tộc trưởng đứng dậy, ôm lọ tro bên mình, tiếp. - Ta biết chẳng thể thay đổi được gì, nhưng cũng đáng để thử, Tận Ty Hải đã đi một nước cờ sai, nhưng không có nghĩa là nó không hữu ích.

Chăm chú nhìn lọ tro, ông cười:

- Chỉ ít, cũng coi như là dụ rắn xuất động.

Bạn đang đọc truyện *Bất Giữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.